

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK ONE IN
THE EMPIRE OF BLOOD SERIES

BOW BEFORE THE GOD OF RUIN.

WE
WHO
WILL DIE

STACIA STARK

Author of the Bestselling Kingdom of Lies Series

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

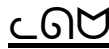
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Yazar Hakkında

Stacia Stark, bulduğu aileler, kendine güvenen kahramanlar ve düşünceli, huysuz kahramanlarla dolu romantik fantastik romanların 1 numaralı çok satan yazarıdır. Kitapları on beşten fazla dile çevrilmiştir ve Kingdom of Lies serisi iki kez Goodreads Choice Awards'a aday gösterilmiştir. Yazmadığı veya dünyayı keşfetmediğı zamanlarda, Stacia genellikle kanepesinde uzanmış, iyi bir kitabın sayfalarında kaybolmuş halde bulunur.

Stacia Stark

ÖLECEK OLANLAR

En büyük kızlar için.
Görölüyorsunuz, seviliyorsunuz ve yeterlisiniz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Magnus güldüğünde eşek gibi anırır.

Sanki tahtmış gibi sandalyesine yaslanıp, kartlarını incelerken barmen kıza boş boş eliyle işaret ederek bardağını doldurmasını ister. Kız bana alaycı bir bakış atar ve elinde bir şişe şarapla bardan uzaklaşır.

Barmen, iki erkeğe de hizmet etmekten sorumludur.

Ben ise onlardan birini hayatta tutmaktan sorumluyum.

Ve böylece, her hafta tam bu noktada dururken, kazanacağım paraya odaklanıyorum. Çaresizce ihtiyacım olan paraya.

Solumdaki duvardaki ateşten yayılan ısı, gözlerimi ağırlaştırıyor. Ayaklarımın üzerinde ağır ağır hareket ediyorum, botlarım yapışkan zemine yapışıyor, kendimi uyanık kalmaya zorluyorum. Konumum stratejik bir seçim. Tavernanın neredeyse tamamını görebiliyorum ve barın üzerinde asılı olan saati en iyi buradan görebiliyorum.

On beş dakika sonra, eczacıya gitmek için yeterli parayı kazanmış olacağım. Evren için bıraktığım yarım tonik, gece gündüz beni kemiren endişeyi hafifletmeye yetmiyor.

Magnus gülmeyi keser ve yakın masalarda oturan müşterilerden birden fazla rahatlama iç çekişi duyarım. Magnus'un solunda, Gaius barmen kıza başını sallayarak bardağını yeniden doldurmasını işaret eder ve Magnus geniş hareketlerle işaret ederken gözlerini devirir, hemen ardından büyük yumruğuyla bardağı devirir. Barmen kızın alnında bronz mühür parlar ve bardağın dengesi yerine gelir, şarabın yaylandığı yay tersine dönerek şarap bardağa geri sıçrar.

Barmen kız o kadar genç görünüyor ki, gücü hala açmaya başladığı beklenmedik bir hediye gibi geliyor olmalı.

Gaius kartlarını incelerken kaşlarını çatıyor. Kendi içkisine uzandığında, elini bir anlık görüyorum.

Pas.

Ama o pas geçmeyecek. İç geçiriyorum.

Bu oyunu çok severdim. Küçümsenmekten zevk alırdım, itibarımdan habersiz oyunculardan yığınla para çalmanın keyfini çıkarırdım. Thorn'un en ünlü tavernalarının arka odasındaki masalarda oturacak yaşa geldiğimde, annemin kıt gelirini destekleyecek kadar para kazanıyordum.

Bir parçam hala rakibimi incelemenin, elimi incelerken ifademi dikkatlice nötr tutmanın heyecanını özlüyor... bunun gereksiz yere fazla dikkat çektiğini bilsem de.

En az elli kişi şarap, bira ve vasat yemeklerin tadını çıkarıyor. Masalar sıkışık, bu da yabancıları yer kapmak için itişip kakışırken istemeden samimileşmeye zorluyor. Bu saatte tipik bir kalabalık bu; geç saatte, burada kalan herkes uzun bir iş gününün ardından dinleniyor ya da son içki servisine kadar kalmayı planlıyor, evlerine gidip yalnızlıklarına dönmek istemiyorlar.

Barın arkasından Yorick gözlerimle buluştu, kel kafası onun mühürsüz olduğunu gösteriyordu. Kafamı salladım. İnatçı herif. Gaius'u içeri almaması gerektiğini kaç kez söylersem söyleyeyim, para ödeyen bir müşteriyi geri çevirmeyeceğini ısrarla söylüyor. Bu şehirde sıradan insanların geçimini sağlamak zor ve Yorick bunu herkesten daha iyi biliyor.

Bir gün, onun gurur duyduğu yüksek kaliteli şarap koleksiyonu, arkasındaki aynalı duvarla birlikte, çiziklerle dolu ahşap zeminde parçalara ayrılacak. Son on yıldır düzenli müşterisi olanlar gecelerinin mahvolduğunu görecek ve şaraplarıyla birlikte itibarı da yerle bir olacak.

Saate bir kez daha baktı. On dakika.

Masada, Gaius hala pas geçmedi. Magnus'un eli daha iyi. Gülümsayarak kartlarını masaya atar ve Gaius küfür eder.

Boynumu uzatıyorum. Daha akıllıca oynasaydı, kazanabilirdi.

Gaius'un omuzları gerilir ve dikkatini kapıya çevirir. Tüm duyularım yüksek alarm durumuna geçer.

Beni ilk işe aldığımda, varlığımın hem servetini hem de kendini beğenmişliğini göstermek için bir araç olduğunu düşünmüştüm. Kısa sürede, hayatından endişe etmek için iyi bir nedeni olduğunu öğrendim. Kaç kişinin, karılarıyla yattığı veya işlerinde onları aldattığı için onu öldürmeye çalışacağını bilseydim, çok daha yüksek bir maaş için pazarlık ederdim.

En azından daha yüksek bir maaş için pazarlık yapmaya *çalışırdım*. Dilenciler ve seçiciler hakkında söylenen her şey doğrudur.

Gaius'un boncuk gibi gözleri dikkatli ve sıska vücudu gergin. Elini masanın benim tarafıma kaydırırken, dikkatini bize doğru yürüyen kişiye veriyor. İki parmağı uyluğuna vuruyor.

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum.

Bu küçük işaret, iş ilişkimizin başlarında ısrarla istediği bir şeydi. Görünüşe göre, Gaius'un bana bakması, korkusunu kabul etmek gibi dayanılmaz bir şey olurdu.

Bakışlarımı tavernanın diğer ucuna, bize doğru yürüyen şık giyimli adama çeviriyorum.

"Gaius Panthen," diye bağıırır adam ve müşteriler yolundan çekilir, ona müşteriye doğru doğrudan bir yol açarlar.

Gaius'tan daha uzun boylu ve geniş omuzları kaslarla kaplı. Onu altmışlı yaşların başında tahmin ediyorum, ama yirmi yaş daha genç bir adamın rahatlığıyla hareket ediyor. Gümüş mührü alnını kaplıyor ve her iki kaşının ortasında son buluyor.

Yakındaki masalarda fısıltılar yükselir. Yorick'in tavernasında mühür işaretli kişiler sıradan insanlarla karışır, ama yarım taçlı gümüş mühürleri pek sık görmeyiz.

Yeni uyanmış bronz mühürlüler rüzgarı zar zor hareket ettirebilirler — sadece yaprakları yerde savurmaya yetecek kadar. Ancak güçleri olgunlaştıkça, bu güç üzerindeki hakimiyetleri de artar. Eğer şanslıysalar ve bronz taçlı olabilirlerse, aynı rüzgar tek bir düşünceyle bir evin çatısını uçurabilir.

Gümüş ve altın taçlılar ise tamamen farklı bir seviyededir. Gümüş taçlılar, bileğini hafifçe sallayarak rüzgar ve yağmurdan oluşan bir girdap yaratabilirken, altın taçlılar ise bütün bir kasabayı yerle bir edecek kadar güçlü bir kasırga yaratabilir.

Adrenalin dalgası tüm sinirlerimi sarar. Gaius kayıtsızlık numarası yapmaktan vazgeçer ve bana şaşkın gözlerle bakar. Bu kadar çok düşmanı olan birinin şimdiye kadar kılıç kullanmayı öğrenmiş olması gerekirdi.

Tavernayı geçip giderken, Gaius peşimden geliyor. "Orson Norcross," diye mırıldanıyor.

Orson'un gözleri benim mührüme kayar ve onun ne gördüğünü anlarım. Boşa harcanmış potansiyel.

Bakışları benden küçümseyerek kayar ve Gaius'a çarpar. "Sen." Etili yumrukları sıkılır.

"Ahem." Yorick ani sessizliği bozar ve Orson yavaşça başını çevirir. Yorick'in eli titriyor, ama sağındaki duvardaki tabelayı işaret eder.

Elektrik yok.

Orson alaycı bir şekilde gülümser ve bize doğru bir adım daha atar, o kadar yaklaşır ki nefesinden şarap kokusu alabiliyorum. "Gücümü kullanmama gerek yok," der sert bir sesle. "Yumruklarımın altında kemiklerinin kırıldığını hissetmeyi tercih ederim."

Bir el sırtıma çarpar ve ben öne doğru sendelerim. Gaius *beni itmiştir.* beni itti. Korkak.

Orson bana dişlerini gösterir. "Çekil yolumdan."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." En azından önümüzdeki birkaç dakika için. Orson biraz daha geç gelseydi, ben çoktan eczacıya doğru yola çıkmış olurdum.

Bakışları beni soğukkanlılıkla süzer, omzumun üzerindeki kılıç kabzası ve uyluklarımla pazılarımdaki bıçaklara takılır.

"Kim olduğunu biliyorum, şampiyon."

Ben sertleşirim. Bu tavernada başka kimse bana bu şekilde hitap etmez. Onlar daha iyi bilir. Ama Orson kaşlarını kaldırır ve cevabımı bekler.

"Arvelle bir şampiyon," *diye* Gaius arkamdan övünerek söylüyor. "*Benim* şampiyonum. Ve bana dokunmaya kalkışırsan seni öldürür."

Öldürmek istediğim kişi Gaius. Her gün bıçağımı boğazına sapladığımı hayal ediyorum. Ne yazık ki, yoksulluk ve çaresizlik birbirine bağlıdır.

Orson beni inceliyor. Yüzünde eğlence belirliyor.

"Anlıyorum," der ve dikkatini tekrar Gaius'a verir. "*Şu anda* seni öldüremeyebilirim, ama bahse girerim küçük *şampiyonun* her an yanında değildir." Yüzünde karanlık bir vaat vardır. "Karımı benden aldın ve ölmeden önce sana acı çektireceğim."

"Bu gece olmaz," diyorum.

Yavaşça başını sallar, bakışlarını Gaius'tan hiç ayırmaz, Gaius ise arkamda daha da eğilir. "Hayır," Orson kabul eder. "Bu gece olmaz."

Tavernadan çıkar, müşteriler onun peşinden dağılır.

Yorick'in sesi tavernada yankılanana kadar sessizlik hakimdir. "Müzik!" diye bağırır ve duvar saatinin 4'ü gösterdiği anda biri neşeli bir melodi çalmaya başlar.

Sonunda.

Masanın altındaki çantama uzanırım.

"Gidemezsin." Gaius kolumu tutar. "Adamın sözlerini duymadın mı?

Beni öldürecek!"

"Ne yazık ki, birlikte geçirdiğimiz zaman bu gece sona erdi. Bir dahaki sefere görüşene kadar kimsenin seni öldürmek istememesini sağla."

Elini sıkıyor. "Eğer sana para ödediğimi düşünüyorsan..."

Gözlerimiz karşılaşır ve yüzündeki renk kaybolur. Gözlerimin çoraklığında ne gördüğünü biliyorum ve bu hoş bir şey değil. Gaius yavaşça beni bırakır, elini pelerinine sokar ve altın bir sikke çıkarır.

Onu avucundan alıyorum. "Haftaya görüşürüz." O zamana kadar ölmezse tabii.

Elimde sikkeyle, pelerinimi omuzlarıma çekip soğuk geceye çıkarım.

Ay, başımın üzerindeki gökyüzünde hamile gibi asılı duruyor, yoğun sis perdesini zar zor deliyor. Şehrin bu bölgesi *en kötüsü* değil... ama ona yakın. Sis Kenarı, başlangıçta buradaki sokaklara yapışan ve her şeyi nemli bir bulutla saran yoğun sis nedeniyle bu adı almıştı. Ancak yüzyıllar önce, bir yargıç sarhoşken bu bölgeyi başına bela olarak nitelendirmişti. Bu isim kalıcı oldu.

Zamanın ve binlerce botlu ayağın aşındırdığı parke taşlı sokaklarda aceleyle yürüyorum. Kendi adımları bile bilmediğim yaşlarda, bu kafa karıştırıcı labirent gibi sokakları ve kestirmeleri ezberlemiştim. Arma tacı takanların hangi genelevlere gizli girişlerden girmeyi sevdiklerini biliyorum.

Biliyorum, hangi tavernaların karanlık ilgi alanları olan vampirleri ağırladığını. Ve biliyorum, hangi sokaklarda boğazımın kesilme riskini göze almadan yürümekten çekineceğimi.

Gecenin sessizliğini ani ve keskin bir kahkaha bozar. Sokağın sonundaki yıkık bir çeşmenin yanında, bir grup genç birbirleriyle alay ederken, alınlarındaki parlayan mühürler yüzlerini ışıkla kaplar.

Adımlarımı ölçülü ve telaşsız bir şekilde, başımı dik tutarak sağa dönüyorum. İki şehir bekçisi caddeyi geçiyor, deri botları her adımda ağır bir ses çıkarıyor. Ay ışığı, çeliğe damgalanmış şehrin amblemiyle karanlık çelik kasklarda parıldıyor.

Muhafızların deri göğüs zırhlarına ve kısa kılıçlarının kabzalarına da aynı amblem kabartma olarak işlenmiştir. Gece mavisini pelerinleri kalabalıkta onların varlığını belli ederken, kasklarının tepesinden uzanan koyu renkli at kılı tüyler ise biraz gülünç durmaktadır.

Onların dikkatini çekecek kadar aptal değilim. Gardiyanlar, bizi *korumak* için Thorn'da dolaşmıyorlar. Son zamanlarda işlenen cinayetleri araştırmak veya iş sahiplerinin gasp ve şantaj korkusu olmadan çalışabilmelerini sağlamak için burada değiller. Çoğu zaman, zorlama ve sindirmeceyle ceplerini dolduranlar onlardır.

Duvara yaslanarak, onların geçmesini bekliyorum.

Birkaç dakika içinde giderler ve ben yoluma devam ederim. Solumdan bir kavga sesi gelir ve gözlerimi sokağa çeviririm. İki erkek ve bir kadın birbirine sıkışmış duruyor, vücutlarının çoğu gölgelerin içinde gizlenmiş. Kadın düşük bir inilti çıkarır, yanakları gerilir ve erkeklerden birinin parmağını emer. Damarları derisinin altından hafifçe parlar, vurgulanmış bir harita gibi, bu parlaklık hastalıklı bir güzelliğe sahiptir.

Glister. Kısa süreli bir coşku, ama Thorn'da popüler bir coşku. Kadının gözleri yuvarlanıyor, ağzı mutluluktan açılıyor. Adam parmağını çekiyor ve kadın taş duvara yığılırken gülümsüyor. Bakışları bana yöneliyor ve parmağını elindeki toza bastırıyor. Sırıtarak parmağını kaldırıyor ve bana ona katılmam için işaret ediyor, glister bir yıldız gibi parlıyor.

"Denemek ister misin, güzelim?"

Kadının yüzünde beliren boş coşku çok tanıdık geliyor ve boğazımı bir acı kaplıyor. Arkanı dönüp, arkamdaki alaycı kahkahaları görmezden gelerek blok boyunca yürümeye devam ediyorum.

Her zamanki gibi, Perrin'in eczanesi açık. Ve her zamanki gibi, dışarıdaki soğuk havaya rağmen içerisi sıcak ve nemli. İçeri giriyorum, pelerinimi çözüyorum ve tezgahın yanında duran, yorgunluktan gözleri ağırlaşmış yaşlı kadına selam veriyorum.

Perrin, kadına bir avuç uyku çileği ölçtükten sonra, dönüp gitmek için hazırlanırken, ben tezgaha yaklaşıyorum.

"Akciğer tonikine ihtiyacım var," diyorum.

Yüzünü buruşturarak, çarpık sarı dişlerini gösterir. "Olmaz. Bu sabah biri gelip son üç tanesini satın aldı."

İçim burkulur. Bir seferde bu kadar çok tonik satın alan *biri* gerçekten çaresiz olmalı. Ama onun talihsizliğini umursayamıyorum. Kendi talihsizliğim bana yetiyor da artıyor.

"Ne zaman yenisi gelecek?"

"Bir sonraki teslimat üç gün sonra."

Yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum. Perrin aramızdaki tezgaha yaslanıp iç geçiriyor, pürüzlü yüzündeki çizgiler yumuşuyor.

"Golinth'i dene. Yüzde on daha fazla ücret alır ama tedarikçisinden haftada üç kez teslimat alır. Stokta vardır."

"Teşekkürler."

Ama Golinth'in stoklarında yok.

Beş blok batıdaki bir sonraki eczacıda da yok.

Panik beni sarıyor. Birisi, kardeşimin ihtiyacı olan akciğer toniklerini satın alıyor.

Hepsini.

Thorn'da ani bir akciğer hastalığı salgını olsaydı bunu duymuş olurum. Peki, tüm tonikleri kim alıyor? Ve neden?

Eve vardığımda, güneş doğudan şehrin üzerine yavaşça yükseliyor ve Thorn çevremde yavaş yavaş canlanmaya başlıyor.

Bu bölgede aileler insulae'lere sıkışmış durumda, bazıları yedi kat yüksekliğe ulaşan apartmanlarda elli kişiye kadar barınıyor. Zemin kattaki bir daire lüks sayılır ve ben bunu asla

. Annemin babası sayesinde, tahliye tehdidi olmadan büyüyebildik.

Sokağımızın düzensiz yapıları arasında evimizin tanıdık silueti beliriyor. İki yüksek insula arasında sıkışmış olan cephe, yıpranmış taş ve ahşabın bir karışımıdır. Sanki doğa bizzat binayı bir arada tutmaya çalışıyormuşçasına, sarmaşıklar taşların çatlaklarına inatla tutunmuştur.

Karanlık, ahşap ön kapının arkasında, kardeşim benim sahip olmadığım tonik için bekliyor.

Karnımda bir korku hissediyorum. Bu ana kadar Ev'in hayatındaki en büyük risk, kötü mali durumumuzdu. Mümkün olduğunca çok iş alarak bu sorunu zar zor halletmiştim. Ama tonik olmadan...

Evren öldü.

Başım dönüyor, ciğerlerim o kadar sıkışmış ki, evimin duvarına yaslanmış, vücudu gölgelerin içinde yarı gizlenmiş adamı neredeyse fark etmiyorum. Zarif paltosu ve cilalı botlarına bakılırsa, Thorn'dan değil. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Kimsin sen?"

Gülümsüyor, dişleri
parlıyor. Vampir.

Ondan yayılan soğukluk bir gösterge ise, yaşlı ve güçlü bir vampir.

Evren'in öksürüğü geceyi yırtıyor, tahta panjurlarından bile duyuluyor.

Vampir gülümsemesi genişledi. "Benim adım Bran. İmparatora hizmet ediyorum."

Midem kasılır. Sigil işaretli güçler görünür ve içgüdüsel, ancak vampirler görünmeyeni kontrol ederler. Hareketlerini gizlemek için gölgeleri bükürler, gerçekliği bulanıklaştıran illüzyonlar yaratırlar, telekinezi kullanarak uyarı vermeden saldırırlar... Güçleri, ince ve sessiz manipülasyonlardan, kurbanlarının bildiklerini sorgulamasına neden olan ezici bir kontrole kadar uzanır.

Pozisyonumu değiştirip kendimi vampirin ve kapının arasına sıkıca yerleştiririm. Bran davet edilmedikçe içeri giremez. Ama yine de kardeşlerimi dışarı çıkarmaya çalışabilir.

"Peki tam olarak ne istiyorsun, Bran?"

Vampir soluk elini kaldırır ve içinde parlak mor sıvı bulunan iki cam şişe ortaya çıkar. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olur.

Akciğer tonikleri.

Ona saldırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama benim hızım onun hızına kıyasla hiçbir şey, gücüm de önemsiz. Ve Bran gerçekten imparatora hizmet ediyorsa, muhtemelen ilk düşündüğümünden daha da güçlüdür.

Gülümsüyor, yanakları kıvrıyor, gözleri boş. "Senin özel becerilerine ihtiyacım var."

"Benim becerim yok. Ara sıra koruma görevlisi yapıyorum. Hepsi bu."

Düz tonlu sesime kaşlarını kaldırıyor. "Yine de altı yıl önce Sands'i kazandın."

Görüşüm bulanıklaşır ve kapıya yaslanmamak için kendimi zor tutarım.

Sands'i kazanmak tehlikelidir. Yine de yaptım, çünkü başka seçeneğim yoktu. Bu süreçte, izleyen herkese eğitilmiş bir katil olduğumu ilan ettim. Kazananların isimleri kamuya açıktır. Ve katiller bu imparatorlukta çok değerlidir.

Vampir bizi gözetliyordu. Neye ihtiyacımız olduğunu tam olarak biliyor ve tonikleri satın alan da oydu. Bundan eminim.

Dudaklarım uyuşmaya başladı. "Gitmelisin."

Bran bir adım yaklaşır ve kafam berraklaşır, nabzım düzelir. Onu öldüremeyebilirim, ama ölmenden önce ona acı çektirebilirim.

Hareketsiz kalır, sanki köşeye sıkışmış bir hayvanmışım gibi ellerini yavaşça önüne kaldırır. "Bölünmeyi tamamla, ben de kardeşinin hayatını kurtarayım."

Vampir'in teklifini vurgulamak istercesine evin içinden yine öksürük sesleri geliyor.

"İlgilenmiyorum."

"Kardeşin çok hasta. Onu zar zor hayatta tutuyorsun."

Elim hançerin kabzasına sıkıca tutunur. Bir vampirin en çok ihtiyacım olan şeyi keşfedip, iyilik yapıyormuş gibi göstererek bana sunması tipik bir davranış. Birinin beni savaşmam için rüşvet vermeye çalışması ilk kez olmuyor. Ama yıllardır böyle bir şey olmamıştı. Ve hiç kimse

kimse beni *imparator* için kılıcımı sallamaya
daha önce hiç kimse

Sundering'i geçmek, imparatoru, onun acımasız ailesini ve Sigilmarked Syndicate'i korumak için kurulan Praesidium Guard'a giriş noktasıdır.

Sundering'i fethetmek için gladyatörler, tria proeliis olarak bilinen üç kez imparatorun arenasına girmelidir. Ben ilkinde hayatta kalamazdım. Altı yıldır dövüşmedim. Daha yavaşım ve bileğim...

Başımı sallayarak önümdeki vampiri süzdüm. Bu mantıklı değil. Binlerce insan, her sezon Sundering'e girecek yüz gladyatörden biri olma şansı için gece gündüz antrenman yapıyor.

"Bana gerçekten ne istediğini söyle."

Bran gülümser, dişlerini dikkatlice saklar. Hoş, tehditkar olmayan bir vampir.

"Sundering'i geçeceksin ve sonra, zamanı geldiğinde, çok önemli birini öldüreceksin."

"Kimi?"

Bran'ın gözlerinde nefret parıltıyor. "Vallius Corvus."

Engelleyemeden bir kahkaha patlar içimden. Bu, birinin kötü bir şakası olmalı.

"*İmparator* mu? Bu kıtadaki en güçlü, en iyi korunan adam mı?"

"Bu görevi başarmana yardım edeceğim."

"Oh, o zaman sorun yok," diyorum. "İyi bir plan gibi görünüyor."

Kısa bir baş sallama yapar ve sonra gözlerini kısar. "Alaycı bir tavır."

"Bakın. Ben suikastçı değilim. Eminim bu görev için benden çok daha nitelikli birçok kişi tanırıyorsunuzdur."

Gülümser, ama gözleri sert kalır. "Kendine inan, neredeyse her şeyi başarabilirsin."

"Motivasyon konuşman biraz daha geliştirilebilir. Sundering'i fethetmemi, Praesidium Muhafızları'na katılmamı ve bu krallığın en güçlü adamını öldürmemi istiyorsun, karşılığında da bir akciğer tonik mi vereceksin?"

Bana kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. İmparator için savaş, zamanı geldiğinde onu öldür, o zaman sana bu tonikleri vermekle kalmayacağım, sana

kardeşini Nesonias'taki şifacılar gönder."

Bran kolunu sıvayıp bileğini göstererek kolunu uzattı.

İki iç içe geçmiş üçgen. İmparatorun işareti.

Kontrol edemedi yumruklarım sıkışır ve Bran'ın bunu fark ettiğinden şüphem yoktur. Nesonias, kardeşimin iyileşmesi için tek şansıdır. Bu yüzden attığım her adım, hepimizi kuzeye götürmek içindir. Bran'ın işareti, vampirin Evren'in iyileşmesini kolayca sağlayabileceğini kanıtlar. Tek gereken basit bir emirdir.

Ağızma acı bir tat yayılır. Uzun bir gece oldu. Önümüzdeki birkaç gün daha da kötü geçecek gibi görünüyor. Ve vampir, kardeşimin hayatıyla benimle alay ediyor, sanki zaten iltihaplanmış bir yaraya bir avuç tuz serpiyor gibi. "İmparatorun yanına bile yaklaşmayacağım. O arenaya adımımı atarsam, ölürüm."

"Sanmıyorum," diyor Bran. "Seni bir kez dövüşürken gördüm, şampiyon." "O zaman daha gençtim."

"Kendine biraz güven."

Başım ağrıyor. İçeri girip kardeşlerimi kontrol etmek ve kahvaltıdan önce kısa bir şekerleme yapmak istiyorum.

"Senin için casusluk yapmaya çalışırsam, imparatoru öldürmeye çalışırsam, ölmeyi dileyeceğim. Eğer ölürsem, kardeşlerime ne olacak?"

"Hasta olanın iyileşmesini sağlayacağım. Tamamen. İmparator ölür ölmez kardeşlerini serbest bırakacağım ve sen de onlara katılabilirsin. Arenada kazandığın parayla yeni bir hayata başlayabilirsin."

"İyi geceler, Bran."

Siyah gözleri kısılr ve gözlerindeki kötülükten omurgamdan bir ürperti geçer. Onun yıllarının üzerimde baskı kurduğunu neredeyse hissedebiliyorum. En az üç yüz yıl.

"Müzakereler böyle yürümüyor." "Bu bir müzakere değil. Hayır dedim."

"Kardeşini öldürüyorsun."

Neredeyse irkilmemi gizleyemiyorum. Bütün vücudum yanıyor. "İkimiz de biliyoruz ki, yıllar önce Sands'i kazandığım için hedef tahtasındayım. Kardeşlerimin tek dayanağı benim. Ben ölürsem, ikisi de ölür. Şimdi kapımdan uzaklaş."

Bakışları alnıma düşüyor ve mührümün parladığını anlıyorum. "Zor olmalı," diyor düşünceli bir şekilde. "Gücünün olması gereken yerde bir boşluk hissetmek

olması gereken boşluğu hissetmek. Gladyatör olmak bu konuda yardımcı olabilir. Sana güç vermez belki, ama saygı kazandırır." Şişeleri cebine koyarak bana gülümser. "Bunu düşünmen için sana gece yarısına kadar süre veriyorum."

"İhtiyacım yok."

"Gece yarısı," sanki ben konuşmamışım gibi diyor. Gözle görülmeyecek kadar hızlı bir hareketle ortadan kayboluyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Sevdiğiniz birinin ölümünü izlemekten daha kötü bir his yoktur. Çaresizlik sizi parçalara ayırır. Ve keder bu parçaları ateşe verir. Ta ki geriye sadece küller kalana kadar.

Kardeşimin öksürüğü sabahın erken saatlerindeki sessizliği yırtıyor. Hırıltılı, acı dolu, yorgun öksürükler.

Arkamdaki kapıyı kapatıp merhem, tonik ve kristalleri almaya uzanıyorum. Duvara çarparak küfredip yönümü değiştiriyorum ve tam da bu amaçla uyurken açık bırakılan kapısına yöneliyorum.

Ona ulaştığımda Evren çoktan yatakta oturuyordu, her nefes için mücadele ederken zayıf vücudu titriyordu.

"Buradayım."

Gömleğini açıp, merhemi göğsüne ve boynuna sürüyorum, ona tutması için bir kristal veriyorum, son akciğer tonikini uzatıyorum ve ilahi söylemeye başlıyorum.

Tonik için uzanıyor, gözleri kederli. "Bunu... karşılayamayız," diye nefes nefese söylüyor.

"Şşş. İç şunu Ev."

Evren yutar. Ben sürekli mantra söyleyerek kristalin biraz daha parlamasını sağlıyorum. Birazcık şifa gücü elde etmek için.

Sırtını ovuyorum ve öksürüğü hafiflemeye başlıyor, her nefes bir öncekinden daha derin.

"Bu çok kötüydü."

"Üzgünüm."

Bunu görmezden geliyorum. "Şimdi biraz dinlenebilir misin?"

O başını sallar, gözleri çoktan kapanmıştır. Yastığına gömüldüğünde, rahatlamaktan başım döner. Bu ataklar hiç olmadığı kadar sıklaşıyor. Ve elimizde daha fazla akciğer tonik bulundurmamız gerekiyor.

Bran'ın yüzü zihnimi dolduruyor ve bastırılmış öfkemle başım zonklıyor.

Başımı yan odaya soktuğumda, bana bakan baykuş gibi kahverengi gözler görüyorum. "O iyi," diyorum Gerith'e.

Ağzı bükülüyor. On dört yaşında, artık ağladığını bana göstermeyecek yaşa geldi, ama bazı sabahlar gözleri hala şişiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum ona.

Gerith başını sallar. Ama bacağını kenara çeker. Gülümsemeyi saklayarak odasına girerim ve yatağının kenarına otururum.

Uzun, ince parmakları yün battaniyesini okşuyor. "Amcan kazandıklarını almamış olsaydı hayatımız nasıl olurdu diye hiç merak ediyor musun?"

Her lanet gün.

Mutfağımızdaki masaya baktığımda amcamın bıraktığı notu görmeden edemiyorum. "*Üzgünüm*" kelimesi, daha iyi bir yaşam için ihtiyacımız olan parayı özenle sakladığım dolabımdaki boşluk kadar boş geliyor.

Sands'i kazandıktan bir gün bile geçmeden amcam öldü. Ve geleceğimiz de öyle. Evren için bir şifacı. Nesonias sahilinde küçük ama konforlu bir ev. Her gün taze deniz ürünleri. Bakmayı öğreneceğim küçük bahçeden sebzeler. Eğitim. Sadece kardeşlerim için değil... benim için de.

"Geriye bakmanın bir anlamı yok."

"Geriye bakmıyorum. İleriye bakıyorum." Çenesini öne doğru uzatır. "Bir gün onu bulacağım ve öldüreceğim."

"Bunu yapamayacaksın," diyorum ona, ciddi bir şekilde alay ederek.

"Çünkü onu önce ben bulacağım."

Gerith gülümser, ama gülümsemesi titriyor. "Bunu nasıl yapabilir? Ben sadece... Anlamıyorum."

Tabii ki anlamıyor. *Ben de* anlamıyorum. "Ger..."

"O parayı kazanmak için hayatını tehlikeye attın. İhtiyacımız olan her şeye sahiptik."

"O zamanlar hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum.

Gözleri ciddi. "Onun yüzünden. Ve onun yüzünden."

Keder pençeleri gibi içimi parçalıyor, nefesimi kesiyor. Şu anda amcamızdan bahsetmiyor.

Bazen iyi olduğumu, hayatıma devam ettiğimi düşünüyorum, ama sonra onun adını duyuyorum. Ya da *onu* hatırlıyorum.

"Evet."

Gerith yüzümü inceliyor. "Bir gün, büyüdüğümde, Kumlarda savaşağım. Ev'i iyileştirmek için yeterli parayı kazanacağız. Ve hepimiz buradan gideceğiz."

Gülümsemem yüzümde donar.

Kardeşlerimin herhangi bir arenaya adım atmasına izin vermeden önce ölürüm. Yaptığım her hareket, ikisini de imparatorun zevklerinin artık uzak bir anıdan ibaret olduğu Senthara'dan uzaklaştırmak amacıyla. Ama böyle bir şey söylememem gerektiğini çok iyi biliyorum. İkizler büyüdükçe, erkeklik gururları da büyüdü.

"Kalkma zamanı."

O başını sallar ve ben onu giyinmesi için yalnız bırakırım. Çizmelerimi çıkarırken, kılıcımı sırtıma bağlı tutarım, hala... vampir ziyaretçimden rahatsızım.

"*Rahatsız*" iyi bir kelime. Hafif bir tedirginlik hissettiğimi ima ediyor. Biraz huzursuzluk. Ağız kuruluğu, terli avuçlar ve korkudan baş dönmesi değil.

Nesonias'ın akciğer tonikleri kardeşimi hayatta tutuyor. Bran beni hizaya getirmek için başka ne yapmaya hazır?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Savunmada olmaya alışkınım. Nefes almakla bile düşman edinen insanları korurken bunu her gün yapıyorum. Tepkisel davranmaktan hoşlanmıyorum, ama endişelenip ellerimi ovuşturmaktan daha iyisini biliyorum.

Bu sabah Mataras'a gidersem, birkaç gün içinde geri dönerim. Oradaki eczacı ihtiyacımız olan tonikleri bulunduruyor. Bundan eminim. Gerith ve Evren'i bırakmak istemiyorum ama vampirin yakın kasabalardaki eczacıları temizlediğini sanmıyorum.

Küçük mutfağımıza girip soğuk kutuyu açıyorum. İçindeki kristal matlaşmış ve kıt yiyeceklerimizi soğuk tutan eter hafif bir uğultu çıkarıyor. Evren'in akciğer toniklerini yeniledikten ve imparatora ödeme yaptıktan sonra...

Sürekli artan vergiler yüzünden, sadece eter kristallerini doldurmaya yetecek kadar param var. Gerith'in acilen yeni bir çift bota ihtiyacı var, ama beklemek zorunda kalacaklar.

Göğsüm sıkışıyor. O asla şikayet etmez, ama geçen yağmurda ayaklarının sırılsıklam olduğunu biliyorum. Evren ve Gerith, ben dinlemediğimi sandıklarında bu konuyu fısıldaşarak konuşuyorlardı.

Süt iki gün önce bitti, bu yüzden yulaf lapasını suyla yapıyorum, şeker veya bal yerine bir tutam tuzla tatlandırıyorum.

İkizler odalarından birinde birbirlerine söyleniyorlar, sesleri kapıdan dolayı boğuk çıkıyor. İkisi de sabahları sevmez. Masadaki sandalyelerine çöküp oturduklarında - Evren solgun ve bitkin, Gerith ise ince yulaf lapası görünce yüzünü buruşturuyor - pencereden zayıf bir güneş ışığı sızıyor. Şafak vakti ilk ışıklar Gerith'in sarı saçlarını parlatırken, Evren'in saçları o kadar koyu ki ışığı yutuyor gibi görünüyor. Birkaç dakika arayla doğmuş olsalar da, hem görünüşleri hem de kişilikleri açısından birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

Gerith başını çevirdiğinde, soluk güneş ışığı şeritleri altın mührünü parlak bir ışıkla okşar, ama güneşin ışığından uzaklaştığında bu parlaklık kaybolur. Ciğerlerim sıkışır ve korkuyu uzaklaştırırım. Gücüm uyanmamış olabilir, ama bu kardeşlerimin de aynı yıkımı yaşayacağı anlamına gelmez. Onlar benim gibi olmayacaklar.

Mühür işaretli olanlar gizli güçlerle doğarlar, potansiyelimiz mühürlerimizin rengi ve zamanla ne kadar büyüdükları ile ortaya çıkar. Mühür işaretli tüm çocuklar, temel kalkan oluşturma, parmaklarını şıklatarak kıvılcım yaratma, az miktarda suyu arındırma veya bitkilerin büyümesini hızlandırma gibi bir dizi küçük yetenek kazanırlar. On bir ile on beş yaşları arasında gerçek güçleri ortaya çıkar, bazen de olağanüstü yetenekli veya kutsanmışlarsa iki yaşında. Nadiren de olsa, taptıkları tanrılar tarafından güç verilenler de vardır.

"Arvelle?"

Zoraki bir gülümsemeyle, bakışlarımı Gerith'in mühründen ayırıyorum.

"Bugün Mataras'a gitmem gerek. Unutma..."

"Biliyoruz." Gözlerini devirip sırtıttı. "Doğruca eve gel, kimseyle konuşma."

Kapı çalınır. Gerith ayağa kalkar, ama o da benim kadar iyi bilir ve ben onun yanından geçip kapıya doğru kayarım. Bu saatte gelen ziyaretçiler nadiren iyi şeyler getirir.

Sağ elim kapı koluna uzanırken, sol elim bıçağımın kabzasına yaklaşıp ve kapıyı açarım.

Küçük, zayıf bir kız bana bakıyor. Sarışın bukleler, çocuksu yüzünü çevreliyor ve alnını kaplayan saçların altında bronz bir mühür görüyorum. Mühürü biraz uzamış, bu da onun görüldüğünden daha büyük olduğu anlamına geliyor.

On beş, belki on altı yaşında.

Ona yanlış eve geldiğini söylemek için ağzımı açıyorum, ama bakışları beni geçip gidiyor, mavi gözleri ışıkla parlıyor.

"Benim adım Sarai," diyor. "Kahvaltı için buradayım." Kaşlarım havaya kalkıyor. "Öyle mi?"

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "O sormadı mı?"

Bir iç çekip, omzumun üzerinden dar gözlerle ona bakıyorum. Hangi "o"dan bahsettiğini anlamak imkansız, çünkü iki kardeşim de dudaklarını sıkı tutmuş, bakışları yere çevrilmiş durumda.

"Girin," diyorum ona.

Ben fikrimi değiştirmeden önce yanımdan geçip Gerith'in yanına oturur ve ona karanlık bir bakış atar.

Gözlerim onunla buluştu. "Özür dilerim. Unuttum."

"Önemli değil. Tanıştığımıza memnun oldum, Sarai. Ben Arvelle."

Bana gülümser, tüm utangaçlığı unuttur, ta ki karnının gurultusu sessizliği bozana kadar.

Yanakları kızarır ve hepimiz işitme duyumuzu kaybetmiş gibi davranırız. Ona kâsemi uzatırım. "Ziyaret etmek için güzel bir sabah seçmişsin, Sarai. Ben aç değilim."

Sarai'nin yemeği birkaç saniye içinde biter. Ona ailesinin nerede olduğunu ya da en son ne zaman yemek yediğini sormam. Ama boş kaseleri kaldırdığımda ince kolları karnımı sarar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır.

Birkaç dakika içinde çıkmaya hazırlar. İki kardeşim de on altı çocukla birlikte aynı öğretmenden ders alıyor. Öğretmen herhangi bir eğitim almamış, ancak kendisi birkaç yıl eğitim görmüş ve komşularımızdan biri, onun zamanına karşılık her ay birkaç kuruş para toplamayı önermiş.

Bu, onların eğitim alabilmeleri için tek şansları olabilir. Birkaç hafta içinde, öğretmenleriyle geçirdikleri saatler, Sands için eğitim saatleriyle değiştirilecek. Bu imparatorluktan uzaklaşmanın bir yolunu bulamazsam

Sadece Kumlar'dan sağ kurtulduktan sonra bir zanaat öğrenmeye başlayabilecekler.

Ağzım kurur. Evren, durumundan dolayı o kadar zayıflamıştır ki, kılıcı bile zorlukla kaldırabilmektedir.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp kapıyı açıyorum. "Teşekkürler, Velle." Gerith bana gülümsüyor. "Sara'i'yi sormayı unuttuğum için özür dilerim."

"Önemli değil. Git bir şeyler öğren."

Evren diğerlerinin peşinden gider. Tek kelime etmemiştir, ama öksürüğü azalmıştır ve evde kalıp dinlenmesini önerenleri dinlemeyeceğini biliyorum, bu yüzden alına bir öpücük kondururum. "Uslu dur."

Zayıf bir gülümseme dener, bakışları yere düşer. Pişmanlık beni kaplar. Maden patladığında, etrafındaki herkesi öldürdüğünde ona söylediğim son sözlerdi bunlar. Evren patlamadan yeterince uzaktaydı, hayatı kurtuldu ama sağlığı kurtulmadı. Akciğerleri yaralandı ve madene yaklaşmaması gerektiğini bilerek kendini suçlu hissediyor.

Bu onun suçu değildi. O sadece sekiz yaşındaydı ve annemiz ikisini de güvende tutacağına söz vermişti. Ama ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, onun suçluluk duygusunu azaltamıyorum.

Onların gitmesini izliyorum, itişip kakışarak Thorn'a doğru kayboluyorlar.

Düşün kristalleri eterden yoksun, bu yüzden su soğuk. Yüzümü buruşturarak, kristallerin yenilenmesi için ödeme yapana kadar saçımı yıkamayı reddediyorum. Sonra deri tayt, dar bir gömlek ve botlarımı giyiyorum. Sırada silahlar var, ardından kalın bir pelerin.

Neyse ki, kapımızın kilidi daireyi güvende tutacak kadar eter barındırıyor. Çalacak bir şeyimiz yok ama. Kilidi çevirip dışarı çıkıyorum ve soğuk havada hemen titremeye başlıyorum.

Bir gün. Bir gün kuzeye gideceğiz. Sıcak ve nemli bir yere. Kardeşimin daha rahat nefes alabileceği, kimsenin beni tanımadığı bir yere. Onların düzgün bir eğitim alabileceği bir yere. Her köşede hayaletler görmediğim bir yere. Yeni bir başlangıç yapabileceğimiz bir yere...

Bu arada Fallon, Thorn'un küçük eğitim alanında bekliyor. Ve eğer ben orada olup onun

bıçak becerileri hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmazsam, Sands'de sırası gelmeden fazla özgüvenli hale gelebilir.

Yüzüme güneş vursa da pelerinim için minnettarım. Güneş birkaç saat içinde en şiddetli soğuğu yok edecek, ama nem kalacak, Thorn'da her zaman olduğu gibi.

BUGÜN EN AZ ON kişi antrenman yapıyor ve hepsi birbirlerini dikkatle görmezden geliyor. Yıllarca her sabah komşunuzun yanında antrenman yapmanın, onu öldürebileceğinizi hatırlatan başka bir şey yoktur.

Neden her gün Fallon'la çalıştığımı bilmiyorum. Bir keresinde bana Sands'i kazanıp Praesidium Muhafızları'na katılmak istediğini söylemişti. Becerisi olabilir, ama doğuştan bir katil değil. Ve Sundering acımasızlığı ödüllendirir.

İç çekiyorum. Onu eğitiyorum çünkü kendi haline bırakırsam, bir köpek yavrusu gibi coşkuyla imparatorun arenasına atlayacak. Ve ölecek.

Ayak hareketleri gelişiyor, ama sol elini kullanarak kılıcını sallamak zorunda kaldığında hala tereddüt ediyor, sanki vücudu ona bu hareketin doğal olmadığını haykırıyormuş gibi.

"Yine yapıyorsun," diye sesleniyorum.

Beni fark ediyor ve küfrediyor. "Sol elimle sağ elim kadar hızlıyım neredeyse."

"Neredeyse yeterli değil." Sözlerim acıdır ve kendimi uzun, yavaş bir nefes almaya zorlarım. "Bana karışık alıştırmayı göster."

Başını sallayarak dönüyor, uzun kızıl saçları hareketle uçuşuyor. Kılıcı havada savrulurken, sağ kolunu sanki artık işe yaramıyormuş gibi yanına indirip ellerini çevik bir şekilde değiştiriyor. Nefes nefese, bana bakıyor.

"Daha iyi."

Başımı sallarım.

"Spar yapmak ister misin?"

"İsterim, ama Mataras'a gitmem gerek. Bugün buraya sadece sana hala çok yavaş olduğunu hatırlatmak için geldim."

Bana öfkeyle bakar ve kılıcının kabzası etrafındaki parmak eklemleri beyazlaşır. Ama bakışları arkama kayar ve yanakları kızarırsa, kime baktığını tahmin etmek zor değildir.

Carrick.

O, antrenman sahasının kenarındaki duvara yaslanmış duruyor ve bir anlığına, onun yerine başka bir adam görüyorum, beni antrenman yaparken izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi kırpıyorum ve yine Carrick'i görüyorum, güneş ışığında gümüş rengi mührü parıldarken, dağınık sarı-kahverengi saçlarını yüzünden çekiyor.

"Karışık tatbikat üzerinde çalış," diye Fallon'a mırıldanıyorum.

"Seni eve kadar geçireyim dedim," diyor Carrick, ben açıklığı geçip ona doğru yürürken.

"Eve gitmiyorum."

Kollarını kavuşturur. "O zaman istediğin yere kadar seni götürürüm." "Carrick."

"Bir ceset daha bulundu. Diğerleri gibi kalbi yoktu. Sadece sıradan insanlar da değil. Üç hafta içinde üç sigil işaretli kişi öldürüldü. İkisi gün ortasında kayboldu."

Alt dudağımı ısırıyorum. İki aydan kısa bir süre önce ilk cinayetten bu yana dokuz ceset bulundu. Carrick'in bu olaya yakından ilgi göstermesine şaşırmadım. Thorn'da olan biten her şeyi bilir.

"Evren ve Gerith..."

"Onlar bir grup arkadaşla birlikte. Kayıp olanlar yalnızdı."

"Peki." Dönüp yola doğru büyük adımlarla yürümeye başladım. O da hiç zorlanmadan yanıma geldi.

Buradaki insanlara kim böyle bir şey yapmak ister ki? Kalplerini almak, cinayetlerin ritüel bir amacı olduğunu düşündürüyor, ama bu sadece çılgın bir katilin son hakareti de olabilir.

Carrick dirseğiyle bana hafifçe vurur. "Ne düşünüyorsun?"

Ona düşüncelerimi söylerim ve o da bana takdir dolu bir bakış atar. "Ben ilk seçeneğe eğilimliyim. Birinin kalbini almak zaman alır. Dağınıktır. Ama gardiyanlar soruşturmayı reddediyor."

"Şok edici." Sola dönüp Perrin'in eczanesinin önünden geçerek ana caddeye doğru ilerliyorum. Yıllar önce, Kas ve ben onun bahçesinde çiçek toplar ve Lysoria'ya dönen soylulara bu yol boyunca satardık.

"Ee," diyor Carrick ve ben onun sonraki sözlerine kendimi hazırlıyorum. Bu noktada o kadar tahmin edilebilir ki, neredeyse onunla birlikte sözlerini tekrarlıyorum.

"Biriyle görüşüyor musun?"

"Görüşmediğimi biliyorsun."

"Ve bunun yazık olduğunu düşünmüyor musun?"

Bir fırının önünden geçiyoruz ve taze pişmiş ekmeğin sıcak, davetkar kokusu midemi guruldattırıyor.

Beklendiği gibi, açlık hissi zaten karanlık olan ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

Carrick'e gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu soruları sormaya devam etmesinin tek nedeni, onun yanında kızaran ve kekeleyen tek kadın olmam.

"Hayır."

Carrick'in incinmiş ifadesini görmezden gelerek, Mataras'a giden yolu düşünürüm. Thorn sakinleri, ihtiyaçlarını karşılamak için iyilik ve borç sistemine güvenirler. Leofric bana bir iyilik borçlu ve Harriston da Leofric'e bir iyilik borçlu olduğu için - ayrıca Harriston da düzenli olarak Mataras'a deri ticareti için gidiyor - Leofric'in beni Harriston'un arabasına bindireceğini umuyorum.

"Yıllar oldu, Velle."

Ve Carrick, bir anda sınırı aştı. Tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor ve ellerimi açmaya zorluyorum. "Dur."

Carrick bana başını salladı. "İkinizin de kaderinizde yazılmış olduğunu düşünmekten hoşlandığınızı biliyorum. Büyük bir aşk hikayesi. Benim gördüğüm tek şey, onun seni *terk ettiği* ve senin hayatına devam etmek yerine zamanda donup kaldığın."

Sözleri beni kesip biçiyor, parçalarımı koparıyor. İşlev görebilmem için ihtiyacım olan parçaları.

Tabii ki Carrick tam bir saldırıya karar verdiği gün bugün olmalıydı. Hızımı artırıyorum, sahibi bana küfrederek at arabasını zar zor kaçınıyorum. O ayrılmadan Harriston'a varamazsam, Mataras'a gitmenin bir yolu kalmayacak.

Carrick beni en yakın duvara ittiğinde başım dönüyor. "O *asla* geri dönmeyecek."

Onu göğsünden itiyorum. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence bir parçan hala umut ediyor." Yüzünde acı dolu bir ifade var.

"O zaman beni hiç tanı mıyorsun." Ti'yi bir daha görürsem, onu öldürmemek için tüm gücümü kullanmam gerekecek.

Carrick'in ellerini benden uzaklaştırıp, dönüp caddeye doğru yürümeye başladım.

"Hiç *kimsenin* istemediğimi düşündün mü? Ben gayet iyiyim."

O boğuk bir kahkaha atar. "İyi mi? Altı yıldır gülümsediğini görmedim. Sert ve soğuksun. Hayatının geri kalanında herkesi kendinden uzaklaştıramazsın."

Nefesim kesilir. Carrick, kan kokusunu alan bir köpekbalgı gibi bileğimi tutar. "Hayat bu kadar zor olmak zorunda değil. Benimle evlen, buradan gidelim. İkizleri de alıp sıcak bir yere gidelim."

Bunu gerçekleştirebilir. Babası Thorn'un en zengin sakinlerinden biri, ama Carrick hiçbir zaman ailesinin parasına güvenmemiştir. Hayır, buradan kurtulmayı hayal edebilecek yaşa geldiğinden beri çalışmaktadır.

Bana istediğim her şeyi sunuyor. Ama ben bu sözleri daha önce, uzun zaman önce, başka bir adamdan duymayı hayal ederdim.

Kollarımı uyarıcı bir şekilde sallıyorum ve Carrick sert bir küfürle beni bırakıyor. "Seni sonsuza kadar beklemeyeceğim, Arvelle. Bir gün bir aile istiyorum. Seninle istiyorum, ama bu yerde çürümeye kararlıysan..."

Durup, yüzümden bir tutam siyah saçımı çekiyorum. "Yeter." Sesim beklediğimden daha zayıf çıkıyor. Carrick'in sorunu beni çok iyi tanıması. Burayı ne kadar sevmediğimi biliyor. Hillian pazarlarını, Direcliff kalesini, Sirensong Adaları'nı görmeyi her zaman istediğimi biliyor.

Ama bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyorum. Ona güveneceğim. Daha da kötüsü, kardeşlerimi de ona emanet edeceğim. Bir kez daha kalbim kırılmaya dayanamam. Her şey parçalandığında, ben de parçalanacağım.

"Gitmeliyim."

Çenesindeki kas seğirdi. "Hata yapıyorsun."

Muhtemelen. Bazen tek yaptığım şey hata yapmakmış gibi geliyor. Bu neden farklı olsun ki?

"Hoşça kal, Carrick."

Bana kaşlarını çatarak ağzını açtı. "Velle!"

Dönüp duruyorum. Gerith'in gözlerine baktığımda, yavaş ve mide bulandırıcı bir kıyamet hissi vücudumu kaplıyor. Yüzü o kadar solgun ki gri görünüyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Nefes nefese, koştuktan solmuş, eğilmiş durumda.

"Ev."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anında koşmaya başlıyorum, Carrick ve Gerith'in yanımda koşmaya başladığını belli belirsiz fark ediyorum. Ama kısa sürede onları geride bırakıyorum, sokaklarda hızla ilerlerken, eteklerine tutunan çocuklu anneleri, kol kola yürüyen çiftleri, kalabalığın içinde dolaşan yankesicileri atlatıyorum.

Tanrım. Tanrım, *lütfe*!

Ciğerlerim yanıyor, ama dizlerimi daha yükseğe kaldırıyor, kollarımı daha sert sallıyorum. Göğsümün içinde bir şey kırılıyor.

Hayır. Bu olamaz. Kardeşimi böyle kaybetmem. Bu olamaz.

Köşeyi dönünce evimiz görünüyor.

Evren ön kapımızın yanında yere yığılmış, nefes nefese kalmış. Bran ondan birkaç metre uzakta duruyor, kalın bir pelerin başını örtüyor, kardeşim boğulurken sakın bir ifadeyle onu izliyor.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, Evren'e bakarak.

"Çocuğa dokunmadım," diyor vampir, sesinde kırgınlık var.

"Evren. Nefes al."

Yüzünde kırmızı lekeler var, nefesleri sığ nefeslerden biraz daha fazla. Gömleğimi tutuyor ve konuşmaya çalışıyor. Ama sadece boğuk bir hırıltı çıkarabiliyor.

Eğer yapabilseydim, kendi ciğerlerimi söküp ona verirdim.

Gerith yanıma çöküyor, yüzü bembeyaz. Arkasında Carrick küfrediyor. "Onu bir şifacıya götürmeliyiz."

Sözleri boşuna. Thorn'daki tüm şifacılar gittim ama hiçbiri bu atakları birkaç günden fazla hafifletemiyor. Ayrıca, zamanımız yok. Bu, Evren'in şimdiye kadar geçirdiği tüm ataklardan daha kötü. Onu daha da yaklaşıtıyorum, sanki yakınlığım akciğerlerine ihtiyacı olan havayı verebilirmiş gibi.

"Bunlar yardımcı olur mu?" Bran, pelerininin cebinden iki akciğer ilacı çıkarır.

Carrick hareketsiz kalır. Yavaşça ayağa kalkar. Vampir onu görmezden gelir. Kendine fazla güvenen piç. Carrick'in dövüştüğünü gördüm, kazanamayabilir ama Bran'a zarar verebilir.

"Yardımcı olacaklarını biliyorsun. Lütfen, bunları kardeşime ver." Yalvarmaktan gurur duymuyorum. Evren'in gözleri bu kadar genişken değil. İkizine sessizce veda eder gibi bakarken değil. Gerith titrerken, yüzünden gözyaşları akarken değil.

Bran sakın bir şekilde, "Veririm. Anlaşmamızı kabul ettiğin anda." der.

"Anlaşma mı?" Carrick dişlerini gıcırdatarak sorar.

"İmparatora bir gladyatör sunmam gerekiyor." Bran, onun casusu olduğu ve imparatoru *öldüreceği* gibi küçük ayrıntıları atlıyor. "Seçim senin."

Carrick'in kahkahası acı ve kısıdır. "Hayır."

"Velle," der Gerith, kardeşinin elini tutarak.

Evren, gözlerime bakana kadar gömleğimi sıkıca tutar. Bana çılgınca başını sallar, hala konuşamayacak kadar hırıltılı nefes alır. Dudakları maviye dönmüştür, göğsü ve boynundaki kaslar şişmiştir.

Kardeşim gözlerimin önünde ölüyor.

"Anlaşmamızı kabul et, kardeşin iyileşsin," diye mırıldanır Bran.

Carrick ona bir adım daha yaklaşır. "Tonikleri ver." Bran koyu renkli kaşlarından birini kaldırır. Sonra şişelerden birini düşürür. Ben çığlık atarım, ama çok geçtir. Şişe yere düşerek parçalanır, cam parçaları etrafa saçılır, tonik taşların üzerinde mor bir sıvı birikintisinden ibaret kalır.

Yararsız.

Boşa

gitti.

Kaybold

u.

"Oops," diyor Bran. Bu sefer gülümsediğinde dişlerini gösteriyor. Bunun bir tehdit olduğunu anlıyorum ve bıçaklarımdan birini çekiyorum. *Gümüş* bıçaklarımdan birini.

Gözleri parlar, ama yüzündeki gülümseme kalır. Benim blöf yaptığımı düşünür.

Ben blöf yapmam.

"Son toniki bırak, yoksa seni öldürürüm." "Kardeşin ölecek."

"Ama sen de öleceksin. Evren'in bunu isteyeceğini hissediyorum." "Ben de," diyor Gerith.

Bran toniki daha yükseğe kaldırır. "Basit bir yemin."

Evren kollarımda yığıldı, nefes alma mücadelesini kaybetti.

Bu, düşündüğümünden çok daha büyük bir olay. Bran, imparatoru öldürmemi *istiyor*, yoksa bu kadar zahmete girmezdi.

Vampir benim onun emirlerini yerine getireceğime karar verdiği anda yenilgiye uğramıştım. Ve dün gece onun teklifini kabul etseydim, kardeşim şu anda bilinçsiz bir halde yatıyor olmazdı.

Sırtımın duvara dayandığını biliyorum. Ve kardeşimin ölümünü izlemeyeceğim. "Peki."

Carrick küfürler savurur. "Arvelle."

Onu görmezden geliyorum. "Önce toniki ver," diyorum

Bran'a. O da toniki uzatıyor.

Evren'in boğazına döktüğüm anda bunun yeterli olmayacağını biliyorum. Ama nefes alışması biraz düzelir ve Gerith'in solgun yüzü, kardeşinin omuzlarına kolunu doladığında biraz renk kazanır.

"İzin verin." Bran, kolundan kan damlayana kadar bileğini ısırır. Eğilip Evren'in ağzına bastırıldığında, Carrick kussar. Gerith'in yüzü yeşile döner. Evren'in burnunu acımasızca sıkarak yutmasını sağlarım.

Yutar. Vampir kanı akciğerlerindeki hastalığı iyileştirmez. Ama bu saldırının vücuduna verdiği hasarı iyileştirir.

Birkaç dakika içinde Evren'in nefesi düzelir ve ön kapımıza yaslanarak oturabilir hale gelir.

Gerith ayağa kalkar, dişlerini gösterir ve bir hançer sallayarak vampire saldırır.

Benim hançerlerimden biri. Yine odama gizlice girmiş olmalı.

Carrick, Gerith'i ayağından çekip kaldırır, elinden hançeri alır ve bana atar. Bran ikisine de kaşlarını çatarken ben hançeri yakalarım.

Gerith, Carrick'in tutuşuna karşı direnerek vampire boşuna saldırır. "Bir gün seni öldüreceğim."

Bran ona kayıtsız bir bakış atar, sonra bana döner. Ağır peleriniyle bile, bu saatte dışarıda olmasını sağlayan güneş toniği için hayal bile edemeyeceğim kadar çok para ödemiş olmalı. Bu güneş toniklerinin vampirleri çıldırttığı söylenir, ama Bran kesinlikle acı çekmiyor gibi görünüyor.

"İki saat sonra gidiyoruz."

"İki saat mi?"

"Burada yeterince zaman kaybettim. Gitmeye hazır olun. Ve Arvelle," gülümser, "anlaşma anlaşmadır. Kaçmaya çalışırsan, iki kardeşini de öldürürüm."

Bran dönüp kaybolur. Carrick, Gerith'i bırakırken yüzündeki kan çekilir.

"O da neydi, Velle?"

Ağzımı açarım ama tek kelime bile çıkmaz. Kendi mezarımı kazdım.

Gerith'in Evren'i ayağa kaldırdığına dair belirsiz bir farkındalığım var. Evren, bana acınası bir şekilde bakarken gözyaşları yüzünden süzülüyor.

Dudaklarım uyuşmuş durumda, ama bir sonraki sözlerimi zorla söylüyorum. "Carrick, bir süre onlarla kalmanı istiyorum."

Bana doğru bir adım atıyor, kolları zaten uzanmış durumda. "Bunu yapma. Belki... belki *ona* sorabilirsin."

Daha birkaç dakika önce, bana sığınacak başka kimsem olmadığını vurguluyordu. Boş bir kahkaha attım. "Ti'yi bulabilsem bile, sence gerçekten umursar mı?"

Hayatımın en kötü gününde beni terk etti. Ve içimdeki küçük bir parça, gurur duymadığım inatçı, huysuz bir parça, ondan bir şey istemektense ölmeyi tercih ederdi.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Zamanım azalıyordu. "Ben dönene kadar onlara göz kulak ol.

Lütfen."

Carrick başını sallar ve kardeşlerime son bir kez bakarak koşmaya başlarım, ayaklarım Arnavut kaldırımlı sokaklarda gümbür gümbür ses çıkarır. Dağılmamalıyım. Zaman yok. Ama gözlerim yanıyor ve boğazım şişiyor, her nefesim asit gibi yakıyor.

İki saat.

Tavernaların ve çeşmelerin önünden koşarak geçiyorum. Perrin'in eczanesinin ve yarın eter taşlarımızı doldurmam gereken küçük pazarın önünden geçiyorum. Kalabalığın içinden geçiyorum, küfürleri ve bağırışları görmezden geliyorum. Engelleri atlatıyorum, sokaklardan geçiyorum, ta ki sonunda, *sonunda* Thorn'un dış mahallelerine ulaşana kadar.

Eğer bu gerçekten oluyorsa - ve içimden bir ses hala *bunun* ise, tek bir şansım var.

Leon.

Hâlâ ormanın yakınında, kızım ile birlikte yıllarca her gün Sands'de sıramızı beklerken antrenman yaptığımız büyük açıklığın yanında yaşıyor. O zamanlar bu kulübe, Kassia'nın özenle baktığı güllerin yanında büyük bir sebze bahçesi ile çok çekiciydi. O gülleri toplar ve soylulara satardık.

Şimdi ise çit yer yer yıkılmış ve güller...

Nefesimi düzenlemek için yürüyüş hızımı yavaşlattım. Midem bulandı ve boğazıma ekşi, kokmuş bir tat yükseldi. Bir zamanlar ikizler Leon'u üvey dedeleri olarak görürlerdi.

Ama bu, ben başarısız olmadan önceydi.

Kendimi zorlayarak merdivenleri çıkıyorum, kapıyı çalmakla uğraşıyorum. Zaten cevap vermeyecek.

Kassia öldükten birkaç hafta sonra, bu kapının önüne yiyecek bıraktım. Hayvanlar onu yedi, içerideki adam ise benim sunduğum şeyi almaya çok inatçıydı. Geri döndüğümde, bu israf karşısında öfkemi bastıramadım.

Kapısını sertçe açtım ve Leon'a, ekmeğın o hafta kardeşlerimin akşam yemeğinden geldiğini, ama onun onu yiyormuş gibi yapma nezaketini bile göstermediğini haykırdım.

O da, kızının hayatını kaybetmesine neden olduktan sonra onunla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğumu söyleyerek karşılık verdi.

Bu suçlama, benim de kendime yönelttiğim bir suçlamaydı. Yine de, o n d a n bu sözleri duymaktansa zehir içmeyi tercih ederdim.

Leon bana bakmış, gözlerinde pişmanlık gölgesi belirmişti, ama keskin çenesi dışarı çıkmıştı. Özür dilemeyi reddetmişti. Sorun değildi. İkimiz de özür dilenmeyi hak etmediğimizi biliyorduk.

Ama ben yine de soğuk kutusuna daha fazla ekmek ve et koydum. O da yedi. Haftada en az bir kez ziyaret etmeye devam ettim. Kas için. Çünkü o da benim için aynısını yapardı.

Ve tanrılar, bu evin durumunu görse dehşete kapılırdı.

Bir zamanlar canlı olan bahçe şimdi yabancı otlarla kaplı, ahşap kaplamanın boyası solmuş ve dökülmüş, Kas'ın sevdiği mavi panjurlar şimdi eğri büğrü asılı duruyor.

Bu ev bir zamanlar Leon'un gurur ve sevinciydi, Sands'de geçirdiği bir yılın kazançlarıyla satın almıştı.

Omuzlarımı dikleştirip içeri giriyorum. Kulübe, sanki Leon aylardır pencereyi açmamış gibi, havasız kokuyor. Ateşi sönmek üzere, ocakta dağınık bir şekilde bir yığın odun parçası duruyor.

Leon odaya girer; gri gözleri uykudan bulanıktır ve bir yanağında yastık izi vardır. Hâlâ iri yarı bir adamdır, geniş, inatçı bir çenesi ve yüksek bir alnı vardır. Koyu renkli saçları ve tıraşsız sakalı yer yer gümüş rengi saçlarla kaplıdır, bu manzara midemi bulandırır.

"Artık ziyaret edemeyeceğim," diyorum.

O bana bakarken aramızda sessizlik uzar. Sonunda, arkasını döner.

"Peki. Sana burada ihtiyacım yok."

Boynunun arkasını izliyorum. Eskiden her yaz bizi dışarıda eğitirken cildi açık kahverengiye dönerdi, ama şimdi onu hiç bu kadar solgun görmemiştim. Sanki kederi onu bir şekilde zayıflatmış gibi. Sanki kemiklerinin iliğini emmiş gibi.

"Sundering'de yarışacağım."

Sessizlik beni kemiren dişler gibi büyüyor. Leon yavaşça geri dönüyor. Gözleri artık bulanık değil. Hayır, şimdi soğuk gri çelik gibi.

Yirmi yıl önce, imparator Sands'ı sigil işaretli olanlar için zorunlu hale getirdi.

Sands'in kazananları, Praesidium Muhafızları'na katılmaya şiddetle teşvik ediliyor. Diğerleri hala zorlu bir yeterlilik sürecinden geçmek zorunda olsa da, kazananlara hemen Sundering'de yarışma şansı veriliyor. Ama benim ve Kas için Sundering'de yarışmak hiçbir zaman hedef değildi. Tek istediğimiz Sands'den sağ çıkmak ve nihayet hayatımızın geri kalanını yaşamaya başlamak.

Ellerim titremeye başlar ve onları ceplerime sokarım.

"Onun anısına bu şekilde saygısızlık mı edeceksin?" diye sorar Leon.

Tanrılar, o her zaman tam da nereden vuracağını bilir. Boğazım o kadar sıkışır ki, zar zor konuşabiliyorum ve kendimi yavaşça, derin bir nefes almaya zorluyorum. "Bunu yapmak zorundayım."

"O arenaya girmeye hakkın yok." "Biliyorum. Yine de yapmam gerek."

"Her alımdan sonra, yarışanların yarısından azı hayatta kalıyor. Hayatta kalanların da üçte biri, Muhafızlar için acemi eğitimi sırasında ölüyor."

İstatistikleri çok iyi biliyorum. Yine de kalbim ağzıma geliyor.

"Bunu ben de biliyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." "Evimden çık."

"Peki. Carrick sana bakacak."

"Dışarı!" Leon kükrer ve bir rüzgâr esintisi ön kapısını ardına kadar açar. Gümüş mührü parlar, yüzü kızarır ve içimde en ufak bir memnuniyet kıvılcımı çakar. En azından öfkelendiğinde yeniden canlanmış gibi görünüyor.

Kapıya doğru yürüdüm. O da adımlarımı takip etti, beni rahat bırakmadı. "Ne düşünüyorsun?"

Dönüp, cansız gözlerine bakıyorum. Ve ona Bran'dan bahsediyorum. Bran'ın benim Sundering'i atlatmamı istediğini söylüyorum. Bran'la yaptığım anlaşmanın diğer kısmını ona anlatmıyorum. Soğukkanlı cinayeti içeren kısmı. Eğer yakalanırsam, en azından Leon bununla hiçbir ilgisi olmadığını yemin edebilecek.

Leon kapı çerçevesine yaslanarak dengede durmaya çalışır. "Bir vampir neden ortaya çıkıp Sundering'e katılman için sana şantaj yapsın ki?"

Cevap vermiyorum ve o gözlerini kısıyor. "Bu bir ölüm cezası." "Ya ben giderim ya da kardeşim ölür."

Gözleri uzaklara dalar, sersemlemiş gibidir. "İkinizi de ben eğittim," der. "Sizler, gördüğüm en hızlı kılıç ustalarıydınız."

Boğazım ağrıyor. "Biliyorum."

"Yine de kızım öldü." Gözleri keskinleşir. "Artık yaşlandın ve yavaşladın, o ayak bileğin de bir gün seni yarı yolda bırakacak. Sen de öleceksin."

"Yaşlı değilim." Yaşlı hissediyorum.

"İkimiz de arenadaki yaşların doğum yıllarıyla aynı olmadığını biliyoruz. Hava soğuk olduğunda topallayarak yürüyorsun."

Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum, çünkü bu evden hiç çıkmaz.

"*Başka seçeneğim yok dememin* hangi kısmını anlamıyorsun?" "Geçen sefer de başka seçeneğin yoktu."

"Aynı şey değil."

"Oh, biliyorum, aynı şey değil. İkiniz de pervasızdınız. Sonuçsuz bir şekilde oyunu oynayıp kazanabileceğinizi düşündünüz. Oysa gerçekte oyun *sizi* oynuyordu. Ve şimdi, o oyunu tekrar oynamaya çalışmak istiyorsunuz. Ama sizi büyük yapan kıvılcımı kaybettiniz. Bunu yaparsanız, ölürsünüz."

"Sadece Sundering'i atlatmam lazım." Sözlerim hızlı ve çaresiz. "Bunu yaparsam, kardeşlerimin bir geleceği olur."

Leon sadece başını sallar.

"Ben iyi olacağım." Dönüp gitmek için son bir yorum yapıyorum. Derinlere işleyeceğini bildiğim bir yorum. "Merrick beni eğitecek."

Şaşkın bir sessizlik.

Hızımı artırarak, uzun adımlarla patikadan geri dönüyorum.

"Merrick?" Leon hemen arkamda, muhtemelen yıllardır hiç olmadığı kadar hızlı koşuyor.

Onu bu şekilde manipüle ettiğim için kendimi bok gibi hissediyorum. Ama başka seçeneğim yok. Daha yavaşım, ama bunu düzelteceğim. Ama aynı zamanda daha sertim. En iyi arkadaşım son nefesini verdiğiğinde, içimdeki neşe dolu taraf öldü. Ve Ti'nin de öldüğünü öğrendiğim anda, içimdeki kalan tüm yumuşaklık da kan kaybından öldü.

Leon beni eğitmezse, ölürüm. Ve o bunu yapacak, çünkü beni yalnız göndermek, kızının mezarına tükürmek gibi olur.

Buna güveniyorum. Çünkü ben korkak bir solucanım. Ve çünkü o benim tek şansım.

"Arvelle."

Adım soğuk bir bıçak gibidir ve ona dönüp bakarım.

Leon bana bakıyor. Ne yaptığımı çok iyi biliyor. Neden buraya geldiğimi. Gözlerinde acı bir öfkeyle kötülük savaşıyor.

"Bunu düşüneceğim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve vardığımda kaslarım yorgunluktan titriyor. Vampir yine kapımıza yaslanmış, Carrick yanında durmuş, ona güvensiz gözlerle bakıyor, kardeşlerim ise onun iri vücudunun arkasında duruyorlar.

Sokak sessiz, komşularımız ortada yok. Ama üst kattaki dairenin penceresine yapışmış bir yüz görüyorum. Kaşımı kaldırdığımda yüz kayboluyor.

Dikkatimi kardeşlerime geri çeviriyorum. "İçeri girin ve ihtiyacınız olan her şeyi aldığınızdan emin olun," diye fısıldıyorum. "Carrick size yardım edecek."

Carrick'in yüzü bu sözlerim üzerine daha da kararır, ama kardeşlerimin peşinden eve girer.

Bu noktada, elimde hiçbir koz yok. Ama vampirler kurnaz ve sinsî yaratıklardır. Hayatları mahvetmek onların doğasında vardır. Yanlış yerde söylenen basit bir kelime, hayatımın geri kalanını Bran'ın kölesi olarak geçirmeme neden olabilir.

Bran, nefesinden gelen hafif kan kokusunu alabileceğim kadar yakına eğildi. Etrafındaki hava birkaç derece daha soğuktu, bu da onun Birinci'nin doğrudan torunu olduğu anlamına geliyordu — yüzyıllar önce Umbros'un kendisi tarafından yaratılan vampirlerden biri.

Genellikle, vampirler yaşlandıkça güçleri de artar. Ama bu her zaman doğru değildir. Yüzyıllık vampirlerin temel bir kalkan bile zorlukla oluşturabileceğini duydum, oysa birkaç yıl önce dönüştürülmüş olanlar ise ham, dizginlenmemiş bir güç yayarlar.

İlkler tarafından yaratılanlar, dönüşüm sürecine başladıkları andan itibaren güçlüdürler. Peki ya İlkler'den doğal olarak doğanlar?

Titriyorum. Bran bana memnun bir gülümseme atıyor.

"Anlaşmamızın şartları şunlar: Sundering'e gladyatör olarak gireceksin. Diğer gladyatörlerle antrenman yaparken, sana görevinde yardımcı olabilecek bilgiler vermeye çalışacağım. Sundering'den sonra, ben zamanı geldiğini söylediğimde imparatora saldıracaksın. Planlarını Primus'a söylemeyeceksin. Ne ona ne de imparatora uyarıda bulunmayacaksın."

Sanki itiraz etmemi beklermişçesine duraksıyor ve ben ona bakıyorum. Primus, imparatorun seçkin muhafızları olan imperius'un lideridir.

"Eğitilmiş bir suikastçı olmayabilirim, ama aptal da değilim."

"İmparator öldüğünde, kardeşini iyileştireceğim ve ikisini de serbest bırakacağım. Sen de kuzeyde onlara katılabilirsin."

"Hayır. Evren o kadar uzun süre bekleyemez. Onun hemen iyileşmesini istiyorum."

Bran yavaşça kapıdan uzaklaşır. "Ve kozumu kaybetmek mi? Hayır."

"İkimiz de kardeşlerimi rehin tutmaya devam edeceğimizi biliyoruz. Bu koz olarak fazlasıyla yeterli."

Gülümsemesi küçük, hoş, dişleri düzgünce saklanmış. "Bir uzlaşma. Sundering'i tamamladığında kardeşinin akciğerleri iyileşecek."

"Hayır."

Gözleri sertleşir. "Evet."

Tırnaklarım avuç içlerimi keser ve Bran kan kokusunu almadan önce sıkı yumruklarımı açarım. Az önce, hiçbir mücadeleyi kaybetmememi sağladı. Evren'in iyileşmesi için üçünü de kazanmam gerekecek.

Düşük bir homurtu çıkardım. "Binlerce insan tam da bu pozisyona gelmek için eğitim görüyor. Ve muhtemelen imparatora yaklaşabilecek yüzlerce kişi daha var. Neden beni takip etmeye karar verdin?"

Takip kelimesini duyunca kaşlarını çattı. "Bu noktaya gelip imparatorun arenasına giren herkesin kendi nedenleri vardır. Sen ise orada olmak istemiyorsun. Hiçbir zaman orada olmayı *planlamadın*. Bu da ellerini temiz kılıyor. Tam da benim amaçlarım için ihtiyacım olan şey."

Omurgamdan bir ürperti geçer. Yaptığım her hareket, imparator için bir daha asla savaşmak zorunda kalmamak içindi. Bu adımların beni tam da bu duruma geri getirmiş olması acı bir ironi.

Gerçekten soğukkanlı bir katil olabilir miyim?

Evren'in yüzü gözlerimin önüne geliyor, dudakları mavi, boynundaki kaslar nefes almak için çabalarken gergin.

Derin bir nefes alıyorum. Vallius Corvus bir canavar. Kendi bayrağı altında zorla boyun eğdirmek için krallıkları fethetme ve ele geçirme takıntısı, hem Senthara'da hem de bu kıtada sayısız cana mal oldu. Ve zorla başaramadığında, yabancı hükümdarları taçlarını teslim etmeye *ikna etmek* için imparatorunu gönderiyor.

Vergileri çok ağır. İmparatorluk içinde yarattığı ilerlemeyle övünürken, en yoksul tebaasına çok az hizmet sunuyor.

Ama en önemlisi...

Kassia'nın ölümünün sebebi o.

Bu arada Bran, Thorn'a, yani benim hayatıma bir bakış attı ve benim onun amaçları için kullanabileceği bir araçtan başka bir şey olmadığını karar verdi.

Benim zayıf olduğumu düşünüyor. Kırık. Kolayca manipüle edilebilir. Aksini öğrenecek.

Bran'ın hakkını vermek gerekirse, fazla uzatmıyor. Değiştirilen anlaşmamızı hızlıca okuyor, sonra eğiliyor, soğuk eliyle çenemi tutup, alışık olduğu bir rahatlıkla başımı eğiyor. Keskin dişleri boynuma batıyor.

Elim içgüdüsel olarak bıçağıma doğru kayıyor. Bran bileğimi yakalıyor ve çatırdayana kadar sıkıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopar ve beni bırakır. "Her konuda bu kadar zorluk çıkarmak zorunda mısın?" Keskin dişleri kendi bileğini keser ve ben anında başımı sallar, geri adım atarım.

Bran iç çekerek, kaçamayacağım kadar hızlı hareket eder. Bileğini ağzıma dayar, elini başımın arkasına geçirir ve beni yerinde tutar.

"Kardeşinin burnunu sıktığın gibi senin burnunu da sıktırayım mı?" Bran'ın kanı ağzıma akıyor, vücudumu yakıyor. Bileğim yine çatırdıyor, kemikler yeniden birleşiyor ve ben çığlık atıyorum, sesim onun teninde boğuklaşıyor.

Kolunu çekip, dilini hafifçe sallayarak yarasını kapatır.

Vampir kanı içmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Soğuk çarşaflar. Sıcak ten. Beni asla bırakmayacakmış gibi öperken kendi kanımın keskin, bakır tadı.

Anıları kafamdan uzaklaştırıyorum. Tüm vücudum titriyor, morluklarım kaybolmuş. Vampir kanının taze yaraları ne kadar mucizevi bir şekilde iyileştirdiğini neredeyse unutmuştum.

Bran bana gülümser, dişleri benim kanımla kaplıdır. "Lezzetli, değil mi?"

Öfke içimi kaplar. Su mataramı alıp ağzımı çalkalarım, kalan kanı aramızdaki yere tükürürüm. "Daha iyisini yedim."

Gözleri soğuklaşır. "Biraz minnettarlık fena olmazdı." Su mataramı kaldırırım. "Kırdığın bileğimi iyileştirdiğin için mi?" Dudaklarını bükerek bana bakar. "Gitme zamanı."

Bran içeri girmeye çalışmaz ve ben kapıyı yüzüne çarparak kapatırım. Mutfakta Carrick masada çökmüş oturuyor, Gerith ve Evren onun karşısında sessizce bekliyorlar, yanlarında kanvas çantalar var. Solgunlar, şok geçirmiş gibiler. Kalbim burkulur.

"Hemen dönerim," diyorum onlara. Odama girip, dolabın arkasında altı yıl önce aldığım fısıldayan aynaları arıyorum. Tiernon yokken onu çok özlediğim için aldığım aynalar, onunla her gün konuşabilmek için.

Ağzım acı bir tatla doluyor ve onu yutuyorum, aynalardan birini silahlar ve giysilerle birlikte çantama koyuyorum.

"Bunu yapma, Velle," diyor Evren arkamdan. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyor ve dik duruyor. Bran'ın kanı sayesinde, bugün aylardır, hatta yıllardır hiç olmadığı kadar güçlü görünüyor.

Çantamı omzuma asıyorum ve kollarımı açıyorum. O da kollarımın arasına giriyor.

"Her şey yoluna girecek."

Kardeşim başını sallar ve yüzünü omzuma gömer.

Ne zaman bu kadar uzamış?

"Ölmeni istemiyorum."

Yüzüne bakabilmek için onu yavaşça uzaklaştırırım. Göğsümdeki bir şey, gözlerindeki yıkıma karşı bir acı hissettirir. "Sana yemin ederim, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım, Ev. Sen gidip iyileş, sonra ben gelip seni bulacağım."

"Söz veriyor musun?" diye sorar Gerith, kapıya yaslanarak.

"Söz veriyorum. Ama sana zarar verirlerse, sözlerini tutmazlarsa kaç. Her fırsatı değerlendir, gözlerini dört aç ve kulaklarını dört aç. Kaçman gerekirse kaç. Seni bulurum. Seni her zaman bulurum. Bana söz ver."

İki kardeşim de korkmuş görünüyor. Ama söz veriyorlar.

"Leon'la konuştun mu?" Evren kaşlarını çatarak fısıldadı. "Evet," dedim. "Umarım benimle gelir."

"O seni koruyacaktır," diyor Evren, ama sesi titriyor. Gözlerime bakıyor ve ben kollarımı ona doluyorum, sıkıca sarılıyorum.

Gerith'in bakışları ayak bileğime düşer, gözleri endişelidir. Ona göz kırparım. "Vampir kanı içtim."

Burnunu kırıstırıyor ve dramatik bir şekilde öğürüyor. Gülümsemeden edemiyorum. "Ayak bileğim yıllardır hiç bu kadar iyi hissetmemişti."

"Ama iyileşmedi."

"Hayır." Vampir kanı yeni yaralanmalar için mucizevi bir etkiye sahiptir. Ama ayak bileğim yıllar önce bir şifacı tarafından düzgün bir şekilde tedavi edilmemişti.

Gerith biraz daha öğürür. Evren güler. Zoraki bir gülümseme, ama yine de bir gülümseme.

"Vampirler nadiren insanlara kanlarını verir," diyorum. "Sadece kıskanıyorsun."

Eğilip Evren'e ikinci aynayı uzattım. "Al şunu. Her gün seninle konuşabileceğim." Aynamdaki eteri yenilemek için yeterince para kazandığımı sürece.

Üç meydan okuma. Sundering'in tümü bu. Tria proeliis'i kazanırsam, gidebilirim. İmparatoru da öldürürsem tabii.

Çılgınca gülmek için tuhaf bir dürtü hissediyorum. İmparatoru öldürün.

Bu fikir çok saçma.

Çantamı alıp kendimi toparlayarak kardeşlerimin peşinden ana salona giriyorum.

Carrick bekliyor ve ona mutfağa gelmesi için işaret ediyorum.

"Bana bir şey olursa..." "Olmaz."

"Eğer olursa..."

"Biliyorum. Onları bulur ve güvende olduklarından emin olurum. Kuzeyde bağlantılarım var ve birinin

göz kulak olmasını sağlayacağım. Tanrılar, Arvelle..." Elini saçlarının arasından geçirir.

"Bunu bir fırsat olarak görmeliyim. Kardeşlerim için istediğim her şey bu. Evren iyileşecek. İkisi de güvende olacak ve imparator Nesonias'ı imparatorluğuna katmayı başaramazsa, asla Kumlar'da savaşmak zorunda kalmayacaklar."

"Velle." Bana hayaletmişim gibi bakıyor.

"Bu çok ilginç olsa da, *gitme* zamanı geldi," Bran'ın sesi arkamızdaki açık kapıdan geliyor.

Carrick eğilip kulağıma fısıldıyor. "Başını eğ, gözlerini açık tut ve hayatın için savaş," diyor.

Başımı sallıyorum. "Hoşça kal, Carrick."

Yüzü gergin bir şekilde ayrılmamızı izliyor. Ve ben gitmekten çok mutluyum. İhtiyacım olan son şey, başka birinin bana sanki çoktan ölmüşüm gibi bakması.

LEY hattıyla seyahat etmek genellikle vampirler ve en az yarı taçlı bronz olan zengin sigilmarked'ler için ayrılmıştır, ancak bazen sıradan hizmetkarlarını da yanlarında getirirler. Thorn'un üç bölge kuzeyindeki en yakın ley istasyonuna bile hiç adımımı atmadım.

Bran tamamen işine odaklanmış, gün batımından sonra istasyona yaklaşırken bir parşömeni inceliyor. Yanımda, Leon somurtkan ve sessiz bir şekilde duruyor, her iki omzuna da kocaman bir kanvas çanta asmış. Son anda evime geldi, yüzünde pes etmiş bir ifade, gözlerinde öfkeyle parlayan bir bakış vardı.

Tek kelime etmedi. Ama buradaydı.

Gerith ve Evren, ley istasyonuna girdiğimizde gözlerini kocaman açarak bize bakıyorlar.

Bina, bir anıt gibi yerden yükseliyor. Taş sütunlar, yanlarından geçerken altın rengi parıldayan sembollerle özenle oyulmuş. Ayaklarımızın altındaki mermer parlak bir şekilde cilalanmış, giriş ise devasa bir salona açılıyor. Salonun ortasında, Ghaleros'un heykeli mekanı domine ediyor.

Seyahat ve ticaret tanrısı, üç metre yüksekliğiyle üzerimizde yükseliyor, dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılmış. Bir eli öne doğru uzanmış, bir madeni para tutarken, diğer elinde stilize bir pusula ile süslenmiş bir asa tutuyor. Onun

Cüppeleri onun sembolleriyle süslenmiştir: madeni paralar, gemi yelkenleri, araba tekerlekleri. Ancak en yaygın olanı, göğsüne oyulmuş ley hatlarının sembolüdür: merkezden spiral şeklinde altı eğri çizgi çıkan bir daire.

"Gel," diyor Bran ve biz, heykelin önünde durup başını eğen ve ardından Ghaleros'un ayaklarının dibindeki yığına birkaç sikke ekleyen bir sigil işaretli kişinin yanından geçiyoruz.

Bran heykele alaycı bir bakış atar. Vampirler sadece Umbros'a taparlar ve mühür işaretli kişilerin tanrılarına hor görmeyi severler.

Sağımda, bir grup kadın heykelin önünden geçiyor. Onlar da sigil işaretli ve benim yaşlarımda olduklarına göre, Kumlar'da savaşmış olmalılar. Ama rahat vücut dilleri ve rahat sohbetlerinden, sanki bu deneyim onlarda hiçbir iz bırakmamış gibi görünüyor. Normal görünüyorlar. Mutlu.

Yalnızlık, sırtımda taşıdığım kılıçtan daha keskin bir şekilde içimi kesiyor. Ama yalnızlıktan daha kötü şeyler de var. Hayatında olan insanlara, her zaman yanında olacaklarına güvenip sonra onları kaybetmek gibi.

Evren elini elime koydu, yıllardır yapmadığı bir şeydi bu. Gerith gergindi, eli cebindeydi, eminim ki çaldığım hançerlerden birini daha saklıyordu.

Kardeşlerimin ellerini tutabilirim. Nesonias'a giden ley hattına doğru koşabiliriz. Tek ihtiyacım olan, onların kaçması için ley bekçisinin dikkatini yeterince uzun süre dağıtmak.

Bran'ın beni ısırdığı boynumdaki yer uyarıcı bir şekilde zonklamaya başlar. Vampir yavaşça başını çevirir ve gözlerime bakar. Gülümsemesi sessiz bir tehditle doludur.

"Nasıl çalışıyorlar, Velle?" diye soruyor Gerith.

"Ley hatları mı?" Bakışlarımı Bran'dan ayırıp dudağımı ısıırıyorum. Doğrusu, tam olarak emin değilim.

"Ley hatları, eterin yerleştiği yerlerdir," diyor Leon, birkaç adım arkamızda kalmış olduğu yerden sert bir sesle ve iki çocuk da dikkatlerini ona çeviriyor. Bu, onun söylediği ilk sözler ve sanki her an saldırıya uğrayacakmış gibi, hem mühür işaretli olanlara hem de işlerini yapan vampirlere dikkatini veriyor. "Yavaş yavaş oluşurlar, tıpkı dağdan akan suyun yavaş yavaş

kayaya ve toprağa oyarak bir nehir haline gelir. En güçlü hatların çoğu seyahat için kullanılmaktadır."

Ona bakıyorum. Altı yıl boyunca, benim huzurumda birkaç kez konuştuğunda, sesi ya öfke ya da tiksinti ile doluydu.

... onun tarafsız bir ses tonuyla konuşmasını duymak rahatsız edici.

Evren anında kaşlarını çatıp ağzını açıyor. Ama uzun boylu, siyah saçlı bir kadın, bir vampirin avcı zarafetiyle bize doğru yaklaşıyor, uzun siyah elbisesi ayaklarının dibinde açılıyor, yüksek yırtmaçlar soluk uyluklarını alaycı bir şekilde gösteriyor. Yirmi ile iki yüz yaşları arasında olabilir, ama yüzüne kazınmış acı, bana onun görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu söylüyor.

"Arvelle, bu Elva. Kardeşlerini şifacılar götürecektir."

Gülümsemeye çalışıyorum, ama eminim ki bu daha çok bir yüz buruşturma gibi görünüyor. O sadece bir kaşını kaldırıyor.

Bu kadına kardeşlerimi nasıl emanet edebilirim ki?

Gerith ona soğuk bir bakış atar ve kadın ona gülümser, dişlerini gösterir.

Onun mührü parlar ve ben iç

çekerim. "Gerith."

Güçleri henüz uyanmadı, ama yine de duygularını kontrol etmeyi öğrenmesi gerekecek. Vampirler parlayan mühürleri bir tehdit olarak görürler. Haklı olarak.

Elva sadece Gerith ve Evren'in mühürlerini inceler. Sonra bakışları bana takılır. "Thorn'dan gelen bir ailede üç altın mühür. Alışılmadık bir durum."

Omuz silkiyorum. Annemiz altın işaretliydi, yani ben doğmamış olsaydım ikizlerin altın mühür alma şansı yüzde 46 olurdu. Kardeşler arasında mühür mirasının gerçek oranını kimse bilmiyor, ancak mühürlü ebeveynlerin çocuğu ne kadar fazla olursa, bir sonraki çocuğun aynı mührü taşıma olasılığı o kadar azalır. Ve mühürsüz ebeveynlerin mühürsüz bir çocuk doğurma olasılığı artar.

Annemizin güç için çocuk sahibi olmaya çalışmadığını düşünürsek bu ironik bir durum. Annemiz ikizlerin babasını gerçekten seviyordu — altın mühürle işaretlenmiş bir asilzade olan babaları, annemiz hamile kaldıktan sonra bir kez bile ziyaret etmemişti. Annemiz

benimkinden hiç bahsetmedi, ama ona her sorduğumda yüzünde özlem dolu bir ifade belirirdi.

Elva bir cevap bekliyor gibi görünüyor. Cevap vermediğimde alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yine de senin mührün hiç büyümedi."

"Kardeşlerime göz kulak olacağına dair söz ver."

Gözleri kısılır. "Onları hayatta tutacağıma söz veriyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Hayatta, zarar görmeden ve benim yanlarında olmadan olabildiğince mutlu olacaklarına."

Gözlerini devirir ve bu hareket garip bir şekilde insani gelir. Ama sözlerimi tekrarlar ve göğsümdeki bir şey açılır.

Evren ve Gerith'i birkaç adım uzağa çekerim. "Birbirinize iyi bakın," derim, boğazım düğümlenir.

Onlar başlarını sallar ve ben bir kez daha kollarımı açarım. İkisi de bana sokulur ve ben onları sıkıca sararım, gözlerimden akan yaşları silerek.

Onların beni ağlarken görmelerine izin vermeyeceğim.

"Gitmeliyiz," diye mırıldanıyorum. Evren uzaklaşırken dudağı titriyor ve Gerith gözlerini ovuşturuyor.

Sadece en güçlü vampirler ve altın taçlılar, büyük su kütlelerini geçen ley hattı yolculuğundan sağ çıkabilirler. Elva, Gerith ve Evren, ley hatlarını sadece bu kıtanın kuzey ucuna kadar kullanabilecekler. Yolculuğun geri kalanını gemiyle yapacaklar.

Ev ve Ger deniz tutacak mı?

Bu dünyanın ne kadar büyük olduğunu gördüklerinde yüzlerindeki hayranlığı görebilmeyi isterdim.

Keşke bunu onlarla birlikte görebilseydim.

Aniden kollarım boşalır ve Elva kardeşlerimle birlikte uzaklaşır. İkisi de omuzlarının üzerinden bana bakar ve ben yüzüme cesaret verici bir gülümseme takınırım. Bunca yıldır bizi hiçbir şey ayırmadı, ta ki şimdiye kadar.

Acı dayanılmaz. Ama onları hayatta tutmak, onları bırakmak anlamına geliyor. En azından geçici olarak.

Bir gün, Bran'a kardeşlerime yaşattığı her korku ve ıstırapın bedelini ödeteceğim.

Gözlerim yanıyor ve bakışlarımı taş zemine sabitleyerek Bran'ı takip ediyorum. Koridordan geçip, bizim yönümüze doğru ilerleyen ley hattına varıyoruz.

Duygularımı kontrol altında tutmaya o kadar odaklanmışım ki, neredeyse kargaşayı kaçıırıyordum.

Sıradan bir kadın, takip ettiği mühür işaretinden kopar ve Bran'ın önünde diz çöker, gözleri çılgınca, yüzü buruşuktur.

"Lütfen," diye yalvarır.

Leon düşük bir tıslama çıkarır, ama Bran'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. Anlamaya başlarım.

Bir kan bağımlısı. Arzusu ve ıstırabına yenik düşmüş.

Etrafımızda geniş bir daire oluşur, geçenler acıdan kurtulmak için yalvaran kadını görmezden gelmeye karardır. Birkaç kişi burnunu kırıştırırken, çoğu dikkatlice onu görmezden gelir.

Bran omzunun üzerinden bana bakıyor. "*Bazı* insanlar vampir kanının değerini anlar." Başka bir şey söylemeden, kadının boğuk hıçkırıklarını görmezden gelerek yanından geçip gidiyor.

Onun boş, umutsuzluk dolu gözleri benimkilerle buluşur ve boğazımda bir yumru oluşur. Leon elini dirseğime geçirir ve beni geri çeker, Bran'ın arkasına geçince beni bırakır.

Beklendiği gibi, Bran Leon ve beni, ihtiyacımız olan ley hattını bekleyen insanların önünden geçirir. Ley bekçisine bir belge gösterir ve bronz mühürlü adam hemen başını sallar ve kenara çekilir.

Bran başını sallayarak bize küçük kabine girmemiz için işaret eder.

Kabin bir arabadan biraz daha büyük, ama soluk renkli ahşap gümüşle yoğun bir şekilde süslenmiş.

Bu gümüş Bran'ı herhangi bir şekilde zayıflatıyorsa, onun sakın ifadesinden bunu anlamak imkansız. Kabinin kapısı kapanınca, ley bekçisine bir kez başını sallar. Ve aniden hareket etmeye başlarız.

Leon yeşile döner, gözlerini kapatır ve yumruklarını sıkar. Küçük pencerelerin dışındaki dünya bulanıklaşırken midem bulanır.

Birkaç saniye içinde dünya yeniden netleşir ve midem boşalır.

Pencerenin dışında, arenanın şehir merkezinden yükseldiği görülüyor, siyah taş yer yer altın rengi parıldıyor. Yükselen kuleler

, rüzgarda dalgalanan, imparatorun kişisel armasıyla kaplı bayraklarla süslenmiştir — mor bayraklara karşı keskin siyah iki birbirine bağlı üçgen.

Altı yıl önce, Kassia bu arenaya bakarken heyecan ve korku arasında kalmış, elimi sıkıştı.

Göğsümün derinliklerinde bir şey çatlıyor, keder ve acı, sevgili gibi kucakladığım uyuşukluğu kemiriyor. Kassia'ya ait binlerce anı bir anda üzerime çöküyor, tek yapabileceğim nefes almak, son nefesinin boğuk sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Kayıp acısı asla bitmez. Asla iyileşmez. Aksini söyleyenler yalan söylüyor. "Ya olsaydı" acısı, saatlerce, dakikalarca sizi kemirir, ta ki sonunda bu ıstıraptan kurtulmak için neredeyse her şeyi vermeye razı olana kadar. Ve sonra, tam da yeniden işlev görmeye başladığınızda, sessizce bekler, en beklemediğiniz anda tüm gücüyle üzerinize çöker.

Leon'un yüzü artık yeşil değil. Hayır, şimdi neredeyse gri, gözleri arenaya bakarken acı dolu.

Leon'a yaptığım her şeyin sonucu olarak, yeraltı dünyasında beni bekleyen bir yer var. Onu buraya getirmesem, asla buraya dönmezdi.

Kalk, Velle. Vampir senin acı çektiğini görmesin. Kassia'nın sesi kafamda yankılanıyor. Ve onun bir kez daha yanımda oturması için her şeyi verirdim.

"Arvelle." Bran'ın sesi sert, yüzündeki sabırsızlık, dikkatimi çekmeye çalıştığını açıkça gösteriyor. Gümüş taçlı bir grup kadın kabinimizi bekliyor ve ben ayağa kalkıyorum.

"Evet?"

"Gladyatörler ludusun bir tarafında, muhafızlar ise diğer tarafında yaşarlar. Tria proeliis'e kadar geçen günlerde antrenman yapabileceksin."

Dudaklarım uyuşuyor. "İlk mücadele ne zaman?"

"Maius."

Nisan ayının ikinci haftasına girmişiz bile, yani arenaya ilk kez çıkmamdan önce bir aydan az bir süre kaldı.

Ensemden soğuk terler dökülür ve Bran bana kaşlarını çatarak bakar. "Başarısız olacağını düşünseydim seni seçmezdim."

"Bu, bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Bu inanılmaz bir zaman ve enerji kaybı olurdu," sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor.

Leon bakışlarını arenadan ayırır ve Bran'a karanlık bir intikam dolu bakış atar. Neyse ki Bran, yarı uykulu bir halde bize doğru ağır adımlarla yürüyen ley bekçisine kızgın bakışlar atmakla meşgul.

"Peki o zaman," Bran, kabin kapıları nihayet açıldığında diyor. "Gidelim."

Arenaya giden birçok yol var, ama ley hattı istasyonundan gelen yol vampirlerle dolu. Güçleri bana o kadar baskı yapıyor ki, kendi derimi tırmalamak istiyorum.

Thorn'un nemli havasından sadece birkaç kilometre uzakta olduğumuza inanmak zor. Arnavut kaldırımları temiz ve kuru, hava bile daha sıcak. Burada vampirler, sigil işaretli kişiler ve sıradan insanlar gruplar halinde karışmış durumda. Bir taburede duran, elinde bir gladyatör çizimi olan sıradan bir adamın yanından geçiyoruz. Yanında, burnunu buruşturarak konsantre bir şekilde bahisleri toplayan genç bir çocuk var. Satıcılar ve tüccarlar sokaklarda sıralanmış, lisansları arabalarının üzerinde asılı. Pişen etin kokusu ağzımı sulandırıyor ve yaşlı bir sıradan kadın bana gülümseyerek, çubukta kızarmış dana eti ikram ediyor.

Bran, bir öküz arabasının gürültüyle geçmesini bekler ve sonra elini sallayarak bize onu takip etmemizi işaret eder. Heybetli bir taş kemer caddenin üzerinde yükselir ve gölge düşürür. Giriş, savaş sahnelerini tasvir eden karmaşık oymalar ve kabartmalarla süslenmiştir.

Uzun taş sütunlar, eminim ki geniş bir yapıyı çevreliyor. Sütunlara, Umbros'un vampirlerini yaratma sahneleri oyulmuş.

—Tanrı, devasa dişlerini göstererek, savaştan yıpranmış bir şekilde dimdik duruyor. Vampirlerin altında, maginari ayaklarının dibinde sürünüyor. Kanatları ezilmiş periler, kuyruklarına mızrak saplanmış deniz kızları, bacakları kırılmış centaurlar.

Sağdan çapraz olarak yaklaşıyoruz ve ludus'un içinden bir yerlerden kiremitlerin üzerinden yeşilliklerin görüldüğünü fark ediyorum.

Ağzımı açtım, ama Leon bana uyarıcı bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar yeşilliğe çevirip başını salladı.

Bran elini sallayarak, onu ludus'a kadar takip etmemizi işaret eder.

Giriş holü loş, gözlerimin alışması için gereken birkaç saniye boyunca savunmasız kalıyorum. İçeride, girişin iki yanında o kadar gerçekçi gladyatör heykelleri var ki, kaidelerinden inip kılıçlarını sallamaya başlasalar hiç şaşırmam.

Sinirlerim midemde kargaşa yaratıyor, ama yüzüme sakın bir ifade takınıyorum.

Başını eğ, gözlerini açık tut ve hayatın için savaş.

Carrick'in sözleri aklımdan geçiyor.

Burada hayatta kalabilirim. Sadece dikkat çekmemem gerekiyor. Hayatta kalmak için en iyi şansım, diğer gladyatörlerden farksız olmak. Hiçbir şekilde göze çarpmayan biri olmak.

Bran hemen sağımızdaki merdivenlerden aşağıya iniyor. İmparatorun ludus'un altına muhafızları için bir yer inşa etmesi şaşırtıcı değil. Sigil işaretli kişilerle çalışmak zorunda kalmış olabilir, ama bu yer tamamen vampirlerin konforu düşünülerek yaratılmış.

Pencereler yok. Kolayca söndürülebilen ışıklar... Sigil işaretli olanlar av olarak kalırken, vampirlerin gözleri karanlığa sorunsuzca uyum sağlıyor. Dar koridorlar kokularımızı hapsediyor. Avlanmalarını kolaylaştırıyor.

Gladyanlar hem damgalı hem de vampir olabilirler, ama imparatorun kimi tercih ettiği konusunda hiçbir şüphe yok.

"Muhafızların yaşam alanları o tarafta," diyor Bran, sağımızdaki koridoru işaret ederek Leon'a. "Senin için bir oda ayrıldı."

Leon dönüp tek kelime etmeden ağır adımlarla uzaklaşır. Bran'ın bakışları yüzümde dolaşırken boğazımdaki yumruyu yutarım.

Cebinden bir not çıkarır. "Bu senin geçmişin ve burada olma sebebin. Ben senin sponsorun olacağım. Ben aslen bu bölgedenim ve bir gladyatöre ilgi duymam garip karşılanmayacaktır. Daha önce arenada başkalarını da sponsorluk ettim."

Başkaları. İmparatorun eğlencesi için dövüşüp ölmeye mahkum edilen suçluları kastediyor. Senthara'nın en zengin vatandaşları,

arenada olan her şeye bahis oynuyorlar.

Notu alıyorum ve Bran koridoru işaret ediyor. "Bir sonraki kavşağa gelene kadar yürümeye devam et, sonra sola dön. Yatak odan sağda, dört kapı ileride."

Dönüp uzaklaşırken, omzumdaki ağır çantayı yeniden yerleştiriyorum.

Akşam yemeği vakti yaklaşmış, bu yüzden ortalık bu kadar sessiz. Bran'ın tarif ettiği yöne doğru ilerledikçe pişmiş et ve fırınlanmış ekmek kokusu güçleniyor ve midem guruldamaya başlıyor.

Şimdiden burayı ve pencerelerinin olmamasını sevmiyorum. Ama yaşam alanlarına yakın duvarlar boyunca daha fazla ışık var ve büyük büyükbabam ve büyükanнем doğmadan çok önce duvarlara boyanmış olabilecek duvar resimlerini aydınlatıyor.

Bir duvar resminde, altın taçlı başını eğmiş bir kadın Anoxian'ın ayaklarına diz çökmüş. Bir eli gümüş kılıcın kabzasına sarılmış, diğer eli savaş tanrısına yalvarırcasına kaldırılmış.

Bir sonraki duvar resminde, kadın arenada katledilmiş, Anoxian ortada yok, kadının kendi kılıcı acımasız bir sırtıyla bir vampir tarafından göğsüne saplanmış.

Mesaj basit. *Tanrılarınız burada size yardım edemez.*

Yürümeye devam ediyorum. Önümde başka bir duvar resmi beliriyor. Bu resim daha da karanlık bir temaya sahip ve ben duruyorum.

Sahne, yıkımın tanrısı Mortuus'u tasvir ediyor. O, dişlerini ona gösteren vampirlerin üzerinde beliriyor. Mortuus, hem mühürlenmişler hem de vampirler tarafından korkulur ve nefret edilir. Bu, bizim ortak birkaç özelliğimizden biridir.

Sonunda, insanların konuşma sesleri kulağıma geliyor ve eter lambaları daha parlak yanıyor. Başımın üzerindeki tabelada duruyorum.

Aut neca aut necare.

Ya öldür ya da öl.

Belli ki doğru yerdeyim.

Tabelanın altında, başı benimkinden birkaç metre yukarıda duran Anoxian'ın heykeli belirir. Ancak bu sefer, mükemmel yüzünde küçümseme ifadesi vardır. Heykelin ayaklarının dibine adaklar serpiştirilmiştir. Madeni paralar, bıçaklar, bir şişe kum — muhtemelen arenadan.

Yaşam alanlarının girişinden içeri giriyorum. Sağımda bir yerlerde çatallar tabaklara sürtünüyor, uzaktan gürültülü bir kahkaha yankılanıyor ve bir kadın sesi acımasız küfürler savuruyor.

Sola dönünce, sert, çok erkeksi bir göğse çarptım. Siyah zırhtan sekip, iki güçlü el beni tutmak için uzandı. O ellerin sahibi doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı ve kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı.

Vampir.

Zırhı ellerinin arkasını kaplıyor, ön kollarını saran kalın eldivenlere dönüşüyor ve loş ışıkta tehditkar bir şekilde parlıyor. Boynu tamamen kaplı, herhangi bir savunmasızlık bırakmıyor, kaskı ise yüzünü gizliyor, sadece ağzını açıkta bırakıyor. Gözleri bile bir tür kalkanın arkasında gizli, bu da onun görünmeden gözlemlemesine ve yüz hatlarını gizlemesine olanak tanıyor.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Sanki biri deri zırhı alıp içine büyü katmış ve neredeyse her şeyi püskürtebilecek bir malzemeye dönüştürmüş gibi.

Vampir tıslar ve elleri beni bırakır.

Gölgelerden ibaret bir yüze bakmak rahatsız edici. Gözler niyeti gösterir. Birinin saldırmak üzere olup olmadığını anlamamızı sağlar.

Ama tabii ki, bu vampir de tam bu nedenle gözlerini kapatıyor.

"Özür dilerim..."

Sanki sesim zehirmiş gibi kaskatı kesilir.

"Yürümeye dikkat et."

Sesi, sanki ses telleri bir şekilde zarar görmüş gibi, kaba ve boğuk. Ve sözleri o kadar soğuk, o kadar duygusuz ki, titriyorum.

"Sen de siktir git."

Uzun bir gün oldu. Genellikle, zayıf dürtü kontrolümü bastırabiliyorum. Ama son birkaç gün gerçekten çok zor geçti.

Sözlerimi anında pişman oldum ve içgüdüsel olarak bıçağıma uzandım.

Elim bıçağı yaklaşmadan, zırhlı bir el bıçağı kınından çıkarır. Vampir bıçağı aramızdaki yere atar.

Sonra dönüp uzaklaşır.

BÖLÜM BEŞ

Gladiator barakaları, koyu renkli ahşaptan oyulmuş ranzalarla doludur, her yatağın üzerinde ağır mavi yün battaniyeler katlanmıştır. Her ranzanın arasına depolama için ahşap dolaplar sıkıştırılmıştır, ancak ranzalar birbirine o kadar yakındır ki, aralarında aynı anda sadece bir kişi yürüyebilir.

Burada mahremiyet diye bir şey yok.

Yatakların hepsi doludur, sadece odanın ön tarafındaki üst ranza boş kalmıştır. İç çekerek çantamı ranzanın üzerine atarım.

Üst ranza, gece yarısı biri saldırırsa bana biraz daha fazla alan sağlayabilir, ancak ideal bir seçenek değil. Alt ranza kaçmak için daha uygun olur.

"Merhaba!"

Kaslarım kaskatı kesilir, kalbim deli gibi çarpar. Burada benimle birlikte başka biri olduğunu fark edemeyecek kadar yorgunum. Böyle hatalar beni öldürebilir.

Kadın benden daha kısa, uzun kirpiklerle çevrili geniş, açık kahverengi gözleri var. Çiller, açık teninde boya lekeleri gibi dağılmış, alnındaki yarı bronz mühürle tezat oluşturan çocuksu bir görünüm kazandırıyor. Uzun sarı saçları yüzünü çerçeveleyiyor, bana gülümsüyor.

"Uh. Merhaba."

Gülümsemesi açıklanamaz bir şekilde daha da parlaklaşıyor. "Hepimizin burada olduğunu sanıyordum." Zarif eliyle diğer yatakları işaret ediyor.

"Ben sonradan katıldım."

Gülümsediğinde burnu kıvrıyor. Tanrım, çok tatlı. Yavaş ve formda olmayabilirim, ama bu kadının her şeyi

mükemmel bir *kurban*

olduğunu haykırıyor.

"Benim adım Maeva."

"Ben Arvelle."

"Acıktın, değil mi? Ben de bir şeyler yemeye gidiyordum, istersen sana etrafı gezdireyim mi?"

Başımı sallıyorum. Sessizliğim onu rahatsız ediyorsa da, bunu belli etmiyor. "Bunların hepsi gladyatör barakaları," diyor, beni koridora geri götürerek diğer birkaç kapıyı işaret ediyor. "Şifacılar buradaki köşede."

Siyah zırhlı vampirin çarptığım yeri geçip koridorda ilerliyoruz. "Burası ortak salon," diyor ve solumuzdaki bir kapıyı işaret ediyor, "Orada fazla zaman geçirmedim. Ve burası da yemek salonu," diyor gereksiz bir şekilde.

Bize en yakın olan küçük masalar iki kişilik. Onların ötesinde, dört ve altı kişilik masalar gladyatörlerle dolu ve çoğu şu anda bizi izliyor.

Vampirler, sıradan insanlardan ve mühür işaretli olanlardan uzak, kendi masalarında oturuyorlar. Masada kan içmelerini bekliyorum, ama belli ki bu ihtiyaçları başka yerde karşılanıyor.

"Bu... çok fazla vampir," diye mırıldanıyorum ve Maeva başını sallıyor. "Şu ana kadar çoğu kendi hallerinde kaldılar. Hiçbiri Kumlar'da yarışmak zorunda kalmadı ve Sundering sırasında mühürlenmişlerin ölüm sayısı vampirlerin ölüm sayısından en az yüzde seksen fazla. Genellikle hayatta kalırlar ve hayatta kalamazlarsa, imparator onları bir utanç ve zaten acemi olarak başarılı olamayacak kadar zayıf olarak görür."

Maeva'yı sağa doğru takip ediyorum, uzun bir ahşap masada hayatımda gördüğümünden daha fazla yiyecek var.

Ağzım sulanıyor. En azından bize yemek veriyorlar. Tabii ki, yarı aç olsaydık imparatora iyi bir gösteri sunmamız pek olası olmazdı.

Maeva, bir kase güveç alırken odaya çöken sessizliği fark etmemiş gibi davranıyor. Bir başka kase anında onun yerine beliriyor ve ben irkiliyorum. Maeva, yakınlardaki duvarda asılı duran, eterle dolu büyük bir taşı işaret ediyor. "Kaseler eterle büyü ve mutfaktan doğrudan buraya taşınıyor. Deneyin."

Arkamda biri burun kıvrır. "Tanrılar, gerçekten dibe vurmuşlar, değil mi?"
Zaten sessiz olan oda tamamen sessizleşir. Dikkat çekmemek için çok fazla.

Bir kase alıp döndüğümde, yaralı parmak eklemleri, birden fazla kez kırılmış bir burun, geniş omuzlar ve adamın kafasının yanında küçücük görünen kocaman bir göğüs görüyorum. Mührü gümüş rengi, ama kaşlarının ortasına tam olarak uymuyor. Bu da muhtemelen adamı Maeva'nın bronz yarım taçlı gücüyle aynı seviyeye getiriyor. Yüzü bana bir sansarı hatırlatıyor olabilir, ama vücudu hayatı boyunca Sundering için antrenman yaptığını gösteriyor.

"Ne istiyorsun?" Sıkılmış bir şekilde konuşuyorum.

O, az önce yediği soğanın kokusunu alabileceğim kadar yakına eğildi. "Senin kim olduğunu biliyorum, boşluk doğumlu."

Ben boşluk doğumlu değilim, altın mührüm bunu kanıtlıyor. Ama mührümün hiç büyümediği gerçeği, en azından duyulmamış bir şey. Benim ne olduğum için doğru bir kelime yok. Ama güç olmadan da gayet iyi idare ediyorum.

Cevap vermediğimde, adamın gözlerinde öfke dans ediyor. Başka bir kadın yaklaşıyor ve adam ona bir bakış atıyor. Onun mührü bronz ve yanındaki adamla aynı sağlam yapıda ve keskin çeneli, ama gözleri bastırılmış şiddetle dolu.

Adam daha da yaklaşır. Soğan kokulu nefesi gözlerimi yakar, ama geri çekilmek zayıflık göstergesi olur.

"Biliyorsun, kuzenimiz altı yıl önce küçük arkadaşını öldürdü," diye fısıldadı. "O zamandan beri kavga etmediğini duydum."

Kalabalık kulaklarımda uğultu gibi. Rakibim bana bir fırsat veriyor, ama ben bunu değerlendirmiyorum, onun yerine ayağını takıp düşürüyorum.

İkimiz de yere düşüyoruz, ama gözlerinde rahatlama görüyorum. O da ölmek istemiyor.

Kassia'nın çılgılığı kalabalığın tezahüratlarını bastırıyor.

Sonra yuvarlanıyorum, ayağa kalkıyorum, ona doğru koşuyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor...

"Onu rahat bırak, Baldric," diye bağırır Maeva, beni şimdiki ana geri getirir. Soğuk ter sırtımdan aşağı akar.

Baldric bakışlarını ona indirir. "Siktir git, peri."

Birkaç kişi nefesini tutar. Cildim ısınır. Periler Senthara'dan neredeyse tamamen yok edilmiştir. İmparator onların zararlı böcekler olduğuna karar vermiş ve onlarca yıl önce toplu bir yok etme kampanyası başlatmıştır.

Onlar kimseye zarar vermediler. Savunmasızdılar. Ve şimdi yok oldular.

Maeva'nın yüzü titrer ve bir anlığına ifadesi buz gibi olur. Ama saniyeler sonra, arkasını döner.

Baldric alçak bir kahkaha attı. Ama yanındaki kadın hala bana bakıyor, dudağı kıvrılmış.

"Kuzenimi öldürdün," diyor.

Galia Volker'e benzediğini görebiliyorum. "İlk kan yerine ölümüne savaşmayı seçti," diyorum. Söylemediğim şey ise, Galia'nın Kassia'ya yaptıklarından sonra, o kaltağın bunu hak ettiğı. En iyi arkadaşımın son eylemi, onu öldüren kadını öldürmektir. Benim tek yaptığım ise Volker'in kafasını vücudundan ayırmaktır.

Baldric bana geniş bir gülümsemeyle, şaşırtıcı derecede düzgün ve beyaz dişlerini gösterir. Burnunun durumuna bakılırsa, birkaç dişinin eksik olmasını beklerdim.

"Biz de ölümüne savaşmayı seçiyoruz. Son günlerinin tadını çıkar, çünkü aramızdan biri seni o arenada öldürecek."

Gözlerimi devirmeyi engelliyorum. İnsanların neden planlarını önceden haber verdiklerini hiç anlamamışımdır. Bir koruma olarak, çoğunlukla çok öfkeli insanlar tarafından çok spesifik tehditler alan kişiler tarafından işe alınırdım. Başlarına bir şey geleceğini biliyorlardı, bu yüzden paralarını korunmak için harcardılar.

Akıllı strateji, tehditleri görmezden gelip sessiz kalmak olacaktır. İzlemek, beklemek ve doğru an geldiğinde harekete geçmek.

Ama insanlar nadiren akıllı davranır.

Birkaç gladyatör, yemeğini bırakıp dramayı dinlemek için yakına geldi. Önümde iki seçenek var. Ya Baldric'in beni itip kakmasına izin verip, buradaki gladyatörlerin hiçbirinin beni tehdit olarak görmemesini sağlarım ve arenanın dışında hedef alınma ihtimalimi azaltırım. Ya da kendimi bir pelerin gibi meydan okumayla sarar ve av olmadığımı açıkça gösteririm.

Sırtımda ne kadar çok hedef olursa, Sundering'den sağ çıkma ihtimalim o kadar azalır. Yine de, paradoksal olarak, gücümü göstererek bu hedeflerin bir kısmını üzerinden atabilirim.

Maeva'nın gözleri hâlâ karanlık ve yaralı. Bu, her şeyden çok, seçimimi yapmama yardımcı oluyor.

"Arenada görüşürüz." Geniş bir gülümsemeyle dişlerimi gösteririm. "Ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Baldric dönüp uzaklaşmadan önce gözlerinde bir şey parlar. Kadın bana alaycı bir şekilde bakar ve onu takip eder. Başımı dik tutarak dönüp odayı tararım.

Tıpkı Thorn'da olduğu gibi, avcılar saldırmak için bekliyorlar. Ve tıpkı Thorn'da olduğu gibi, hayatta kalmam, kurban olmadığımı açıkça göstermeye bağlı.

Bu hassas bir denge. Beni alt etmek birine saygı kazandıracak kadar zorlu bir rakip olarak görülmemeliyim - gerçi eğitim eksikliğim nedeniyle bu bir sorun olmayacak - ama aynı zamanda kolay bir av olarak da görülmemeliyim.

Çoğu kişi sohbetlerine geri döndü. Ama odanın diğer ucunda, on veya daha fazla kişi için hazırlanmış bir masada, bir grup insan, bıçağımı yere düşüren vampirle aynı garip siyah zırhı giyiyor.

Aynı zırhları giymelerine rağmen, beni izlerkenki kararlı tavrından o vampiri hemen tanıyorum.

Arkadaşları da beni izliyor. Birkaç tanesi kask takmıyor ve sadece yarısı vampir. Buradan, bronz bir mühür, yarı taçlı gümüş bir mühür ve iki altın mühür görebiliyorum.

Bu, yemek salonunda mühür işareti olanlar ve vampirlerin yan yana oturduğu tek masa.

"Arkanı kollaman gerekecek," diye fısıldıyor Maeva yanımda. "Baldric'in Sands'de dövüşmesini izledim. Aynı kasabadanız. İnsanlara zarar vermekten daha çok hoşlandığı bir şey yok. Kız kardeşi Hester de en az onun kadar kötü."

Omuz silkiyorum. Baldric ve Hester'ın beni hedef alacağını bildiğim için dikkatli olacağım. Ama daha çok salonun sonundaki masayla ilgileniyorum. "Onlar kim?" diye Maeva'ya soruyorum.

O, korkutucu gruba ihtiyatlı bir bakış atar ve bana onu takip etmem için işaret eder. "Onlar Imperius'tur."

Yutkunarak, cevabını bilmeme rağmen bir sonraki sorumu soruyorum.

"Peki sürekli öfkeli görünen iri yarısı kim?" Benim tanımım üzerine dudakları seğirir. "O Primus."

Gözlerimi kapatırım. Tabii ki odur.

"Emirleri imparatorun kendisinden alır," diye devam eder Maeva. Bu da Primus'u planlarım için en büyük tehdit haline getirir.

"Imperius'ları dert etme." Maeva hala konuşuyor, gözlerinde hem merak hem de endişe var. "Korkutucu olabilirler, ama bizimle konuşmuyorlar. Her Sundering'den sonra saflarına katılacak bir acemi seçiyorlar, ama geri kalanımız onlar için toz zerresi kadar önemsiziz."

Oturuyoruz ve ben çorbayı zorla ağızma sokuyorum, kocaman et parçaları midemi dolduruyor.

Ama tadını zar zor alabiliyorum.

Şimdi burada otururken, olanlar yavaş yavaş kafama dank ediyor.

İmparatoru öldürmem gerekiyor. Ama önce, o devasa vampiri alt etmem lazım. Az önce koridorda silahımı elinden alan ve bıçağımı önüme sanki hiçbir şey olmamış gibi bırakan vampir.

Primus.

Bunu gerçekten yaptım.

Evren hayatta. İyileşecek.

Gözüm seğiriyor ve aniden mide bulantısı hissederek ayağa kalkıyorum. "Sen..."

"İyiyim." Maeva'ya, gözlerinde endişe parıldayan bir gülümseme atıyorum. "Tur için teşekkürler."

O başını sallar, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, ama ben çoktan uzaklaşmışımdır, kasemi kapının yanındaki tepsiye bırakır ve sırtımda hissettiğim sayısız bakışları görmezden gelmeye çalışırım.

"Sen öldün, boşluk doğumlu," diye bağılıyor Baldric ve masası kahkahalara boğuluyor.

Başımı çeviriyorum, ama baktığım kişi Baldric değil. Hâlâ kollarını kavuşturmuş, başını eğmiş oturan Primus. Beni izlediğini anlamak için kaskını çıkarmasına gerek yok.

çOCuk benden daha iyi tırmanıyor.

Onun yerden kolayca sıçrayıp, birkaç saniye içinde meşe ağacına tırmanışını hayranlıkla ve biraz da kıskançlıkla izliyorum.

O... çok güzel. Bir çocuk için kullanmak garip bir kelime, ama başka kelime uymuyor. Koyu renkli saçları ensesinde kıvrılıyor, güçlü ama mühürsüz alnına dikkatsizce düşüyor. Kendini yüksek dallara öyle bir sevinç ve coşkuyla atıyor ki, sanki tek önemli şey olabildiğince yüksekte ağaçların tepesine tırmanmakmış gibi. Yüzünü bir sonraki dalı incelemek için çevirdiğinde, güneş yaprakların arasından sızıyor, sanki o sıcak ışınlar bile bu mükemmelliği okşamaktan kendini alamıyormuş gibi.

Zarafeti, hızı, en sevdiğim yere sanki tam uymuş gibi görünmesi

...

Kanımı kaynatıyor. "Benim ağacımdasın."

Oğlan bana bakıyor, güneş onun masmavi gözlerini aydınlatıyor, Nefesim kesiliyor. Bu gözler, birkaç ay önce Kassia ile birlikte arabalarındaki soylulara çiçek satarken bir soylu kadının kulaklarında sallanan safir küpeleri hatırlatıyor bana.

"Senin ağacın mı?"

Bu sözleri küçümseyerek söylüyor ve diksiyonu mükemmel. O Thorn'dan değil.

Peki. Ağaç benim değil.

Ama çok az vaktim var ve Kassia daha sonra bana katılacak ve o geniş, misafirperver meşe ağacının en yüksek dallarında oturup, büyüdüğümüzde ne yapacağımıza dair planlar yapacağız.

Ağaç özel bir ağaç. Ben doğmadan çok önce buradaydı; ayaklarımın altında sık sık uyarı vermeden değişen bir dünyada, benim için kalıcılığa en yakın şey. Kas ve ben birkaç günde bir buraya oturup Thorn'un çatılarını seyrediyoruz. Bu çatıların renkleri ve gürültüsü, meşe ağacımızın sessiz ihtişamından çok uzak bir dünya. Bu ağaçtan, bu tepeden, uzaktaki arenayı bile görebiliyor, imparatorun sarayının kulelerini seyredebiliyoruz.

Oğlan bana küçümseyen bir bakış atıyor. Bakışları yıpranmış botlarıma, yırtık taytlarıma ve kirli gömleğime kayıyor. Gözleri yüzüme odaklandığında, ben çoktan sinirlenmişim.

Kıyafetleri kusursuzdur. Lekesiz, yırtık olmayan gömleği, gözlerinin parlak mavisiyle bile uyumludur. Dirseklerine kadar kıvrılmış gömleği, neredeyse ipek gibi, inanılmaz yumuşak görünür. En alttaki dalın üzerine, annemle beni haftalarca besleyebilecek altın düğmelerle süslenmiş kadife bir ceket atmıştır.

ceketini en alttaki dalın üzerine atmış, kadife ceketin altın düğmeleri annemle beni haftalarca besleyebilecek kadar pahalı.

Deri botları sert ve parlak bir şekilde cilalanmış.

"Buraya neden geldin?" diye soruyorum sertçe.

Bir kaşını kaldırıyor. "Anlamadım?"

"Sen bir asilsin. Buraya ait değilsin."

Oğlan bana alaycı bir şekilde gülümser. "Ben istediğim yere aidim. Bu ağacı mı istiyorsun? Benden al."

Hareket ettiğimi fark etmeden önce ilk birkaç dalı tırmanmıştım. Ben ağaca tırmanırken, ellerim ve ayaklarım yıllardır her gün kullandığım tutunma yerlerini otomatik olarak bulurken, onun gözleri şaşkınlık ve eğlenceyle parladı.

Ona ulaştığımda nefesim kesilmişti. Bu kadar yakın olduğumda, gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyordum.

"Hızlısın," diyor. "Ama ben daha güçlüyüm."

"Ağacımdan in."

"Her zaman istediğini elde eder misin?"

Bu soru çok saçma. Ben Thorn'da yaşıyorum. Hiçbir zaman istediğim şeye sahip olmadım. Ve sahip olduğum azıcık şey de her an yok olabilir. Yüzümdeki ifade, sorusunun aptallığını yansıtıyor olmalı, çünkü keskin elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık belirir.

Ama çocuğa yaklaşmıyorum. Gerçek niyetimden dikkatini dağıtmak için bu kadar yükseğe tırmandım. Elimi aşağıya doğru uzatıp ceketini daldan alıyorum. Ve sonra atlıyorum.

Ayaklarım yere çarptı ve darbeyi hafifletmek için yuvarlandım, ceketimi elimde sıkıca tutuyordum.

Çocuk kahkahaya boğulur. Şaşkın bir kahkaha, sanki benim cüretkarlığıma inanamıyormuş gibi.

O günün ilerleyen saatlerinde, ceketini satarım ve aldığım parayla hem eter taşlarımızı hem de kilerimizi doldururum.

Bu yerde ölmeyi REDDEDİYORUM.

Kardeşlerimi yalnız bırakmayacağım. Onların tek umudu benim.

Bu söz, dar ranzamda gözlerimi kapatmadan önce aklıma gelen son düşünce ve horlama sesleriyle gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk düşünce.

Bugün, hayatları boyunca bu fırsat için çalışan gladyatörlerle antrenman yapacağım. Her şeyden çok imparatorun muhafızlarına katılmak isteyen gladyatörler. İmparatorun arenasına çıkabilmek için fedakarlıkta bulunan, terleyen ve kanayan gladyatörler.

Sıkı antrenman yapacağım. Sundering'den sağ çıkmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ve ondan sonra ne olacağını düşünmemeye çalışacağım.

Bunu daha önce de yaptım. Nefret ettiğim bir şey için eğitim aldım. Beni korkutan bir şey için. Tekrar yapabilirim.

Annemin nesli Kumlarda savaşmak zorunda kalmadı. O zamanlar bu gönüllü bir şeydi. Sigilkeepers'ın kendi bölgelerinde imparatorun arenasını taklit etmelerinin bir yolu.

Sonra imparator, kazananları bilinmezlikten çıkarıp muhafızlarında görevler vermeye başladı.

Birçok kişi bu pozisyonları kabul etti.

Kısa sürede Kumlar zorunlu hale geldi. İmparatorun, krallığın en iyi eğitilmiş savaşçılarından oluşan bir muhafız birliği kurması yetmedi.

Hayır, o doğal katiller istiyordu. Ölümü kullanma becerisi olanları. Bu beceriye sahip olanları, sırtları duvara dayandığında ve hayatları için savaşmak zorunda kaldıklarında anlamak imkansızdır.

Ve böylece Sands kuruldu. Çoğu şampiyon, imparatorun Praesidium Muhafızları'na katılma fırsatını kaçırmadı. Çünkü on yıl boyunca komşularınızla savaşmak için eğitim aldıysanız, bu becerileri neden iyi bir amaç için kullanmayasınız ki?

Annemin kız kardeşi Tancia, ondan on yaş küçüktü ve Kumlar'da savaşmak zorunda kalan ilk kişilerden biriydi. Başlangıçta kimse ölümüne savaşmıyordu. Sadece ilk kan dökülene kadar savaşılıyordu.

Tancia'nın ölümü kazara oldu. İç uyluk kısmına saplanan bir bıçak, femoral arterini delip geçti. O zamanlar, şifacılar hazırda bekleyip müdahale etmeye hazır değillerdi. Teyzem dakikalar içinde öldü, annem ise kız kardeşi için çığlıklar atıyordu.

Ama bugün Sands hakkında konuşmayacağız.

Bir gece boyunca dönüp durduktan sonra gözlerim kumlu ve kuru. Ranzamdan kayarak aşağı inip aynayı kapıyorum. Umarım kardeşlerim uyanıktır. Hala karanlık, duvardaki loş eter lambası

yanımda uyuyan kadınların yanından geçip kapıdan çıkmam için yeterli bir ışık sağlıyor.

Koridor bu saatte ürkütücü bir sessizlik içinde. Ama yine de ortak salona doğru ilerliyorum. Neyse ki salon boş ve ben bir köşeye oturup aynayı tutarken kardeşlerimi düşünüyorum.

"Velle." Gerith bana gülümsüyor, ama gülümsemesinde bir kırılma var. Yüzünü inceliyorum. Son birkaç gün içinde olan biten her şeyle başa çıkmakta zorlanıyor mu... yoksa ciddi bir sorun mu var?

"Ev nerede?"

"O iyi. Hâlâ uyuyor. Şifacı onu sevdi ve dinlenmesine yardımcı olacak bir şey verdi."

"Tüy mü, taş mı?"

Başını eğiyor. "Tüy."

Sands için antrenmandan eve döndüğümde ona bunu sorardım. Bütün gün annemle birlikte olduğunda. "Tüy" hafif bir gün anlamına geliyordu. Ya da mutlu bir gün. Öğlen saatlerinde ortadan kaybolup saatlerce bulunamayan bir anne.

Taş ise kötü haberdi.

Rahatlama başımı döndürüyor. "İyi uyuduğuna sevindim," diyorum, belki onun tarafında dinleyen biri vardır diye. Bana sertçe başını sallıyor. Demek dinleyen biri *var*.

"Evren nasıl?"

"Şifacılar ona yardım edebileceklerini söylediler. Ama sadece..." Sadece söylenenleri yaparsam.

"Biliyorum. Her şey yoluna girecek."

Ortak salonun dışında biri sesini yükseltti. Son on dakikadır insanlar yemek salonuna doğru ilerliyorlardı. Ama şimdi hepsi ters yönde yürüyorlar.

Maeva kapıdan başını uzatıp bana işaret ediyor. "Gitmem gerek,

Ger. Yakında konuşuruz."

O başını sallar.

"Ev'e söyle..."

"Söylerim. Biz de seni seviyoruz, Velle."

Maeva'nın yüzünde tedirginlik var. "Hepimiz eğitim salonuna çağrıldık. Ne olduğunu bilmiyorum." İlk kez

gergin görünüyor. "Umarım başka kimse
ölmemiştir." "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarını ısırır. "Unuttum, bilemezdin. Geri kalanımız birkaç haftadır
buradayız. Bu süre içinde, iki gladyatör ve bir muhafız arena dışında
öldürüldü. Cesetleri kaybolduktan birkaç gün sonra bulundu."

Bu görüntü karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Geçen sefer de böyle bir
toplantı yapmışlar mıydı?" "Hayır. Aksine, bu konuyu konuşmamamız için
bizi caydırdılar."

Odamızın önünde dururuz ve aynamı battaniyelerimin arasına saklayıp
Bran'ın dün Leon ve beni bıraktığı girişe doğru geri dönerim.

Karanlık ve dar koridorlar tedirgin edici. İlk adımım burayı haritalandırmak
olmalı. Sonra, imparatorun güvenliğinin nasıl işlediğini tam olarak anlamam
gerekiyor.

Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım. Evren iyileşecek, hepimiz kuzeyde
yaşayacağız ve hayatlarımız daha iyi olacak.

Eğitim salonu, kışlanın hemen altında, yerin daha da altında bulunuyor.
Neredeyse arena kadar büyük ve tavan yüksek olsa da, güneşten ne kadar
uzakta olduğumuzu unutamıyorum. Güneş, vampirlerin birkaç zayıf
noktasından biri.

Gladyanlar bir araya geliyor. Arkamızda birkaç kişi alçak sesle fısıldamaya
başlıyor ve Maeva aniden nefesini çekiyor.

Gümüş bir mühürle işaretlenmiş bir adam, elleri arkada bağlı olarak
antrenman salonunun ortasında duruyor. İki muhafız onun iki yanında duruyor,
ama benim gözlerim, onlardan birkaç metre uzakta duran, gözlerinde tembel bir
bakış olan vampire kilitlenmiş durumda.

Vampir'in saçları kalın, uçları kıvrık ve neredeyse siyah olacak kadar koyu.
Ten rengi soluk, kapüşonlu gözleri de öyle — buz gibi soğuk ve donuk bir mavi.

Bize gülümsüyor, dişlerinin bir kısmı görünüyor ve alt dudağı davetkar bir
şekilde kıvrılıyor, lambaların ışığı keskin elmacık kemiklerini ve daha da keskin
çene hattını okşuyor. Ama gözleri ölü. Bakışlarımı koyu gri pantolonuna, siyah
ipek gömleğine ve boynunda asılı olan kan kırmızısı yakaya kaydırıyorum.
Vampir uzun boylu, açıkça güçlü ve o kadar soğuk bir cinsellik yayıyor ki, ona
yaklaşan herkes donarak ölme riskini göze alıyor gibi - ama böyle bir ölüm buna
değer olabilir.

"Rorrik," diye fısıldadı Maeva. "İmparatorun oğullarından biri. En büyüğü. Güzelliği kadar acımasızdır."

İmparatorun oğulları hakkında pek bir şey duymadım. En büyüğünün babasının acımasız izinden gittiği söyleniyor ve en küçüğü hakkında son duyduğum fısıltımsı söylentilere göre, imparatorluğun genişlemesinin önünde duran herkesi hedef alan cephedeymiş.

Rorrik bekliyor ve oda saniyeler içinde sessizliğe bürünüyor. Sanki herkes nefesini tutmuş gibi, havada kasvetli bir beklenti hissediliyor.

Bu her ne ise, Rorrik bu küçük gösteriyi sabahın erken saatlerinde, en zayıf olduğu zamanda yapmayı seçmiş.

Ama zayıf görünmüyor.

Bakışları üzerimizde dolaşüyor, gözlerinde vahşi bir zevk parlıyor. Ve midemde ağır bir korku topu yerleşiyor.

"Cargyn düşmanlarımız tarafından buraya gönderildi," diyor Rorrik. Sesi ipeksi bir okşama gibi. "Babamı gözetlemek için."

Tanırım.

Rorrik soluma doğru bakıyor. Primus, geri kalanımızdan birkaç adım uzakta, imparatorluk mensupları tarafından çevrelenmiş durumda. Kollarını kavuşturup prene bakıyor ve Primus hala yüzü ve gözleri tamamen kapalı olan siyah zırhını giymiş olmasına rağmen, ikisi sözsüz bir konuşma yapıyor gibi görünüyor.

Rorrik yavaşça gülümser. Bileğini çevirerek elini Cargyn'in karnına sokar. Cargyn tiz bir çığlık atar. Arkamda birkaç kişi nefesini tutar. Biri çığlık atar.

Anlamadan bakakaldım.

Vampirlerin güçlü olduğunu biliyordum ama...

Rorrik elini çekince, parmak uçlarından siyah pençeler çıkıyor. Bir şey yere sıçırıyor. Gri, pembe ve kanlı bir şey.

Elini bir hareketle sigil işaretli olanın bağırsaklarını deşti. Cargyn yere yığıldı yere yığıldı, hala seğiriyordu. Rorrik memnun bir gülümsemeye

Primus memnun bir gülümsemeye. Sonra kanlı elini ağzına götürür.

Dili dışarı kayar, bir parmağının etrafına dolanır.

Kimse kıpırdamaz. Nefes almakta bile zorlanırım.

"Mmmm," diyor Rorrik. "Sabahları korku kanının tadını seviyorum." Parmağını ağzından çıkarır ve solumdaki bir kadın nefesini tutar. "Bu hepiniz için bir örnek olsun. Sizler özel değilsiniz. Praesidium'a resmi olarak katılana kadar, sizler eğlenceden başka bir şey değilsiniz. Ve *eğlenmekten* başka bir nedenle burada bulunacak kadar aptalsanız... şey." O, mühür işaretli bir muhafızlara başını sallar ve muhafızlar elini yerdeki cesede doğru uzatır. Ceset anında alevler içinde kalır.

Midem bulanır ve bakışlarımı Cargyn'in cesedinden ayırırım. Solumdaki kadın hâlâ Rorrik'e bakmaktadır, yanakları kızarmış, dudakları aralanmış, gözleri özlemle kararmıştır. Midem bulanır.

Rorrik uzaklaşır ve iki muhafız onu takip eder. Orman yeşili pelerinlerinden, imparatorun oğlunu korumakla görevlendirilmiş, Praesidium Muhafızları'na girmek için atanmış acemi muhafızlar oldukları anlaşılır. Ne kadar kanlı sahneye tanık olmak zorunda kaldıklarını düşünmeden edemiyorum.

Uzuvlarımda hafif bir titreme başlar.

Casuslara yaptıkları budur. Ve ben imparatoru *öldürmeye* çalışıyorum.

Bran beni buraya ölmem için getirdi.

ALTINCI BÖLÜM

Üç gün sonra çocuk geri döndü. Kassia'ya, bizim yerimizin başkası tarafından alındığını söyledim. Meraklanmıştı, ama çatışmayı sevmezdi.

"Başka bir yer buluruz," diyerek beni sakinleştirdi, ama ağzı aşağı doğru kıvrılmıştı.

Neden geri döndüğümü bilmiyorum, ama vardığımda çocuk meşe ağacımın altında uzanıyor. Ceketini çaldığım için bana kızacağını sanıyorum, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor.

"Geri geldin."

"Yine benim ağacımın üstündesin."

Elini dayandığı daldan çekip parmağını bana doğru salladı. "Belki de artık benim ağacımdır."

O, tanıştığım ilk asilzade. Ve onlar hakkında duyduğum her şeyi doğruluyor. İsteddiği her şeye hakkı olduğuna inanıyorlar. Tek yaptıkları şey almak.

Ağzıma acı bir tat yayılır ve dönüp gitmek için arka dönüyorum. "Ceketimi çaldın."

Gerginleşip yavaşça dönüyorum. "Ee?"

"Neden?"

Bu kadar aptal olamaz. Çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Sattım. Kadife, eter taşlarımızı doldurmak için para kazandırdı. Düğmeler ise iki hafta boyunca bizi besledi."

Dehşete kapılmış görünüyor. "Böyle şeyleri dert etmek zorunda mısın? Sen benden daha gençsin."

"Benim senden daha genç olduğumu nereden biliyorsun?"

"Küçüksün. Cılızsın."

Ona kaşlarını çatıttım. Bakışları yüzümde dolaştı. "Seni kırmak istemedim."

Bu çocuğun özür dilemeye en yakın olduğu anın bu olduğunu hissediyorum.

Ona son bir kez daha baktım, o kadar temiz, güzel ve parlak ki, tekrar ayrılmak için döndüm.

"Bekle."

Sesi güçlü. Emredici. Benden en fazla birkaç yaş büyük, ama şimdiden emir vermeye alışmış. Ama ben emirlerini kabul etmek zorunda değilim. Burada değil. Benim bölgemde değil.

"Lütfen."

Bu kelime işe yaradı. Bir kez daha dönüp baktığımda, onu ağaç gövdesine yaslanmış, bir bacağını en alttaki dala uzatmış halde buluyorum. Sanki beni takip etmek niyetindeymiş gibi daha aşağıya inmiş.

Aptal çocuk. Thorn'u içini dışını biliyorum. On adım atmadan kaybolacaktır.

"Benimle kal. Sana bunu vereceğim."

Ceketinden bir düğme koparıp elinde tutuyor, altın rengi beni alay ediyor.

"Düğmeni kaybettiğini ailen fark etmez mi?" İlk kez, ceketini giymeden geri döndüğünde ne kadar başının belada olduğunu düşünürüm.

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Hayır."

Onun ev hayatı benimkinden çok farklı. Başka ne farklı? Ağacın gövdesinin etrafındaki çimenli tepede dağılmış meşe palamutlarının üzerinden geçerek ağaca yaklaşıyorum. Çocuğun gözlerinde zafer parıldıyor ve tüylerim diken diken oluyor. İçgüdülerim bana bağılıyor.

İçimdeki, dönüp gitmemi söyleyen küçük sesi görmezden gelerek, düğmeyi bırakması için elimi uzatıyorum.

Bana küstahça bakar. "Sanmıyorum. Buradaki işimiz bittiğinde alacaksın."

"Bunu bana vereceğini nereden bileceğim?"

Kafasını eğdi. "Çünkü sana söz verdim."

Thorn'da böyle bir ifade saçma olurdu. Ama nedense ona inanıyorum.

"Peki," derim, tırmanarak. "Çekil yolumdan."

O gün içgüdülerimi dinlemeliydim. Gitmeliydim ve asla geri dönmeliydim.

Ama yapmadım.

Her şeyin ilk günü genellikle en kötüsüdür.

Maeva ve ben sessizce yatak odamıza dönerken bunu kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Birkaç kadın daha bizi takip ediyor, aralarında alçak sesle fısıldaşıyorlar. Onlardan biri, annemin Glister'a baktığı gibi imparatorun oğluna bakan kadın. Az önce önümde bir adamı öldüren vampire, zaten ölmemi isteyen Baldric'e ya da bir şekilde öldürmem gereken imparatora odaklanmamalıyım.

bir şekilde öldürmem gereken imparatoru düşünmeye *izin veremem*.

Bunun yerine, bol pantolon ve tunik giyerken zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Tunik pantolonun içine giriyor.

Maeva hala giyiniyordu, ben yemek salonuna doğru yürürken. Leon yanımda belirdi ve ben irkildim. Bu kadar iri bir adam için hala çok sessiz hareket ediyordu. Gün ışığının olmaması onu rahatsız ediyorsa da, bunu belli etmiyordu. Dün bir ara tıraş olmuştu, ama bu onun dağınık görünümünü pek yumuşatmamıştı.

"Buraya girmene izin var mı?"

"Muhafızlar arenanın altındaki odaların çoğuna girebilir," diye mırıldanıyor.

Ve bu arenada bir zamanlar şampiyon olduğu için, Sands zorunlu hale gelmeden çok önce, burayı çok iyi biliyor olmalı. Kassia ve ben hayatta kalacağımızdan bu kadar emin olmamızın sebebi buydu. Sanki gizli bir silahımız varmış gibi hissediyorduk.

Kendimi taş duvara yaslayarak, yemek salonuna doğru giden bir grup gladyatörün geçmesi için yol açtım.

"Yemeğe zahmet etme," diyor Leon, yüzündeki ifade sanki kendi ölümüne doğru yürüyen kişi oymuş gibi sert.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Leon, midemdeki tüm yiyecekleri geri çıkaracak kadar sert bir şekilde beni zorlamayı planlıyor.

Onun yanına yaklaşıyorum.

"Diğer gladyatörlerle aynı anda antrenman yapacaksın," diyor, "bu da onların seni izleyeceği anlamına geliyor. Arenada sana karşı kullanabilecekleri

zayıflık belirtilerini koklayacaklar. Bu yerde yaptığın her şey önemlidir."

Midem bulanıyor. Bran bana bu küçük anlaşmasını daha önce getirmiş olsaydı, o zayıflıklarını herkesin önünde sergilemek zorunda kalmadan önce daha uzun süre antrenman yapma fırsatım olabilirdi.

"Arenanın kuralları hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor Leon.

"Fazla bir şey bilmiyorum. Sadece Sands'in kurallarını biliyorum." Sesimi onunki kadar boş ve tarafsız tutuyorum.

Eğitim salonuna doğru ilerlerken bakışlarını benden kasıtlı olarak uzak tutuyor. "Aktif dövüş sırasında üç ana kural vardır. Gladyatörler, biri ölene veya silahlarını bırakıp imparatora boyun eğip merhamet dilene kadar arenadan çıkamazlar.

"Gladyatörler de otomatik olarak onlara katılmadan ve daha kötü bir şey riske girmeden başkalarının dövüşüne giremezler — imparator eğlencesinin kesintiye uğramasından hoşlanmaz. Ve kazansanız bile, hayatta kalmanız imparatorun ruh haline ve başparmağına bağlıdır. Başparmağını aşağı çevirirse, idam edilirsiniz."

Ağzım sulanır ve Leon sonunda bana bakar. "İmparator gladyatörlerini bu şekilde boşa harcamaz. Bunun için suçluları arenaya gönderir. Gladyatörlerinin birbirleriyle ölümüne dövüşmesini izlemeyi tercih eder."

Bu içimi rahatlattı. "Her dövüş ölümüne mi?" Sands'de öyle değildi, ama Sundering çok daha ölümcül.

Leon başını sallar. "Bazı gladyatörler kendi aralarında ilk kan dökülene kadar dövüşmeye karar verirler. Ancak imparator, kalabalığa iyi bir gösteri sunanlara göz kulak olur. Ve bazen, o ilk kan, şifacıların zamanında iyileştiremeyeceği kadar büyük bir yara olur." Salona giriyoruz ve o bana dönüp bakıyor, gözleri çelik gibi. "Ve tabii ki, öldürme sayısıyla kalabalığı ve sponsorlarını etkilemek isteyenler de var. Burası kendi çıkarlarını düşünen insanlarla dolu. Eski kinleri olan ailelerden gelen ve çocuklarını arenaya girerek bu kinleri gidermek isteyen insanlar. Sands'den ödeşmek isteyen insanlar."

Aklımda hemen Hester ve Baldrick canlanıyor, ama Leon hala konuşuyor.

"Rakibinin sadece ilk kanı dökmeyi hedeflediğini asla varsayma. Ne olacağını çok iyi biliyorsun..."

Sesi kesilir ve aniden tek görebildiğim Kassia olur, ölmek üzere olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açılır.

Sessizlik aramızdaki havayı kemiriyor. Ağzımı açıyorum, ama Leon çoktan uzaklaşıyor ve bana onu takip etmem için işaret ediyor. Tavandan sarkan kalın ipleri, güreş için serilmiş minderleri ve okçuluk hedeflerini geçiyoruz.

Bazı gladyatörler çoktan gruplara ayrılmış, diğerleri ise tek başlarına ya da muhafızlarıyla antrenman yapıyorlar. Maeva kendi muhafızının yanında duruyor, adamın söylediklerine ciddi bir ifadeyle başını sallıyor.

Havada, yağlı derinin kokusuyla karışan, terin küflü kokusu çoktan yayılmış durumda. Bakır rengi kan kokusunu alıyorum ve gözlerimi iplerin üzerinde antrenman yapan bir vampire çeviriyorum. Arada sırada gözleri parlıyor, dişlerini gösteriyor, başını uzatıp kanın kaynağına bakıyor. Ama hareket etmeye devam ediyor.

Sanırım vampirler bile olağanüstü bir özdenetim olmadan ludus'ta hayatta kalamazlar.

Birkaç bakış bana yöneldi, ama ben onları görmezden gelerek sağımızdaki duvara odaklandım... ve duvara dizili altın plakelere, altın üzerine oyulmuş geçmiş zaferlerin isimlerine.

Midem bulanıyor.

Lysoria imparatorluğun başkenti olduğu için, şehrimizin sakinleri imparatorun kendi arenasında Kumlarda savaşıma şansına sahip.

Arvelle Dacien.

Kendi adım bana bağılıyor, göz hizasındaki plaket sanki beni alay etmek için tam buraya yerleştirilmiş gibi.

Avuç içlerim birden terle kaplanıyor. Bunu yapamam.

"Arvelle." Leon'un bakışları beni geçip plakete kayıyor ve yutkunuyor, gözleri boşalıyor. "Bu taraftan," diyor ve başka bir şey söylemeden dönüyor, beni onun peşinden koşmaya ya da geride kalmaya zorluyor.

Praesidium muhafızları, eğitim salonunun duvarları boyunca birkaç metre aralıklarla yerleştirilmiş. Hepsi, nispeten yeni bir icat olan eter dokumasından yapılmış siyah zırhlar giyiyor. Altı yıl önce, bu malzeme

Leon'un tek konuştuğu şeydi. Kassia, onun bu takıntısı hakkında acımasızca alay etmişti.

Muhafızların göğüs zırhlarında imparatorun amblemi kabartmalı olarak işlenmiştir: birbirine kenetlenmiş iki üçgen, parlak gümüş vurgularla öne çıkarılmıştır. Koyu mor pelerinler, süslü gümüş tokalarla omuzlarına tutturulmuştur ve hatta eldivenleri ve bacak zırhları bile aetherweave ve güçlendirilmiş çelikten yapılmıştır.

Tüm muhafızlar, özenle işlenmiş kılıçlar, yanlarında kınlanmış hançerler ve muhtemelen üzerlerinde sakladıkları birkaç başka silahla donanmış durumda. Ve hepsi, sanki içimizden biri aniden saldırmaya hazırlanıyormuş gibi gladyatörleri dikkatle izliyor.

Leon, salonun sağ köşesinde, en uzak noktada yerini aldı. Tahta dövüş kılıçları ve birkaç kalkan bir yığın halinde bekliyor. Daha önce hiç kalkanla dövüşmedim. Kumlarda kalkan kullanmak yasaktı.

Leon en yakın kalkanı işaret ederek başını salladı. "Onu al."

Kalkan büyük ve dikdörtgen şeklinde, kenarları daha fazla koruma sağlamak için kavislidir. Bronzla güçlendirilmiş devasa bir kalkan ve o kadar ağır ki, kaldırmak için iki kolumu da kullanmam gerekiyor.

"Bunlara scutum denir," diyor Leon. "Muhafızlar savaşta bunları kullanır, ama daha güçlü gladyatörler de kullanır. Bu tür kalkanlar en iyi korumayı sağlamakla kalmaz, aynı zamanda arenada da mükemmel bir silah olur." Kollarımın titrediğini görünce ağız inceliyor ve bir antrenman kılıcı alıp bana doğru sallıyor.

O kılıcı sallamayı bitirmeden, kalkanı yüksekte tutma mücadelesini kaybediyorum.

"Onu bırak." Leon'un sesi bir şekilde hem keskin hem de boş geliyor.

Göğsümde bir şey sıkışıyor. Beni nefret ettiğini biliyordum ve yıllar önce bunu kabullendiğimi kendime söylemiştim. Ama...

Kalkanı yere bırakıyorum ve solumdan bir kıkırdama geliyor. Bir kadın, kendi scutumunu zahmetsizce tutarak yanımdan geçiyor. Onu, Rorrik'in gözümüzün önünde birini öldürdükten hemen sonra, sanki Rorrik onun her zaman istediği tek şeymiş gibi bakan kadın olarak tanıyorum.

"Kaldıramıyor musun?" Sesi kasıtlı olarak yüksek ve Leon'u görmezden gelerek uzaklaşıyor, ama yakınlardaki birkaç gladyatör onu duymuş ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Cildim yanıyor.

Zayıflığımı göstermeyeceğim diye bu kadar uğraştım.

Leon'a dönüyorum. O benim yüzümü incelerken aramızda bir sessizlik hakim. Ne gördüğünü bilmiyorum, ama eğilip başka bir kalkan alıyor.

"Senin yeteneğin her zaman hızın olmuştur," diyor sert bir sesle. "Parma'yı kullanacaksın. Evet, daha küçük," diye devam ediyor, ben yuvarlak tahta kalkanı incelerken. "Ve hayır, sana aynı derecede koruma sağlamayacak. Ama daha hareketli olacaksın ve üst vücut gücünü geliştirirken onunla antrenman yapabilirsin."

Evet, benim yeteneğim her zaman hızım olmuştur. Çünkü bu adam, ben onun ne yaptığını anlayamayacak kadar küçükken bunu sağlamıştı.

Eğitim salonu etrafımda kayboluyor. Birdenbire beş yaşındayım, Kassia'nın eli benim elimde, Thalunia'nın tapınağında duruyoruz, Leon tanrıçasından bize de kendisine verdiği gibi bereket vermesi için yalvarıyor.

Anı bulanıklaşıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum, kalkanın kayışını sol ön koluma geçirip, tutacağı kavrayabileceğim şekilde elimi konumlandırıyorum. Daha küçük olan kalkan bile ağır ve onu göğüs hizasında tutarken vücudumun sol tarafındaki kaslar geriliyor.

Leon başını salladı. Ve sonra kılıcını salladı.

Kılıcı defalarca kalkanıma çarptı. Bir ritim yakaladık. Terlemiyordu bile, ama her kesik, her vuruş ve her darbeyi vücudumun farklı noktalarına yöneltiyor, beni kalkanı ve ayaklarımın pozisyonunu buna göre değiştirmeye zorluyordu.

Çabuk yoruluyorum. Çok çabuk. Birkaç dakika içinde nefes nefese kalıyorum, kollarım titriyor. Leon'un yüzü asık, tahta kılıcını yere attığında, kılıç yere çarparak gürültü çıkarır.

"Gücün neredeyse tamamen kaybolmuş, doğal içgüdün yok olmuş ve hızın..." Başını sallar. "Thalunia'nın yetenekleri bile eğitilmeli. Son altı yıldır ne yapıyordun?"

Acı, keskin ve sıcak bir şekilde yükseliyor. "Kardeşlerimi besleyip hayatta tutuyordum." O ise bizi görmezden gelip kulübesinde inzivaya çekilmişti.

Leon bir şey söylemek için ağzını açar, ama bakışları benden geçer.

Primus yakındaki bir duvara yaslanmış, zırhı vücudunun ve yüzünün her santimini kaplıyor. Ve beni izliyor.

"Eve gitmelisin," diyor Primus, sesi çakıl taşları üzerinde yürüyen botlar kadar sert.

Terim buz gibi oluyor. Yanımdaki diğer kişilere hiç dikkat etmiyor. İmparatoru öldürmek için gönderildiğimi biliyor mu? Bu yüzden mi bana gitme şansı veriyor? Yaşama şansı?

Yakındaki birkaç kişi onun sözlerine gülüyor ve Primus yavaşça başını çeviriyor. Kahkahalar aniden kesiliyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Yapamam." "O zaman seni yapmaya zorlarım."

Biri ona seslenir ve o dönüp uzaklaşır.

"On tur," diyor Leon, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Sprint."

Başımı sallayarak kalkanı bırakmaya gittim ama o başını salladı. "Onu da yanına al. Yukarıda tut."

Dişlerimi sıkarak, birkaç kişiyle birlikte turlara katıldım. Neyse ki beni görmezden geldiler.

Salonda tur atarken diğerlerinin antrenmanlarını izleyebiliyorum.

Bir grup gladyatör bıçak kullanma becerilerini geliştiriyor, hedeflerine bıçak fırlatırken ellerini hızlı ve emin hareketlerle kullanıyor, rakiplerini silahsızlandırıyor ve inanılmaz bir hızla kesiyorlar.

Birkaç kişi sadece kollarını kullanarak iplere tırmanıp iniyor. Bir kadın Maeva'ya sesleniyor, ipi beline ve bir bacağına çevik bir şekilde sarıyor ve kendini havada yatay olarak tutuyor. Bana bir akrobatı hatırlatıyor ve Maeva ona gülümsüyor, sonra kendi egzersizlerine geri dönüyor. O da hızlı, gardiyanı talimatlar verirken kılıcı havayı kesiyor.

Bir köşede, bir grup gladyatör büyü ile antrenman yapıyor. Hepsi en az yarı bronz taçlı ve yüzü çillerle kaplı bir adam elinden alevler fırlatırken, rakibi bir rüzgar estirerek alevleri doğrudan ona geri gönderiyor. Uzun, sarı-sarı saçlı bir kadın sırtıyor ve iki adam da küfrediyor, ayakları altındaki ani su birikintisinde kayarak ayaklarını döndürüyorlar.

Diğer bir köşede, bir grup vampir bıçak fırlatıyor, bıçaklar hedeflerine çarparak *gürültüyle* saplanana kadar sadece bulanık bir görüntü oluşturuyor.

Leon'un yanından geçerken, o kollarını kavuşturur. "Daha hızlı."

Baktığım her yerde, sigil işaretli vampirler scutum ve parma kalkanları, geniş kılıçlar ve hançerlerle dövüşüyorlar. Kolları güçlü, ayak hareketleri kusursuz. Her tur, benim ne kadar yetersiz olduğumu daha da pekiştiriyor.

Baldric ve Hester salonun ortasında antrenman yapıyor, her biri iki rakiple dövüşüyor. Baldric adamlardan birinin ayağını takıp düşürüyor ve gülerek tahta kılıcı sırtına saplıyor.

Birkaç turu bitirdiğimde, Leon'un beni neden tur attırdığını tam olarak anlıyorum ve bunun kaslarımdaki yanma hissiyle hiçbir ilgisi yok.

Altı yıllık bodyguardlık işi içgüdülerimi keskinleştirmiştir. Potansiyel olarak şiddet eğilimli düşmanları olan insanları korumak, bu düşmanları bir bakışta değerlendirmeyi ve buna göre tepki vermeyi öğrenmek için harika bir yoldur.

Beşinci turunda, Maeva'nın akıllıca oynadığını anlıyorum. Herkesin görmesi için yeteneklerini sergilemek yerine, hareketleri dikkatlice kısıtlı ve hızı yapabileceğinden daha yavaş. Bir darbeye veya vuruşa tepki verirken içgüdülerini tamamen bastıramıyor, ama bu tepkiyi elinden geldiğince yavaşlatıyor.

Akıllıca.

Altıncı turda, Baldric'in öfke sorunu olduğunu anladım — sanki tanıştığımız andan itibaren bu zaten belli değilmiş gibi. Güçlü ve hızlıdır, ancak rakibi her defasında gardını aşınca bunu kişisel bir hakaret olarak algılar, gözleri sertleşir, hayal kırıklığıyla dişlerini gösterir.

Yedinci turunda, Hester ile savaşmanın en iyi yolunun onu yormak olduğunu anladım. Hızlıdır, ama dayanıklılığı zayıftır. Öte yandan Kaeso hiç *durmadan* hareket ediyor gibi görünüyor, vampir rakibine sırtarak bir yandan diğer yana dans ediyor.

Sekizinci turda, Titus'la dövüşmek zorunda kalırsam - beyinden çok kasları olan iri yarı bir adam - hızımı bıçak sırtı kadar keskinleştirmem gerektiğini anlıyorum. Bana bir kez bile vurursa, başım büyük belada demektir.

Dokuzuncu turunda, odaklanamayacak kadar yorgunum. Karın kaslarım ağrılı bir yumruk gibi, kollarım zonkluyor ve sırt kaslarım acımasızca bana haykırıyor

Sonunda, kollarımdaki ağrıya rağmen yüzümü buruşturarak parma'mı bırakıyorum. Eğilerek, büyük nefesler alıp veriyorum.

Leon'un gözleri benimkilerle buluştu ve bana sertçe başını salladı. "Bir şeyler ye ve ögle yemeğinden sonra burada buluşalım."

Başımı dik tutarak, yorgunluğumu gizlemeye çalışarak antrenman salonundan çıkıyorum. Deneyimlerimden biliyorum ki, yarın sabah yataktan kalktığımda zar zor yürüyebileceğim.

Bir anda, yemek salonunun önünden geçip Anoxian'ın heykelinin önüne geliyorum. Burası sessiz. Huzurlu. Anoxian imparatorun oyunlarından memnun mu? Yoksa onları gerçek savaşın yerine geçecek yetersiz bir alternatif olarak mı görüyor?

Birkaç gladyatör gece boyunca ayaklarının dibine daha fazla adak bırakmış. Bir hançer, belli ki yeni. Siyah kurdeleyle bağlanmış bir demet kuru çiçek. Bir çift bileklik.

Olmam gerektiği kadar dindar değilim. Diğerlerinin iddia ettiği gibi tanrıların beni belirli bir yola yönlendirdiğini hiç hissetmedim. Yine de...

Lütfen, Anoxian. Kardeşlerimi kurtarmadan önce ölmeme izin verme. Arenada sana güzel bir gösteri sunacağım. Her mücadelemi sana adayacağım. Sadece hayatta kalmama yardım et.

Sessizlik. Ne beklediğimi bilmiyorum. Kendime başımı sallayarak dönüp gitmek üzereyim, ama bir şey gözüme takılıyor. Anoxian'ın göğsüne kazınmış küçük bir iz. Dün geldiğimde orada olmayan bir iz, neredeyse eminim.

Bükülmüş bir spiral, merkezdeki keskin bir noktadan başlar ve açıldıkça genişler. Spirali çevreleyen ince, örümcek ağı gibi çizgiler, camdaki çatlaklar gibi dışa doğru yayılır ve uzadıkça soluklaşır. Spirali çevreleyen bir halka, her yönde dört farklı sembolle noktalanmıştır — daha önce hiç görmediğim semboller. Küçük noktalar ve çizgiler, tüm tasarımın üzerine rastgele serpiştirilmiştir, boşluklar pürüzlü ve düzensizdir.

Bu işaret tamamen yabancıdır, ama tüylerimi diken diken eder, ensemde soğuk terler çıkmasına neden olur. Buna şiddetli bir tepki veririm, aniden mide bulantısı dalgası beni sarar.

İçgüdülerime kapılıp, dönüp hızla uzaklaşıyorum.

Tepsimi pide, tavuk ve meyve ile doldurup, odanın ön tarafındaki küçük bir masaya doğru ilerliyorum. Yalnız kalabileceğim bir masa.

Kocaman bir el kolumu kavıyor. Elini çekiyorum ve tepsim tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

Primus elini çekmiyor.

Donup kalıyorum, kılıcının beni delip geçeceği soğuk metal dilimini bekliyorum. Bunun yerine, Primus bana yaklaşıyor.

"Bizimle oturacaksın."

Ağızımdaki tüm tükürük buharlaşır. "Hayır, teşekkürler."

"Sormuyordum."

Beni imparatorun masasına doğru çeker ve etrafımızdaki sesler kesilir. En az sekiz imparator, korkutucu siyah zırhlarını giymiş halde masada oturmaktadır, ancak hiçbiri miğfer takmamıştır.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

Primus masadan bir sandalyeyi çekip bana oturmam için başını salladı.

Tereddüt ediyorum.

Daha da yaklaşır, kollarını kavuştururken zırhı gıcırda.

Etrafımızdaki masalar sessizdir, gladyatörler her hareketimi izlemektedir. Şanssız bir şekilde, birkaç gladyatörün çiğnerken açtıkları ağızlarının içindekileri görürüm, bizi izlerken gözleri büyür.

Karşımdaki adam, tepsim için daha fazla yer açmak için masadan kaskını çıkarır. Benimle Primus arasında bakışlarını gezdirirken gözlerinde eğlence parlar. Koyu kahverengi tenli, keskin elmacık kemikli ve bronz mührüyle aynı renkte gözleri olan yakışıklı bir piçtir.

Öfkemi kontrol ederek tepsimi masaya koyup sandalyeye oturdum.

Primus oturur ve sandalyesine yaslanır. "Burada olmamalısın. Bu yüzden, buradan ayrılana kadar hayatını cehenneme çevireceğim."

Basit sözler, ama anlamam biraz zaman alıyor. "Neden?"

Masanın diğerk ucunda oturan bir kadın sessizce burnunu çeker. Primus ona uyarıcı bir bakış atar, ama kadın sadece bir kaşını kaldırır ve örgüsünden düşen birkaç sıkı siyah bukleyi geri iter. Altın mührü neredeyse yarısı taçlıdır ve koyu teniyle keskin bir kontrast oluşturur.

Fincanıma uzanıyorum. Yemek salonunun ön tarafındaki küçük masalara özelele bakarken, Maeva'yı yemek kuyruğunun yanında dururken görüyorum, gözleri bana bakarken kocaman açılmış.

Ne *oluyor*? diye soruyor, ben de omuz silkiyorum.

Yemek salonu hâlâ sessiz, insanlar bizim masamıza bakarak fısıltıyla konuşuyorlar. Bu durumun absürtlüğü bana bir tokat gibi çarptı. İmparatorun oğlu bu sabah hepimizin gözü önünde bir adamı acımasızca öldürdü, ama benim öğle yemeğı için oturduğum yer çok daha büyük bir şok ve dehşet yarattı.

"Ye," diyor Primus ve onun beni izlediğini fark ediyorum.

Tabii ki, hala miğferini çıkarmamış, ama bakışlarının içime işlediğini neredeyse hissedebiliyorum.

Muhtemelen lezzetli olan tavuğumdan bir ısırık alıyorum, ama ağzımda kum tadı var.

"Aç değil misin?" diye soruyorum, Primus'un önündeki boş masaya elimi sallayarak.

Karşımda, bronz gözlü adam sırtarak gülümser. "Primus son zamanlarda kaskına garip bir şekilde bağlanmaya başladı."

"Dikkatli ol, Micah," diye gürledi Primus.

Yemeğimden bir ısırık daha alıyorum.

Yutuyorum.

"Yüzünde şekil bozukluğu mu?" Dişlerimi sıkıyorum. "Ne yazık."

Primus, sanki benim küstahlığım onu şok etmiş gibi hareketsiz kalır. Doğrusu, bu *beni de* şok etti.

Diğerk imparatorlukların birkaçı Primus'a bakmadan önce bana doğru bakıyor.

Masanın diğerk ucundaki kadın bir şey söylemek için ağzını açar, ama yanındaki adam eldivenli elini tutup sıkar.

"Neden buradasın?" diye sorar Primus.

Bran'ın talimatlarını ezberlemek zor değildi. Sonuçta, en iyi yalanların bir parça gerçeklik payı vardır.

"Ben... Altı yıl önce bu bölgede Sands'i kazandım ve o zamandan beri Sundering'e katılmak istiyordum," diyorum. "Ama ailemden uzak kalacak zamanım yoktu. Bu yıl, şanslıyım ki bir sponsor buldum."

Bran'ın bana bıraktığı notta, gladyatörlerin sponsorluk almasının alışılmadık bir durum olmadığı yazıyordu. Sponsorların gizli tutulması da alışılmadık bir durum değil. Sponsorlar, gladyatörlerin kazançlarından pay almakla kalmaz, Sundering'den sağ çıkarsak, Praesidium Muhafızları'nda kendilerine bir ölçüde sadakat gösteren birine sahip olurlar.

"Sponsorun neden iki hafta önce gelmeni sağlamadı?"

"Sanırım son anda eklendim. O ve bir arkadaşı arasında bir bahis sonucu."

Bir an sessizlik oldu, sonra Primus başını salladı. "Beş günde bir, imparator halktan isimler alır," dedi kaba bir sesle. Yüzünü mahveden yaralanma, ses tellerine de zarar vermiş olmalıydı.

"Anlamıyorum."

"Adlandırma sürecini kullanarak imparatora doğrudan başvuruda bulunacaksın. Ve gitmene izin vermesi için ona yalvaracaksın."

"Hayır, yapmayacağım."

Bugünkü antrenmandan sonra, keşke yapabilsem. Ama kardeşlerim önce gelir. Ve Bran'ın onları hiç düşünmeden öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Primus beni izliyor. Sessizce sindirme sanatında gerçekten ustadır ve eminim ki gözlerini görememenin ne kadar rahatsız edici olduğunu çok iyi biliyor.

"Bugün antrenmanını gördüm," diyor kadın. "Primus haklı. Burada olmamalısın."

Belki de neden burada olduğumu gerçekten bilmiyorlardır. Ama Primus, imparatoru öldürmek için gönderildiğimi bilmiyorsa, benim iyiliğime gösterdiği bu ilgi tuhaf.

"Neden umursuyorsun?"

"Senin beceriksizliğin hepimize yansıyor," diyor kadın.

Ah. Eğer gerçekten gladyatör olarak başarılı olmak için buradaysam, bu kesinlikle canımı yakar.

"Yeter, Neris," diyor Primus sertçe.

Ağızıma bir lokma daha tıktırıyorum. Artık aç değilim, ama günün geri kalanını geçirmek için enerjiye ihtiyacım var.

Primus rahatça uzanıp tepsimden bir elma alır. Kaskını çıkarmaz, sanki daha önce hiç elma görmemiş gibi elmayı havaya kaldırır.

"Buradaki diğer herkes buraya uyum sağladı," diyor. "Bunun için eğitim aldılar. Burada olmak istiyorlar. Sen almadın ve istemiyorsun. Bu da seni bir gizem haline getiriyor. Ve ben gizemleri çözmede çok iyiyim."

Kafa derim karıncalanıyor. Aptalmışım. Buraya gelip, arenada üç kez hayatta kalıp, yanımda oturan avcıyı alt edip imparatoru öldürebileceğimi düşünmekle çok, çok aptalmışım.

Evren'in yüzü gözlerimin önünde beliriyor, dudakları maviye dönmüş, gözlerimin önünde boğuluyor. Tepsimi itip ayağa kalkıyorum.

Herkesin bir zayıflığı vardır. Beni bu kadar dikkatle izleyen vampir bile.

Sadece onun zayıf noktasını bulmam gerekiyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Çocuğun adı Ti. Ve güneşe takıntılı. Saatlerce ağaçta oturur, yüzünü gökyüzüne çevirir, zayıf ışınların tadını çıkarır.

"Belki bir gün kuzeye taşınmalısın," diyorum, seçtiğim dalda tehlikeli bir şekilde sallanarak. "Orası daha sıcak."

Bana anlamadığım bir bakış atıyor. "İmkansız." Birkaç dakika içinde sessiz ve somurtkan hale geliyor.

Onun tavrından sıkılıp ayrılmaya çalıştığımda, çenesi sertleşir ve başını sallar. "Henüz gitmene hazır değilim."

Nabzım şakaklarımdan atıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Çok az denetimim var. Anneme ikizlerle yardım etmediğim zamanlarda, Thorn'da deli gibi koşuyorum.

Ve kimse bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor.

Bir an sonra ayaklarım yere basar. Ti yanıma atlar, gözleri öfkeyle parlar.

"Gidebileceğini söylemedim."

"Umurumda değil."

"Bunu istemiyor musun?" Elini uzatarak düğmeyi bana gösterdi.

"Sen bu ruh halindeyken seninle kalmak için yeterli değil."

Gözlerini kırptırır. Ben geri çekilirim, o da elini uzatıp bileğimi yakalar. Garip bir hareket. Çaresiz bir hareket.

Yumruğum onun yanağına çarptı. Bu içgüdüsel bir tepkiydi ve hemen pişman oldum.

Küfür eder ve beni bırakır. "Bu ne içindi?" diye sorar, yüzünü avuçlayarak.

"İzin almadan insanlara dokunmamalısın. Sen bile bana sormadan dokunamazsın."

Kassia'nın babası Leon, yıllar önce ikimize de bu kuralı öğretmişti. Ve bize yumruk atmayı öğretti, yumuşak bir torbaya defalarca vurmamızı sağladı.

Ama bir insana vurmak farklıdır. Parmak eklemlerim acıyor ve Ti'nin elmacık kemiğindeki şişliği görmekten nefret ediyorum. Moraracak.

Bunu ben yaptım.

Alt dudağımı ısıırıyorum. "Ben..."

"Gitmek mi istiyorsun? Git o zaman." Bana öfkeyle bakarak düğmeyi bana doğru itti. Ama almıyorum.

Onun yerine, dönüp kaçıyorum.

Ertesi gün ağaçta yoktu. Sonraki gün de.

Ya da ondan sonraki.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum ertesi sabah, Leon önümde sallanan ipi işaret ederken.

"Tırman."

Halatların başında durmamız zaten çok fazla ilgi çekmişti. Maeva bana cesaret verici bir bakış atarken, Baldric'in gözleri kötülükle parlıyordu.

Tahminim doğru çıkmış, bugün kaslarım o kadar sertleşmiş ki kollarımı zar zor kaldırıabiliyorum. Çenem ağrıyor ve dişlerimi sıkmamak için kendimi zorluyorum. "Neden?"

"Antrenman."

Salon dün olduğundan daha kalabalık. Şimdiden, dışarıda antrenman yapabilmek için neredeyse her şeyi verirdim. Koşmaya çıkıp saçlarımda rüzgarı hissetmek için. Güneşin tenimde hissederek kılıç kullanmayı pratik etmek için.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sessizce soruyorum.

Leon'un beklentileri her zaman yüksek olsa da, o her zaman adil davranırdı. Hangi kaslarımın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve hangi kasları her gün biraz daha zorlayabileceğini sezgisel olarak anlardı. Zorlu bir antrenman seansından sonra o kaslardaki ağrıyı göz önünde bulundururdu.

Bana küçümseyen bir bakış atar. "Sana kolaylık göstermemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

Sessizlik.

Sırt ve omuz kaslarım o kadar gergin ki, yürümek bile acı veriyor. Belki de Leon'dan benimle gelmesini istemek bir hataydı. Belki de...

Ve sorun da bu. Ona sormadım. Onu bu duruma manipüle ettim.

Leon daha önce beni incitmek için hiç çaba sarf etmemişti. Ama şimdi durum farklı. Ve eğer ihtiyacı olan buysa...

Onu inceliyorum. Yüzünde gerginlik var ve ayak parmaklarının ucunda öne doğru eğiliyor. Benim tırmanmayacağımı söylememi ya da başarısız olmamı bekliyor. Her iki seçenek de ona uzaklaşmak için bir bahane verecektir. Böylece kendine denediğini, ama benim eğitilemez olduğumu söyleyebilir.

O ayrılmak istiyor.

Halatlara doğru ilerlerken yukarı bakıyorum. Ve yukarı. Bir zamanlar bunları maymun gibi hızlı tırmanabilirdim. Kassia ve ben yarıştık. Çoğu zaman o kazanırdı. Benimkinden daha güçlü bir üst vücudu vardı. Ama ara sıra onu geçip zirveye ulaşırdım ve ben zaferle övünürken o somurturdu.

İkimiz de çok rekabetçiydik. "Devam et,"

diyor Leon arkamdan.

Ne kadar süredir burada durduğumu bilmiyorum, iplere bakarken anılarımda kayboldum. Kassia ile yaptığımız yarışları hatırlıyor mu acaba?

Tabii ki hatırlıyor. Leon her şeyi hatırlar.

Elimi uzatıyorum. Kendimi yukarı çekirken, ipin kaba lifleri avuç içlerimi ısıyor, omuzlarımda ve sırtımda gerginlik hissediyorum. Kaslarım protesto ederek çığlık atıyor ve ben nefesimi tıslayarak veriyorum.

Halatı ayaklarımın arasına sıkıştırıp, halatı kaldıraç olarak kullanarak kendimi yukarı çekiyorum. Yine de vücudum ağrıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Leon ipi tırmanmamı mı istiyor? Lanet ipi tırmanacağım.

Bir çekiş.

Bir tane

daha.

Bir tane

daha.

Pratik yapmadığım için hiç ilerleme kaydetmiyormuşum gibi geliyor. Uzaklardan Baldric'in alaycı sesini duyabiliyorum, ama parçalanmış liflerin keskin acısını görmezden gelerek ipi daha sıkı tutuyorum.

Görüşüm daralıyor, sonunda tek görebildiğim ip oluyor.

Yarışalım, Velle! Belki bu sefer kazanmana izin veririm.

Bir sonraki nefesim daha çok hıçkırık gibi geliyor.

Kas bana asla kazanmama izin vermezdi. Eğer izin verseydi, ona bağıırırdım.

Odaklan.

Kas hafızam devreye giriyor ve bacaklarımı kullanıyorum. Neredeyse zirveye ulaştım. Bitirmeme sadece birkaç santim kaldı.

Halat avuçlarımın altında yılan balığı gibi kayganlaşıyor.

Kafamdaki karışıklık, konsantrasyonumu bozmaya yetiyor.

Kayıyorum, küfrediyorum, bacaklarımla sıkıyorum. Ama uyluklarım kaygan ipte tutunacak bir yer bulamıyor.

Aniden pürüzsüz hale gelen ipi ellerimle sıkıca tutarak düşüyorum.

Bu çok acıtacak.

Ateş ellerimi yakıyor ve ben çığlık atıyorum. Halat artık yağlı bir pürüzsüzlükle kaplı değil. Hala yere doğru hızla düşüyorum, ama kaba lifler ellerimi parçalıyor.

Ani bir rüzgar patlaması beni sarar ve düşüşümü yavaşlatır. Bu rüzgarı tanıyorum.

Leon düşüşümü yavaşlatıyor ve ben duruyorum, çok aşağıdaki zemine çarparak vücudumu parçalamaktan kurtuluyorum.

Tanrım, ellerim acıyor.

Acı içinde inliyorum. Ama yerdeki kargaşa sesimi bastırıyor.

Leon, Hester'ın tunikasını yumruğunda tutuyor ve Hester ona gözleri fal taşı gibi bakıyor. Bir muhafız ona doğru yürüyor. "Güç sadece dövüş sırasında kullanılmasına izin verilir," diyor sert bir sesle.

Hester'ın gözleri kayar ve bana bakar. "Sadece biraz eğleniyordum. Onun antrenmanına yardım ediyordum. Hepimiz burada beklenmedik durumlara hazırlıklı olmalıyız, değil mi?"

Bu ipe tutunmuş bir aptal gibi görünüyorum. Birkaç kez sığ nefes alıp vererek, ayaklarım nihayet yere değene kadar yavaşça alçalıyorum.

Muhafız yaklaşır. Gözleri sertleşir. "Onu suçlamak istiyor musun?"

Hester'ın yüzünde ilk kez gerçek bir korku belirir. Ona uzun uzun bakarım.

Evet, istiyorum.

Ama bu, her şeyden öte, beni buradaki diğer tüm gladyatörlerin hedefi haline getirir.

"Hayır."

Muhafız hiçbir şey söylemez, sadece başını sallar ve uzaklaşır.

Leon, Hester'a yaklaşıp. "Gladiatorumdan uzak dur."

Hester'ın kendi muhafızı ona doğru büyük adımlarla yürür, kolunu tutar ve onu uzaklaştırır.

Leon ve ben uzun bir süre birbirimize bakarız. Bakışları ellerime düşer. Bakmak istemiyorum. Ama bakarım.

Avuç içlerim koyu kırmızı renkte, derimin sıyrıldığı yerlerde daha koyu lekeler var. Kontrolsüz düşüşüm sırasında ipin bükülüp sürtündüğü yerlerde parmaklarımdan ön kollarımın aşağısına doğru ince çizgiler halinde daha derin sıyrıklar var. Ellerim sanki iki katına çıkmış gibi, şimdiden şişmeye başladı.

Bugün kılıç ya da kalkan tutmayacağım. Ya da iyi bir şifacı bulamazsam, yakın zamanda da tutamayacağım.

Leon'un gözlerinde bir şey parlıyor, ama ben yüzümü çeviriyorum, boğazımı yakıcı bir acı kaplıyor. Bu ihanet duygusunu hissetmemeliyim. Ama hissediyorum. Maeve yaklaşıyor, bakışları ellerime düşüyor.

"Onun yaptığını gördüm." Gözleri ateşle parlıyor ve bizi izleyen gladyatörlere kaşlarını çatıyor.

Eğitim salonu aniden sessizleşir ve ben boynumu uzatırım.

Bir vampir içeri girer, arkasında birkaç muhafız vardır. İmparatorun renklerini giymektedir ve Bran'dan yüzlerce yıl daha yaşlı olmalı, çünkü yanımdan geçerken tüylerim diken diken olur.

"Adı Nyrant," diye fısıldar Maeve yanımda. "İmparatorun bir üyesi ve biz gladyatörler için en yüksek otorite."

Onu inceliyorum. Yüz hatları sıradan, vücudu ortalama ve yüzü kalabalığa karışmak için tasarlanmış gibi görünüyor. Saçları sıradan bir kahverengi tonunda ve onda dikkat çeken ya da hafızada kalıcı olan hiçbir şey yok. Yanımdan geçerken hissettiğim güç olmasaydı, sokakta onu görseydim tereddüt etmeden yanından geçip giderdim.

Maeve omuzlarını silkiyor. "En güçlü vampirler, güçlerini gizleme eğilimindedirler, böylece düşmanları onların gücünün tam boyutunu asla bilemezler."

"Belli ki Nyrant bunu umursamıyor."

"Dikkat, gladyatörler," diyor Nyrant. "Sundering üç hafta sonra başlıyor. İlk dövüşünüzün tarihini içeren programı yataklarınızın üzerinde bulacaksınız. İyi antrenman yapın, böylece hem imparatoru hem de size üstün silahlar ve kalkanlar sağlayabilecek potansiyel sponsorları etkileyin."

Mırıldanmalar başlar ve Nyrant, sessizlik yeniden hakim olana kadar elini kaldırır. "Bu gece, bu imparatorluğun en güçlü insanlarından bazılarıyla tanışacaksınız. Hala bir sponsor bulmak isteyenler için, bu onları etkilemek için bir fırsat. Zaten sponsorları olanlar için ise, dövüş sırası size geldiğinde onların ceplerine el atmalarını sağlamak için bir fırsat. Unutmayın, kazananlar alınan tüm bahislerin bir yüzdesini alacak."

Sigilmarked Syndicate'ten bahsediyor.

Ama ben daha çok imparatoru ilk kez görmekle ilgileniyorum.

Birkaç gladyatör gülümsemeye başlar. Maeva ise dudağını ısırır, narin kavisli kaşlarının arasında derin bir çizgi belirir.

Beni ilgilendirmez.

"Bugün antrenman erken bitecek," diyor Nyrant. "İmparator en iyi halinizle görünmenizi istiyor." Burun delikleri genişliyor. "Kanayan yaraları olanların yaralarını tedavi ettirmelerini öneririm."

BİRİNCİ BÖLÜM

Ben neredeyse neredeyse şifacılar şifacılar gelmek ben aniden kendimi kendimi izlendiğimi hissettiğimde. Takip edildiğimi. Avlandığımı.

Bu zaten tanıdık bir his ve iç çekiyorum. "Orada olduğunu biliyorum."

Primus gölgelerin içinden çıkar ve beni izlediğini bilmeme rağmen, ani varlığı beni irkiltti.

Tanrılar, bu karanlık salonlardan nefret ediyorum.

Primus başını eğiyor ve dikkatinin avuç içlerimde olduğunu hissediyorum.

Kanlı avuç içlerim.

Kalbim göğsümde çarpıyor, duyularım keskinleşiyor. En yaşlı vampirler bile bazen tereddüt edebilir. En fazla özdenetim sahibi olanlar bile bir anda çıldırıp, mühürlenmiş ya da sıradan birini kurutabilir.

Böyle bir durumda, genellikle aileye tazminat ödenir — tabii o ailenin böyle bir şeyi talep edecek kadar gücü varsa.

Kardeşlerim benim hayatım için tazminat alacak mı?

"Yüzündeki o ifadeyi sil." Primus'un sözleri yumuşak bir tehdit gibidir.

Yutkunuyorum. "Ne ifadesi?"

"Ne bakışı olduğunu biliyorsun. Burada korkunu göstermenin yanlış olduğunu bilmelisin." Bize doğru yürüyen gladyatörleri işaret ediyor, içlerinden birkaçı merakla bizi izliyor.

Haklı.

"Primus," diyor biri ve o dönüyor. Bu fırsatı kullanarak birkaç adım geri çekiliyorum ve o kask takmış olsa da, bir şekilde onun eğlendiğini hissedebiliyorum.

Öfke içimi kaplar. Tabii ki eğleniyor. İstersen elini uzatıp boynumu kırabilir.

"Ne var, Neris?"

Kadın gölgelerden çıkıyor, siyah saçları sıkı bir şekilde örülmüş. Dün bana yetersiz dediği kadın bu ve beni küçümseyen bir bakışla süzdü.

"Sana ihtiyaç var."

Primus bana bir daha bakmıyor ve ikisi uzaklaşırken ben de nefesimi veriyorum. Yanımda bir lamba titriyor ve ben duvara yaslanıyorum...

Bir çığlık atarak geriye düşerim, tökezlerim. Duvar kaybolur ve birdenbire bana gözlerini kocaman açmış, bronz bir mühür taşıyan küçük bir adamla karşı karşıya kalırım.

Hançerimi aramaya çalışırken istem dışı bir acı çığlığı kaçıyor.

Ellerim o kadar şişmiş ki, zar zor kullanabiliyorum. "Bekle." Adam ellerini kaldırır. "Sana zarar vermeyeceğim." "Kimsin sen?" diye bağırırım.

"Adım Jorah."

"Peki neden beni gözetliyordun, Jorah?"

Gözleri aniden daha da büyüdü, solgun yüzünde kocaman oldular. Yanakları dolgun ve yuvarlaktı, bu da ona neredeyse çocuksu bir görünüm veriyordu. Ama yine de elim hançerimin kabzası üzerindeydi.

"Casusluk yapmıyordum. Yemin ederim." Dikkatini arkamdaki duvara çevirir.

O benim benden korkmuyor. Primus'tan korkuyor. Ve onu suçlayamam. "Primus, hmm?"

Jorah çılgınca başını sallayarak bir adım daha yaklaştı. "Buraya girmeme izin var. Bu benim *işim*."

"Ne demek istiyorsun?"

Elini sallıyor ve ışıklar parlıyor. Ve nerede olduğumuzu anlıyorum.

Ana koridorun *arkasındayız*.

Eğitim salonunun altındaki alanın sadece bir bölümünü görmüştüm. Ama koridorlar ve odalardan oluşan labirent, hayal ettiğimden çok daha uzanıyor olmalı. Ve ikinci, gizli bir koridor bölümü

Onları tanıyan herkes, hareketlerini gizleyerek istedikleri gibi gelip gidebilir.

"Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

Göğsünü şişirir. "Her şeyi düzenli tutuyorum. Silahların temizlenip istiflendiğinden emin oluyorum. Kristallerin her zaman eterle dolu olmasını sağlıyorum, böylece gladyatörler ışığa sahip oluyor. Ve suya. İmparator istediğinde arenadaki labirentlerin oluşturulmasına yardım ediyorum ve gladyatörlerin olması gereken alanlarda kalmalarını sağlıyorum."

Sanki birdenbire *benim* burada olmamam gerektiğini fark etmiş gibi bana uzun uzun bakar.

Konuşmasını bitirdikten sonra, neredeyse kaybolmuş gibi görünüyor.

O yalnız. Bu çok açık. "Nasıl çalıştığını gösterir misin?"

Heyecan gözlerini parlatıyor ve ben ona gülümsüyorum. Sponsorlarla buluşmadan önce şifacıları ziyaret edip kıyafetlerimi değiştirmek için fazla vaktim yok. Ama bu fırsatı kaçıramam.

Bu yer hakkında bildiğim her şeyi bilmem gerekiyor ve bu gizli tüneller, imparator öldükten sonra kaçışımın anahtarı olabilir.

"Benim yapmamam gereken..."

"Bana koridorları göster, ben de Primus'a onu gözetlediğini söylemeyeceğim."

Jorah bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Casusluk yapmıyordum!"

"Tüm bu gizli tünelleri öğrendiğinde kime inanacağını sanıyorsun?"

Jorah bana ihanet dolu bir bakış attı ve göğsümde bir sızı hissettim. Ama ben buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Kardeşlerimin hayatını kurtarmaya geldim.

"Peki."

Dönüp bana sağdaki küçük odaya gelmem için işaret eder. Etrafımızı saran ışıklar daha parlak yanar ve kafamda bulunduğumuz yeri haritalandırmaya çalışırım. Ortak salonun arkasında olmalıyız. Jorah sessizce önümde ilerler ve ben de adımlarımı hafif tutmaya çalışırım.

Sola dönüyor ve tünel bizi daha büyük bir odaya çıkarıyor. Bir masa tüm duvarı kaplıyor, parşömenler ve kitaplar etrafa dağılmış durumda.

Yarısı yenmiş bir tabak yemek, Jorah'ın dolaşmaya çıkmadan önce öğle yemeği yediğini açıkça gösteriyor.

Kaşlarımı çatarak kafamda burayı haritalandırmaya çalışıyorum. "Burası olmamalı. Yön duygum olsa bile, bu mantıklı değil."

Jorah gururla gülümser, bana olan kızgınlığını açıkça unutmuştur. "Bu ludus, imparator gladyatörleri için kullanmaya başlamadan çok önce inşa edildi. Vampirler Senthara'ya gelmeden önce inşa edildi. Kütüphanede, Anoxian ve Viderux'un bir bahis sonucu onu yarattığını söyleyen bir kitap buldum."

Savaş ve ölüm tanrılarının böyle bir yer yaratması mantıklı olurdu herhalde.

Jorah iç çeker. "Ancak imparator böyle bir fikri şimdi küfür olarak nitelendirirdi."

Çünkü vampirler sadece Umbros'a taparlar.

Jorah çoktan arkasını dönmüş, büyük bir ahşap çerçeveyi işaret ediyor. Elini sallayınca çerçeve aydınlanıyor, çizgiler ve noktalar beliriyor.

Bu, ludusun havadan görünüşü.

Jorah elini tekrar sallıyor ve ludus, ben iyice inceleyemeden kayboluyor. Yerine küçük bir oda ve koridor bölümü geliyor. Diğerlerinden ayrı duran iki noktayı işaret ediyor.

"Bunlar biziz."

Ellerimdeki zonklayan ağrıya rağmen, bakmaktan kendimi alamıyorum. Arenanın altındaki odaların sadece küçük bir bölümünü gördüm. Ama ludus'un altındaki odalar, arenanın sınırlarını çok aşarak kilometrelerce uzanıyor olmalı.

Bu şehrin büyük bir kısmı yeraltında ve bahse girerim çoğu sakini bunun farkında bile değildir.

"Ludus hakkında çok şey biliyorsun."

Omuzları düzelir. "Tiberius Cotta, işimi o kadar iyi yaptığımı söyledi ki, bir gün imparatorlardan birine beni eğitmelerini isteyecekti."

Tiberius Cotta mı? Onu hiç duymadım. Ama sanki o imparatorun ta kendisiymiş gibi gözlerimi kocaman açarım. Ben... Jorah'ı *severim*.

Jorah elini kaldırır ve ludus yerini arenaya bırakır. Arenanın bir tarafında, yerin iki kat altında, birbirine o kadar yakın bir grup nokta vardır ki, neredeyse üst üste binmişlerdir.

Jorah bakışlarımı takip ediyor. "Mahkumlar," diyor. "Gladyatörlerden ayrı tutuluyorlar."

Bu çok ilginç olsa da, zamanın hızla geçtiğini hissediyorum. Kimse beni aramadan gitmem gerek. Jorah şişmiş ellerime işaret eder. "Şifacılara gitmek için nasıl yapman gerektiğini gösterebilirim. ana koridordan. Böylece Primus ve diğer gladyatörlerden kaçınabilirsin."

"Teşekkürler."

Onu loş bir koridorda takip ediyorum, tüm duyularım tetikte ve gardım açık. "Bu yeri başka kim biliyor?"

"Bilmiyorum. Ben sadece yarısına erişebiliyorum. Bu yerin sırlarını daha iyi bilen başkaları da var." Solumuzu işaret etti.

"Şu anda her yerde gladyatörler var. Bu yol seni kimse görmeden şifacılara götürecekt."

Ona güvenmemeliyim. Az önce ona şantaj yaptım. Bu, onun intikamı olabilir. Ama... ona güveniyorum.

"Teşekkürler, Jorah."

Yanakları pembeleşir ve bana şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme atar. "Gitmelisin, yoksa geç kalacaksın. Bu koridor seni dışarıya çıkaracak."

Ona bakıyorum. "Dışarıya mı?"

"Görürsün. Sadece... oyalanma. Ne kadar cazip gelirse gelsin. Bir sonraki odadaki duvardaki kolu kullan, kendini şifacıların odasının hemen dışında bulacaksın."

Anlamıyorum.

Ama daha da önemlisi, Jorah ludus'ta neler olup bittiğini ne kadar biliyor? Ve imparatorluk sarayında bunun gibi gizli koridorlar var mı?

"Bu yeri nasıl tekrar ziyaret edebilirim?"

Kaşları çatılır ve gözleri hüzünlenir. "Ziyaret edemezsin."

Jorah beni sırtımdan şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde iter ve birdenbire parlak ışığa karşı gözlerimi kırıştırırım.

Şifacıların odaları, gladyatörlerin odalarına girildiğinde en solda yer alıyor. Koridorun diğer tarafında kapı yoktu, bu yüzden buranın imparatorun yeraltı labirentinin dış kenarı olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Bir bahçeye bakıyorum. Hayır... bir ormana. Akşam karanlığı çökmüş, hava nemli ve toprak kokusu ile dolu. Ludus'un duvarlarının üzerinde yükselen, asırlık ağaçlar, buradan açık olduğundan, dalların arasından gece gökyüzünün büyüleyici manzarasını görmemi sağlıyor.

Ludus'a yaklaşırken gördüğüm ağaçlar.

Sormak için ağzımı açtığımda Leon'un bana attığı uyarıcı bakış...

Var olmaması gereken bir şeye adım attım. Bu yer nasıl burada gelişebilir ki? Sağımdan gelen bir derenin nazikçe köpürme sesini nasıl duyabiliyorum?

Yanaklarım ağrıyor ve elimi yüzüme götürüyorum. Haftalardır ilk kez gülümsüyorum.

Kendimi tutamıyorum; renklerin ve kokuların cümbüşüne kapılarak bahçeye doğru ilerliyorum. Eğilip, zambakların, güllerin ve yaseminlerin kokusunu ciğerlerime doldurmak için açgözlülükle nefes alıyorum.

Kötü bir kükreme, derenin şırıltısını kesiyor.

İrkilip yere çöküyorum. Yapraklar hışırdayarak, sıyrılmış avuçlarımın keskin acısını umursamadan kendimi çalılıklara gömüyorum.

Korkuma rağmen, bir kez daha derin bir nefes alıyorum. Sanki yıllardır temiz hava solumamışım gibi hissediyorum. Altımda yeşillik hissetmeyeli yıllar olmuş gibi.

Solumda bir hareket.

Tüm içgüdülerim bana bağılıyor ve ben donup kalıyorum. Yavaşça başımı çeviriyorum.

Dünya uzun, yavaş bir dönüş yapıyor ve ciğerlerim taşlaşıyor.

Yaratığın pulları saf, acımasız bir siyah. Uzun, acımasızca keskin dişlerini bir anlık görüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Jorah benim ölmemi istiyor.

Bunu yapmasının tek nedeni bu...

Duvardaki kolu kullanırsan, kendinizi doğrudan şifacıların odasının dışında bulursunuz.

Gözlerimi zorla açarak omzumun üzerinden arkama baktım. Duvar, Jorah'ın söylediği yerde duruyordu. Tam da onun yapmamamı söylediği şeyi yapmıştım. Dikkatim dağıldı ve sağa değil sola döndüm, aptal gibi yanlış yöne doğru ilerledim.

Sadece kapıya ulaşmam gerekiyor.

Ter sırtımdan aşağı akıyor. Ellerimde kabarcıklar oluşmuş, ama önümdeki yırtıcıya dikkatimi geri çevirmek için kendimi zorladığımdan acıyı neredeyse hissetmiyorum.

Wyvernlerin nesli tükenmiş olmalıydı.

İmparatorun burada bir tane tutmasına şaşırmamalıyım. Onun yemeği olmak üzere olmasaydım, onun için üzülürdüm.

Yavaşça çömeliyorum.

Wyvern başını çevirir.

Öfkeli sarı gözler benimkilerle karşılaşır.

Ve sonra biri aramıza girer.

Rorrik, birkaç gün önce Cargyn'in bağırsaklarını deştiği elini kaldırır. Yavaşça, nazikçe, wyvern'in burnunu okşar.

Zihnim gördüklerimi sindirmekte zorlanır.

Rorrik, benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanır ve wyvern'in gözleri ağırlaşır ve donuklaşır.

Anlamıyorum.

Rorrik'in halkı, wyvernleri avlayan ve katledenlerdi. Gururlu, ölümcül yaratıklar vampirlere boyun eğmeyi reddettiklerinde, bir tehdit olarak ilan edildiler ve nüfusları yok edildi.

Sadece birkaç yıl önce, Evren değerli kitaplarından birini yüksek sesle okurken gözyaşları yüzünden süzülüyordu. İlk vampirler, Umbros'un kendisi tarafından yaratılanlar, yetişkin wyvernleri katlettikten sonra yuvalarını bulup wyvern yumurtalarını çaldılar ve ateşe verdiler.

Bu gerçek, sırtımdan buz gibi bir su dökülmüş gibi beni şok etti. Ama Rorrik'in dudaklarının kıvrımı daha da şok ediciydi.

Ve çok daha tehlikeli.

Ciğerlerim taş gibi sertleşiyor. Öleceğim. İmparatorun sadist oğlunun eline düşüp işkence görmektansa, canlı canlı yakılıp wyvern tarafından yenilmeyi tercih ederim.

Hayır.

Onları bekleyeceğim. Tek seçeneğim bu.

Ama wyvern birkaç saniye arayla bana sert bakışlar atıyor. Rüzgârın etkisiyle kokum ikisinden de uzaklaşıyor, ama wyvern burada olduğumu biliyor. Ve yakında Rorrik de bilecek. Tabii henüz bilmiyorsa. Belki de benimle oynuyordur.

Ter içindeyim, korkudan başım dönüyor. Ama beklemek işe yaramayacak. Harekete geçmeliyim.

Kapıya üç adım. Kolu çevir. Wyvern'in boğazından fışkıracak alevlerden kaçmak için yana eğil. Açık kapıdan atla. Arkandan kapıyı çarp.

Üç adım.

Bunu

yapabilirim.

Kafamda geri sayım

yapıyorum. Üç.

İki.

Bir.

Ayağa fırlıyorum, hareketle birlikte dönerek.

Ayak bileğim ağrıyor ve sendeliyorum. Ama çoktan tutamağı yakalamış durumdayım.

Arkamda bir hırıltı duyulur. Ve bu ses wyvern'den gelmemiştir.

Omuzlarım kıvrılır ve kendimi sıcaklığın patlamasına hazırlarım. Kendi derimin küle dönüşen kokusuna.

Soğuk hava. Karanlık. Koridorun sessiz yalnızlığı beni bir sevgili gibi kucaklıyor. Ama duvarın diğer tarafındaki vampirin beni takip etmesini beklemiyorum.

Arkamdaki kapıyı çarparak kaçıyorum.

İMPARATOR, sponsorların ludus'u ziyaret etmesini ayarlamıştır.

Ellerimi tedavi eden şifacıya göre, bu, gladyatörlerin eğlence için antrenman yaptıkları yeri nadiren ziyaret eden sponsorlar için bir nevi ikram niteliğinde.

Şifacı kısa boylu ve tombul, beyaz cüppesi ayaklarının etrafında dalgalanıyor. Kendisini Axia olarak tanıtıyor, odada dolaşırken sohbet ediyor, kahverengi cam şişelerden keskin kokulu sıvılar döküyor ve sayfalarında lekeler ve sararmalar olan kalın bir kitabı karıştırıyor. Gördüğü her şeye başını sallıyor, bir avuç ot alıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, bir zamanlar sahip olacağımı sandığım geleceğin görüntüsünü engelliyorum.

"Bu kadar uzun süre beklememeliydin. Önümüzdeki birkaç gün ellerin ağrıyacak ve onlara dikkat etmen gerekecek, yoksa beni tekrar ziyaret etmek zorunda kalacaksın."

Sessizce başımı sallayıp gözlerimi açtım. Ellerim, garip, gizli bahçede yaşadığım olaydan dolayı hâlâ titriyordu ve Axia ellerime merhem sürerken ellerim titriyordu. Axia, büyümlü sözler söylerken mührü gümüş ışıqla parlıyordu.

"Buraya geleli çok olmadı," diyor, koyu renkli gözlerini benim titrek ellerime dikerek. "Yanlış seçim yaptığını kabul etmek utanılacak bir şey değil."

Kahkaham neredeyse histerik geliyor. Keşke her şeyi geri alabilseydim. Zamanı geri alıp, akciğer iksiri stoklamak için yeterince para kazanabilseydim. Bran'a planları için başka birini bulmasını söyleyebilseydim.

Axia gülüşüme sadece başını sallır. "Bunlar iyileşirken daha fazla zarar vermemeye dikkat et."

"Deneyeceğim."

Gülümsedi ve ağzının yanında bir gamze belirdi. "Senden en fazla bunu bekleyebileceğimi hissediyorum. Şimdi geç kalmadan gitsen iyi olur."

Vücudumu nemli bir bezle silip keten tunik giymek için yeterli zamanım var. Yatak odası boş ve hançerimi botumun gizli kınına sokmaya çalışıyorum.

Ama elim hala o kadar titriyor ki, kendi ayağımı bıçaklama riski var.

Aniden şiddetli bir soğukluk hissediyorum, ağzım kuruyor, kalbim hızla atıyor. Eğilip, derin ve düzensiz nefesler alıyorum.

Rorrik'i beni öldürmemesi için nasıl ikna edebilirim?

Belki... belki yoluna çıkmazsam, olanları unutur. Belki beni tanımaz bile. Tek tek gladyatörlere dikkatini veren biri değil.

Ve belki de beni gördüğü anda öldürür.

Vücudumun kontrolünü geri kazanmam normalden uzun sürüyor ve en son gelen ben oluyorum. Maeva omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor, ama o sıranın başlangıcına daha yakın duruyor ve ben Kaeso'nun arkasına geçerek ona başımı sallıyorum. Kaeso, eğitim sırasında inanılmaz bir hızla dövüşen uzun boylu, geniş omuzlu bir vampir. Bana dostça bir selam veriyor ve hepimiz adımlarımızı uyumlu bir şekilde, tek tek geniş kapıdan geçiyoruz.

Spartalı eğitim salonunun aksine, bu oda açıkça soyluların keyif alması için tasarlanmış. Karmaşık desenlerle boyanmış fayanslar döşenmiş.

uzun, dar odanın bir duvarından diğetine uzanıyor. Odanın kenarlarında, dinlenmek için zarif ahşap sandalyeler bulunan nişler bulunuyor.

Nyrant elini sallayarak, önümüzdeki uzun duvar boyunca sıralanan muhafızların tam karşısına geçmemizi sessizce emrediyor. Leon gözlerimi yakalamaya çalışıyor, ama muhafızlar çoktan yerlerini almışlar ve geniş altın kapıları açıyorlar. On üç erkek ve kadın odaya giriyor.

Siyasetten pek anlamam, ama onların gücünün ağırlığını hissedebiliyorum — hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Sigilmarked Syndicate. Sigilkeepers olarak bilinen Syndicate, imparatorluktaki en güçlü on iki altın taçlıyı kapsar — hepsi imparatorluk içindeki bölgelerin valileridir ve hepsi daha fazla güç, daha fazla para, daha fazla *her şey* için rekabet ederler. Hepsinin adını bilmiyorum. Ama Syndicate'in, tüm şehri havaya uçuracak kadar güce sahip, Darius Melus adında altın taçlı bir adam tarafından yönetildiğini biliyorum.

Elbette, böyle bir şey olursa, imparatorlukta iç savaş çıkarsa, vampirler muhtemelen mühürlenmişlere de aynı derecede zarar verecektir. Altın taçlıların en güçlülerini öldüremeyebilirler, ama onların oğullarını ve kızlarını katledebilirler. Gümüş ve bronzları yok edebilirler. Mühürlenmişleri bu kadar zengin yapan sıradan insanların nüfusunu büyük ölçüde azaltabilirler. Ve vampirler kan içme arzularına kapıldıklarında...

Katlîam. Saf, acımasız katlîam.

Daha fazla mühürlenmiş kişi içeri girer, ardından odada gizlice dolaşan vampir grupları gelir.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu imparatorluğun en güçlü insanlarıyla dolu bir odada olacağımı hiç hayal edemezdîm.

Asla istemezdîm de.

Thorn'da siyaseti görmezden gelme lüksüne sahiptim. Tek umursadığım, kardeşlerimi besleyebilecek kadar para kazanmaktı. Ama şimdi? Şimdi imparatora en yakın olanlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor, böylece onu öldürüp buradan kaçmaya hazır olabileceğim.

Sendika bir araya geliyor, ta giymemiş olanlar kendilerini yakınlara konumlandırıyor. Vampirler odanın diğerk tarafında, muhafızların yanında kendilerini evlerindeymiş gibi hissediyorlar.

Görünüşte imparatorluk, imparatorun hükümetinin tüm kollarının iyi niyetine ve işbirliğine dayanıyor.

Bu odada sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, burada ne kadar az iyi niyet olduğunu anladım.

Oda gerginlikle dolu, yoğun, sıcak ve boğucu. Üç mühür bekçisi derin bir tartışma içinde görünüyor — iki erkek ve bir kadın. Kadını tanımıyorum ama bize en yakın olan erkek...

Mühür bekçisi Drugov Nistor. Şehir muhafızlarını yöneten altın taçlı adam. Kısa ve tıknaz bir yapısı var, omuzları ve kolları muhafızlarıyla yaptığı antrenmanlar sayesinde kaslarla kaplı, cildi biraz kuru ve güneş yanığından dolayı burnunun çevresi kabarmış. Odanın kenarında duran bir vampir Nistor'a öfkeyle bakıyor ve birden anlıyorum.

Nistor'un hafif kızarıklığı iyileştirmemeyi seçmesi, vampirlerin asla sahip olamayacaklarını hatırlatmak için yapılmış bir jest.

Güneşi.

Bu yerde en ufak bir yanık bile büyük bir güç gösterisidir.

Yanıdaki adam daha uzundur, bronz tenli ve Leon'un "i vücut" dediği türden bir vücuda sahiptir — orantılı ama kayda değer bir kas yapısı yoktur. Koyu renkli gözleri, sanki onların sohbetinden çoktan sıkılmış gibi, kadının omzunun arkasındaki odayı sürekli taramaktadır.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben de onu tanıyorum. Ama sadece imparatorun yüzü bazı madeni paralarımıza basılmış olduğu için.

Julius Pirvu. On üç yıl önce takvimimizi düzelten adam.

İki muhafız aniden kapıya doğru adım atarak kapıyı bir kez daha açıyor. Ve Vallius Corvus'u ilk kez görüyorum.

İmparator objektif olarak yakışıklıdır — uzun boylu ve geniş omuzlu, kalın kahverengi saçlı, ince burunlu ve dar ağızlı. Odaya girerken kemikleri neredeyse sıvı gibi görünür, koyu mor cüppesi ayaklarının etrafında dalgalanır. Kafasını dövülmüş altın bir ta çevreler ve her iki bileğini mücevherli bilezikler süsler.

Üç acemi onun arkasında yürüyor. Görevleri onu korumak — onu saldırmaya cesaret edecek kadar aptal olanların önüne kendilerini atarak.

Sanki imparator böyle bir şey yapmaya kalkışanları hemen öldürmezmiş gibi.

Ölümcül, buz gibi bir öfke damarlarımdan akıyor. Bu adam olmasaydı, Sands'de asla savaştırdım.

Bir şifacı olurum. Kardeşimin ciğerleri zarar görmezdi.

Kassia hala nefes alıyor olurdu.

Teyzem ölmezdi.

Annem asla glister'a dönüşmemiş olabilirdi. Ah, sahip olabileceğim hayat.

Güç, derimi yakarak dışarı fırlıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, odadaki herkesin de aynı şeyi yaptığını, hepimizin başını eğdiğini fark ediyorum. İmparator odaya memnun bir bakış attığında, bir anlığına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Primus sağında dururken, diğer imparatorlardan biri solunda, birkaç acemi de onların arkasında duruyor. Bir kadın, uzun siyah ipek elbisesi arkasında sürüklenirken, muhafızların arkasında çıplak ayakla yürüyor. Gözleri bulanık, sanki ağır bir uyuşturucu almış gibi.

"Kalkın," diyor imparator dostça, gücünü saklayarak. Onun girişi olmasaydı, sokakta onun yanından geçip gidebilirdim, onun ne olduğunu hiç anlamadan.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Düşük seviyeli sigil işaretli ve sıradan insanlar, tehlikede olduğumuzu anlamak için içgüdülerimize güveniriz. Vampirlerin böyle bir aldatmacaya muktedir olması...

Bu, onların yırtıcı doğalarının bir başka örneği.

"Ellerinizi arkanızda birleştirin," diye birisi sıranın ilerisinden tıslar.

İmparator sıramızın önünden geçiyor, Primus da onun izinden yakından takip ediyor. Gladyatörlerin çoğu, onun dikkatini çekmekten çekinircesine ona bakmaktan kaçınıyor.

"Hoş geldiniz, değerli konuklar," diyor imparator. "Ve gladyatörlerime hoş geldiniz." Bu kelimeyi sahiplenici bir şekilde söylüyor, bakışları

Maximus'un şişkin pazılarına takılıp kalır, sonra Gareth'in yanağındaki yara izine geçer. "Belki en büyük başarıım değil, ama kesinlikle en eğlenceli olanı."

Mühür işaretli birkaç kişi kıkırdar. Vampirler mühür işaretlileri görmezden gelir ve Bran'ın, imparatora neredeyse gizleyemediği bir nefretle bakan bir vampirin yanında durduğunu görürüm. Vampir eğilip Bran'a bir şey fısıldar ve Bran ona keskin bir baş sallama ile cevap verir.

İlginç. Bran suikast planıyla gelmeden önce, *vampirlerin* imparatoru nefret edebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama işte, onun ölmesini isteyen bir başkası daha. Bran nefretinde yalnız değil.

Sıradan insanlara ve hatta çoğu mühür işaretli kişilere kıyasla, vampirler kutsanmış bir hayat sürüyorlar. Tam olarak neyden şikayet ediyorlar ki?

"Bu imparatorluğun bu kadar başarılı olmasının birçok nedeni var. Bu başarının büyük bir kısmını kendime mal edebileceğimi düşünüyorum." İmparatorun gülümsemesi keskin ve bakışları odayı tarıyor. "Ancak gücümüz sadece bu imparatorluğun üst kademelerinde değil, sınırlarımızda savaşıyor, etki alanımızı genişleten ve daha önce isteksiz olan krallıkları bayrağımın altına getiren her bir erkek ve kadının gücünde yatıyor.

"Bu, düşmanlarımızın şeytani komplolarından ve planlarından beni koruyan imparatorlukta yatmaktadır. Ve elbette, bu imparatorluğu korumak için savaşıyor ve savaşıyor halkımıza gücümüzü pekiştiren bir gösteri sunan gladyörlerimde yatmaktadır. Bu yüzden bu gece," imparator devam ediyor, "sizi gladyörlerimle konuşmaya davet ediyorum. Yarın, onların güçlü ve zayıf yanlarını göreceksiniz ve buna göre karar verebileceksiniz. Benim arenamda servetler kazanıldı ve kaybedildi." İmparatorun gözleri parlıyor. "Umbros hepinizi sakın bir zihinle kutsasın."

Vallius Corvus geri adım atar, konuşmasını bitirmiştir. Ve mühür işaretli kişiler yaklaşır, hevesli gladyatörlerle konuşmaya başlarlar. Baldrick öne atılır, Mühür Bekçisi Pervu'ya dişlerini gösteren bir gülümseme atar.

Ama ben odanın kenarında toplanan vampirlerle daha çok ilgileniyorum. Daha önce hiç bu kadar çok yırtıcı hayvanı bir arada görmemiştim. Bazıları çok eski ve yaşlanmamış gibi görünüyor, bazıları ise güçle yanıyor. Kaeso omzunu omzuma çarptı. "Biz vampirler

hepsi kötü değildir. Elbette, bizimle çocuklarınız olursa, acımasızca öldürülürler, ama kan oyunu buna değebilir."

Gözlerini üzerimde gezdiriyor. Hafifçe öne eğilmiş, ellerim yumruklanmış, dişlerim sıkılmış durumda. Bu yerde herhangi bir korku belirtisi göstermek aptallığın daniskasıdır ve Kaeso az önce şaka içinde bir uyarıda bulundu.

Boğazımı temizledim, ifademi boş bir tarafsızlığa zorladım. "Teşekkür ederim."

Kaeso bana geniş bir gülümsemeyle bakıp Gareth'le konuşmak için arkasını döndü. Ama gülümsemesi yapmacıktı, geniş omuzları gergindi. Kendi deneyimlerinden mi bahsediyordu? Çocuk sahibi olacak kadar yaşlı görünmüyordu, ama bir sigil işaretliyle aşık olmuş ve onları terk etmek zorunda kalmış olabilirdi.

Vampirler genellikle mühürlenmiş sevgililer edinirler. Bazıları evlenir bile. Ama bizimle çocuk sahibi olmaları yasaktır. Yine de bu oluyor, ama yasayı çiğneyenler, yasadışı çocuklarıyla birlikte hayatlarının geri kalanını saklanarak geçirmek zorunda kalıyorlar.

Vampir ve mühürlenmiş kanından doğanlar genellikle öngörülemez güçlere sahiptir. Ve imparator öngörülemezliği sevmez.

Maeva yaklaşırken bana başını sallar. Sigilinin rengiyle aynı bronz renkli, uzun, ipeksi bir tunik giymektedir. Belini gümüş bir kemer sarar ve sarı saçlarının yarısını yukarıya toplamış, geri kalanı sırtına dökülmüştür.

"Muhtemelen sponsorlar başkalarını seçmeden önce onlarla konuşmaya çalışmalıyız."

"Benim zaten bir sponsorum var."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Kim?"

Bran bize doğru yürürken cevap vermekten kurtuldum. "Arvelle Dacien. Antrenmanlar nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkürler." Cevabım yapmacık. Her şeyden çok, Bran'ın boğazına yumruk atmak istiyorum.

Maeva, yarı taçlı bir gümüşle konuşmak için izin ister.

Bran'ın ağzının bir tarafı kıvrılır ve bana yaklaşır. Tütsü ve eski kan kokuyor. "Bu etkinlik genellikle imparatorluk sarayında düzenlenir. Burada düzenlenmesi, imparatorun her zamankinden daha paranoyak hale geldiği anlamına geliyor."

"İnsanlar gerçekten seni öldürmeye çalışıyorsa bu paranoya mıdır?" diye düşünürüm.

Bran gülümser. Gözleri benimkilerle buluşur. Yıldırım hızıyla elimi tutar ve sıkar. Hassas cildim çığlık atar, ön kolumda acı patlar ve boğuk bir çığlık atarım.

"Şifacılar gitmeden eğitimi bile tamamlayamıyorken, hedeflerime ulaşacağına nasıl inanayım?" diye mırıldanır.

Yutkunuyorum, bakışlarım onun omzunun arkasına kayıyor. Ama Bran'ın yüzünde o sakın gülümseme var, elimi sanki yeni tanışmışız gibi tutuyor. Sanki sadece hoş bir sohbetin tadını çıkarıyormuş gibi eğiliyor. Sanki gladyatöre kendini tanıtan başka bir potansiyel sponsor gibi.

Ama Primus yakından izliyor. Kapının yanındaki yerinden uzaklaşırken zırhı ışığı emiyor gibi görünüyor. Bran dikkatimin nereye yöneldiğini fark eder ve elimi bırakır.

"Bran," diyor Primus boğuk sesiyle. Bran'ın gülümsemesi genişliyor. "Primus."

İnsanlar dikkatlerini buraya çevirmeye başlar ve ben kalabalığın arasına karışmaya çalışırım.

Maeva bana şaşkın bir bakış atar ve ben omuz silkerim. Bakışları arkamdaki bir şeye doğru genişler, başı eğilir.

Oda sessizliğe bürünür.

Rorrik ortaya çıkar, iki acemi muhafız onun arkasında adım adım yürür.

Bran dirseğiyle bana vurur. "Selam ver."

Başımı eğiyorum. Ama gözlerimi Rorrik'ten ayırmıyorum, tıpkı zehirli bir yılanı izler gibi.

İmparatorun oğlunun bizim küçük etkileşimimizi unutmuş olmasını ummuştum, ama bakışları hemen benimkilerle buluştu. Ve gözlerinde ölümümü gördüm.

"Geç kaldın." İmparatorun sesi odanın her yerine yayılır. Rorrik elini sallar ve herkes dik durur. Diğer gladyatörlerin arasından yavaşça sıyrılıp duvara doğru geri çekilirim, ama yine de her hareketimde onun dikkatini üzerimde hissediyorum.

"Elimde değildi." Rorrik'in sesi alçak bir mırıldanma gibidir. Ama aynı karanlık iplik onun sesinde de dolandır — acı verici bir sonun acımasız vaadi.

Baba ve oğul birbirlerine bakıyorlar. Sonunda imparator başını sallar ve altın taçlılardan birinin Rorrik'e yaklaşmasını işaret eder.

Dizlerim titriyor, ciğerlerim sıkışıyor.

"Arvelle? Sen...?" Maeva endişeyle kaşlarını çatarak yanımda belirir.

"Ben iyiyim. Sadece... Vampir Konseyi'nin nerede olduğunu merak ediyorum."

Bana hafif bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Onlar gladyatörlerle ilgilenmezler. En azından kamuoyu önünde. Vampirler işlerini gizli yapmayı tercih ederler. Bu aynı zamanda imparatorun Sendika'ya olan *takdirini* gösterme ve vampirleri kayırdığı yönündeki suçlamalara karşı çıkma şansıdır."

Ona bakıyorum. "Yüksek düzey politikalar hakkında çok şey biliyor gibisin."

Maeva dikkatini bir kez daha Sigilmarked Sendikası'na çevirir, bakışları imparatorla konuşan sert yüzlü, altın taçlı adamın üzerinde kalır.

"Sanırım bu bana doğal olarak geliyor. Yanağında yara izi olan sarışın, altın taçlı adam benim babam. Sigilkeeper Alaric Vurnia."

Ve birdenbire, Maeva tüm dikkatimi çekti.

Sigilmarked Syndicate ile ilişkili kişilerin Sundering'e katılmaları neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir. Aslında, çoğu imparatora dilekçe verip Sands'de savaştan kaçınabilirler. Bir sigilkeeper, imparatorun lütfunu kazanmak için cumhuriyete bir çocuğu feda etmek zorunda değildir.

Maeva bana garip bir gülümseme atıyor. "Kızının bronz mühürle işaretlenmesinden hoşnut değildi. Hem o hem de annem, tıpkı onların ebeveynleri gibi altın taçlılar. İlk çocukları olarak ben de öyle olmalıydım. Ben onun için bir... hayal kırıklığıyım."

Rorrik yavaşça bize doğru ilerliyor, ona yaklaşan mühürlenmişler ve vampirleri dinlemek için kısa bir süre duruyor. Maeva'yı duvara doğru çekiyorum, kapılara doğru yöneliyoruz.

"Anlamıyorum," diyorum, bir gözüm vampirde. "Hâlâ güçlüsün. Ve baban Sendika'nın bir üyesi. Yargıç olabilirdin. Ya da en azından elçi olarak bir pozisyon alabilirdin."

Vampirler gündüzleri güneşten uzak durmak zorunda oldukları için, çoğu, ticaret anlaşmaları yapmak, yerel anlaşmazlıkları çözmek ve mahkeme oturumlarına katılmak gibi gündüzleri etkileşim gerektiren görevleri yerine getirmek için mühürlenmiş elçilere güveniyor.

Bu tür görevleri yerine getirmek için, ticaret anlaşmaları yapmak, yerel anlaşmazlıkları çözmek ve mahkeme oturumlarına katılmak gibi.

Maeva başını sallar. "Benim mührüm... onu hayal kırıklığına uğrattı. Bunun benim tek gerçek seçeneğim olduğunu açıkça belirtti. Eğer korumaya layık olamıyorsam, o zaman gerçek güce sahip olanları korumak için canımı feda eden kişi olabilirim."

"Ve bu yüzden bu gece bronz giydin."

Elbisesi üzerine alaycı bir gülümsemeyle bakar. "Evet, öyle yaptım."

Ben de gülümsemeden edemiyorum. Ama... "Seni desteklemiyor mu?"

"Hayır. Babam, burada kayırılmadan gerçek bir deneyim yaşamam gerektiğini düşünüyor. Diğer mühür bekçilerinin çoğu benim onun kızı olduğumu bilmiyor." Mühür bekçilerinden birine doğru başını salladı. "Onun bana destek olmasını umuyorum." Ben kaşlarımı çattığımda, bana doğru eğildi. "Tiberius Cotta. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Sendika toplantılarında sık sık sıradan insanların çıkarlarını temsil eder. Geçen yıl imparatorun kamu hizmetleri için daha fazla eter taahhüt etmesi onun sayesinde oldu."

Bu isim tanıdık geliyor ve birden aklıma geliyor. Jorah'ın bahsettiği adam bu. Ona yardım eden adam.

Tiberius'un yüzü dar, çenesi güçlü ve gözleri şaşırtıcı derecede naziktir. Bize doğru baktığında gülümser ve Maeva da ona gülümser. "Peki ya ailen?" diye sorar Maeva.

Ben gerginleşirim, ama uyurgezer gibi yanımdan geçen koyu saçlı, çıplak ayaklı kadın beni kurtarır.

"Umbros'un Baş Rahibesi. İmparator, tanrısının lütfunu kazanmak için onu yanında tutuyor."

"Burada kim var bakalım?" Tiberius Cotta'nın sesi hafif ve neşelidir. Yine de vücudumdaki her kas gerilir.

Maeva nefes nefese bir kahkaha atar. "Mühür Bekçisi Cotta. Bu da Arvelle Dacien."

Beklediğim gibi başımı eğiyorum ve Sigilkeeper Cotta tıslıyor. "Ben formalitelere pek önem vermem." Gülümsemesi çarpık bir dişini ortaya çıkarıyor ve bana yaklaşıyor. "Ayrıca geldiğim yeri unutacak türden biri de değilim."

Kaşlarımı çatıyorum ve o açıklıyor: "Ben de Thorn'danım."

Maeva'nın ağzı açık kalıyor. "Bunu bilmiyordum."

O, ona göz kırpar. "Çoğu insan bilmez. Ama Harriston'ın işini her yerde tanıyabilirim." Bakışları botlarıma düşer ve yanaklarım kızarır. Botlar defalarca tamir edilmiş, derileri yeniden dikilmiş, delikler uyumsuz parçalarla yamalanmıştır. Dikişler kaba ve düzensizdir, ama Harriston'ın el işçiliği zarif olmasa da işlevseldir. Ve Thorn'da ihtiyacımız olan tek şey budur.

Göğsümde beklenmedik bir sıcaklık hissediyorum. Boğazımı temizleyip gülümsüyorum. "Harriston'un gözleri artık eskisi gibi görmüyor, ama oğlu Sigilkeeper'ı onun yerini alması için eğitiyor."

Gereksiz bir bilgi, ama Cotta gülümser. "Sevindim. Ve Arvelle, bana Tiberius diyebilirsin."

Başını sallayarak uzaklaşır ve Maeva bana sırtıtarak bakar. "Söylemiştim."

Öyle demişti. Yine de Sendika'nın bir üyesinin bu kadar... nazik olabileceğine inanmak hala zor.

Tüylerim diken diken oldu, vücudum soğudu ve kalbim göğsümde atlamaya başladı. Rorrik'in kötü niyetli bakışları bana küf gibi yapıştı.

Bu odanın tek bir girişi ve çıkışı var ve imparatorun gitmeme izin vereceğini sanmıyorum.

Ona korkunu gösterme. Bundan zevk alacak ve seninle daha fazla oynayacaktır.

Dişlerimi daha sıkı sıkarken çenem ağrıyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum, bakışlarım onu kesin bir şekilde buluyor.

Vampir artık sadece birkaç adım ötede ve ben derin bir nefes alıyorum, vücudum titriyor.

Rorrik bana yavaşça, karanlık bir gülümseme atıyor.

Çığlıklar, konuşmaların mırıldanışlarını keser. Rorrik, başını çevirmeden önce uzun bir süre bana bakmaya devam eder.

Korkudan terle kaplıyım, ama çığlıklara doğru sendeleyerek yaklaşıyorum, aniden çaresizce...

Biri odanın kapılarını yeniden açar ve bir ceset ortaya çıkar. Ceset şişmiştir, çürüme kokusu yoğun ve zehirlidir. Birkaç kişi öğürür, ama bu benim vücut fonksiyonlarımı kontrol etmeme hiç yardımcı olmaz.

"Nasıl..."

"Biri onu koridorda bırakmış," diyor Maximus, gözleri cesede sabitlenmiş halde.

Ceset bir erkek, bunu görebiliyorum. Onu gerçekten neyin öldürdüğünü bilmek imkansız olsa da, göğsündeki kocaman delik ve kayıp kalbi, zaten ölmemiş olsaydı işi bitirirdi.

Carrick'in sözleri kafa anda yankılanıyor. *"Bir ceset daha bulundu. Diğerleri gibi kalbi yok. Sadece sıradan insanlar da değil."*

Maeva kolumu tutup beni geri çekiyor. İmparatora bir bakış attığımda nedenini anlıyorum.

Yanakları kızarmış, gözleri soğuk. Fısıltılar yükselir ve insanlar sanki ölüm bulaşıcıymış gibi cesetten uzaklaşmaya başlar. İmparatorun yüzünün her santimetresinde yazılı olan öfkeden anlaşıldığı kadarıyla, öyle de.

Maeva'nın beni daha uzağa çekmesine izin veriyorum. Vampirlerin dürtü kontrolü zayıf olduğu biliniyor. İmparatorun öfkesi patlarsa, ona yakın olan herkes kolayca buharlaşan bir et yığınınına dönüşebilir.

Maeva duvara yaslanır, yüzü solgundur. "O... o ilk gün kayboldu. Hepimiz kaçmaya karar verdiğini düşündük," diye fısıldar. Bu onların ilk ipucu olmalıydı.

Burası inanılmaz derecede iyi

korunuyor.

Sorumlu kişi, yakalanmadan cesedi buradan geçiremezdi. Bu da gizli odaları ve koridorları bildikleri anlamına gelir.

Aklım Jorah'a gidiyor. Ama bu fikri reddediyorum. İmparator'dan çok korkuyor gibi görünüyordu. Ayrıca, ludusun sadece yarısına erişimi olduğunu itiraf etti ve tüneller arena kurulduğundan beri buradaydı. Yıllar boyunca en azından bir avuç insan bu sırları öğrenmiş olmalı.

Bu anda cesedi ortaya çıkarmak için tek bir neden düşünebiliyorum.

Bu, imparatoru utandırmanın bir yolu. Ve onun, cesedi anında yakıp kül eden mühür bekçilerinden birini işaret etme şeklinden...

İşe yaradı.

BÖLÜM DOKUZ

Ti'yi tekrar görmem için haftalar geçmesi gerekiyor. Bir şekilde bizim ağacımız haline gelen ağacıma sürekli geri dönüyorum. Ve boş dallarına her baktığımda göğsüm ağrıyor.

Kassia asil çocuğu biliyor ama onunla tanışmayı reddediyor. "Kötü birine benziyor," diyor.

Bazen acımasızdır. Ama ben de öyleyim.

Ve bu acımasızlığın altında, onun üzgün olduğunu düşünüyorum. Ben de öyle.

Bu, çok sevdiğim meşe ağacına son ziyaretim olacak. Ti'nin beni cezalandırıp cezalandırmadığını ya da artık benden nefret edip etmediğini bilmiyorum.

Beni gitmekten alıkoymaya çalışmamalıydı.

Ben de ona vurmamalıydım.

En başta kaba davranmamalıydı. Kafam karışık duygularla dolu.

Onu ağacın en yüksek dallarından birinde otururken bulduğumda -benim bile tırmanmaya korktuğum bir yerde- göğsümün derinliklerinde bir şey yerleşiyor.

Ben tırmanırken beni görmezden geliyor, onun birkaç dal altında oturuyorum. Uzun süre sessizce oturuyoruz.

Sonunda, ona baktığımda, onun da beni izlediğini fark ettim.

"Sana vurduğum için özür dilerim," dedim.

Çenesi gerilir, ama başını sallar. "Seni tuttuğum için özür dilerim."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin," diye dikkatlice açıklıyorum. "Soylu olmayabilirim, ama ben de bir insanım."

Bakışları benim mührümde kalıyor. Onun alnındaki boşluktan hiç bahsetmiyoruz. Nasıl soylu olup da mührü olmamasını anlayamıyorum.

Sonunda içini çekiyor. "Ben de özür dilerim. Gitmeni istemiyorum. Konuşabileceğim tek kişi sensin."

Buna kaşlarımı çattım. Ti pek konuşkan biri değildir.

"Senden kaçmıyordum," diyor. "Geri gelemedim. Babam birkaç hafta boyunca eğitimimle ilgilendi. Kardeşim bana en iyi davranışlarımı sergilemem konusunda uyardı."

Daha fazla soru sormak istiyorum. Bir babayla büyümek nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Ya da bana göz kulak olacak bir ağabeyim olsaydı nasıl olurdu?

Ama Ti'nin yüzünde o kapalı ifade var. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini gösteren ifade. Bu yüzden konuyu kapatıyorum.

"Her şeyi yapabileseydin ne yapardın?" diye soruyor bana aniden.

"Şifacı olurum."

Gözlerinde şaşkınlık belirir ve ben ona kaşlarımı çatarım. "Şifacı olabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Hayır, yapabileceğini düşünüyorum. Sadece... tanıdığım çoğu insan insanlara yardım etmekle ilgilenmiyor. Sadece kendileriyle ilgileniyorlar."

Thorn'da da durum hemen hemen aynı. Ama bazen iyi insanlar da oluyor. Mesela komşumuz, birkaç yıl önce kardeşlerim doğduğunda anneme acıyarak kışın ortasında bize bir somun ekmek bırakmıştı. Ya da kasap, benim yanında durduğumu gördüğünde, zayıf ve dağınık halimle, bazen anneme biraz fazla et veriyordu.

Ti'nin hayatının benimkinden daha kolay olduğunu düşünmüştüm. İstediklerini elde etmeye alışık olduğu açık. Ama o acımasız değil. Sadece öğretilmesi gerekiyor.

Ben ona öğreteceğim. Ve bir gün, o da nazik bir asilzade olacak. Belki büyüdüğünde, çocuklarını da nazik yetiştirecek.

"Ne düşünüyorsun?"

Ti, onun başlatmadığı halde sessiz kaldığımda bundan nefret eder. Sık sık tüm düşüncelerimi öğrenmek ister. Ve ben genellikle ona söylerim. Ama bir şey

*bu düşüncelerden memnun olmayacağını söylüyor.
Kimse bir proje gibi hissetmek istemez.*

Bir ritim yakalıyorum. Kılıçlar, kum ve ter. Buharlaşan cilt ve gerilen kaslar, hepsi gece gündüz içime işleyen bitmek bilmeyen bir yorgunlukla vurgulanıyor.

Leon'un hayal kırıklığıyla inceleşen dudakları, kabarcıklarla dolu ve şişmiş avuç içlerim... Her şey önümüzdeki iki hafta boyunca bulanıklaşıyor, ta ki birdenbire Sundering'in ilk mücadelelerine sadece bir hafta kalana kadar.

Daha fazla muhafız ludus'u doldurur ve hepimizi dikkatle izler. İmparatorun ölü bir gladyatörün ani ortaya çıkmasından hoşnutsuz olduğunu söylemek yetersiz kalır. Maeva'ya göre, ertesi günü arenadaki infazları denetleyerek geçirdi, ta ki en sert Lysorian sakinleri bile işkenceyi izlemekte zorlanana kadar - imparator bu sorunu, şehir muhafızlarının halka ekstra ekmek ve meyve dağıtmasını sağlayarak çözdü.

Zamanımın çoğunu gladyatör barakalarında geçirerek Rorrik'ten uzak durmayı başardım. Vampirler kişisel olarak davet edilmedikçe içeri giremezler ve diğer gladyatörlerin bazılarının zeka eksikliğine rağmen, onlar bile gladyatör olmayan vampirlerin uyuduğumuz yere girmesine izin verecek kadar aptal değiller.

Her gece Tiernon'u rüyamda görüyorum. Her gün Kassia'nın anılarını kafamdan silmek zorundayım. Sanki buraya gelmek içimdeki bir şeyi açığa çıkarmış ve altı yıldır bastırdığım her şey dışarı çıkıyor. Altı yıldır hayatımın en acı anılarını unutmaya çalıştım. Şimdi ise onlar bana saldırıyor.

Bu sabah, Leon ile buluşmadan önce kardeşlerimle konuşmak için sadece birkaç dakikam var.

Öne eğilerek onları inceliyorum. Gerith'in yeşil gözleri bastırılmış bir heyecanla doluyken, Evren'in gözlerinde saklamaya çalıştığı bir hüznün var.

"Ne oldu?"

Gerith bana gülümsüyor ve elini kaldırıyor. Bir parça parşömen eline doğru süzülüyor, altın mührü parıldıyor. Mührün uçları hafifçe uzamış, kıvrılmış. Kalbim hızla atıyor. "Uyandın."

O başını sallar. "Dün gece. Ama önemli bir şey değil." Bunu hızlıca söyler ve gözleri kardeşine kayar.

"Tebrikler, Ger." Gülümserim ve o da bana gülümser.

Kalbim göğsümde burkulur. Uyanış tehlikeli olabilir. Tehlikeli olmasa bile, çok önemli bir andır. Benim orada olmam gereken türden bir an.

"Bir daha yap," diyor Evren ve Gerith parşömeni kaldırıyor. Evren gülüyor, kardeşine dirsek atıyor ve ikisi boğuşuyor.

"Fazla vaktim yok," diyorum ve Gerith kardeşinin boynundaki kolunu çekiyor. "Özel öğretmen nasıl?"

"İyi," diyor Evren ve gözlerindeki gölgeler kayboluyor. O her zaman öğrenmeye takıntılı olmuştur. Akciğerleri çok kötüydü ve yatağa bağlı kaldığı zamanlarda, Ger ve ben ona verebilecek herkesten ödünç aldığımız kadar çok kitap getirirdik.

"Mortuus hakkında bilgi ediniyoruz." Evren'in sesi alçak, ama yine de etrafa bakınıp, konuşmamızı kimsenin duymadığından emin oluyorum.

"Ev, onun hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyorsun."

Evren omuz silkiyor. "Öğretmenimiz onu incelememizi teşvik etti. Vampirler sürekli ondan bahsediyor."

Yüzlerini inceliyorum. Geniş gözler, kararlı ifadeler, bir tür heyecan havası. Coşku. Kardeşlerimin Thorn'daki öğretmenleri temel okuma ve aritmetiği zar zor öğretebiliyordu ve ilk kez tarih ve coğrafya öğreniyorlar. Bu coşkuyu bastırmayacağım.

"Öyleyse, bana öğrendiklerinizi anlatın."

Gerith boğazını temizler. "Mortuus yıkımın tanrısıdır, umutsuzluğu, çürümeyi ve kaosu temsil eder. Her yirmi beş yılda bir, hapsedilmesinin yıldönümünde, Mortuus'un kafesinin parmaklıkları zayıflar ve o da kısa bir süreliğine kaçarak gün batımından şafağa kadar insan olarak dünyayı dolaşır." Bakışları aynanın altına düşer ve Evren alaycı bir şekilde güler.

"Bunu kitaptan okuyor."

Gülümsemeyi saklıyorum. "Bu hile, Ger."

Omuzlarını silkiyor. "Elva bana Mortuus'un binlerce yıl önce diğer tanrılarla savaş başlattığını söyledi. Ölüm ve umutsuzluk yaratmak istiyordu, bu yüzden diğer tanrılar Umbros'un arkasında birleşerek onu durdurdular. Bu doğru mu?"

Doğru bir şey yapmışım. Kardeşlerim, özellikle vampirler tarafından kendilerine öğretilen her şeyi sorguluyorlar.

"Evet," diyorum, ancak vampirlerin bu hikayede Umbros'u kahraman olarak görmelerine şaşırmıyorum. "Şahsen, Umbros'un sıradan insanlara ve mühür işaretli olanlara neden önem verdiğini hep merak etmişimdir."

"Umursamıyor," diyor Evren. "Umbros'un çocuklarından güneşi çalan Mortuus'tu. Bu yüzden vampir tanrısı intikam almak istedi."

Bir dakika. Ne?

"*Mortuus*, vampirlerin gün ışığına çıkamamalarının nedeni mi?"

Evren başını sallar. "Umbros'tan intikam almak için güneşi onlardan çaldı. Binlerce yıldır birbirleriyle kavgalıydılar."

Gerith, pes etmemek için ders kitabına bakıyor. "Diğer tanrılar Umbros'a katıldı ve her biri en değerli güçlerinden bir parça bağışlayarak yaşamın özünden oluşan bir hapishane yarattı. Bu yeri kimsenin bulamayacağı bir yere sakladılar ve yaratıldıklarından beri ilk kez birlikte çalıştılar."

Bu çok mantıklı. Mortuus başarılı olsaydı, diğer tanrılara dua edecek kimse kalmazdı. Bu dünya yıkıma uğrardı ve diğer tanrılar zayıflar.

Gerith ders kitabını aynaya tutar. Kitapta Mortuus, ağzı hırçın bir şekilde bükülmüş, gözleri iki karanlık çizgiye dönüşmüş, eli parıldayan altın bir duvara vurmaktadır. Duvarın diğer tarafında Anoxian izlemektedir. Savaş tanrısının eli bir kılıcı kavramıştır; kılıcın bıçağı o kadar karanlıktır ki odadaki tüm ışığı emiyor gibidir. Anoxian, Mortuus'u izlerken yüzünde hafif bir gülümseme belirir.

Hafızam beni Tiernon'a geri götürüyor. Güneşi kaybettiğini izlemek, bir daha asla cildinde güneşin sıcaklığını hissedemeyeceğini bilmek, gözlerindeki donuk kabullenmeyi görmek...

O dönemde, Tiernon'un kaybını onunla birlikte yaşamak, hayatımın en kötü anları arasındaydı.

Hayatımın daha da kötüye gideceğini hiç bilmiyordum.

Evren parşömen parçasını alır ve Gerith'in rüzgarıyla yakalayabilmesi için onu düşürür. İçinde yanan kıskançlığa rağmen, Ev kardeşi için heyecanlıdır ve ona antrenmanında yardım etmeye başlamıştır.

Evren çok zayıf olduğunda, Gerith'in saatlerce Evren'in yatağının başında oturup ona kitap okuduğunu gördüm. Evren'in, kardeşinin sevdiğini bildiği için son değerli peynir parçasını ona sakladığını gördüm.

Ne olursa olsun, Thorn'da ne kadar zorluk çeksek de, onlar her zaman birbirlerine bağlı kaldılar. Burada bana bir şey olursa, birbirlerini koruyacaklar.

"Velle?" diye sorar Ev. "Ne oldu?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Hiçbir şey. Sadece antrenmana geç kaldım." "Leon'la mı?" diye soruyor Ger.

"Evet, Leon'la."

Yüzü sertleşiyor ve onu suçlamıyorum. Ev, Kassia'ya daha yakındı, Gerith ise Tiernon meşgul olduğunda Leon'u takip ederdi. Leon geri çekilip hepimizi dışladığında, Ger ne kadar acı çektiğini saklamaya çalıştı, ama ben biliyordum.

"Gitmem gerek. Yarın konuşuruz."

Onlar başlarını sallarlar ve ben camın üzerinde elimi sallayarak ranzama geri dönerim, orada aynayı bir kez daha battaniyeme sararım.

Ana eğitim salonuna girdiğimde, Leon'u ellili yaşlarında görünen, yarısı gümüş rengi saçlı bir adamla sessizce fısıldaşırken buluyorum. Adamın açık sarı saçlarındaki gri çizgiler, zamanın onun üzerinde iz bıraktığını gösteriyor... ama kaslı vücudu, onun bir adım önde olduğunu kanıtlıyor.

"Arvelle." Leon başını sallıyor. "Bu Albion." Halat olayından beri birbirimize karşı sert bir nezaket içindeyiz ve onun tarafsız ses tonuna karşı içimdeki gerginliği görmezden geliyorum.

Albion başını salladı. Yüzünde derin çizgiler vardı ve gördüğüm en hüzünlü mavi gözlere sahipti. "Merhaba, Arvelle. Geldiğinden beri seni izliyorum ve hızla geliyorsun."

"Eh, daha kötüye gidebileceği de yok," diye mırıldanır Leon.

Onu görmezden gelerek Albion'a gülümserim. "Böyle destekleyici bir muhafızla konuşmak ne güzel."

destekleyici bir gardiyanla konuşmak ne güzel."

Leon gözlerini devirir ve Albion gülümser, ancak gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmaz. Ayaklarını hareket ettirdiğinde, dumanlı bir alt tonu olan hafif bir deri yağı kokusu ve tanımlayamadığım başka bir misk kokusu alırım.

"Gladiatörün kim?" diye sorarım. "Maeva."

"Oh." Belki de bir akrabasıdır? Amcası falan?

Albion'un yüzüne bir gölge düşer ve sessizlik uzadıkça Leon boğazını temizler. "Albion'un oğlu geçen yıl arenada öldü. Ludus'a bir guardant ile gelmeyen gladyatörleri eğitmek için kaldı. Onların..." Sesi kesilir.

Oğlunun gibi ölmelerini sağlamak için. Boğazımda sert bir yumru oluşur. "Bunun için gereken cesaret ve şefkati hayal bile edemiyorum."

Albion başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Leon içini çeker ve ben onun bakışını takip ederim. Nyrant antrenman salonuna doğru yürüyor, yüzündeki ifade tamamen sakin, ama bunun kötü haber olduğunu biliyorum. Endişe içimi kaplar ve midemi burkar.

"Gladyatörler," diye bağırır, "imparator size bir hediye daha verdi. Artık sponsorlarınızla tanıştığınıza göre, onları etkileme şansınız var. Bugün arenada antrenman yapacaksınız. Bir gösteri sergileyin, sonuçtan memnun kalacaksınız. Sponsorlar daha iyi silahlar, daha güçlü zırhlar ve hepsinden önemlisi... para getirir." Gülümser ve salon çığlıklarla dolup taşar.

Gözlerim Leon'unkilerle buluşur. İfadesi karardır, ama tahta kılıcını tutan eli titriyor, parmak eklemleri bembeyazdır. Aramızda mükemmel bir anlayış anı geçer. Bu, ikimiz için de Kumlar'dan bu yana imparatorun arenasına ilk kez adım attığımız an olacaktır. Kassia'dan bu yana...

Yüzüm uyuşmuş, midem korkuyla doludur. Silahlarımızı toplayıp diğerlerini takip ederek arenaya giden uzun tünelin girişine doğru ilerliyoruz.

Tünel önümüzde uzanıyor, sadece üçümüzün yan yana yürüyebileceği kadar geniş. Hepimiz sessiziz ve diğer gladyatörlerin ne düşündüğünü bilmiyorum, ama ben bir hafta sonra arenaya çıkıp hayatım için savaşacağım bu uzun yürüyüşe hazırlanıyorum.

Arena, binlerce eterle çalışan lamba ile aydınlatılıyor; ışıklar o kadar parlak ki başım zonkluyor. Leon, önümüzdeki hafta için, zorluklara hazırlanmam için geceleri ekstra bir antrenman seansı ekleyeceğimi çoktan duyurdu.

Nyrant'ın ardından, arenanın kuzey tarafındaki tribünlerin arasında yürüyoruz. Arena, on ila on beş arasında daha küçük bölümlere ayrılmış. Arena'ya en yakın koltuklar hariç, çoğu koltuk boş. O koltuklarda, mühür işareti taşıyanlar ve vampirler yakından izliyorlar, kimin onların himayesine layık olduğuna karar vermeye hazırlar.

Tiberius Cotta, kızını görmezden gelmeye devam eden Maeva'nın babası Alaric ile konuşuyor. Ben izlerken, Tiberius gücünü kullanarak birkaç metre uzaktaki bir sūrahiden suyu yönlendiriyor. Su havada spiral şeklinde yükseliyor, havada dans ediyor ve sonra elindeki kadehe sıcıyor.

Dikkatimi başka yöne çevirerek Maeva'yı takip etmeye devam ediyorum. Ama Albion onu sağ taraftaki bir bölüme yönlendiriyor.

Sersemlemiş bir halde Leon'un sert emrini yerine getirerek sola dönüyorum. Ciğerlerim sıkışıyor.

İşte orada.

Arenanın en sol köşesi.

En iyi arkadaşımın öldüğü tam yer.

Birisi geçerken bana çarptı, ama gözlerimi Kassia'nın son nefesini verdiği yerden ayıramıyorum.

Onun kanını akıttığı yere taze kum dökülmüş olması lanet olası bir hakaret. Orada bir işaret olmalı. Onu onurlandırmak için bir tür işaret.

Daha iyi bir hayatımız olacak, Velle. Göğsümde bir şey çatlıyor.

Güçlü parmaklar bileğimi kavıyor. Hançerim birdenbire elimde beliriyor ve siyah zırha doğru saplanıyor.

Primus onu bir kez daha parmaklarımdan alır ve yere atar.

"Yine mi?" diye
homurdanır. Ona
bakarım.

"Git antrenman yap, gladyatör."

Gözlerimi kırıp tekrar şimdiki zamana dönüyorum. Leon, Primus'un yanında duruyor, yüzünde sert bir ifade var. Üzerimde gözler hissediyorum ve başımı dik tutmaya zorluyorum kendimi, bölümümüze doğru yürürken.

Nefes al.

Taze gece havasını ciğerlerime çekiyorum.

Nyrant isimleri söyleyerek bizi birbirimizle eşleştiriyor. "Arvelle ve Leira."

Leira bana gülümsüyor, ama bakışları arenayı çevreleyen potansiyel sponsorlara kayıyor. O bunu istiyor. Ve zafer çoğu zaman bunu daha çok isteyenine eline geçer.

Daha iyi silahlar. Daha iyi zırhlar. Daha yüksek hayatta kalma şansı.

Ama tek görebildiğim Kassia'nın yüzü. "Savaşın!"

Tahta kılıcım ellerimde ağır geliyor. Gerçek bir kılıcın iki katı ağırlığında. Güçlenmemize yardımcı olması için.

Leira saldırıyor. Uzun ve sırk gibi, ama uzun kolları ona daha fazla erişim sağlıyor. Kılıcı bana doğru sallanıyor ve ben onun gücünü test etmek için savuşturuyorum.

Kollarım acımasızca ağrıyor, ama antrenmanlarla bir ritim buldum ve kendimi acıya bırakıyorum. Yine savuşturuyorum, onu hala test ediyorum ve yüzünde hayal kırıklığı belirliyor.

Tekme atıyor ve ben yana doğru adım atıyorum — tam kılıcının önüne.

Ahşap karnıma saplanır ve ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Ah.

"Üzgünüm," diye fısıldar, bakışları bir kez daha arkama kayar.

Kassia'nın öldüğü yere bakmadığını biliyorum.

Şu anda ilgilendiği sponsora baktığını biliyorum.

Yine de başımı çeviriyorum. Elimde değil. Sanki Kassia'nın orada durup, yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni tezahürat ettiğini görmeyi bekliyormuşum gibi.

Bir sonraki darbe kafama geliyor.

Sırt üstü yatıyorum, başım zonkluyor. Görüş alanımın kenarları kararıyor, ta ki tek görebildiğim Leira'nın endişeli yüzü olana kadar. "Gerçekten onu atlatacağını sanmıştım," diyor. "Yaralandın mı?"

"İyiyim."

Uzun bir süre hareket edemiyorum. Meğer Leila görüldüğünden daha güçlüymüş.

Yıldızlara bakıyorum, karanlık gökyüzünün örtüsünde aytaşı parçaları gibi parıldıyorlar. Tanrılar, eve gitmek istiyorum. Kardeşlerimle birlikte olmak istiyorum

Yaralarımı kimse görmeden iyileştirmek istiyorum.

Primus üzerime doğru yaklaşırken yıldızlar kayboluyor. Bana yardım etmeyi teklif etmiyor. Bunun yerine, çömeliyor. Ve çenesini eğdiğinde, bu hareket birdenbire o kadar tanıdık geliyor ki, kalbim göğsümde takılıyor.

"O kılıç gerçek olsaydı, şimdi ölmüş olurdun." "İyi ki gerçek değildi."

"Yarın Imperius ile antrenman yapacaksın," diye emir verir. "İki saat daha erken kalkman gerekecek."

"Hayır, ben..."

"Orada ol." O çoktan uzaklaşıyor. "Yoksa ben seni bulurum."

Primus'un beni bulmasını BEKLEMİYORUM.

Bunun yerine, herkesten önce uyanıyorum, yatağımdan kalkarken zihnimi acı düşünceler kaplıyor.

Primus ile görüşmeyi düşündüğümde içimde bir şeyler kıpır kıpır ediyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Neredeyse... korku gibi bir şey.

Muhtemelen bu çok doğal. Ne de olsa o Primus. İmparatoru ve ona zarar vermek isteyen herkesi korumak için kendini feda edecek, yüksek eğitilmiş bir katil.

Beni eğitim salonunda bekliyor, diğer imparatorluk askerleri de etrafta dağılmış, dövüşüyor, koşuyor ve bana bakarken alaycı alaycı gülümsüyorlar.

"Onu hiç çıkarıyor musun?" Primus'un kafasını saran kaskı, elmacık kemiklerinin iki yanında sivrilen siyah metali, gözlerini kapatan garip ağları işaret ederek elimi sallıyorum.

Her zamanki gibi beni görmezden gelir ve matın üzerinde durduğu yerden birkaç adım ötedeki bir noktayı işaret eder.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Bak, neyi kanıtlamaya çalışıyorsan, zahmet etme. Yavaş ve formda olmadığımı biliyorum. Elimdekiyle çalışıyorum."

O sadece bekliyor.

"Sessizlik. Sevimli."

Tekrar işaret ettiğinde, ondan bir parça eğlence seziyorum.

Kalbim gırtlığımda, matın üzerine adım attım.

Yumruğu bana doğru sallanıyor. Eğilip yana doğru adım atarken tekme atıyorum. Ama o orada değil. Zaten arkamda, elini belimin altına sokuyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Gücümü toplayarak ayağa kalkarım. Beni tekrar iter.

Tökezleyerek, dönerek, zar zor ayakta kalmayı başarırım.

Bize bakışlar hissediyorum. Boynumun arkasına bir sıcaklık yayılıyor, ama yine de ona bir kez daha bakıyorum.

"Hâlâ yavaşsın," diye düşünür gibi, o kaba sesiyle. Yine, o sesin içinde tanıdık bir şey var. Bir sonraki nefesimi almamı zorlaştıran bir şey. Ve bir sonrakini.

Ama o çoktan bir kez daha öne adım atıyor. Vampir hızını hesaba katsak bile, bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede hafif adımlarla yürüyor ve ben vücudumu çevirip tüm duyularımı alarma geçiriyorum.

Yine başını eğdi ve midem düğümlendi. Boynumun dibinde donuk bir baskı başladı ve kafatasımın içine yayıldı.

Kolu bana doğru sallandığında, dikkatim dağılıyor. Geriye doğru atılıyorum, ama yeterince hızlı değilim. Açık avucuyla kafamın yan tarafına vuruyor ve küfrediyor.

Başım dönüyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

O eğilir. "Seni o kadar sert vurmadım." Ama ben başka bir yerdeyim, geçmişte sıkışıp kalmışım.

Yavaş yavaş bir şeyler değişir. Tiernon artık güneşi kovalamıyor.

Güneşin sıcaklığının tadını çıkarmayı bırakır.

Ama birkaç günde bir, gözleri öfkeyle parlar, çenesi inatla öne çıkar ve güneşe doğru adım atar, yüzünü gökyüzüne çevirerek meydan okur. O birkaç dakika ona o kadar acı verir ki, saatlerce gölgede kalmak zorunda kalır, tüm vücudu titrer.

Onu bu kadar acı çekarken görmek midemi bulandırıyor. O, değer verdiğim birkaç kişiden biri ve ona zarar veren her şeyi yok etmek istiyorum.

"Ti. Sana ne oluyor?"

Bana bakıyor. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Yanaklarım kızarıyor. "Öyle olmasa sormazdım."

"Ben doğuŖtan vampirim. DoęuŖtan vampirler, doğal dönüşümümüz başlayana kadar güneŖin tadını çıkarabiliriz. Sonra güneŖ bize zarar vermeye baŖlar. Bizi zayıflatır. GüneŖi ne kadar sevdiğimizi hatırlasak bile."

Tüm parçaları bir araya getirirken yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum. Tabii ki. Tabii ki o bir vampir. Yine de böyle bir şeyi kabul etmeyi reddettim, çünkü bir vampirin benim gibi biriyle isteyerek vakit geçirmeyeceğinden emindim.

Ti boş bir kakhaha attı. "Bilmiyordun." "Hayır."

Bir vampir.

Daha önce hiç vampirle karşılaşmamıştım. Onlar sadece karanlık çöktükten sonra Thorn'un en tehlikeli bölgelerini ziyaret ederler ve ben o tür yerlere pek gitmem.

Bu, Ti'nin mühürsüz olmasına rağmen nasıl bu kadar zengin olabildiğini açıklıyor. Ayrıca gücünün bu kadar hızlı artmasının nedenini de açıklıyor. Birkaç gün önce, daha büyük bir dala uzandı ve onu kırarak bizi birbirimize bakakalttı.

Ondan sonra bana dokunmayı bıraktı. Birkaç kez, ben yanındayken eli seğirdi, sanki bana dokunmak istiyor ama bana zarar vermeyeceğinden emin olamıyormuş gibi.

Ve yapamaz da.

"Kanımı içmek ister misin?" diye soruyorum, aniden umutsuzca meraklanarak.

Yüzünde tiksinti belirir. "Hayır. Tamamen dönüşene kadar kan içmeyeceğim." Uzun bir süre sessiz kalır. "Ŗimdi benden korkuyor musun?"

Arkasını döndü ve ben onun profilini inceledim. Omuzları çökmüş, duruşu yenilmiş gibiydi. Aniden göğsümde bir şeyin tırmaladığı hissine kapıldım.

"Hayır. Ama artık geceleri buluşmaya başlamalıyız, sence de öyle değil mi?"

Başı bana doğru çevirir. Gözlerindeki Ŗaşkın minnettarlık boğazımı sıkar.

Sıcak bir el yüzümü kavrar. Gözlerimi açmaya zorlayarak, Primus'un üzerime eğildiğini görürüm. Midem burkulur ve çılgınca saldırarak, çaresizce kaskını çıkarmaya çalışırım.

O, benim ulaşamayacağım bir mesafeye geri çekildi. "Yüzünü göster bana."

Cevap yok.

Öfke içimi kaplar, korkunun izini bile yok eder. "Bana lanet yüzünü göster."

Eğitim salonu sessizleşir ve Primus başını kaldırır. "Dışarı." Kimse itiraz etmez. Birkaç saniye içinde, yalnız kalırız.

Derin bir nefes alarak kaskını çıkarır. Ve dünya dönmeyi bırakır.

Evet, yaşlandı, ama o vahşi güzelliği her yerde tanırım.

Yüz hatları artık daha sert, kalın koyu kaşları cildiyle tezat oluşturan aşırı erkeksi bir hava veriyor. Eskiden yazın cildi birkaç ton koyulaşmıştı. Şimdi ise onu hiç bu kadar solgun görmemiştim.

Çenesinin kalın hatlarından güçlü alınına kadar her şeyi sert. Sanki yumuşaklığın en ufak bir izi bile acımasızca silinmiş gibi.

O heykel gibi elmacık kemiklerine, o mükemmel, şaşırtıcı derecede zarif burnuna ve bir zamanlar kulağımın kepeklerine nazik öpücükler konduran dudaklarına bakıyorum.

Saçları benim bal rengi kahverengimden birkaç ton daha koyu. Eskiden parmaklarımı o saçların arasında gezdirir, tırnaklarımla nazikçe kafa derisini kazır, o da adeta mırıldanırdı.

O dudaklar...

Eğlendiğinde bir tarafı yukarı kalkar dı . Ve bir gamze belirirdi...

Nefes alamıyorum.

Aramızda sessizlik hakimdir, ta ki ben kendimi zorlayarak onun gözlerine bakana kadar.

Gözleri hâlâ en koyu safir renginde.

Ama eskiden hayatla parıldayan gözleri artık soğuk. Çok soğuk.

"Tiernon," diye fısıldıyorum.

"Evet," diyor, sanki az önce bana yumruk atmamış gibi, sohbet edercesine.

"Şimdi bana burada ne yaptığını anlatır mısın?"

ONUNCU BÖLÜM

Eğilip gözlerimi kapatıyorum, bu yeni, hoş olmayan gerçeği anında reddediyorum.

Tiernon, elini omzuma koyarak iç çekmeye cüret eder. Geriye doğru atlarım ve kışıma düşerim.

O donakalır ve Bran'ın bana olan güveni birdenbire anlam kazanır.

Tiernon ile olan geçmişimi biliyor. *Primus* ile olan geçmişimi. Ve tanıdığım Tiernon'un bana asla zarar vermeyeceğini biliyor. Belki Bran, Tiernon'un gardını aşip imparatora yaklaşmak için en iyi şansının ben olduğumu düşündü. Bu yüzden Primus'u uyarmamaya yemin ettirdi.

Sadece birkaç gün önce Primus'un zayıflığını bulacağıma yemin ettim. Altı yıl önce, o zayıflık *bendim*.

Ama Tiernon'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, soğuk bir gerçeği hatırladım: Bu, benim tanıdığım Tiernon değildi.

Tanıdığım Tiernon beni *asla* terk etmezdi.

Bir sonraki nefesim hıçkırık gibi çıkar ve Tiernon'un yüzü gerilir. "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sorar.

Gözlerim yanıyor, ama ağladığımı görmesine izin vermeyeceğim. "Burada ne yapıyorsun?" Sesim histerik bir şekilde yükseliyor.

Hiçbir şey. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi kollarını kavuşturur. Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Sen *Primus'sun*."

Bu bir soru değil, ama o başını sallar. Gözleri hâlâ o kadar soğuk ki, ona bakamıyorum bile. "Sen bunu hiç istemedin. Sen şifacı olmak istedin," der. "Öyleyse burada ne işin var? Kassia nasıl izin verdi sana..."

"*Sakın onun adını söyleme!*"

Yüzünde şok ifadesi belirir. "Arvelle." "Kassia öldü," diye tıslarım.

Şok anında şaşkın bir kedere dönüşür. "Nasıl?"

"Nasıl?" Bir kez daha histerik bir kahkaha attım. O hiçbir şey söylemeyince, bir adım öne çıkarak ilk kez *onun* alanına girdim.

"Yukarıdaki arenada, yanımda kan kaybından öldü. Bunu görmemiş olmana şaşırdım, sonuçta sen de buralarda bir yerdeydin."

"Arvelle." Sesim yarı yalvarır, yarı emir gibidir. "Seni bekledim. *Aylarca* bekledim."

Yıllarca. Gerçek bu. Yıllarca bekledim.

Tiernon'un yüzündeki azıcık renk de kayboldu. "Üzgünüm. Kassia

"Onun adını anma *dedim*." Boğazım birdenbire o kadar düğümlenir ki konuşmak acı verir. "Bana yaptıkların için seni öldürürdün."

Bana uzun uzun bakar ve sert bir sessizlik çöker. Sonunda, kaskını alır ve geri çekilir. "Yarın burada görüşürüz."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yarın sabah yine burada olacaksın. Imperius ile antrenman yapacaksın."

"Hayır, lanet olsun, yapmayacağım."

Dudaklarını kıvrarak keskin, beyaz dişlerini gösterdi. "Yapacaksın."

Bu cümlede "*yok*" *kelimesi* yok. Artık bu adamı tanımıyorum. Beni hizada tutmak için ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum.

Yıllar boyunca ona özenle öğrettiğim tüm dersler - insanların kendi seçimlerini yapma özgürlüğüne sahip oldukları hakkında... bu dersler açıkça işe yaramamış.

Cevap vermediğimde, beni nazikçe sarsıyor. "Beni dinle. Bu gladyatörlerin bazılarının bunun için ne kadar uzun süredir antrenman yaptığını bilemezsin. Aileleri, çocuklarının imparatora yakın olmasını, *güce* yakın olmasını istiyor. Ne pahasına olursa olsun bunu yapacaklar, bu seni o arenada öldürmek anlamına gelse bile. Bu yüzden tereddüt etme. Merhamet gösterme."

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o pes etmiyor. "Neden burada olduğunu öğreneceğim," diye söz veriyor. "Ama seni buradan çıkarana kadar hayatta kalmalısın."

Sesindeki kısık sesine rağmen, ilk kez tanıdığım adam gibi geliyor. Sevdığım adam.

Ve bu daha da acı veriyor. "Bırak beni."

Elini gevşetir ve saçlarına daldırır. "Arvelle..."

"Benden uzak dur." Dönüp, antrenman salonundan uzaklaşıyorum, kalbimin geri kalanını arkamda yerde ölü olarak bırakarak.

BEKLENMEDİĞİ GİBİ, TIERNON BENDEN UZAK DURMUYOR. Bunun yerine, Leon ile buluşup diğer gladyatörlerle antrenman yapmadan önce her gün onunla antrenman yapmak zorunda kalıyorum. Leon tehdidini yerine getiriyor ve gece antrenmanını da ekliyor.

Sonraki hafta boyunca, diğerlerinden üç kat daha fazla antrenman yapıyorum. Hâlâ yavaşım, kaslarım sürekli ağrıyor, ama fiziksel aktivitede kendimi kaybetmenin iyi bir yanı var. Her gece ranzama tırmandığımda, yorgunluktan rüya göreceğim halim kalmıyor.

Ve itiraf etmeliyim ki... Tiernon'un yüzünü her gördüğümde göğsümde bir yara açılrsa da, tüm bu antrenmanların keyifli bir yanı var.

Sadece sprint zamanlarımı ve üst vücut gücümü geliştirmeye odaklanmak, Leon'un kötü tavırlarına ve kendi içimdeki şeytanlara rağmen beni özgürleştiriyor.

Kardeşlerim için durmadan endişeleniyorum, ama en azından bir kez olsun, Gerith'e yeni ayakkabı mı alayım, lambalar için eter mi alayım diye seçim yapmak zorunda değilim. Bir sonraki işime kadar yetecek kadar ekmek kalmış mı, yoksa tefeciden borç almam mı gerekecek diye hesap yapmak zorunda değilim.

Bunun yerine, nihayet zamanı geldiğinde imparatoru nasıl öldüreceğimi düşünerek kafayı bozuyorum. Ve bunu yapmadığım zamanlarda, Tiernon'un altı yıldır burada, benden sadece birkaç kilometre uzakta olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

En karanlık anlarımda, onun öldüğünü düşündüm. Yatağımda yatıp ağlayarak, Thorn'dan ayrılırken öldürüldüğü ya da başka bir felaket yaşadığı için asla geri dönemeyeceğine ikna olmuştum. Ve bunu asla bilemeyecektim, çünkü ailesi hakkında hiçbir şey açıklamamaya çok dikkat ediyordu. Asla zorlamadım. Bir kez bile.

Thorn'dayken o benimdi ve bu yeterliydi.

"Bugün neyin var senin?" Leon bana tıslar.

Bugün ilk mücadelemın olduğu gün. Arena'nın alt tribünlerinde oturuyoruz. İlk mücadelede, kendimiz kumlara çıkmadan önce diğerk gladyatörleri izleyip destekleyebiliyoruz.

Leira, kılıcı ve kalkanını taşıyarak arenaya girer. Bileğinde kalın bir gümüş bilezik takmıştır ve ben onu daha yakından incelemek için gözlerimi kısarım.

"İmparator sadece kılıç ve yumruk istiyor," diyor Leon. "Bastırma kelepçeleri gücünü kullanmanı engelliyor. Ayrıca vampirlerin hızını ve gücünü azaltarak skoru eşitliyor."

Göğsümdeki bir şey rahatlar. O kadar az gücüm var ki, bu benim için iyi bir haber. Kiminle dövüşeceğimi bilmiyorum, ama en azından bu sadece fiziksel güç ve beceriye bağlı olacak.

Titus arenaya çıkar, kılıcını havada sallayarak kükrer. Kılıcını kalkanına vurur ve kalabalık onunla birlikte kükrer.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Leira'yı seviyorum. Burada, eğitim eksikliğim yüzünden benimle alay etmeyen birkaç kişiden biri. Titus'un kardeşi zaten Praesidium Muhafızları'nın bir üyesi ve ona ekstra eğitim verdiğini biliyorum.

Tıpkı benim ekstra eğitim aldığım gibi.

Benim dövüşüm Titus ve Leira'nın dövüşünden hemen sonra, ama tek düşünebildiğim Tiernon.

"Arvelle," diye bağıyor Leon. "Odaklanmanın ne kadar önemli olduğunu sana açıklamam mı gerekiyor?"

"Hayır." Gözlerimi Leira'dan ayırmıyorum. Yüzünde sert bir ifade var, ama uzun örgüsünü omzunun üzerinden geriye atıyor ve Titus'a başını sallayarak parma'sını kaldırıyor. Benim gibi o da daha küçük kalkanı seçmiş.

Titus ona kötü bir gülümseme atıyor. "Dövüşün!" diye bağıyor hakem.

Titus fırtına gibi saldırır, kılıcını tekrar tekrar savurur. Ancak Leira hızlıdır, ulaşamayacağı bir mesafeye kayar, başka seçeneği kalmadıkça kılıcından kaçır ve kalkanına vurmasına izin verir. Darbesinin parmaklarına isabet ettiğini ve onun eğilip yuvarlanmak zorunda kaldığını, kalkanını arkasında yerde bıraktığını fark ederim.

ve o eğilip yuvarlanmak zorunda kalır, kalkanını arkasında yerde bırakır.

Titus kendi kalkanını yere atar ve dişlerini acımasız bir sırtışla göstererek arenada onun peşinden koşar.

"Hadi, Leira," diye mırıldanıyorum.

"Arvelle..." Leon'un sesi dikkatimi çeker. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Tiernon, Primus'tur. P-Primus, Tiernon'dur," diyorum, kelimelerim birbirine karışıyor.

Leon bana anlamsızca bakar. "O... ne?"

Başımı sallarım. "O başından beri buradaydı. Neden burada olduğumu bilmek istiyor. Bran'la yaptığım anlaşmayı ona söyleyemezsin, Leon."

Leon'un ağzı incelik. "Kardeşlerini tehlikeye atmayacağımı biliyorsun," der sertçe.

Sadece başımı sallıyorum, midem bulanıyor.

"Şu anda bunu düşünemezsin," diyor. "Dinle. Kiminle savaştığını biliyorum. Muhafızlardan birinin konuşmasını duydum."

Bu sözler dikkatimi çeker ve gözlerine bakarım. "Kim?"

"Maximus."

Maximus'un yüzü gözlerimin önüne geliyor ve antrenman sırasında onun zayıflıklarını hatırlamaya çalışıyorum. O hızlı. Acımasızca hızlı. Bunu biliyorum.

Ciğerlerim sıkışır ve Leon gözlerini kısarak bana bakar. "Evet, hızlıdır," der. "Ama iyi içgüdüleri yoktur. Kendini sorgular. Sen de bir nedenden dolayı bunu yapmaya başladın. Ama o korkuyu ve kendinden şüphe etmeyi bastırıp içgüdülerine güvenebilirsen, onu yenebilirsin."

Başımı sallıyorum, ama ona inandığımı sanmıyorum. Leon'un da kendine inandığından emin değilim.

Arkamdaki bir kadın çığlık atıyor ve ben bakışlarımı ringe çeviriyorum.

Hayır.

Leira dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri şaşkın. Ağzı açık kalmış, yüzünün bir tarafı kanla kaplı.

İmparatorun önünde başını eğerek selamlar. Merhamet dilenir.

Ama çok geç. Zafer çığlığıyla Titus koşarak ona yaklaşır ve kılıcıyla onu delik deşik eder.

"Şifacılar!" diye bağırırım, ama bu söz, etrafımızı saran seyircilerin coşkulu tezahüratları arasında kaybolur.

Leira kendi kanında boğuluyor. Titus kılıcını çekiyor ve Leira yere yığılıyor. Kalabalık ona tezahürat ederken, Titus ellerini havaya kaldırıp kılıcını sallıyor.

İmparator gülümser.

Ayağa fırlarım. Gerekirse onu şifacılar kendim sürükleyeceğim.

"Arvelle." Leon'un sesi alçaktır, yüzü solgundur. "Arvelle." Beni yakalar.

bilek. "Çok geç."

Bir gardiyan arenaya girer, Leira'nın gevşek kolunu kavrar ve cesedini çıkışa doğru sürükler. Altındaki kum parlak kırmızıdır, topaklanmıştır...

Leon, ben tekrar oturana kadar bileğimi çeker. "Arvelle."

Leira'nın kanının üzerine yeni kum serpilene kadar arenadan gözlerimi ayırmamı bekler.

Leon etrafımızdaki seyircileri tarar, ama kimse dikkatini vermiyor. Yaklaşıp eğildiğinde sesi o kadar alçak ki, onu zar zor duyabiliyorum.

"Seni buradan çıkaracağım."

Ona bakıyorum ve o beni sakinleştirmek için gülümsemeye çalışıyor. Gülümseme, pürüzlü yüzünde uyumsuz bir maske gibi duruyor ve hemen kaşlarını çatıyor.

"Seni buradan çıkarmanın tek yolu Bran'ı öldürmek."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Ben yapabilirim." Çenesindeki bir kas seğirir. "Ama önce biraz araştırma yapmam gerek."

İçimde umut yeşerir. "Araştırma mı?"

Daha da yaklaşır ve sesini fısıltıya indirir. "Vampir bağları hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama Bran'ı öldürmek, ona bağlı olan herkesi de öldürebilir. Yeni dönüştürülmüş vampirler, genellikle yaratıcıları öldüğünde ölürler. Bu yüzden, senin herhangi bir... olumsuzluk yaşamayacağından emin olmamız gerekiyor."

Onun Bran kadar eski ve güçlü bir vampirin karşısına çıkmasını istemiyorum. "Leon..."

"Kardeşlerine kaçmaları gerekirse hazırlıklı olmalarını söyle. Başarılı olursak, Elva Bran'ın öldüğünü öğrenmeden önce kaçmaları gerekecek."

Bu düşünce kalbimi hoplatıyor. Evren ve Gerith zekidir ve ikisinin de kaçmak için bir fırsat kolladığını biliyorum.

Evren'in iyileşmesini istiyorum. Ama burada ölürsem, iki kardeşim de Elva'nın merhametine kalacak.

"Arvelle Dacien," diye bir ses duyuldu. "Sıra sende."

Leon sırtıma hafifçe itti ve ben tökezleyerek, ayaklarımın üzerine basarak, infazcıyı takip ederek merdivenlerden arenanın altındaki bekleme alanına doğru ilerledik.

"Burada bekleyin," diyor infazcı, bizi asansörün yanında bırakarak. Eter taşları koyu mor renkte parlayarak Leon'un yüzünü aydınlatıyor.

"Tıbbi kontrol," diye bağıırır biri ve Axia bana doğru koşar. "Merhaba, Arvelle. İzin verir misin?"

İzin beklemeden, ellerini benim mührümden birkaç santim uzağa tutar. Elleriyle başımın üstünden, boynumdan ve omuzlarımdan aşağı doğru geçerken cildimde karıncalanma hissedirim. Mırıldanarak ellerini gövdem ve kalçalarımın üzerinde gezdirir, sonra çömelir ve aynı hareketle bacaklarımın aşağısına doğru iner. Sol ayak bileğime geldiğinde gözlerime bakar ve benim görmezden gelmeyi öğrendiğim o keskin acıyı hissedebildiğini anlarım.

"Sağlığınızın mükemmel olduğunu söyleyemem," uzun bir duraklamadan sonra diyor, "ama savaşmaya uygun durumdasınız."

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim." Bu küçük kontrol, imparatorun sağlığımızı önemseydiği için yapılıyor. Her türlü hileyi önlemek için yapılıyor.

Nyrant, telaşlı bir ifadeyle ortaya çıkıyor. "Baskı kelepçesi," diye bir muhafızlara sesleniyor ve muhafız öne çıkıyor. Kolumu uzatıyorum ve o da kelepçeyi bileğime takıyor.

Hemen, kendimi... yanlış hissediyorum. Bu kadar az güce sahipken bile böyle hissediyorsam, gerçekten güçlü olanlar için bu işkence olmalı.

"Silahlar," diyor Nyrant ve Leon kalkanımı ve kılıcımı ona uzatıyor. Ama... bunlar benim kalkanım ve kılıcım değil.

Leon yaklaşır. "Tiberius Cotta hem seni hem de Maeva'yı destekledi." Loş ışıktaki bronz rengi parıldayan parma'yı işaret eder. "Güçlendirilmiş."

Başka bir infazcı öne çıkar, silahları kendi elleriyle tarayarak yasadışı bir şekilde büyülenmediklerinden emin olur. O

başını sallayınca, Nyrant işaret eder ve silahlar bana verilir.

Elimi kılıcın kabzasına doluyorum. Minnettar olmadığımdan değil. Bu kılıç daha hafif, muhtemelen daha keskin.

Ama kendi kılıcım elim kadar bana tanıdık geliyor. "Üç dakika," diyor Nyrant ve sonra gidiyor.

Leon keskin bir bakışla bana bakar. "Dinle beni Arvelle, az önce gördüklerini unutmalısın. Yas tutmak için daha sonra, kimse ağladığını duyamayacağı yatakta yalnız kaldığın zaman var."

"Biliyorum."

Elini uzatıp omuzlarımı sarsıyor. Onu suçlamıyorum. Sesim çıkmıyor.

Yaptırımcı bana başını sallar. "Zamanı geldi."

Solumuzdaki asansörü işaret eder ve ben içeri girerim. Eter taşı parlar ve asansör yavaşça yükselmeye başlar.

Leon dönerek arenaya doğru ilerler.

Ve sonra tek gördüğüm karanlık, sadece ben ve korkum, bu asansörde mahsur kalmışız.

Geçen sefer Kassia benimle birlikteydi.

Ne konuştuğumuzu tam olarak hatırlamıyorum. Kötü bir şaka, terli avucunun benim avucumu sıktığını hatırlıyorum. Geniş gözler, solgun yüzler, ikimizin de arenadan çıkıp yeni hayatlarımıza başlayacağımızdan emin olsak da.

Ama sadece birimiz çıktı.

Işık gelmeden önce kalabalığın uğultusu beni vuruyor. Zaman hızlanıyor gibi ve asansör beni arenaya çıkarıyor.

Dışarı çıkıyorum.

Buradan kalabalık çoğunlukla bulanık yüzlerden ibaret – ancak imparatorun pulvinarını görebiliyorum – altınla o kadar ağır ki, eterle yerinde tutulması gerekiyor – arenanın kuzey tarafındaki ana girişin üzerinde konumlanmış. Bu loca, diğer oturma alanlarının üzerinde yükseliyor ve ona katliamı en iyi şekilde izleme imkanı sunuyor.

Koyu mor ipek paneller, pulvinardan uzun, görkemli şeritler halinde sarkıyor ve kumaş hafif esintiyle sallanıyor. İki imparator, siyah zırhlarıyla korkutucu bir şekilde iki yanında duruyor. Geniş omuzları ve başının açısından, birinin Micah olduğunu tahmin ediyorum. Diğer imparator daha zayıf yapılı, omuzları geriye çekilmiş, başı yüksekte

Neris'i hatırlatan bir duruş sergiliyor. Pulvinarın içinde, şehir muhafızları imparatorun yanında, ellerini kılıçlarına koymuş duruyorlar.

Arenada, vampirler ve altın taçlılar doğal olarak en iyi koltukların keyfini çıkarıyorlar — Sigilmarked Syndicate ve Vampire Council imparatora en yakın koltuklarda oturuyorlar. İmparatorluklar aralarında dağınık bir şekilde duruyorlar ve benim bakışlarım pulvinarın üzerindeki tribünde oturan Primus'a takılıyor. Vücudu hareketsiz ve gergin, eminim pulvinara yaklaşan herkesi tarıyor.

Bugün tek bir yanlış adım, tek bir yanlış zamanlamalı hareket, tek bir dikkatsizlik anı, ölümümle sonuçlanabilir.

Maximus yerini alıyor. Benden sadece beş santim kadar uzun. Ama çok daha geniş, kaslı kolları kalın. İmparator'a bakarken elini kılıcının kabzasına sıkıca tutuyor, ağzı sert ve kararlı bir çizgi halinde.

Kassia'nın son nefesini verdiği yerden sadece birkaç adım uzakta duruyor.

İmparator bir şeyler söylüyor, sesi donuk bir sızlanma gibi. Daha yüksek sızlanmalar duyuluyor — kalabalık bir şeye tepki gösteriyor. Ama ben zar zor nefes alabiliyorum.

Tek görebildiğim, Kassia'nın yüzünde beliren farkındalık. Acı ve korku.

Benim hatam. Biliyorum, Leon. Benim hatam.

"Arvelle!" Leon bağırıyor ve birdenbire şimdiki zamana geri dönüyorum, Maximus bana doğru yaklaşıyor.

Leon arenanın kenarında duruyor, yüzü öfkeyle çarpılmış.

Derin ve titrek bir nefes alıp veriyorum, Maximus bana yaklaşırken kendi kılıcımı kaldırıyorum. Hala bunun uzun sürmesi için yeterli dayanıklılığım yok. Bu yüzden akıllıca savaşmalı ve çabucak bitirmeliyim.

Maximus'un gözleri soğuk ve berrak. Gözlerini vücudumun üzerinde gezdiriyor, bakışları ayak bileğimde kalıyor.

Ya biri ona benim küçük zayıflığımı söylemiş, ya da o çok dikkatli bir şekilde izlemiş.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlar ve dünyanın geri kalanı kaybolur.

"Savaş!" diye bağırır biri ve Maximus bana saldırır.

Ben kaçıyorum ve o tekrar bana vuruyor, ama ikinci vuruşu sadece gösteriş için. Kalabalık çığlık atıyor ve o sırtıyor, performansının heyecanına kapılmış durumda.

heyecanı içinde.

Kendi kılıcımın kabzasına gevşekçe tutunarak göğsünü izliyorum.

Omuzu öne doğru seğirir ve ben sola atlarım. Kılıcı geniş bir hareketle savurur.

"Savaş benimle!" diye bağırarak kılıcını parma'sına vurur. Akıllıca bir seçim. Titus kadar iri değildir ve benim daha büyük bir kalkan gerektirecek kadar güçlü olmadığımı bilir.

Kılıcını bir kez daha savurduğunda, kendi parma'mla karşılık vermek zorunda kalıyorum, kuvvet kolumdan omzuma doğru iniyor.

Eğitim parmam o darbe altında yumurta gibi çatlardı. Tiberius Cotta az önce hayatımı kurtardı.

Maximus bir kez daha kaçmamı bekliyordu ve dengesini kaybetmiş, yan tarafı korumasız kalmıştı. Ayağımı uzatıp karnına tekme attım ve o acı içinde homurdanarak geriye sendeledi.

Onu takip ediyorum, ama o anında toparlanıyor, kalkanını kaldırırken dişlerini gösteriyor.

"Senin hakkında biraz bilgim var," diye seslendi bana.

"Buraya sohbet etmeye gelmedim."

"Bu arenada çok uzun zaman önce dövüştüğünü biliyorum. Ve arkadaşının öldüğünü de biliyorum. Nasıl hissettin?"

Yani o sadece benim fiziksel zayıflıklarımı öğrenmekle kalmamış. Bu arenada Kassia hakkında benimle alay etmesi akıllıca, bunu kabul etmeliyim.

Yüzümü ifadesiz tutarak başımı eğiyorum. "Sence nasıl hissettim?" diye merakla soruyorum.

Gözlerimizi birbirine kilitlerken, gözlerini kırıştırır ve çenesini sıkar. Aramızda mükemmel bir anlayış anı uzanır.

"Dövüşün!" diye bağırır biri yine.

"Biliyor musun, seni sevebilirdim," diyor Maximus. "Ama kaybedecek çok şeyim var."

"Ben de seni sevebilirdim, ama çok kirli dövüşüyorsun." Kassia'yı bu işe karıştırmak alçakçaydı.

Yüzünde utanç belirir. "Haklısın."

Yüzü kararlılıkla gerginleşmiş durumda. Kararlılık ve azim.

Arenanın güney ucuna doğru ilerledik . Kassia'nın bulunduğu yerden sadece birkaç adım ötede...

Maximus bana saldırıyor. Ben kaçıyorum, ama Kassia arenada durmuş, gözleri kırık bir şekilde bana bakıyor.

Tek duyabildiğim Leon'un çığlığı... sanki bıçaklanan oymuş gibi... sesi kalabalığın coşkulu uğultusundan bile daha yüksek. Ama sonra başka sesler de duyuyorum.

Galia Voker'ın alçak gülüşü. Ve kendisinin de öldüğünü fark edince çıkardığı çığlıklar.

Leon tunikasını yırtıp göğsüne bastırırken, Kassia'nın dudaklarından kan fışkırıyor.

Gözleri benimkilerle buluşur.

Leon onu kendine doğru çekip sallarken, yaralı bir hayvan gibi uluyor.

"Arvelle! Çekil!" Kadınsı bir ses anılarımı keser. Kalbim durur. Kassia mı?

Ama stadyumun kenarına eğilen Maeva'dır. Onu bir anlık görürüm, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık...

Sonra Maximus'un kılıcı kalkanımı geçip korumasız sırtıma saplanırken, sendeleyip çömelir ve *çığlık atarım*.

Acı patlar, kan omurgamdan aşağı akar ve boğuk bir çığlık atarım.

Yaranın ne kadar derin olduğunu bilmiyorum, ama ayağa kalkıyorum.

Ayak bileğim bana acı veriyor. Üzerine garip bir şekilde düştüm ve şimdi başım büyük belada.

Maximus bana doğru yaklaşıyor. "Pes et." Sesi alçak, neredeyse nazik. "Burada olmamalısın. Ben biliyorum, sen biliyorsun, herkes biliyor. Kılıcını bırak, imparatora boyun eğ, sonra evine gidebilirsin. Seni öldürmeyeceğim."

Tanrılar, keşke yapabilsem. Evim, son sabah masadaki kardeşlerimin yüzleri zihnimde canlanıyor. Ama artık orası benim evim değil. Çünkü onlar artık orada değiller.

"Yapamam."

Kafasını sallar. "Öyle olsun."

"Arvelle!" Leon arenanın kenarından bağıyor. Ve bu sefer onu hayal etmediğimi biliyorum. "*Düşün!*"

Düşün.

Aklım hızla çalışıyor ve topallayarak bir adım geri atıyorum.

Maximus'un gözleri ayak bileğime kayar ve kalkanını daha yükseğe kaldırır. Bu onun işareti. Kalkanını kaldırdığı anda saldırır. Ama bu sefer ona hazırlıklıyım.

Sırtım kanla ıslanmıştı. Kalkanımı kaldırdım, sırtımdan omuzlarıma kadar acı yayıldı.

Nefes nefese, Maximus'un saldırısından kaçınıyorum. Ve bir sonrakinden de.

O da nefes nefese, yüzünden ter damlıyor. Bir sonraki saldırıyı atlattığımda, acı içinde küçük bir çığlık atıyorum. Gözleri kısılr ve ben dudağımı ısırıp, hızlı bir dönüşle topalladığımı gizlemeye çalışıyormuş gibi yapıyorum.

Bana bir dizi saldırıyla atılıyor. Daha önce olduğundan daha yavaş bir şekilde kaçıyorum ve fırsatımı bekliyorum.

Çünkü Maximus'un unutmuş gibi görüldüğü bir şeyi biliyorum. Leon'un yıllar önce bana öğrettiği bir şeyi. Onun az önce keskin bir şekilde tekrar hatırlattığı bir şeyi.

İnsanlar zayıflıklarını sömürdüğünde... seni utandırmak için bunları yüzüne vurduklarında...

Sen de o zayıflıkları kullanabilirsin. O zayıflıkları güce dönüştürebilirsin.

Maximus hücum ederken gözlerinde zafer parlıyor ve muhtemelen ölümcül bir darbe olacak şekilde kılıcını indiriyor.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve son saniyeye kadar bekleyip kaçıyorum.

Maximus yaralandığımı biliyor.

Bu yüzden, yeni bulduğum güç ve öfkeyle yaralı bileğimden zıplayabileceğimi beklemiyor. Kılıcımı uyluğuna saplayıp, o çığlık atarken onu çekip çıkaracağımı beklemiyor. Ve o dizlerinin üzerine çökerken, benim çevik bir şekilde arkasına atlayacağımı beklemiyor.

Kılıcım Maximus'un boğazını öper ve o çok, çok hareketsiz kalır.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Maximus'un hayatı benim ellerimde.

İstersem, bıçağımı boğazına dayayıp onu Kassia'nın öldüğü yerden sadece birkaç metre uzakta kanlar içinde bırakabilirdim.

Onun ölümüyle benimle alay ettikten sonra, içimden bir parça bundan büyük zevk duyardı.

Seyirciler buna bayılırdı. Bu adam kendi kanında boğulurken tezahürat yapar, bağırır ve alkışlardı.

Ama bu yerin beni bir canavara dönüştürmesine izin vermeyeceğim. Yakında bir gün, kardeşlerim önümde dururken gözlerinin içine bakacağım. Ve o an geldiğinde, ellerim bu yerin izin verdiği kadar temiz olacak.

Maximus'un nabızı elimde güm güm atıyor. Yüzünü göremiyorum, ama yavaş yavaş, gerçeği kavradıkça omuzları çöküyor.

Kalabalık çığlık atıyor.

Adımı. Adımı haykırıyorlar. Oradan uzaklaşmak istiyorum, ama daha iyisini biliyorum.

İmparator yavaşça ayağa kalkar ve pulvinarının önüne doğru yürür. Yıldızlı korkuluğa yaslanır ve sanki bizim değerimizi belirleyen bir tanrıymışçasına bize bakar.

Bir adam ona doğru yaklaşır. Rorrik.

Ellerim titremeye başlar ve bıçağı Maximus'un şah damarından uzaklaştırırım.

Bu, Rorrik'in benden kurtulması için kolay bir yol olurdu. Babasının kulağına tek bir kelime fısıldarsa, o başparmak hem Maximus hem de benim için aşağı doğru dönecekti.

Rorrik, gözleri benimkilerle buluşurken, kötücül bir şekilde gülümser. Sonra geri çekilir ve imparatorun kararını bekler.

"Öldürmeyi tamamlamadın," imparator bana seslenir, sesi arenada yankılanır.

Bir infazcı elini bana doğru salladı ve ben de aynı ses tonuyla konuştum.

"Hayır, Dominus." Yutkunarak başımı eğiyorum. "Sadık tebaasının hayatları söz konusu olduğunda, bu tür kararları size bırakıyorum."

Maximus sertleşir. Hâlâ yüzünü göremiyorum, ama yavaşça nefes verişinden, ne yaptığımı anladığımı biliyorum.

İmparatorun Maximus'un sadakatini hatırlatarak, onun yaşamasına izin vermesini umuyorum.

İmparator bizi uzun bir süre izliyor. Bir bebek ağlıyor, sesi aniden kesiliyor.

Yavaşça elini kaldırır. Nefes almakta zorlanıyorum.

Başparmağı gökyüzünü işaret eder ve Maximus'un omuzları çöker. Kılıcımı çekiyorum ve o yavaşça sağlam ayağına basarak imparatora başını eğiyor.

Arena etrafımda dönüyor gibi geliyor, ama derin bir nefes alıp, çıkışa doğru yürürken başımı kaldırıyorum.

Leon gördüğüm ilk kişi, yüzü bembeyaz, dudakları ince. Bu ifadeyi tanıyorum.

Saf, filtrelenmemiş öfke.

Maximus'un adımları yavaşlar ve onu suçlayamam. Leon çoktan bize doğru ilerliyor ve silahsız olmasına rağmen ikimizi de öldürmek istiyor gibi görünüyor.

"O. Ne. İdi."

Omuzlarımı çekiyorum. Kazanmaktan bahsetmiyor. Ya da Maximus'un hayatını bağışlamaktan. Geçmişte kaybolmuş halimden bahsediyor. O kadar kaybolmuştum ki, neredeyse yanımda kan kaybından ölecektim...

Utanç beni kaplar ve ben konuşmayınca Leon arkasını dönüp uzaklaşır.

Maximus arkamızda alçak bir ıslık çalar. "Bu şey..." "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sırtın kanla kaplı," diye işaret eder. Gözlerimi ona çeviririm. "Hadi canım."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Beni öldürebilirdin, ama yapmadın."
Ve belli ki bu bizi arkadaş yaptı sanıyor. Ya da hala nefes alabildiği için
sevinçten uçuyor.

"Beni öldürür müydün?" Gerçekten merak ediyorum ve Maximus bana
dönüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf eder.

Kendi kan kaybımın etkisini hissetmeye başlayınca sendeleyerek başımı
salladım. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Utanç içinde eve döneceğim. Biraz daha antrenman yapacağım. Tekrar deneyeceğim."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, o da gülerek kolunu omuzlarıma atıyor.
Zar zor yürüyebiliyor ve uyluğundan kan akıyor, ben de izin veriyorum.

Femoral damarını kesmediğim için şanslı. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Beş yaşındayken teyzemin gözümün önünde kan kaybından öldüğünü
gördüğümünden beri nerede olduğunu biliyorum.

"Benim istediğim bu," diyor, sesi acıdan gergin. "Her zaman istediğim
şey bu. Sen bunu benim kadar istemiyorsun. Ama kumların ortasında
kaldığında, *yaşamak* istersin ve bu yeterlidir. Belki gelecek sezon görüşürüz
ve bana nasıl hayatta kalabileceğime dair ipuçları verirsin."

Kaşlarımla çatıyorum. "Benim başaracağımı düşünmüyorsun."

"Ben *yapmadım*," diye itiraf ediyor. "Ama sen acımasız ve zekisin. Bazen
cesaret ve zeka, ham gücü yener."

Şifacılar bize doğru koşuyorlar, ama bir infazcı bir isim söylüyor ve ben
dönüp arenaya doğru sendeleyerek geri gidiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Maximus, şifacılar ona uzanırken. "Maeva.
Maeva."

O, sanki arenanın sahibiymiş gibi, başı dik bir şekilde arenaya adım atıyor.
Ama yüzündeki ifade korkuyu haykırıyor; ağzı sıkı, gözleri kocaman.

Karşısında Norin var, Valerim bölgesinden gelen, savaşçı yetiştirmesiyle
ünlü, nefes kesici hızda bir sigil işaretli.

Aralarındaki boy farkı neredeyse komik, ama kalabalık bunu seviyor gibi,
bağırıyor ve alay ediyor.

Maeva kılıcını sallayarak bileğini ısıtıyor ve Norin ona doğru ağır adımlarla
yaklaşıyor.

"Dövüşün!" diye bağırır gardiyan.

Kassia'nın gözleri boş, cansız hale geliyor.

Seyir alanından uzaklaşarak sendeleyerek yürüyorum. Şifacılardan biri kolumu tuttuğunda, kendimi onunla birlikte uzaklaştırmasına izin veriyorum.

HER ŞEY ACIYOR.

Keskin bir nefes alıyorum, merhem ve balsamların tıbbi kokusu yüzümün altındaki çarşafın taze keten kokusuyla karışıyor.

Şifacıların odasında yatıyorum, tunikam boynuma kadar kaldırılmış, Axia sırtımdaki derin kesikle ilgileniyor. İşini bitirdiğinde, elime bir tonik sıkıyor ve diğer kesik ve çürüklerimin üzerine büyü yapar gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Tonik içiyorum, hafif bir narenciye tadı verdiği için minnettarım.

"Vücudun daha büyük yaralarına öncelik verecek, bu da birkaç gün daha ağrının devam edeceği anlamına geliyor," diyor. "Şimdi bileğine bir bakayım." Tiernon odaya girince sesi kesiliyor ve başını eğiyor.

Sinirleniyorum. "Burada ne işin var?"

Bana küçümseyen bir bakış attı. Beni kızdıracağını *bildiği* türden bir bakış.

"Ayak bileği ne oldu?" diye Axia'ya sorar.

Axia, eli titriyor olsa da, sadece kaşlarını kaldırarak ona bakar. Yaklaşan Primus'un gözdağına boyun eğmeyi reddeder. Onu sevdiğimi biliyordum.

Dikkatini bana çevirir. "Ne oldu?"

Onun arkasında dikkatle duran iki acemiye anlamlı bir bakış attım. Tiernon bakışımı takip etti. "Gidebilirsiniz."

İkisi selam verip koridora geri çekilir ve kapıyı kapatırlar.

"Anlat bana," diyor Tiernon.

"Beni görmezden geldiğin zamanlar daha çok hoşuma gidiyordu." "Sen burada olmadığın zamanlar daha çok hoşuma gidiyordu."

Nedense, sözleri göğsümü ağrıtıyor. Axia tıslar. "Sessiz olun çocuklar. Bir bakalım."

Ellerini ayak bileğimin üzerine tutarken hafifçe parıldıyor. "Bu eski bir yara. Mücadeleden önce hissetmiştim."

"Evet."

"Ne zaman oldu bu?"

Tiernon'un gölge gibi üzerimde durmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Altı yıl önce. Kumlarda savaştığım zaman."

Bana bir bakış attı. "Sendika, savaşanların hemen ardından şifacılara erişebilmelerini sağlar. Neden bunu yaptırmadın?"

"Aklımda... başka şeyler vardı."

Sanki kendimi ömür boyu acıya mahkum etmek için *plan* yapmışım gibi başını salladı.

"Kırık düzgün bir şekilde iyileşmemiş. Bu iki kemik birbirine sürtünüyor ve bu durumda şişlik de bu tendonu iltihaplandırıyor. Bugünden itibaren şişliğin en kötü kısmını tedavi edebilirim, ama kırığın yeniden kırılması ve iyileşmesi gerekiyor."

"Yeniden kırıldıktan sonra tamamen iyileşmesi ne kadar sürer?"

"Bir hafta veya daha uzun. Sürekli hasar verdin, bu da zaman alacağı anlamına geliyor."

"Ve iyileşirken zayıf kalacak." "Evet. Zayıf ve hassas."

"Şimdi yapabileceğini yap. Ben tekrar kırmam." Zamanım yok. Ve ayak bileğimin şu anda olduğundan daha fazla bir yük haline gelmesini göze alamam — en azından üçüncü mücadeleden sonraya kadar. O zamana kadar, kardeşlerimle buluşmak için ayrılacağım ve bir daha asla dövüşmeye niyetim yok.

"Emin misin?"

"Eminim."

Tiernon'un onaylamadığı belli oluyor. Ben bunu görmezden geliyorum ve Axia işine koyuluyor. Acı dayanılmaz hale geliyor ve Tiernon elini omzuma koyuyor.

Onu itekledim ve o da düşük bir homurtu çıkardı, ama onun tesellisine ihtiyacım yoktu.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, Axia sonunda işini bitirir ve ben yataktan kayarım. Acı hafiflemiş, ancak yürümek hala zor olsa da ona teşekkür edip ayrılırken, arkamda takip eden Primus'un varlığını görmezden gelirim.

Onu uzun süre görmezden gelemem. Vampirlerin hızlı hareketlerinden biriyle, aniden önümde belirir ve yüzümü inceler.

"Seni bu hale getirmede benim de payım olduğu için üzgünüm. Ama tanıdığım kız, senin haline geldiğin yalnız, soğuk kadından daha iyisini hak ediyordu. İnsanlara tekrar güvenmeyi öğrenmezsen, kısa ve mutsuz bir hayatın olacak."

Sözleri aramızda havada asılı kalıyor ve birden nefes almak acı vermeye başlıyor.

Beni *bu hale* getirmek.

Sanki sayamayacağım kadar çok eksikliğim varmış gibi.

"Bana insanlara güvenmemi söyleyemezsin, çünkü kalan tüm güvenimi yok eden sensin." Dönüp, odama doğru topallayarak geri dönüyorum.

İlk mücadeleden sonra dinlenip toparlanacak gerçek bir zaman yok. Çünkü bir sonraki mücadele sadece üç hafta sonra Lunius'ta.

Primus Tiernon'un tehdidinin ciddi olduğunu bildiğim için, ertesi sabah kendimi zorla yataktan kaldırıp, antrenman salonuna giderken sessizce inlemelerimi bastırıyorum.

Axia beni uyarmıştı.

Acı ve yorgunluktan o kadar etkilenmişim ki, arkamdaki ayak seslerini duymuyorum.

Buz ve nemli toprak kokusu burnuma çarptı ve sırtım duvara çarptı. Kafam taşa çarptı ve gözlerimin önünde yıldızlar patladı.

Rorrik bana kaşlarını çatarak, kocaman eliyle yüzümü kavradı. Kafamı yana eğerek, çarpma yerini inceledi.

"Çok kırılgan," diye mırıldanır. "Çok korkak. Kalbinin küçük, korkmuş bir tavşan gibi çarptığını duyabiliyorum."

Yutkunuyorum ama boğazımın kuruluşu geçmiyor. İmparatorun sadist oğlunun beni unuttuğunu ummuştum. Bakışlarımı sağa çeviriyorum ama etrafta kimse yok — Rorrik'ten üç metre uzakta duran ve dikkatlice bakışlarını kaçırان bir acemi hariç.

"Git," diyor Rorrik ve acemi tereddüt etmiyor. Bir an sonra, gitmiş oluyor.

Ağzımı açtığımda, Rorrik'in eli boğazımı kavrar ve sözlerimi keser.

"Her zaman olmaması gereken yerlerde görünüyorsun," diye düşünür. Titreyince, dehşet beni sarınca, "Şşş," der.

Tek görebildiğim, casus dediği adamı deşdiği an.

"Babamın arenasında izlediğim savaşçı nerede?" Elini gevşeterek, bir cevap beklediğini açıkça belli ediyor.

"Beni öldürecekse, bir an önce bitir."

Gözleri vahşi bir kötülükle parlıyor. "Seni öldürmek mi? Bunun neresi eğlenceli ki? Hayır" —yüzüme sıcak nefesini üfleyerek bana yaklaşıyor— "Seni öldürmeyeceğim. Bu çok kolay olurdu. Neredeyse... sıkıcı. Sevdiğin her şeyi, değer verdiğin her şeyi alacağım ve mahvedeceğim."

Gözlerim yanıyor, zihnim hemen kardeşlerimin buruşuk bedenlerinin görüntüsünü getiriyor.

Hayır. Hayır, onlar güvendeler. Bundan emin oldum.

"Neden?" diye soruyorum ve Rorrik'in gözleri eğlenceyle parlıyor. "Çünkü yapabilirim."

Yüzünü inceliyorum. Wyvern'iyile gördüğüm için mi? Ağzımı kapalı tutacağımı bilmesi gerekir.

Yoksa... onu savunmasız bir anda yakaladığım için mi? Her zamanki maskesini takmadığı bir anda? Yine de...

Bu düşmanlık garip bir şekilde kişisel geliyor. Sanki ona derin, affedilemez bir şekilde haksızlık yapmışım gibi.

Ah. Ama bu imparatorun oğlu. *İlklerden* birinin soyundan gelen bir vampir. Hafif bir rahatsızlık bile yaşamaya alışkın olmayan bir vampir. En ufak bir küçümsemeyi bile affedilemez bulduğuna bahse girerim.

Rorrik elini boğazımdan çekip yanağımı nazikçe okşadı. Çok nazikçe. Tehdit açtı ve ben gözlerimi kapatıp onun yüzünü görmemek için kendimi zorladım.

"Küçük casusluk seansını kimlere anlattın, sevgilim?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve birden nefes alamıyorum. Çok hızlı nefes alıyorum ve göğsümde ağır bir yük varmış gibi hissediyorum.

Bu, yaklaşan ölümümün ağırlığı.

Rorrik'in dudaklarından çıkan sevgi dolu sözler, annemin kedisinin kapana kısılmış bir fareyi nazikçe yaladığını izlediğim anı hatırlatıyor... tam da dişlerini boynuna geçirmekten hemen önce.

Ama neredeyse idrarımı tutamayacak hale getiren kelime "*casusluk*"tu. Burada casuslara ne olduğunu biliyorum. Rorrik'in onlara ne yaptığını biliyorum.

Gözlerimi zorla açıyorum. "Ben casusluk yapmıyordum."

Beni bırakırken bana gizemli bir glmsemi atıyor. Siyah saçları alnına düşüyor ve sivri dişine dilini değdirdiğinde, kalbim nedense daha da hızlı atmaya başlıyor.

"Görüşürüz, küçük tavşan."

Arkasını dönüp loş koridorda kaybolur, muhtemelen gizli tünellerden birine girmiştir. Başım döner ve duvara yaslanırım.

"Ne yapıyorsun?"

Sarsılıyorum, neredeyse derimden ıkacakmışım gibi. Tiernon koridorun sonunda duruyor, elleri belinde. Kaskını takmamış. Artık kim olduğunu bildiğim için yüzünü saklamaya gerek duymadığını düşünüyorum. Kalıcı terör yerini öfkeye bırakıyor ve kendimi duvardan ayırıyorum.

"Hiçbir şey."

Bana dudaklarını kıvrıyor. "O zaman neden korkudan kokuyorsun?"

Rorrik'in boğazımı paralayacağını düşünerek dm kopması... ve hala hayatta olduğum için duyduğum büyük rahatlama... beni pervasız yapıyor. Değişken.

Tiernon'a kötü bir glmsemi atıyorum. "Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizi açıkça belirttin. O yüzden benden cevap almaya hakkın yok. Hiçbir şeye hakkın yok."

Bakişları yüzümü inceliyor. O parlak mavi gözlerde incinmişlik göreceğimi düşünüyorsam, yanılıyorum. Sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi bana bakıyor. Ayrılmak için harekete geçiyorum, ama Tiernon bileğimi yakalıyor.

"Ben gittikten sonra Carrick'le yattın mı?"

Soru bir darbe gibi gelir ve ben geri çekilirim, ama eli bileğimi sıkıca tutar. Sorması gereken onca soru varken, Carrick'e mi odaklanıyor? Bölgesel piç kurusu.

"Vampir kanın ortaya çıkıyor."

"Cevap ver."

Öfke içimi kaplıyor, tüm mantığı ve sağduyuyu yakıp kül ediyor. "Bir sürü erkekle yattım. Sayamayacak kadar çok."

Dudakları seğirir, ama yüzünde anlamadığım bir şey belirir. Kaburgalarımın arasına yerleşen ve orada kalan bir şey.

"Seni tanıyorum," diye cevaplar ve midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılır. "Ve bu senin tarzın değil. Sevgililerini dikkatlice seçersin. Benim dışımda biriyle her seviştiğinde? Bu bir anlam ifade ediyordu. Önemliydi. Ve bu durumu bin kat daha kötü hale getiriyor."

"*Sen beni* terk ettin," diye tıslarım.

O hiçbir şey söylemeyince, kolumu onun elinden çekiyorum. Onun beni bırakmayı seçmesi sayesinde özgür olduğum gerçeğinden nefret ediyorum.

"Antrenmana hazırlanmam lazım."

"Zahmet etme." Gözleri donuk, sanki yine bir yabancıymışım gibi bana bakıyor.

Ben böyle olmasını tercih ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Zaten kaskını alıp uzaklaşıyor. "İmparator, hepinizin arenada ona katılacağınıza karar verdi," diyor omzunun üzerinden. "Antrenman iptal edildi."

Midem bulanıyor. Bir şey bana bunun hoşuma gitmeyeceğini söylüyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Haklıydım. Bundan hoşlanmıyorum.

Altımda duran mermer bank soğuk ve sert, yükselen gürültü kafamın içinde yankılanıyor. Arena altımda uzanıyor, imparator gladyatörlerinin tam karşısında, pulvinarında oturuyor.

Tribünde yeterince alçakta oturuyoruz ki belli bir saygı görmemiz için yeterli, ama yeterince yüksekteyiz ki dövüş doğrudan altımızda olmadığı sürece gözlerimizi kısmamız gerekiyor.

Kalın, eter kaplı kiremitler başımızın üzerinde sıkıca birleşerek arenanın çatısını oluşturuyor ve vampirleri güneşten koruyor. Burada ne yapıyorsak yapalım, imparator gün batımını beklemek istemiyor.

"Affedersiniz. Özür dilerim. Affedersiniz." Maeva sıramdan geçerek yanıma oturuyor.

"Yerimi ayırdığın için teşekkürler." Gülümsüyor.

Ben yapmadım. O kadar sevilmiyorum ki kimse oraya oturmak istemedi. Açıkçası, henüz kimse bunu Maeva'ya söylememiş. Gerçi onun bunu nasıl kaçırmış olabileceğini tam olarak anlamıyorum.

Cevap vermemi bekliyor gibi görünüyor. Cevap vermediğimde, arenayı tarıyor. İkimiz de benim dövüşüm sırasında bana bağırmasını ya da onun dövüşünün başında oradan ayrılmamı hiç bahsetmiyoruz.

Utanç beni kemiriyor ve ben onu bastırıp, iyice ezip geçiyorum.

Boğazını temizliyor. "Burada oturmak... farklı."

Bu ifade çok açık, ama ne demek istediğini anlıyorum. Aşağıda durduğunuzda, sizi izleyen insanlar çoğunlukla...

senin ya da rakibinin için çılgık atan çarpık ifadelerin bulanıklığı. Kumun üzerinde dururken sadece iki kişi önemlidir: seni öldürmek isteyen kişi ve imparatorun kendisi.

Tribünlerin bu bölümü, düşük seviyeli sigil işaretli kişilerin kaynayan bir kalabalığıdır. Arkamızdaki biri acilen banyo yapmaya ihtiyaç duyarken, solumuzdaki bir adam ağır yağda kızartılmış bir şey yiyor ve kokuların karışımı midemi bulandırmaya yetiyor.

Sıradan insanlar, bizim çok üstümüzde, o kadar yüksekte oturuyorlar ki, arenada olacakları görmek neredeyse imkansız olmalı.

Havada heyecan dolaşıyor. Bu heyecanda neşeli, neredeyse kutlama havası var ve konuşma parçaları kafalarımızın etrafında dönüyor.

"Zaten hamile. Hiç vakit kaybetmemişler..." "... altın taçlı.

İnanabiliyor musun?"

"Bugün içimde iyi bir his var. Karım artık bahis oynamayacağımı söylüyor ama..."

"Güney sınırında sorunlar var. Duymadın mı? İthalatın geçmesini neredeyse imkansız hale getiriyorlar."

"Güneş deliliği çektiğini duydum. Artık sadece zaman meselesi..."

Son konuşma dikkatimi çekti. Maeva'ya yaklaşıp sesimi alçaltarak konuştum. "Güneş deliliği nedir?"

Gözleri büyüdü. "Sen hiç..."

Alt dudağımı ısırıyorum. Bu çok garip bir durum. "Thorn'da şahsen pek çok vampir tanımadım." Tiernon da vampir doğasından her zaman biraz utanmış gibi görünüyordu ve bu konuyu nadiren konuşurdu.

Yüzü kızarır. "Uh, özür dilerim. Um... güneş deliliği için bir tedavi yok. Bu durum en çok yaşlı vampirlerde görülür, sanki onlarca yıl karanlıkta kalmak, gölgelerde kalma isteklerini kemiriyormuş gibi. Ama bu durum rastgele de ortaya çıkar, özellikle stresli zamanlarda. Birkaç yıl önce, dönüştükten sonra güneşin yokluğuna dayanamayan bir vampir duydum. İki küçük kız kardeşi ona bağırırken, o hiçbir uyarıda bulunmadan gün doğarken kendini pencereden attı."

Midem bulanıyor. O kadar genç bir vampir güneşte bir dakika bile dayanamazdı.

Maeva omuz silkiyor. "Aslında bu biraz ironik ve vampirlerin duygularını bu kadar kontrol altında tutmalarının nedenlerinden biri de bu. Şok, öfke, keder gibi duygular vampirleri zayıflatır ve deliliğe kapılma olasılıklarını artırır."

Birisi tezahürat yapar ve imparator elinde bir kadeh şarapla pulvinar'ına girerken kalabalık ona karşılık verir. Umbros'un rahibesi her zamanki gibi donuk gözlerle onun soluna otururken, uzun, beyaz sarı saçlı güzel bir kadın sağında uzanmaktadır.

Arkasındaki pulvinarın arkasında altı acemi rahip dikkatle ayakta durmaktadır.

Onu nasıl öldürebilirim ki?

Bran'a güvenmiyorum ve beni buraya getirmesinin diğer olası nedenlerini de göz ardı edemem.

İmparatoru gerçekten öldürmek için değil.

Ama girişim sırasında bir tür dikkat dağıtıcı olmak için. Bran yine de istediğini elde edecek ve ben öldürüleceğim.

Ya Bran, Vallius Corvus'u benim suikast girişimimden *kurtarıyormuş gibi* davranmak istiyorsa? Kendi sadakatini kanıtlamak için beni kullanıyor olabilir. Yoksa neden imparatorun hayatına suikast girişiminde bulunmam gereken zamanı bu kadar kesin olarak belirlemiş olsun ki?

Kafam olasılıklarla dolup taşıyor, ama hiçbirini iyi değil.

Bir Praesidium muhafızı pulvinar'a girer, derin bir reverans yapar ve Vallius'a bir şeyler fısıldar. Rorrik içeri girer, sandalyeye oturmaz ve mor giysili balkona yaslanır. Kendi acemileri de onun peşinden gelir ve pulvinar'ın arkasında diğerlerine katılırlar.

Sundering'den sağ kurtulan gladyatörler acemi olacaklar — kraliyet ailesinin üyelerine verilecekler ve onların emirlerini yerine getirmeleri, isteklerine uymaları beklenecek. Görünüşte, bu imparatorluğa sadakati sağlamak için bir yol. Gerçekte ise, bu başka bir güç oyunu.

Ben bile, imparatorla yakın mesafede çok fazla zaman geçirdikten sonra sırları satan mühür işaretli kişilerden duydum. Ve herkes, bu sırları paylaşırken yakalananların başına gelenleri duymuştur. Nefesimi tutarım ve Maeva bana sorgulayan bir bakış atar.

İmparator dikkatini muhafızlara çevirir ve başını sallar. Birkaç saniye içinde muhafızlar ortadan kaybolur ve imparator elini kaldırır.

Kalabalık anında sessizleşir.

"Hoş geldiniz." Vallius Corvus gülümser, sesi bir kez daha sihirli bir şekilde değişir ve arenada yankılanır. "Düşmanlarımız bu imparatorluğu zayıflatmak için acımasız kampanyalarına devam ederken, en savunmasız vatandaşlarımıza saldırırken, ben onları dizlerinden kesmeye yemin ettim. Her zamanki gibi, bu oyunlar, benim imparatorluğumun vatandaşlarını öldüren herkesi ortadan kaldırırken, her birinize dayanıklılığınız için teşekkür etmenin bir yoludur."

Çenem ağrıyor ve dişlerimi sıkmamak için kendimi zorluyorum.

Çeviri: Zor zamanlar geçirdik, bu yüzden dikkatleri başka yöne çekmek için bazı kişilerin birbirlerini öldürmelerini ayarladım. Rica ederim.

Yanımda, Maeva'nın ifadesi sakin, bakışları altımızdaki kuma çevrilmiş.

"Şimdi," diyor imparator geniş bir gülümsemeye. "Oyunlar başlasın."

Kalabalık coşkuyla bağırıyor. Solumda, bir kadın sevinç çığlığı atıyor, kucağındaki bebek ellerini kulaklarına bastırıyor. Onun yanında, daha büyük bir çocuk yumruğunu havaya kaldırıyor.

Etrafımızdaki insanları gözden geçiriyorum. Çeşitli yaşlardaki daha fazla çocuk, ebeveynlerinin kollarında tutuluyor ya da kardeşleriyle dirsek dirseğe duruyor, yüzlerinde beklenti dolu ifadeler var.

İmparatorun eğlencesi, kitleleri mutlu etmek, ayrıcalıklı kesimi meşgul etmek ve imparatorun hem korkulan hem de sevilen biri olarak ününü pekiştirmektir.

Dikkatimi kumlara yönlendiriyorum. Bize en yakın geniş kapı açılıyor ve bir infazcı içeri giriyor. İmparatoru koruyan Praesidium muhafızları veya Lysoria'nın tamamından sorumlu şehir muhafızlarından farklı olarak, infazcılar genellikle esirlerle ilgilenmek, arenada yardım etmek ve bazen de cephedeki askerlere katılmakla görevli, basit askerlerden ibarettir. Çoğu, fırlatma mızrağı, kılıç ve uzaktan saldırmak için kullanılabilen bir eter kamçısı ile silahlandırılmıştır.

En az on erkek ve kadın, ayakları zincirlerle bağlanmış halde, tekdüze bir şekilde yürümek zorunda kalarak ya da tökezleyip düşerek, infazcının peşinden giderler.

Bastırma kelepçeleri üst kollarını çevreler ve sıranın en arkasında bulunan yarım taçlı gümüşün bile kendisine tahsis edilen silahlarla savaşmaya zorlanmasını sağlar.

Hepsi zayıf, kirli ve savaşacak durumda değiller. Bir adamın yüzü beyaz olmalıydı, ama cildi morarmış ve o kadar şişmiş ki, annesinin onu tanıyabileceğinden şüpheliyim. Bir diğeri kulağını kaybetmiş, yarasından kan ve irin akıyor.

Suęlular. İmparatorluğun dūřmanları. şimdi imparatorun eğlencesi ięin kullanılacaklar. Ve tebaasının eğlencesi ięin.

Yürütücü onları arenada bir tur attırıyor ve kalabalık kükrüyor. Bir kadın ön sıralarda yürüyor, ön kollarının soluk teni kaba dikişlerle kaplı. Savunma yaraları. Biri ona, muhtemelen yüzüne, bıçakla saldırmış ve o da kendini korumak için kollarını kullanmış. Başını dik tutuyor, ifadesi sakin, sanki kalabalığın ona dokunmasına izin vermiyor gibi.

Suçlular arenadan ęıkarılır, sadece iki adam kalır, bellerine zincirler sarılmış ve birbirlerine bağlanmışlardır. Bir infazcı her birine bir kalkan ve bir kılıç verir, sonra metal kapılardan birinin yanına geçer.

Yüzü aşırı derecede şişmiş, kendinden iki kat daha iri biriyle dövüşmek zorunda kalan adam. Rakibinin omuzları bir savaş atının göğsü kadar geniş olabilir, ama adam zar zor yürüyebiliyor — dizinden ciddi şekilde yaralanmış.

Karnımda bir korku topu büyümeye başlıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

İmparator elini sallıyor ve ölüm maçı başlıyor.

İki adamı birbirine bağlayan zincir, onları hemen birbirleriyle dövüşmeye zorlayan bir başka zulümdür. Mor Yüz bir adım geri ęekilmeye ęalıřır, ama rakibi öne ęekilir ve aralarındaki mesafe daralır.

İlk adam kalabalığı süzer ve ışık, şişmiş, kan dolmuş yüz hatlarında dans eder. Etrafımdaki bazı insanlar sessizleşmeye başlar, ęıęlıkları mırıldanmalara dönüşür. Maeva nefesini tutar.

Sağımdaki bir kadın küfür eder. "Kan görmek için geldik!"

Yaptırımcılardan biri, elinde dikenli bir eter kamęısı ile öne ęıkar. Kamęıyı kuma vurunca, iki dövüşçü de irkilir, eter dikenleri arenanın diğer ucundan bile onların pazılarına derin kesikler açar.

Bir uyarı.

"Öldürün!" diye bağıırır uygulayıcı.

İmparatorun yüzü ifadesizdir, ama eminim ki hoşnutsuzdur. Arenadaki diğer infazcılardan birini işaret eder ve adamlar arasındaki zincir aniden kısıılır, adamları birbirlerine doğru çeker.

Daha iri olan adam tereddüt etmez. Kılıcıyla saldırır ve mor suratlı adamın kalkanına çarpar.

Mor Yüz çevik bir hareketle sola kayar ve Geniş Omuzlu'yu hasarlı dizinin üzerine dönmeye zorlar. Geniş Omuzlu'nun yüzü buruşur, Mor Yüz onu tekrar hareket ettirir ve geniş bir yay çizerek kılıcını savurur.

Kılıç kalkanla çarpışır, çıkan ses bizi çevreleyen seyircilerin tezahüratlarını bile bastırır.

Dizinden sakatlanan adam kazanacak. Geniş Omuzlar'ın gözlerinde çaresizlik ve vahşilik vardır. Daha fazla yaşamak istemektedir. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Mor Yüz öfkelenir, ama az önce kalabalığı tararken harap olmuş yüzünde öfkeden daha fazlası vardır. Gözleri umutsuzlukla doludur.

Dövüş çabucak biter. Geniş Omuzlu, rakibini kasıklarından köprücük kemiğine kadar keserken kendimi izlemeye zorlarım.

Bu gece rüyamda onun çığlıklarını duyacağımdan eminim. Geniş Omuzlar topallayarak yaklaşırken zincirin çınlamasını duyacağım. Ve rakibinin boynunu kesip kafasını yuvarlarken kılıcının vuruşunu duyacağım.

Merhamet. En azından Mor Yüz'e hızlı bir ölüm verdi.

Öfke içimi yakıyor, ama içgüdülerim bana ifademi nötr tutmam için bağıırıyor. İmparatorun eğlencesine karşı herhangi bir olumsuz tepki, yanlış türden bir ilgi çekecektir.

Bakışlarımı başımın üzerindeki kiremitlere çeviriyorum. Keşke en azından güneşin sıcaklığının tadını çıkarabilsem.

Suçlular tek tek öldürölüyor. Arena'ya mahkum edilecek kadar ne tür suçlar işlediklerini bilmiyorum, ama her maçın sonunda imparatorun yüzündeki memnun ifadeye bakılırsa, onu büyük ölçüde kızdırmaya yetecek suçlar işlemiş olmalılar.

Savunma yaraları olan kadın son sırada. Kolları ağrıyorsa da bunu belli etmiyor, kılıcını sallayarak bileğini ısıtıyor. Rakibi, uzun sakalı kanla lekelenmiş, dudakları hırçın bir şekilde geri çekilmiş, dağ gibi bir adam.

Adam kükreyerek saldırıyor ve kadın ilk darbeyi engellediğinde benim kollarım da onunla birlikte ağrıyor. Yaraları ona acı veriyor olmalı, ama ifadesi sakin, gözleri odaklanmış durumda.

Arena sessizleşir. Bu kadın o kadar yeteneklidir ki, imparatorlar gibi savaşır, rakibinin kılıcının her vuruşundan çevikçe kaçır, mükemmel bir verimlilikle hareket eder, sadece gerekli olan enerji ve gücü harcar.

Bu, onunla savaşan adamı yormak için yeterli, ama adam öfkeli — ya ona ya da içinde bulunduğu duruma. Kılıcının her vuruşu havayı kesiyor, omuzlarının ve pazılarının gücüyle.

Sadece izlediğim için bunu görebiliyorum. Adam kılıcıyla bir kez daha savururken kadının gözlerindeki kasvet, adamın boğazını açıkta bırakıyor.

Kadının ifadesi yıkıma dönüşüyor. Ama yine de adamın kalkanının altına düzgünce dalıyor, kendi kılıcıyla kesiyor ve bıçağını adamın boğazına geçiriyor.

Boğuk bir çığlık atarak yere yığıldı.

Diğerlerinden farklı olarak, kadın kılıcını gökyüzüne kaldırmaz. Kalabalığa oynayış yapmaz veya imparatora selam vermez. Bunun yerine, sadece bekler, bakışları önünde yığılmış cesede sabitlenmiştir.

Arenaya girdiği andan itibaren, onurundan mahrum bırakılmayı reddetti. Ve şimdi, imparatorun oyunlarına katılmayı reddediyor.

Kumlarda mırıldanmalar başlar. Mırıldanmalar tezahürata, tezahürat ise boğuk bir uğultuya dönüşür.

Kadın imparatora dönünce yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Ama imparatorun yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Kalabalık onun tarafında ve imparator bundan hoşlanmıyor.

Elini kaldırır ve çevremdeki birkaç kişi duyulabilir bir şekilde nefesini tutar.

Göğsüm ağrıyor, ciğerlerim sıkışıyor. Ama parmağını kaldırmadan önce bile başparmağının yukarı doğru çıkacağını biliyorum. İmparator zeki bir adam ve halkı kendi tarafında tutmayı iyi biliyor.

Bir infazcı arenaya girer ve onu rakibinden zincirlerinden kurtarır, kapıya doğru sürükler. Son bir kez arkasına bakar — imparatora değil, kumda yatmakta olan, kanıyla kırmızıya boyanmış ölü adama.

Her şey bitti. Ayağa kalkıyorum, buradan çıkıp aşağıya inmeye hazırım, orada şifacılarıdan uyku meyveleri isteyip kutsal bilinçsizliğe düşeceğim. Ama Maeva kolumu tutuyor ve bir şeyi işaret ediyor.

Ve kalbim göğsümde hızla atmaya başlar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kentaurlar.

İmparator centaurları bulmuş.

Elbette söylentileri duymuştum. İmparatorun muhafızlarının maginari'leri avlayıp hapishanelerine geri götördüklerine dair söylentiler. İmparatorun, bu yaratıkların ya kaçması ya da arenalarında kan kaybından ölmesi sonucu Senthara'daki nüfusu neredeyse yok ettiğine dair söylentiler. Ve fethedilen topraklara girip maginari'leri ele geçirdiğine dair söylentiler.

Ama hiçbir şey beni, kaslı üst vücudu gergin, gövdesi terden kaygan ve vücudu zincirlerle sarılmış centaur'u görmeye hazırlayamazdı. Dört güçlü, kaslı bacağı toynaklarla bitiyordu, pürüzsüz kestane kahverengi kürkü, üst vücudunun bronz tenine kusursuz bir geçiş yapıyordu.

Sakalında ve boynunda kan lekeleri vardı, dişlerini gösterirken ağzından kan damlıyordu. Her iki pazısı da gümüş zincirlerle çevriliydi, böylece en ufak bir güç bile kullanamıyordu. Yine de başını dik tutuyordu, koyu mavi gözleri imparatoru buldu, imparator bu mesafeden bile belli olan kötücül bir gülümseme takınmıştı.

"Neden?"

Maeva yaklaşıp kalın sesiyle konuşana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim. "Kentaurlar yıllardır Zevaris için savaşıyor ve imparatorun orduları kuzeye ilerlerken kazanımlar elde etmesini engelliyor. Yakalandıklarında buraya getiriliyorlar."

Dört infazcı arenaya adım attı. İçlerinden biri elini salladı ve centaurun zincirleri düştü.

Güvenlik görevlileri silahlıdır. Centaur ise silahsızdır. İyi bir mücadele verir, keskin toynaklarıyla özellikle acımasız bir saldırganın ayağına basar, sonra bacağını tekmeler ve başka bir toynakla doğrudan karnına vurur. Ancak diğerleri onun dikkatinin dağılmasından yararlanır ve silahsız sırtına nişan alırlar.

Yaptırımcıların güçlerini kullanmalarına izin verilir. Bu bir dövüş değil, bir katliamdır. Ama kanım damarlarımda kaynarken bile kendimi izlemeye zorlarım.

Sonunda, centaur kumların üzerinde kırık bir halde yatıyor. Yüzündeki ifade kaybolmuş, ama gözleri meydan okuyor. İmparator ayağa kalkınca arena sessizliğe bürünüyor. Elini uzatıyor ve başparmağını çevirmeden önce ne olacağını biliyorum.

Kılıç bir vuruşla centaur'un kafası bedeninden ayrılır.

Maeva boğuk bir ses çıkarır, yüzü buruşur, yanakları aniden ıslanır. Boğazımdaki ağırlı yumruyu yutar ve etrafımıza bakarım.

Yanımızdaki koridorda duran bir güvenlik görevlisi taş sütuna yaslanmış, Maeva'ya karanlık bir ifadeyle bakıyor. Korku içimi kaplar ve onun kolunu acımasızca sıkarım.

"Ağlamayı kes."

Bana şok ve ihanet dolu bir bakış atar, nefesi kesilir.

Daha sıkı sıkıyorum. "Kes şunu."

Kız gözleri parlayarak kolunu çekiyor. "Umursamıyor musun?" diye tıslıyor. "Sen çok... soğuksun. Hayat senin için gerçekten bu kadar anlamsız mı?"

Bu suçlama canımı yakar. Yakmamalı. Ben soğuk *biriyim*.

Yaklaşarak sesimi en düşük fısıltıya indiriyorum. "Tutuklanmak mı istiyorsun, Maeva? Orada *eğlence* için öldürülen bir sonraki kişi mi olmak istiyorsun? Lanet olası yüzünü sil."

Kolunu bırakıyorum ve Maeva etrafına bakınıyor, izleyen infazcıyı fark ediyor. Elini yüzüne sürüyor, ifadesini sıkıntı gibi görünecek şekilde düzeltiyor ve bakışlarını arenaya sabitliyor.

Dikkatimi tekrar kırmızı kuma çeviriyorum. Boğazım yanıyor, göğsüm o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum.

İmparator pulvinarından çıkıyor. Bu bizim işaretimiz. Sonunda gidebiliriz. Hızla ayağa kalkıp, yavaş olanların arasından geçerek ludus'a doğru yöneliyorum.

Tiernon bölümümüzün en üstünde duruyor, gözleri benimkileri kesin bir şekilde buluyor. Bakışlarımı ondan ayırıp, tüm vücudum yanarken merdivenlerden aşağı iniyorum.

Antrenman yapmam gerekiyor. Çünkü birkaç hafta sonra tekrar o arenaya çıkacağım. Ve o centaur gibi katledilmeyi reddediyorum.

TIERNON önümde duruyor, ağzında çarpık bir gülümseme var. Tanıştığımızdan bu yana bir ayak kadar uzamış, uzun ve sırık gibi bir adam olmuş. Ama geniş omuzları, ileride nasıl bir adam olacağını gösteriyor. Elini uzatıyor, avucunda üç düğme var.

Artık düğmeleri kıyafetlerinden sökmüyor, ama hala yanında taşıyor. Bu, aramızda bir şaka haline geldi. Ailemin bazen karnını doyurarak yatmasına neden olan bir şaka.

Derin bir nefes alıyorum. "Senin altınını istemiyorum."

Tiernon'un gülümsemesi kaybolur, gözleri incinmiş gibi görünür. "Anlamıyorum. Ne yaptım?"

Kalbim burkudur. Artık onun dostluğunu istemediğimi düşünüyor. Ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. "Sen hiçbir şey yapmadın."

Keskin bir baş sallama. Zaten arkasını dönüyor. Kolunu tutuyorum. "Bekle."

"Neden? Az önce beni artık istemediğini söyledin."

Kaşlarımı çattım. Bazen Tiernon çok kendinden emin, hatta neredeyse kibirli olabiliyor. Diğer zamanlarda ise, şu anda olduğu gibi, sanki sürekli bir şekilde beni reddetmemi bekliyormuş gibi garip bir şekilde savunmasız hale geliyor.

"Artık altınını istemediğimi söyledim. Biz arkadaşız, Ti... en azından sen istersen. Ve arkadaşlar birbirlerine birlikte vakit geçirmek için para ödemezler."

Yüzünde bir dizi duygu belirir. Rahatlama, zafer ve son olarak endişe. "Ama ona ihtiyacın var. Ailen..."

"Onları ben düşünürüm."

Bir hareket dikkatimi çeker ve Kassia'nın bizi beklediği ağacımıza doğru başımı sallarım. "Onunla tanışmak istediğini söylemiştin. Hala öyle mi?"

Çocuksu gülümsemesi o kadar sıcak ki, sanki güneş gibi. "Evet. Senin için önemli olan herkesle tanışmak istiyorum. Bunu biliyorsun."

DİĞER GLADYANLAR, her gün gladyan antrenmanından önce Imperius ile antrenman yaptığımı öğrendiler. Primus bu konuda pek de ince davranmadı ve Leon ile antrenmanlarımdan sonra hala öğle yemeğinde onlarla birlikte oturmamı istiyor. Başka bir yere oturmaya çalıştığımda, bana sadece sert bir bakış atıp kapıyı işaret ediyor. "Burayı istediğin zaman terk edebilirsin."

Yapabilsem yapardım.

"Imperius için bacaklarını mı açıyorsun?" Tiernon öğle yemeğinde onlarla oturmamda ısrar edince Baldric alay ediyor. "Bu hayatta kalmana yardımcı olmaz, kaltak."

Tiernon yavaşça başını çevirir. Oda sessizliğe bürünür. Baldric'in yüzü solgunlaşır, ama bana bir kez daha zehirli bir bakış atar, sonra tabağını kapının yanına bırakıp dışarı çıkar.

Günlerdir Tiernon'la olan geçmişimin rüyaları ve anıları beni rahatsız ediyor. Dün gece, ona artık onun düğmelerini istemediğimi söylediğim günü rüyamda gördüm.

Tiernon, ondan asla altın almayacağım konusundaki kararlılığımı aşmanın yollarını buldu. Defalarca evimize gizlice girip mutfağımızı yiyeceklerle doldurdu ve en soğuk kışlar için bile yeterince giysimiz olmasını sağladı.

Buraya gelmeden önce, bu anıları artık bana zarar veremeyecekleri kadar derine gömmüştüm. Şimdi ise, onu her gördüğümde, aynı anılar beni tekrar saldırıyor.

Farkına varmadan, ikinci mücadelemın sabahı gelmiş. Ludus'ta bir sonraki mücadelemizin ne olacağına dair söylentiler dolaşıyor.

"Aslanlar," diyor Tolva kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. Ranzası benimkinin yanında ve o kadar yüksek sesle horluyor ki, barakamızdaki diğer kadınların birçoğu onu koridorda yatırmakla tehdit ediyor.

"Aslanlar, imparatorluğa ihanet eden suçlular içindir," diyor Sisenna burun kıvrarak. O, eğitimimin ilk gününde scutum kullandığım için benimle alay eden kadın. "İmparator ikinci mücadelemizi aslanlarla boşa harcamaz."

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve onları tartışırken bırakıp eğitim salonuna doğru yol alıyorum. Salon, en az otuz imparatorluklu ile dolu ve hepsi göğüs göğüse çarpışıyorlar.

Tiernon, Neris ve Micah ortalarda görünmüyor.

Lucius taş çeşmelerden birinin yanında durmuş, dar ve yıpranmış yüzüne su serpiyor.

"Neredeler?" diye soruyorum.

Yarı taçlı gümüş mührü, bana bakarken parıldıyor. "Bu bilgiyi almaya hakkın olduğunu da nereden çıkardın? İşine bak."

Kafamı sallayarak matın üzerine oturuyorum. Bana doğru yaklaşıyor. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hiçbir şey." Ses tonum dikkatlice yumuşaktır ve o bana sırtarak bakar.

Kaşımı kaldırırım. O pozisyonunu alır.

Her zamanki gibi, defalarca matın üzerine düşerek morluklar ve yaralarla dolu bir halde kalırım. Ama Lucius sağ tarafını çok kullanıyor ve ben fırsatımı bekliyorum.

Sonunda, sol dizimle karnına vurarak dikkatini dağıtırım. Kafasını sallayıp bana vurmaya çalıştığında, sol bacağımı sağ ayak bileğinin arkasına dolayarak kaçarım ve kapalı yumruğumla omzuna vururum.

Lucius yere düşer. "Evet," diye bağırırım.

Ayağa kalkar, gözlerinde bir parça eğlence belirir. "Bulabildiğin her yerde galibiyet alıyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle."

Birkaç kişinin gözlerini devirdiğini fark ettim, ama diğer birkaç imparatorluk da gülümsemelerini saklıyordu.

"Yaşlandıkça yavaşlamaya başlamış olmalısın," diye Lucius'a seslenenlerden biri, Lucius ise başını sallar.

"Git biraz serinle," diyor bana.

Imperiuslar antrenmanlarına devam ederken ben kaslarımı esnetiyorum. Hızlı olursam, Leon ile antrenmanımdan önce aynamı alıp Evren ve Gerith ile konuşmak için yeterli zamanım olacak.

Gladiatorların odalarına doğru yürürken koridor sessizdir. "Arvelle."

Bran sağımda belirince kalbim ağzıma gelir ve orada kalır. Bugün beyaz giyinmiştir ve belki bencilce olabilir ama bu rengin cildine neredeyse sarı bir ton vermesi hoşuma gidiyor.

Koridorda etrafa bakınıyormuş gibi yapıp gladyatörlerin odalarına doğru el sallıyorum. "Buraya girmene izin verilmediğini sanıyordum."

"Özel izin aldım," diyor. "Yarın için hazır mısınız?" "Evet."

Bran, ona bir güvence vermemi bekliyor gibi görünüyor. Ben bunu yapmayınca, başını sallıyor. "Yarın her şey farklı olacak. Gücün kısıtlanmayacak." Bakışları benim mührüme kayıyor. "Ne kadar az olsa da."

Harika. Belki arenada bir eter lambası yakabilirim. Belki gücümü kullanarak rakibimin yüzüne biraz kum atabilirim.

Bu arada, rakibim de kısıtlanmamışsa, ben öldüm demektir.

Bunu hiç bilmeseydim daha iyi olurdu.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?"

Ağzı bükülür. "İmparator planlarını gizli tutuyor. Ama o kadar uzun yaşarsan, üçüncü meydan okuma hakkında bazı bilgilerim var."

"Ve?"

"İkinci meydan okumadan sağ çıkarsan sana bu bilgiyi veririm."

Sesimi en düşük fısıltıya indiriyorum. "İmparatoru öldürmemi isteyen biri, hayatta kalmam için elinden geleni yapar diye düşünür insan."

Elini sallayarak beni susturur. "Primus. Ona çok yakındın."

"Senin planladığın gibi."

Bran sadece gülümsedi. Tiernon'un benim için kim olduğunu bildiğini sessizce itiraf etti. "Onun kimseyle görüştüğünü gördün mü?"

"O sürekli insanlarla görüşüyor."

Bran yaklaşır. "Rorrik ile konuşuyor mu?"

Garip, soğuk bir his ensem arkasına yerleşiyor. "Hayır."

"Emin misin?"

"Hayır. Primus'u her gün birkaç saat görüyorum. Nasıl emin olabilirim ki?"

"Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

"Beyaz sana yakışmıyor. Ceset gibi görünüyorsun."

Bran'ın gözleri büyür ve yanaklarında iki pembe leke belirir. Elini, bana vurmamak için kendini zor tutuyormuş gibi titretir.

"Unutma, yarın sadece kendi hayatın için savaşmıyorsun," diye bağıırır. "Aynı zamanda kardeşinin hayatı için de savaşmıyorsun."

Uzaklaşır. Onu izlerim. Onda bir şey... farklıdır. İlk tanıştığım uzak, soğuk vampir asla bu kadar öfkelenmezdi.

Ertesi sabah mücadelemden önce antrenman salonuna vardığımda LEON, Albion ile konuşuyor. Albion yorgun ve bitkin görünüyor, Leon'un ifadesi ise her zamankinden daha sert.

Eğilip, bir eğitim kılıcı alıyorum. "Ne oldu?"

"Bu sabah başka bir gladyatör ölü bulundu," diyor Leon. "Adı Sochal'dı."

Tolva'nın arkadaşı. Kalbim sıkışır. Bir kadın kayıptı. Benimle aynı barakada uyuyan bir kadın, ve ben farkına bile varmamıştım.

Albion elini yüzüne götürdü. "Bu konuda bir şeyler yapılmalı."

Leon sadece bir kalkan alıp bana uzattı. "Mücadelen için ısın."

Turlarımı atarken ona küfrediyorum. *Deniyorum Kas, ama baban eskisinden daha da inatçı.*

İlk birkaç turda kalkan kolum ağrıyor, ama diğerlerinin ısınmasını izlemeye odaklanıyorum. Dayanıklılığım yavaş yavaş geri geliyor. Kolum hala titriyor ve parmağımı yukarıda tutmak için zorlanıyorum, ama sprintlerin ilk yarısını gerçekten keyifle yapıyorum.

Bir saat sonra, kalbim güm güm atarken, ludus ile arena arasındaki uzun koridorda bir kez daha yürüyorum.

Baldric ve Hester hemen arkamda yürüyorlar, ama ben başımı çevirmeyi reddediyorum.

"Umarım seninle dövüşürüm," diyor Hester, kasıtlı olarak topuklarının üzerine basarak. "İmparator, seni bu kadar çabuk öldürdüğüm için bana lütufta bulunacaktır muhtemelen."

"Sessiz olun," diye emreder infazcılarının biri. Ne yazık ki, Hester ağzını kapatacak kadar akıllıdır.

Arenanın altındaki küçük bekleme odalarından birine yönlendiriliriz. İmparator bugün bizim için ne hazırladıysa, bunun bir sürpriz olmasını istiyor.

Buradan bile kalabalığın uğultusunu duyabiliyoruz. Ama uğultu sadece kalabalıktan gelmiyor.

"O... bir aslan mı?" diye sorar Kaeso.

Kalabalığın sesini kesen bir çığlık senfonisi duyulur. Tiz ve acı dolu. Ölenlerin çığlıkları.

Hester'ın gülümsemesini fark ediyorum ve kılıcımı boğazına saplamamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Bu bir mantık," diyor. "İmparatora boyun eğmeyi reddedenler için özel bir ikram." Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi genişliyor. "Çığlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bırak şunu," diye mırıldanır Maeva ve Hester nefret dolu bakışlarını ona çevirir. Gözleri parlar ve ben nedenini biliyorum.

Maeva'nın yüzündeki beyaz tenine koyu halkalar belirgin bir şekilde çıkıyor. Elmacık kemikleri daha keskin, yanakları çökmüş, sanki yemek yemeyi bırakmış gibi. Bir kılıç darbesi onu yere serecekmiş gibi görünüyor.

Suçluluk duygusu içimi keser. Geçen günkü sert sözlerimizden sonra, birbirimizden çoğunlukla kaçındık. En azından ben ondan kaçındım. Ona yaklaşmayı her düşündüğümde, gözlerindeki yaralı bakışı ve sesindeki bastırılmış tiksintiye hatırladım.

Sen çok... soğuksun. Hayat senin için gerçekten bu kadar anlamsız mı?

Tolva odanın kenarında oturuyor, kollarını sıkıca kavuşturmuş, başı eğik. Gradon onun yanında oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Uzun boylu, geniş omuzlu ve bakımlı bir sakalı var. Gözlerinin köşelerinden gülümseme çizgileri yayılıyor, ama onu hiç gülümserken görmedim.

Hester zehirli dikkatini Tolva'ya çevirir ve Gradon ona dar gözlerle bakar.

Bir infazcı ortaya çıkar. "Hester Volker ve Turran Pinarius."

Turran bir vampir olabilir, ama o genç ve bileklerinde o bastırıcı kelepçeler varken, bizim kadar zayıf ve güçsüz. Ağzı sert bir çizgiye dönüşür ve yutar, Hester'ın ardından odadan çıkar.

"Ölü vampir yürüyor," diye Baldrick arkasından seslenir ve Maeva'nın yüzü bir ton daha solgunlaşır.

Maeva'nın sorunlarıyla kendimi oyalayamam. Kendi sorunlarım yeter de artar bile.

Yine de...

Az önce Hester'a karşı beni savundu. Maeva bunu sık sık yapar, benim de aynısını yapacağımı beklemediğini bilsem de.

"Uyumuyorsun," diye mırıldanırım.

Omuzlarını silkiyor. "Gözlerimi her kapattığımda, savaşmaya zorlanan suçluları görüyorum. O centaur'u görüyorum..."

"İmparatorun eğlencesini hiç görmedin mi? Babanın..."

"Beni buraya hiç getirmede. Çok utanıyordu." Armasına dokunur. "Sanırım bu iyi bir şeydi."

"Sanırım öyle." Beni düşünceli bir şekilde süzdü ve yüzünde tanımlayamadığım bir ifade belirdi. Yakınlaşarak, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek olacak şekilde konuştu. "Biraz araştırma yaptım. Centaurların nerede tutulduğunu biliyorum. Ve imparatorun kafese kapattığı diğer maginari'leri de."

"Nerede?"

Ayaklarına bakıyor. Ben hemen anlamayınca başını sallıyor.

Oh.

Altımızda. Arenanın derinliklerinde.

Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen aptalca bir şey yapmayı düşünmediğini söyle."

Gözlerimi açtığımda, solgun, sarsılmış ifadesi bana bunun sadece düşünmekten öte bir şey olduğunu gösteriyor. Aktif olarak planlar yapıyor.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor.

Birkaç gladyatörün bize dönmesine neden olacak şekilde kahkahayı patlatıyorum. "Ölmek mi istiyorsun? Kendi başının çaresine bak."

Yüzü düşüyor, ama ben çoktan uzaklaşmışım. "Maeva

Virnia ve Cassius Ruso," diye sesleniyor bir gardiyan.

Dönüp ona son sözlerimi söylüyorum. "Maeva."

Kafasını çevirir ve gözleri ıslaktır. Göğsüm ağrır. "Bunu kazanacaksın."

Tek bir keskin baş sallama ve sonra kaybolur.

Taş duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Diğer gladyatörler sessiz. Bir ara köşede biri gürültüyle kusuyor ve ben de kendimi zor tutuyorum.

Kalabalığın çığlıklarını ve haykırışlarını anlamaya çalışıyorum, ama neler olduğunu anlamamanın bir yolu yok.

Başka bir gardiyan belirir. İki gladyatör daha çağrılır. Sadece birkaçımız kalırız. Ama kimin başardığını bilmek imkansızdır.

Huzursuzca volta atıyorum. Beklemek en kötü kısmı. Bunun bir an önce bitmesini istiyorum. İhtiyacım var...

"Arvelle Dacien ve Baldric Volker."

Odanın diğer ucunda, Baldric'in gözleri benimkilerle buluşur ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arenaya doğru koridorda yürürken ağızımda kum tadı var. Baldric'in muhafızı Leon'un yanında bekliyor, ikisi de birbirlerini dikkatle görmezden geliyor.

Leon omuzlarımı tutar, bana yaklaşıp, gözleri kararlılıkla kısıılır. "Senin için bir şey yapmanı istiyorum."

Yutkunuyorum. Leon'un bana antrenman kılıcını uzatmaktan daha önemli bir şey istediğı üzerinden altı yıl geçti.

"Ne?"

Sesi daha da alçalır, parmakları omuzlarıma batar. "Neden burada olduğunu hatırlaman gerekiyor," der sertçe. "Kardeşlerini düşün. Ve onların özgür olmalarını nasıl sağlayacağını düşün. Onların büyümelerini sağlamak istiyorsun."

Boynumun arkasında ter damlaları oluşur. O arenada ne varsa, beni dehşete düşürecek.

"Leon..."

"Eğer ölürsen ve Bran hala kardeşlerini elinde tutarsa ne olacağını biliyor musun? O vampir sürtük Elva onları *yiyecek*, Arvelle. Onlar onun atıştırmalığı olacaklar. Onları kurutunca, isimsiz bir mezara gömecek. Tabii şanslılarsa. Şanslı *değillerse*, onları vampir arkadaşlarının eğlencesi olarak kullanacak."

Başım dönüyor, midem bulanıyor. "Neden böyle konuşuyorsun? Kes şunu."

Beni sarsıyor. "Bu yerde seni bir top gibi kıvrılıp inlemeye zorlayacak şeyler gördüm. Kendini sert sanıyorsun, ama kalbin

hâlâ çok yumuşak ve artık yumuşak bir kalbe sahip olma lüksün yok. O yüzden dışarı çık ve kardeşlerin için savaş."

Başımı sallıyorum, ağzım o kadar kurumuş ki cevap verecek kelime bulamıyorum. Leon başka bir şey söylemeden beni bırakıyor ve uzaklaşıyor.

Bir görevli Baldric'in adını anons eder ve o bana geniş bir gülümseme gönderir, sonra arenaya doğru yavaşça yürür.

"Arvelle Dacien."

Bir an için Baldric'in omuzları görüşümü engelliyor. O kasılınca, ciğerlerim sıkışıyor.

Kendimi toparlamazsam, öleceğim. Ve Baldric'in yüzünün gördüğüm son şey olmasını istemiyorum.

Baldric kenara çekilir ve solumda bir şey çırpınır. Kanatlar.

Zincirlenmiş kanatlar, uçma umudu olmayan

kanatlar. Bir grifona bağlı kanatlar mı?

"Bir zamanlar yakalanması neredeyse imkansız olduğu düşünülürdü, ama artık değil," diyor imparator, sesi arenada yankılanıyor.

Siktir.

Griffonu bağlayan zincirlere rağmen, bir şekilde hem heybetli hem de korkutucu görünmeyi başarıyor — güçlü, kedi benzeri vücudu, kanatlarını sınırlayan ağır gümüş işlemeli demiri itip kakarken dalgalanan, parlak gri kürkle kaplı. Gri tüylerin uçları, arenanın sert ışığı altında beyaz bir parıltıyla ışıldarken, uzun, tüylü kuyruğu kum üzerinde yavaş yaylar çiziyor. Kartal gibi başını çevirir ve delici altın rengi gözleri, zekâ ile parıldayarak benimkilere kilitlenir.

Ben bile griffonların efsanelerini duymuştum ve savaştaki vahşiliklerinin, güneydeki soğuk hava ile birleşerek imparatorun Torvellen'de bir yer edinmesini engellediğini biliyordum.

İmparatorun bakışları bana düşer, sonra Baldric'e geçer. "Praesidium muhafızlarım, imparatorluğumdaki görevlerini yerine getirmek için her gün işbirliği yapmak zorundadır. Bugün, ilerlemeyi benimsemeyenlere ne olacağını hatırlatmak için bu canavarı öldürmek için birlikte çalışacaksınız."

Dudaklarım uyuşmuş, dizlerim titriyor.

Ben... bunu yapamam.

Bunun için gönüllü olan herkesle savaşılabirim. Neye bulaştıklarını anlayanlarla. Hayatta kalmak için acımasızca ve çaresizce savaşırim.

Ama bu?

İmparatorun bir gösteri izlemek istemesi dışında hiçbir neden olmadan bu güzel, görkemli yaratığı öldürmek mi?

Bunu yapamam.

O vampir sürük Elva onları yiyecek, Arvelle.

Leon'un sözleri kafamda yankılanıyor. Beni köşeye sıkıştırmasının nedeni buydu. Kapana kısılmış bir grifonu öldüremeyeceğimi bildiği için değil. *Öldürmeyeceğimi* bildiği için.

Baldric tereddüt etmiyor. Kılıcı elinde, gözleri karanlık bir sevinçle dolu, dans eder gibi ileri atılıyor.

Griffonu saran zincirlerin çoğu kaybolur. Ama kanatlarını yanlarına sabitleyen zincirler kalır.

Baldric kılıcını savurur ve grifon döner, ama yaratık çok yavaştır ve güçlü göğsünde derin bir kesik açılır.

Kalabalık kükrer ve midemde iğrenç bir mide bulantısı dalgası yükselir.

Benimki gibi, Baldric'in gücü de sınırsız. İstersen griffonu anında öldürebilir. Ama beklendiği gibi imparator için gösteri yapıyor. Kendisi de bundan zevk almıyor olsaydı, bunu neredeyse anlayabilirdim.

"Savaşın!" diye bağılıyor bir infazcı, eter kırbacını şaklatarak. Ve bu sefer derim yırtılıyor, sol omzumdan kalın bir kesikten kan akıyor.

En azından kılıç tutan kolum değil.

Baldric tekrar kesiyor ve bu sefer griffon yana doğru kaçmayı başarıyor. Ama topallıyor ve hareket ettiğinde, parçalanmış bir pençesini ve altında kumda biriken kanı görüyorum.

Tüm vücudum soğuk terlerle kaplanır, kaburgalarımın arasında derin ve acı verici bir ağrı yayılır.

Baldric bir kez daha saldırır ve bu sefer kılıcı griffonun kaslı bacaklarından birini keser. Griffon çığlık atarak gagasını ona doğru uzatır ve Baldric geriye doğru sendeler.

Kalabalık alaycı sesler çıkarır.

"Savaş!" Aynı infazcı beni izliyor ve eter kırbacını şaklatmasıyla, bu kez boğazımın hemen altında, göğsümde başka bir yara açılıyor.

Küfürler savuruyorum. İmparator, yüzünde memnun bir gülümsemeyle Baldric'i izliyor. Yanında, Rorrik oturmuş *beni* izliyor. Tiernon'un gözlerine bakıyorum. İmparatorun arkasında duruyor. Miğferini takmamış ve gözleri beni yakıyor. Neredeyse kılıcımı sallamamı söylediğini duyabiliyorum.

"Affedersiniz." Sözler tereddütlü, ses ise açıkça bir erkeğe ait.

Boğazım düğümlenir. İşte bu. Bu yerin dehşeti beni çoktan çıldırtmıştır.

"Buraya." Grifonun gözleri benimkilerle buluştu. *"Kendimi, sizden merhamet göstermenizi istemek zorunda olduğum benzersiz bir durumda buluyorum."*

Gözlerim yanıyor.

"Beni öldürmemenizi beklemiyorum," diye beni temin ediyor. *"Kaderimi kabul ettim ve halkım için bu fedakarlığı yaptım. Ancak, bunu çabuk yapmanızı rica ediyorum. Evimden bu kadar uzakta, imparatorunuzun eğlencesi olarak, dilim dilim kesilerek ölmek istemiyorum."*

Griffon'a onun *benim* imparatorum olmadığını söylemek istiyorum. Ama bu bahane boğazımda düğümleniyor. Bu adamın arenasında savaşıyorum.

"Seni öldürmek istemiyorum." Sözlerim anında dökülüyor ve griffonun gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, beni duyduğunu anlıyorum. Bir şekilde zihinlerimiz arasında bir köprü kurmuş olmalı ki, cevap vermeme izin verdi.

Baldric griffon'a yaklaşarak kılıcıyla feint yapar ve griffon geri çekilirken güler.

"Biliyorum," der. *"Ve bunun için sana teşekkür ederim. Yapabileceğin halde beni bağışlayacağını bilerek senden bunu istemek hem daha kolay hem de daha zor. Ama benim de gururum var ve onun gibi birinin elinde can vermek istemiyorum."* Grifon kuş gibi kafasını çevirir ve Baldric'e sert bir bakış atar.

Baldric sadece öne atılır ve bir kez daha kılıcını savurur. Ancak bu sefer griffon, Baldric'in ulaşamayacağı bir mesafeye, kumların üzerinde yumuşak bir hareketle kayar.

Griffon bana geri baktığında, gözlerim doldu. Bu adil değil.

Hiçbiri adil değil.

"Adın ne?" diye sorar nazikçe.

"Arvelle. Ya sen?"

Sanki benim de soruya cevap vereceğimi beklemiyormuş gibi, onun şaşkınlığını hissedebiliyorum. Sanki benim umursayacağımı beklemiyormuş gibi. O anda, bu yaratığın karşılaştığı tüm insanlar ve vampirler tarafından çok kötü muamele gördüğünü anlıyorum.

"Benim adım Antigrus."

İmparatora baktığımda, bana kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyor.

"Bana yardım edecek

misin?" "Ben..."

Başka bir yol olmalı. Başka bir seçenek. Herhangi bir şey.

İnfazcı bir kez daha eter kırbacını kırıyor ve boynumun arkasında bir acı patlıyor. Başım dönüyor, omurgamdan kan damlıyor.

"Artık acı çekmene gerek yok, Arvelle. Benim de artık acı çekmeme gerek yok."

"Biliyorum."

Bunu yapacağım. Antigrus'a istediğini verecek tek kişi ben olacağım. Onurlu bir ölüm. Bu inanılmaz, gururlu yaratığı kılıcımla öldürdüğümü bilerek yaşayacağım.

En azından Baldric'in öfkeleneyeceği gerçeğinden zevk alabilirim.

"Yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Onun sözlerinde acıyı duyabiliyorum. Ve boğulmak istediğim umutsuzluk yerine, beni tırmalayan öfkeye odaklanıyorum.

İleri adım attığımda kalabalık çılgına dönüyor. Baldric'in ona saldırmasını görmezden gelerek kararlı adımlarla Antigrus'a doğru ilerliyorum.

Antigrus'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu sefer umut görüyorum. Umud, rahatlama ve minnettarlık.

Bu umut, Baldric'i atlatmamı, omz umu onun omzuna çarpıp dengesini bozmamı sağlıyor.

Baldric intikam almak için bana tekme attığında, ayak bileğimden geçen acıyı görmezden gelmemi sağlayan şey rahatlama.

Ve bu şükran duygusu, kılıcımı Antigrus'un güçlü göğüs kaslarının arasından, kaburgalarının arasına ve kalbine saplamamı sağlıyor.

Kan fışkırıyor ve beni boğan mide bulantısını zar zor bastırıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Antigrus bir kez daha. Yüzü altın rengi parlıyor gibi görünüyor ve bakışları benim mührümü buluyor, gözleri aniden genişliyor. *"İyi kullan."*

Neyi iyi kullanayım?

Gözlerindeki ışık sönüyor ve Antigrus kumların üzerine yığılıyor. Artık hayatta olmadığını biliyorum, ama cesedini tozlarından arındırıp yanıma almak ve ona uygun bir cenaze töreni düzenlemek istiyorum.

Bu yerde asla gerçekleşmeyecek bir şey.

Baldric kükreyerek bana doğru atılır. Yan tarafa kaçarım ve neredeyse kusacağım, ayak bileğimdeki ağrı dinmek bilmiyor.

Arena sessizliğe bürünür. Tek duyabildiğim kendi nefesimin hırıltısı ve Baldric'in şiddetli küfürleridir.

Onun mührü parlar ve içinden alevler fışkırır.

Sola doğru atlarım. Tam da onun tuzağına düşerim. Botu bir kez daha ağırlı ayak bileğime çarpar.

Vücudum bir tarafa gider.

Ayağım yerinde kalır. *ÇAT.*

Kendi kanımın iğrenç kokusu burnumu doldurur ve bacağımdan yayılan acı ile yere yığılırım.

Baldric, nefretle o kadar kapılmış ki, imparatorun ayağa kalktığını fark etmez. Bir infazcı öne çıkar ve eter kırbacını çırpar. Kalın ipler Baldric'i sarar ve ellerini yanlarına sabitler.

Bir an durup bu ironiyi takdir ediyorum. Sonra imparatorun gözlerine bakıyorum.

O mutlu değil. İkinci görevimizin, halkına uzun ve sürükleyici bir gösteri sunarken birlikte çalışabileceğimizi kanıtlamak olması gerekiyorsa, ben başarısız oldum.

İmparatorun dudakları kıvrılıyor ve o anda anlıyorum.

Beni ibretlik bir örnek yapacaktı. Ölümüm diğerlerine bir uyarı olacaktı.

Elini aşağı indirmeye başlar ve imparatorun omzunun arkasında bir hareket yakalarım.

Rorrik öne çıkıyor, gözleri üzerimdeyken imparatorun kulağına bir şey fısıldıyor.

Tüm arena nefesini tutmuş gibiydi. Tiernon'a bakmadım. Nedense, öleceğimi öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamazdım.

İmparatorun başparmağı yukarı doğru dönüyor.

Nedenini bilmiyorum, ama Rorrik az önce benim kurtulmamı sağladı. En azından şimdilik.

Bayılmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda güçlü kollar beni kaldırıyor.

"Ne..."

Tiernon beni daha yükseğe kaldırıyor. Hareket dikkatli, ama bir çığlık atmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Arenadan çıktın," diyor. "Yürütücü seni kolundan tutup dışarı sürükledi."

Aynı şekilde, birkaç gün önce Leira'nın cesedi de sürüklenerek götürülmüştü. Başım dönüyor.

"Şifacılar nerede?"

"Seni götürüyorum," diyor sinirli bir şekilde. "Orada ne düşünüyordun?"

"İmparatoru korumakla meşgul olman gerekmez mi?"

O bunu görmezden gelir. "*Sen* burada olmamalısın. Ama madem buradasın, tek bir görevin var: başını eğ ve dikkat çekme. Oysa sen, gittiğin her yerde düşman edinmeye kararlı gibisin."

Antigrus'un benden merhamet dilediğini ona söylemiyorum. Bana kalırsa, Tiernon beni terk ettiği gün cevap alma hakkını kaybetti.

Ama *ben* cevapları hak ediyorum.

"Rorrik neden imparatorun beni öldürmesini engelledi?"

Tiernon yüzünü buruşturur. "Bilmiyorum. Sesini alçak tuttuğu için ne dediğini duyamadım. Rorrik'in sana neden ilgi duyduğunu *bana sen* söylemeye ne dersin?"

"Bir kez daha söylüyorum, benim hayatımın seninle hiçbir ilgisi yok."

"Keşke bu doğru olsaydı. Tanıştığımız günden beri hayatına yatırım yapıyorum."

"Beni indir."

"Yapamam," diyor Tiernon. "Kemiğin şu anda derini delip çıkmış durumda."

Bu düşünceyle gözlerimin önüne küçük noktalar belirir. Sanki bu acıyı azaltacakmış gibi ayak bileğime bakmayı reddediyorum.

"Diğerleri..."

"Gücümü kullanarak yarayı gizliyorum. Kimse ne kadar kötü olduğunu göremez."

Arena altındaki şifacıların odalarına açılan kapıdan geçiyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"İmparatorun odalarında kendi şifacı odalarımız var," diyor Tiernon gürleyen bir sesle. "Axia bizimle orada buluşacak."

Gözlerim aniden yaşlarla doldu. Axia'ya güvendiğimi bildiği için, diğer gladyatörlerden uzak, özel bir yerde beni iyileştirmesi için ona ayarlama yaptı. Eskiden düşünmeden yaptığı türden bir şeydi bu — içgüdüsel olarak beni elinden geldiğince korumak.

Kalbimin acısı yerine ayak bileğimin acısına odaklanıyorum, tanıdığım Tiernon'u görmekten zevk almak isteyen tarafımı acımasızca bastırıyorum, bana yabancı olan Primus'u değil.

Acı dayanılmaz hale geldiğinden ve nefesim düzensizleşmeye başladığından, dikkatimi başka yere yöneltmek fazlasıyla yeterli oluyor.

Tiernon beni uzun tünelden geçerek ludus'a götürür ve gladyatörlerin barakalarını geçerek mütevazı bir kapıya varır ve kapıyı açar. Oda geniş ve dikdörtgen şeklindedir — gladyatörlerin ortak odasının en az iki katı büyüklüğündedir. Duvarlar soluk mavi renkte ve dört adet paha biçilmez Myrestornian halısını mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Tiernon, ceviz ağacından yapılmış sehparın etrafına özenle yerleştirilmiş lüks koltuklar ve bol döşemeli kanepelerin önünden geçiyor. Masaların üzerinde taze çiçekler var ve ben derin bir nefes alıp çiçek kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

Başka bir kapı açıyor ve önümüzde bir koridor uzanıyor. Koridorun sonuna doğru yürümeye devam ederken odaları saymaya başlıyorum

On ya da on iki kapıdan sonra saymayı bıraktığımda, başım Tiernon'un omzuna çarpar.

Dudakları seğirir. "Başka bir zaman sana tur attırayım." Bir sonraki kapıyı itip açtığında, Axia ayağa kalkar.

"Neren acıyor?"

Kalbim, gururum, ruhum. "Ayak bileğim."

Tiernon elini sallayarak gücünü geri çeker. Axia keskin bir nefes alır.

Şifacılar dehşete kapıldığında bu asla iyiye işaret değildir. Gözlerim ayak bileğime kayıyor ve kendimi zorla duvara bakmaya zorluyorum.

Axia boğazını temizler. "Bu sefer, çok daha fazla hasar verdin." Sözleri bir suçlama gibi geliyor.

"Seçeneklerim neler?"

"Seçenek yok. Bu kırık iyileştirilecek, ama orijinal kemik de yeniden kırılıp doğru yerde iyileştirilmesi gerekiyor. İyileştikten sonra imparatora dilekçe verip ayrı bir mücadele talep edebilirsin."

Burun kıvırıyorum. "O buna izin vermez." Acı bir hayal kırıklığı duyuyorum. Üçüncü mücadelede arenaya topallayarak dönmekten başka seçeneğim yok.

Şifacı boğazını temizledi. "En kötü iyileşme sürecini atlayabileceğin bir yol var."

Yatakta kendimi daha yukarı doğru iterim. "Ben yaparım."

Tiernon'a bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, anlıyorum.

"Kesinlikle olmaz."

"Aptal olma," diye bağırır Tiernon. Yüzü kemik beyazı, gözleri kararmış ve benim kanımın kokusuyla kendi açlığıyla mücadele ettiğini biliyorum. Ama Tiernon'un sahip olduğu bir şey varsa, o da kendini kontrol etmesidir. "Ya benim kanımı içersin ya da ölürsün. Gururunun da sınırları vardır."

Öyle. Ölmek istemiyorum.

Hangi tanrının benden nefret ettiğini tam olarak bilmiyorum. Belki de hepsi. Bunun başka bir açıklaması olamaz.

"Seni iyileşmen için uykuya göndereceğim," diyor Tiernon.

Aklım hemen, annem ortalarda yokken Tiernon'un yatak odama gizlice girdiği tüm o anları hatırlatıyor. Gerith ve Evren'den sorumlu olduğum ve sürekli

endişelenmek ve plan yapmak dinlenmemi imkansız hale getirirdi. Bazı geceler, ona uyku için yalvarırdım.

Kassia öldükten sonra, bilinçsizliğin rahatlığı için her şeyi verebileceğim birçok gece oldu.

Vampirler için önemsiz bir güç. Ama mühürlenmişler ve sıradan insanlar için tehlikeli. Güçlü mühürlenmişler bu etkileri engelleyebilir, ama ben asla engelleyemem.

"Hayır," diyor Axia.

"Ne demek *hayır*?" diye sorar Tiernon.

Ona özür diler gibi bakar. "Senin gücün benimkine engel olacak. Arvelle'i kendim uyutabilirim, ama bütün sabah gladyatörleri iyileştirdim, bu yüzden gücümü onun yarası için saklamam gerekiyor. Doğru şekilde iyileşmesini sağlamak için tüm gücümü kullanmam gerekecek." Bir ağrı kesici tonik alır ve bana uzatır. "Bu en şiddetli ağrıyı hafifletecektir. Ama yine de acı verici olacak."

Sinirlerim midemi sarsıyor, ama toniki içiyorum. Ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk biter.

"Onu uyutmak için başka bir şifacı çağırın," diye emreder Tiernon.

"Hayır," diyorum.

Axia'nın benim zayıflıklarımın farkında olması yeterince kötü, ama onun bunları saklayacağına güveniyorum. Başka şifacıların bileğimin durumunu öğrenmesine veya Primus ile olan geçmişim hakkında spekülasyon yapmasına gerek yok.

"Şunu bir an önce hallet," diye mırıldanıyorum.

"Hayır." Axia ayak bileğime eğilirken Tiernon elini kaldırır.

Axia hareketsiz kalır.

"Evet," diyorum. Acı artık dayanılmaz hale gelmiştir ve Tiernon eğilip gözlerimin içine bakar.

"İnatçı kadın."

Cevap vermediğimde, elimi tutuyor. Korkudan elini sıkıca tutuyorum. Bu acı verecek.

ÇAT!

Acı içimi kaplar, ciğerlerimden bir çığlık kopar. Çığlığı keserim, acı dolu inlemelere dönüşür. Aptalmışım. Her şeyi geri alıyorum. Biri beni uyutmalı. Hemen.

"Şşş. Yakında bitecek."

Boğazımdan çıkan küçük bastırılmış çığlıkları durduramadığım için kendimden nefret ediyorum. O odada bulunan herkesi parçalamak isterken, Tiernon'un acımı görmesine izin vermenin doğal geldiği için kendimden nefret ediyorum.

Axia ilahi söylemeye başlar ve yaptığı her ne ise, en şiddetli acıyı hafifletir.

Tiernon kulağıma fısıldamaya devam ediyor. "Imperius'ların çoğu senin mücadeleni izledi. Neris, içgüdülerinin gördüklerinin en iyileri arasında olduğunu söyledi. Tabii ki, ayak bileği sakatlığıyla dolaşmanın aşırı aptallık olduğunu da söyledi."

Bir kez daha inledim ve Tiernon bileğini kestiğinde odayı bakır kokusu doldurdu. Ben acı çektiğimde hiç iyi davranmazdı.

Axia boğazını temizledi. "Henüz değil, Primus. Eğer şimdi iyileşirse, bunu tekrar yapmak zorunda kalırız. Kemikleri yerine oturtmam gerekiyor." Sesi alçaldı. "Henüz çok geç değil..."

Gözlerimi açıp ona sert bir bakış attım. Oda dönüyordu ve ben geriye yığıldım, Tiernon'un ağırlığımı taşımasına izin verdim. "Sadece yap şunu."

Tiernon'un yüzü okunamaz bir maske gibidir. Ama bileğindeki yaraların iyileşmesine izin verir.

Axia beni tekrar çığlık attıracak bir şey yapar ve ben dişlerimi alt dudağıma geçiririm.

"Neredeyse bitti," diye Tiernon beni sakinleştirir. Gözlerim onunla buluşur ve o elini yanağıma koyar. "Çok cesursun."

Titrek bir kahkaha atıyorum, daha çok hıçkırık gibi geliyor. Hiç bu kadar cesur hissetmemiştim.

"Öylesin," diye ısrar ediyor. "Başına bu geldiği için üzgünüm."

O günün hatırası beni kaskatı kesiyor ve yüzümü başka yöne çeviriyorum. Beni terk edişini unutamam. Onu her gün özlediğim günleri. Hayatımın altı yıl boyunca kasvetli ve renksiz geçtiği günleri.

Tiernon bir mırıldanma çıkarır ve nemli alnımdan bir tutam saçımı çeker. Ve kendime rağmen, onun dokunuşuna yaslanırım.

Axia ayağıma hareket ettirir ve ben yine çığlık atarım, neredeyse yalvarır gibi. "Bunu bitir," der Tiernon, gözleri hayal kırıklığıyla dolu.

"Neredeyse bitti, Primus."

Ama o henüz bitirmemiş. Acı devam ediyor, devam ediyor, ta ki onun gizlice bir sadist olduğundan emin olana kadar. Sonunda, başka bir şifacıya beni uyutması için yalvarmak üzere ağzımı açtığımda, o boğazını temizliyor.

"Kemik yerine oturdu. Zamanı geldi."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Gözlerimi açıyorum, kirpiklerimden yaşlar akıyor. Tiernon'un sesi sert, beklentisi açık.

Axia selam vererek odadan çıkar. Solgun ve bitkin görünüyor.

Yorgun. Beni iyileştirmek onu bitkin düşürmüş. "Teşekkür ederim," diyorum boğuk bir sesle.

"Rica ederim." Gülümsemeyle kapıyı arkasında kapatır.

"İç," diyor Tiernon. "Hemen." Yüzü sert, rengi solgun. Şakaklarında nabzının attığını görebiliyorum.

Zor elde edileni oynadığımı söyleyebilmeyi isterdim. Ya da en azından itiraz ettiğimi. Bunun yerine, ellerimi onun ön koluna doluyorum ve bileğini ağzıma bastırmasına izin veriyorum.

Vücudum anında sıcak bir koza ile sarılır.

Kimse vampir kanının bağımlılık yapıcı özelliklerinden bahsetmez. Çünkü mühürlenmişler ve sıradanların böyle bir zayıflığa kapılması kabul edilemez. Vampirler zaten bizim üzerimizde fazlasıyla güç sahibidir.

Yine de aramızda, sadece bir kez daha tatmak için ruhlarını satacak insanlar var. Damarlarında dolaşan heyecan, ani zevk dalgası, büyük ve küçük yaraların iyileşmesi için.

Yıllar önce Tiernon'un kanını ilk kez içtiğimde, annemin izinden kolayca gidebileceğimi biliyordum. Bağımlılık karanlık yerlerde gelişir. Kaçmak istediğimiz yerlerde. Ve benim hayatım her zaman karanlık yerlerle doluydu.

Ayak bileğimdeki ağrı azalır azalmaz, kendimi zorlayarak başımı kaldırıyorum.

Birinin kanını içmek samimi bir davranıştır. Bran'dan önce, tattığım tek kan Tiernon'unkindi. Ve bu anılar zihnimin derinliklerinde kaşınıyor.

Yere sertçe çarptım ve yuvarlandım, ön kolumda keskin bir acı hissettim. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Leon bana sert bir bakış attı.

"Sana ne demiştim, Arvelle?"

"Beklenmedik olanı bekle." Kassia'ya gözlerini kısararak bakıyorum. "Bunu ne kadar zamandır çalışıyordun?"

Bana sırtıyor. "Saatlerce. Belli ki işe yarıyor, sana da öğretirim."

Leon'un dudakları seğirdi ve bize başını salladı. "Bitti." Kassia'ya bir bakış attı. "Akşam yemeğine evde olun."

Kılıcını kınına sokarak, ona doğru yürür ve yanağına bir öpücük kondurur.

"Yapacak işlerim var. Sonra görüşürüz."

Bana göz kırpar ve uzaklaşır. Gözlerimi deviririm. Nereye gittiğini ve kiminle buluşacağını çok iyi biliyorum.

Döndüğümde, Tiernon antrenman sahasının etrafındaki gölgede duvara yaslanmış duruyor. Gözlerimiz buluşur, ama bakışları hemen koluma düşer.

"Yaralanmışsın." Sesi keskin, sanki benim acım onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi.

"Ben iyiyim. Beklenmedik bir şey olacağını tahmin edemediğim için suçluyum." Ona gülümsüyorum. Kolumdan kan damlıyor ve cebimdeki bandajdan bir tane çıkarıyorum. "Güneşte kalmamalısın. Sana zarar verdiğini biliyorum."

Tiernon bunu görmezden geliyor. Acıya rağmen, artık dayanamayacağı ana kadar güneşin onu almaya izin vermiyor. Ölümcül hale gelene kadar. Bu düşünce kalbimi burkuyor.

Gözleri kararmış, bakışları ağızıma düştüğünde alt dudağımla ısıyorum, ama endişelendiğim şey o arzu değil.

"Biraz zamana ihtiyacın var mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Kanının kokusu etrafında kendimi kontrol edebiliyor muyum diye mi soruyorsun?"

"Şey... evet."

Bir adım daha yaklaşır ve ben titrek bir nefes veririm. "Yalan söylemeyeceğim," diye mırıldanır. "Kokun çok lezzetli. Ama ben yeni beslendim. Şu kesik daha çok endişelendiriyor beni."

Ona boş boş bakıyorum ve dudakları, eskisinden çok daha uzun ve keskin olan dişlerini ortaya çıkarıyor. O dişlerle kendi bileğini parçalıyor ve bu hareket o kadar ani, o kadar utanmazca vampirce ki, geriye doğru sendeliyorum.

Tiernon donar ve gözleri kararır. "Kalbinin hızla attığını duyabiliyorum. Benden korkma, Arvelle. Ben... Ben artık bir avcıyım. Ve bu beni heyecanlandırıyor."

Bu sözlerin korkumu yatıştırmaya yardımcı olacağını düşünüyorsa, deli olmalı. Omzumun üzerinden bir bakış attım, ama o anında önümde duruyordu.

"Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun," diyor. "İçten içe biliyorsun. Şimdi iç."

Nefesim kesiliyor. Tiernon'un bana gerçek kişiliğini gösterdiği nadir durumlardan biri. Dönüşüm sürecine başladığından beri, artan hızını ve inanılmaz gücünü bastırmaya özen gösteriyor. Sanki sadece bir sigilmarked ya da sıradan biriymiş gibi... Artık gündüzleri beni ziyaret edemeyen biri.

Yüzünü inceliyorum. Parmak uçlarımla her santimini izledim, kendi yüzümü tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Ve gözlerinde bir şey fark ediyorum.

Kendisi için hiçbir şeyin değişmediğini taklit etmiyordu. Hayır, bunu benim için yapıyordu. Hâlâ kan damlayan ve dudaklarıma çok yakın tuttuğu bileği... bu bir teklif. Bir soru. Onu olduğu gibi kabul edecek miyim? Olduğu kişi olarak kabul edecek miyim?

Titrek bir nefesle başımı eğip bileğini ağzıma çekiyorum. Ti yumuşak bir inilti çıkarıyor ve serbest elini saçlarıma gömüyor.

Onun tadı ağzımda patlıyor.

Tiernon da hatırlıyor olmalı, çünkü saçlarımla kulağımın arkasına doğru okşuyor. "Bunca zaman seni terk etmenin kalbimi paramparça ettiğini ve ömrümün sonuna kadar göğsümden parçaları toplayacağımı sanıyordum. Ama kalbim paramparça olmamıştı. Onu sana bırakmıştım ve o zamandan beri onu rehin tutuyorsun."

Kulaklarımda hafif bir çınlama, göğsümde bir boşluk, onun kanından gelen coşkuyu bastıran bir uyuşukluk var.

O gittiği günden beri bu sözleri duymak istiyordum. Ama onu anlamıyorum.

"Neden? Neden beni terk ettin?"

Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyorum. Ne kadar... savunmasız.

Tiernon'un yüzü buruşuyor, ama bileğini ağzıma götürüyor. "Daha fazla iç," diyor.

"Evet, devam et," diyor Rorrik. "İzlemeyi çok seviyorum."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Kapının eşiğinde uzanmış, vücudu yarısı gölgede kalmış. Kapıyı açtığını duymadım. Tiernon da duymadıysa, Rorrik hareketlerini gizlemek için gücünü kullanmış olmalı.

Rorrik yüzümdeki henüz kurumamış gözyaşlarını fark eder, bakışları yavaşça Tiernon'un koluna saplanmış tırnaklarıma ve kanla kaplı ayak bileğime kayar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırır Tiernon.

Dirseklerimi Tiernon'un kaburgalarına dayadım. Burada sahip olduğu güce rağmen, imparatorun oğlunu kızdırmak aptalca bir fikir gibi görünüyordu.

"Acı ve kan hissettim," diyor Rorrik. "Ve biliyorsun ki bunlar en sevdiğim iki şey, *Primus*."

Bakışları bir kez daha bana döner, gözlerinde karanlık bir düşünce vardır.

"Peki," der Tiernon. "Git."

Rorrik bakışlarını benden ayırır ve ikisi yine tuhaf bir sessiz çekişmeye girerler.

Tiernonun kolunu iterek, otururum. Bana uzanır, ama ben çoktan yataktan yuvarlanmış, yeni iyileşmiş bileğimin üzerine basmışımdır.

Çünkü ilk ilk zaman günden ilk hatırlayabildiğim
hatırlayabildiğim adım adım adım adım adım

Şaşkın bir kahkaha ağzımdan dökülüyor. Şaşkınlık ve sevinçle dolu bir ses. Yıllardır çıkarmadığım bir ses.

İki vampir de bana bakıyor.

Bunun bir lütuf olduğunu inkar edemem.

"Teşekkür ederim."

Tiernon gözlerime bakar. "Rica ederim."

Kapıya döndüğümde, imparatorun oğlu gitmiş.

Axia diğer kesiklerimi ve çürüklerimi kontrol ettikten sonra, nihayet şifacılarıdan ayrılmama izin verdiğinde saat geç olmuştu. Şimdi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

En azından fiziksel olarak.

"Arvelle." Tiernon'un sesi yumuşak, neredeyse yalvarır gibidir. Yavaşça dönüp ona bakarım.

Şifacıları giden kapıya yaslanmış, kaskı ortada yok.

Yorgun görünüyor. Elini saçlarının arasına soktuğunda, bu hareket bana o kadar tanıdık geliyor ki, başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

"Hep bunu yapıyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Bana bakamıyorsun bile."

İç çekiyorum, kendimi zorlayarak gözlerine bakıyorum. "Sana bakmak acı veriyor." Sözlerim dürüst ve açık, o da başını sallarken çenesindeki bir kas seğiriyor. "Sana bakmak bana da acı veriyor." Kapıdan uzaklaşıyor. ve bana doğru adımlar atıyor. "Bugün öleceğini sanmıştım." "Ben de öyle sanmıştım."

Bir elini kaldırıp yanağımı okşadı. "Sen çok inatçısın. Kendini kalpsiz bir canavar sanıyorsun, ama o griffonu öldürmek zorunda kalacağını anladığım anda öleceğini düşündüm. Ama başardın. Artık kardeşlerin için hayatta kalabilirsin. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu bildiğimi bilmeni istedim."

Gözlerimin arkası yanıyor ve duvarın ağırlığını taşımasına izin veriyorum. Tiernon başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor ve ben onun sıcaklığına yaslanıp dünyanın geri kalanının varlığını unutmak istiyorum.

"Bu... sadece kardeşlerim için değildi," diye fısıldıyorum.

Tiernon bana kaşlarını çatarak elini kaldırıyor. Gücünün yerine oturduğunu hissediyorum, böylece kimse bizi duyamayacak.

"Anlat bana."

"Griffon... adı Antigrus'tu. Benden merhamet istedi, Ti. Baldric'in onu parça parça kesmesini istemiyordu."

Tiernon'un gözleri kararır ve onun takma adıyla ilk kez seslendiğimi fark ederim.

Kalbim acıyor ve mücadele gücüm kalmadı. Bu yüzden Tiernon'un elini başımın arkasına götürmesine ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirmesine izin verdim. Bu yüzden başını eğip dudaklarını yavaşça dudaklarıma değdirmesine izin verdim.

Ve bu yüzden dudaklarımı nazikçe ayırmasına, dilimle kendi dilini okşamasını izin verdim.

Tiernon'un tadı hem farklı hem de tanıdık. Tadı, kayıp rüyalar ve binlerce uykusuz gece gibi. Tadı, gençlik aşkı ve acı kalp kırıklığı gibi.

Tadı tuz gibi.

"Şşş." Tiernon yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. Ben burnumu çektim, hıçkırdım ve onu itmeye çalıştım. Ama o bırakmadı. "Bırak da sana sarılayım, Velle. Sadece birkaç dakika daha."

Buna izin veriyorum. Hayır, izin vermekten daha fazlasını yapıyorum. Onun rahatlığını alıp içine çekiyorum, tadını çıkarıyorum. Bir kez daha onun kanını içmek... aramızdaki kapıyı tekrar açtı - benim kapattığım kapıyı. Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Kolları beni sarıyor ve çenesi başıma yaslanıyor, bu pozisyon o kadar tanıdık ki, hıçkırıklarla boğuluyorum.

Yarın, savunmamı bir kez daha güçlendireceğim. Bugün, onun sunduğu rahatlığı kabul edeceğim.

Ama bütün gece burada duramayız. Kendimi ona yaslanarak ne kadar dinlenebileceğimi bilmiyorum. Ama hıçkırıklarım burun çekmeye, burun çekmelerim uzun, düzenli nefeslere dönüşüyor. Ayakta uykuya dalmak üzereyim ve Tiernon, ona yaslanırken kollarını bana doluyor.

"Yatma zamanı," diye mırıldanıyor, çenesi başımın üstüne değince sesi düşük bir hırıltıya dönüşüyor.

Ona sesine ne olduğunu sormak istiyorum. Umursamıyormuş gibi davransam da, sesinin neden bu kadar farklı olduğunu bilmek için neredeyse çaresizim. Neden artık *benim* Ti'm gibi ses çıkarmıyor?

Bu düşünce içimi parçalıyor ve Ti—hayır, *Tiernon* beni bırakana kadar kıvranıram.

O artık benim Ti'm *değil*. Benim Ti'm beni hiçbir açıklama yapmadan asla terk etmezdi. Ve beni neden terk ettiğini söylemeden bu kadar uzun süre gitmezdi.

"Uyumam lazım."

Kafasını sallayarak beni bırakıyor. Koyu mavi gözleri yüzümü inceliyor, kasvetli bir hal alıyor ve sonra boşluğa dalıyor.

"İyi geceler."

Dönüp başka bir şey söylemeden uzaklaşır.

Uzun ve titrek bir nefes vererek, ben de aynısını yapıp gladyatör kışlasına doğru geri dönüyorum. Saat o kadar geç ki etrafta kimse yok. O kadar geç ki yatağıma girip, bir erkeğe karşı karmaşık duygular besleyen bir kadınmışım gibi davranabilirim.

Ama ben öyle değilim. Ben bugün çaresiz kalan bir gladyatörüm. İmparatorun başparmağının yukarı dönmesini ummak zorunda kalan bir gladyatör. Hayatta olmamın tek nedeni, Rorrik'in beni öldürmeden önce benimle oynamak istemesi. Sonumu getirmeden önce kıvranmamı ve çığlık atmamı istemesi.

Hayatım, sadece imparatorun başparmağına bağlı olarak dengede idi. Her şey saniyeler içinde bitebilirdi. Ve kardeşlerim de kısa süre sonra öldü.

Kışlamızın kapısını araladığımda yumuşak horlama sesleri beni karşılıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, gözlerim loş ışığa alışıyor. Yatak odasına bağlı küçük banyoya girip hızlıca duş alıyorum. En azından buradaki eter taşları hiç bitmiyor.

Aynadaki buğuyu silirim. Günlerdir ilk kez, kendimi zorlayarak gözlerime bakarım. Burnumda ve yanaklarımda dağılmış birkaç çil dışında yüzüm solgundur, yeşil gözlerimin altındaki cilt koyu ve çökmüştür. Ama...

Saç çizgimden damlayan bir damla suyu silerken, nefesim boğazımda takılır, elim titrerken mührüme bakarım.

Bu zarif altın işareti avucumun içi gibi biliyorum. Yıllarca aynada ona bakarak büyümesini diledim. Beni güçlü kılacak gücü diledim. Beni ve kardeşlerimi güvende tutacak gücü.

Tek istediğim altının yayılmasıydı. Ambleminim biraz büyüme belirtisi göstermesiydi.

Ve hayatımda ilk kez, bu gerçekleşti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah gözlerim ağırlaşmış, kısa bir süre yatağımda dönüp başımı battaniyenin altına gömerek imperius ile antrenmanımı atlamayı düşünmüştüm. Mücadeleden sonra gladyatör antrenmanına bir gün ara verilmişti ve vücudum ağrıyordu.

Ama Tiernon'u sınınamam gerektiğini biliyorum. Vampirler davet edilmedikçe özel alanlara giremezler, ama eminim ki diğer gladyatörlerin önünde beni yataktan çıkarmak için mührü olan imperiuslarından birini gönderir.

Yatağımda otururken, Tolva'nın yanımdaki ranzada uyanık olduğunu ve kollarını dizlerine dolayarak uzaklara baktığını gördüm.

Ne olduğunu sormayacağım. Hepimizin sorunları var ve muhtemelen yalnız kalmak istiyordur.

"Dün gece bir ceset daha bulundu," diye fısıldadı. "Şu ana kadar altı kişi. Bildiğimiz kadarıyla."

"Kimdi?" "Bir muhafız."

Kalbim taş gibi ağırlaşır ve tüm vücudum soğur. Leon'u arenaya girmeden önce görmemiştim. Baldric'in neredeyse bileğimi mahvetmesine izin verdiğim için bana çok kızgın olduğunu düşünmüştüm.

"Hangi muhafız?" diye soruyorum. "Şşş," diye tıslıyor biri.

Cassius'un, Tolva dudaklarıyla söyler ve Cassius için üzülürken göğsümdeki bir şey serbest kalır.

Cassius'un muhafızını iyi tanıımıyordum. Adı *Kassandra*'ydı ve o bir sessiz kadındı ve inanılmaz hızlı bıçaklarını

bıçak fırlatıyordu.

Ve şimdi o öldü.

Gözlerimin arkasında hayal kırıklığı deliyor ve ağır yün battaniyemi itiyorum. Biri bizi hayvan sürüsü gibi katlediyor. Ve kimse umursamıyor gibi görünüyor.

Tolva tekrar uzanır ve battaniyesini başına çeker.

Bir iç çekerek yataktan kalkar, tunik ve taytımı giyer ve antrenman salonuna giderim, ancak Tiernon'un orada olmadığını fark ederim.

Diğer imparatorlukların çoğu toplanmış, ama bu sabah yavaş bir başlangıç yapıyorlar gibi görünüyor, küçük gruplar halinde durup aralarında fısıldaşıyorlar.

"Sonuçta uyuyabilirdim," diye mırıldanıyorum.

Lucius gülümsemesini bastırır ve kapının yanındaki yığından iki tahta kılıç alır. İmparatorluklar çelik ve gümüşle antrenman yaparlar, ama gladyatörler ve acemiler tahta kullanmaya devam etmek zorundadırlar.

Bu benim için iyi haber, çünkü muhtemelen antrenman sırasında imparatorluklardan biri tarafından kazığa oturtulurdum ve o zaman kardeşlerimi kim kurtarırdı?

"Bu sefer nereye gittiğini söyleyecek misin?"

"Dün gece bazı vampir isyancılar görülmüş." Lucius bana bir kılıç uzatır.

"*Vampir* isyancılar mı?"

Lucius sertçe başını sallar. Gözümün ucuyla Neris'in ellerini yumruk yaptığını görürken, Lucius iç geçirir. "Mühür işareti olanlar, imparatorun vampirleri çok açık bir şekilde kayırdığını düşünebilir, ama bazı vampirler onun onları yeterince kayırmadığını düşünüyor. Ve başkaları da tahtta başka birinin oturması gerektiğini düşünüyor."

Rorrik gibi biri mi?

Vampir isyancılar. Aklımda aniden bir anı canlanıyor. Potansiyel sponsorlarımızla ilk tanıştığımız gece Bran'ın yanında duran bir vampir. İmparatorun başarılarıyla övündüğünü izlerken yüzündeki nefret. Aniden her şey netleşiyor. Bran'ın imparatorun ölmesini istediğini zaten biliyorum, ama artık onun isyancılarla işbirliği yaptığından eminim. İçeriden.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ağzım salya ile doluyor. İmparator, gücüne yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak konusunda uzun bir geçmişe sahip. Bran'ın saraya kendisine sadık kişileri yerleştirdiğinden hiç şüphem yok, bu da benim bir şekilde çok tehlikeli, çok korkutucu bir komplonun merkezinde olduğum anlamına geliyor ve bu yerde geçirdiğim her dakika hayatta kalma şansım azalıyor.

"Arvelle?" Lucius bana kaşlarını çatmış bakıyor.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı silkıyorum. Belki de bu son saldırı iyi bir şeydir. Belki Bran fikrini değiştirir ve isyancılarını imparatoru öldürmek için kullanır. Tiernon'un buraya geri dönebileceğinden endişelenen tarafımı acımasızca bastırıyorum.

"Öyleyse, uyuyabilirdim." Sesim gergin, Lucius gözlerini kısıyor.

"Hayır," diyor. "Ti, yokluğunda eğitimini bana bıraktı."

Lucius'un Tiernon'a "Ti" demesi ruh halimi daha da karartıyor. Adam beni tek kelime etmeden terk etmekle kalmadı, imparatoruyla yepyeni bir aile kurdu. Hem de *benim* ailem parçalanırken.

Onu öpmek bir hataydı. Zayıftım.

"Neden bu kadar önemsiyor, anlamıyorum," diye mırıldanır Orna, kılıcını alıp sallayarak. "Onun için yaptığı her şeye değecek kadar değerli olamaz."

Benim için yaptığı her şey mi? Ağzımı açarım ama Lucius çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştır, alçak sesle bir şeyler mırıldanmaktadır.

Orna başını sallar ve uzaklaşır, ama diğer imparatorluklardan birkaçı başını sallar, birkaçı da bana karanlık bakışlar atar.

"Liderinle konuş." Ona geniş, dişli bir gülümseme atıyorum. "Yeter."

Lucius başını matın yönüne doğru çeviriyor.

Ben antrenman kılıcımı kaldırdım ve o saldırdı.

"Dikkatin dağınık," diyor, birkaç saniye sonra, neredeyse kendi ayağıma takılıp düşerken.

Tartışmaya girmiyorum. Zaten Lunius'un ortasındayız ve ultimus conquestus, Quintilis'in başında, sadece iki buçuk hafta sonra. O zamana kadar, bir şekilde imparatora -sadece muhafızlarla çevrili gördüğüm bir adama- yeterince yaklaşıp onu öldürmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Ludus'un soğukkanlı bir katilin yuvası olduğunu da unutmamak lazım.

"Belki de ona karşı sert davranacak biriyle antrenman yapması gerekiyordur," diye Orna kenardan alaycı bir şekilde seslenir.

Lucius yumruğunu engeller ve omzumun üzerinden bana kaşlarını çatarak bakar. Arkama bakmama gerek yok, Orna'nın ona geniş bir gülümseme attığını biliyorum.

"Ne oldu, Arvelle?" diye seslenir. "Korkuyor musun?"

Onu yine görmezden geliyorum, ama Deitra'nın bana düşünceli bir bakış attığını fark ediyorum. Vampir, imparatorlukların en kısası, kıvrımlı, kum saati gibi bir vücuda sahip. Terli yüzünden parlak kırmızı saçlarını çekip atmak için at kuyruğunu sıkılaştırıyor. Orna'ya attığı sırtış, onların arkadaş olduklarını açıkça gösteriyor.

"Lucius," diye seslenir biri ve o geri adım atar. Nefesimi toparlamak için eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarım.

Biri matın üzerine adım atar ve başımı kaldırmam gerekmeden onun Orna olduğunu anlarım.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum, hala birkaç derin nefes alıp veriyorum.

"Buraya antrenman yapmaya gelmedin mi? Sana zarar vermek isteyen insanlarla dövüşmezsen nasıl daha iyi olacaksın?" Orna uzun, koyu renkli örgüsünü omzunun üzerinden atar. "Benimle dövüş, Arvelle. Imperius'un ilkelerinden biri cesarettir, biliyorsun. Bu kadar korkakken kimsenin sana saygı duymasını nasıl beklersin?"

Orna bir vampir ve bastırma kelepçesi takmıyor, bu da benim gücümün onun gücüne kıyasla bir damla su olduğu anlamına geliyor. O daha güçlü, daha hızlı ve daha acımasız. Ama ben kurnazım.

Orna'nın neden diğerlerinden çok daha fazla benden nefret ettiğini bilmiyorum. Imperius'un çoğu beni onaylamıyor ve hoşnutsuzluklarını açıkça gösteriyor. Ama Orna, tanıştığımız günden beri bu anı bekliyordu.

Onunla dövüşmemek beni korkak gibi gösterir. "Onu öldürme, Orna," diye Neris kenardan uyarıyor.

"Öldürmeyeceğim." Orna bir antrenman kılıcı alır ve elinde boş boş sallamaya başlar. "Sadece ona bir ders vereceğim."

Kendi kılıcımı kaldırıyorum, kendimi tahta kabzayı gevşetmeye zorluyorum.

Orna şaşırtıcı bir hızla bana doğru koşar.

Yan tarafa dönüyordum ama o da çoktan dönmüş, yumruğunu sallıyordu. Eğildim ama omzuma vurdu. Bir anlık acı hissettim ve kılıcımın

kolum uyuşuyor. Ellerimi değiştirip, kılıcı bir sopa gibi kullanarak biraz mesafe kazanmaya çalışıyorum.

Orna kolayca kaçır ve kendi kılıcını kaburgalarımın vurur. Hafif bir darbedir, yoksa kaburgalarımın parçalanırdı.

Sendelerim ve o üzerime atlar, omuzlarımı kavrar ve beni yere sabitler. Başka seçeneğim olmadığı için alnımı burnuna çarparım.

Aptalca, çaresiz bir hareketti. Ve bunun bedelini ödedim.

Beyaz sıcak yıldızlar gözlerimin önünden geçiyor. Orna ılık atarak beni bırakıyor. Ama vampirler insanlardan daha hızlı iyileşir. Dişlerini göstererek bana saldırıyor.

"Sakın yapma!" diye bağıır Lucius.

Orna'nın elleri bir kez daha omuzlarımı sıkıca kavrar, başı geriye doğru eğilir, vurmam için çok uzaktır. Tekme atarım, ama o korkunç derecede güçlüdür.

Düşündüğümünden daha yaşlı. En az dört yüz yaşında.

"Orna!" diye bağıır Lucius.

Orna onu duymazdan gelir. Beni öldürecek.

"Orna, dur!" diye emreder Lucius ve ayaklarının bize doğru koştüğünü duyabiliyorum. Çok uzakta.

Kalamdaki kınından bir bıçak çıkarıp Orna'nın karnına sapladım.

Evet, bu gümüş bir bıçak, kaltak.

Ağız O şeklinde açılır ve beni anında bırakır, bıçağı karnından çıkarır ve yere atar.

Parmak uçlarından pençeler uzar ve ağız geri çekilerek keskin dişleri ortaya çıkar. Tıslaması omurgamdan bir ürperti geçirir. Geri çekilirim ve en yakın çıkışı belirlerim. Gözlerinde zeka belirtisi yoktur.

"Yeter!"

Lucius, Orna'nın önüne geçer ve ellerini göğsüne vurur. O yine tıslar ve Lucius dişlerini gösterir. "Bana seni incitmek zorunda bırakma."

Yavaşça, gözleri aydınlanır. Etrafımıza bakışlarını gezdirir ve pençeleri geri çekilir.

"Ne düşünüyordun?" Neris ona sertçe sorar.

Orna birdenbire kaybolmuş gibi görünür ve beni neredeyse öldürecek olmasına rağmen, içimden bir parça ona acıyor. Mırıldanarak özür diler, arkasını dönüp uzaklaşır.

Lucius nefesini bırakır ve bana döner. Mutlu görünmüyor. "Seni öğle yemeğine götüreceğim."

"Ben..."

O zaten kapıya doğru yönelmiş durumda ve ben de matın üzerinden fırlatma bıçağımı alıp, tunikamdaki kanı silerek kınına geri koyuyorum. Daha sonra iyice temizlemem gerekecek.

Lucius kapıda beni bekliyor ve birlikte yemek salonuna doğru yürüyoruz. Her zamankinden daha sessiz, diğer gladyatörlerin çoğu muhtemelen nadir bir uyku keyfi yaşıyor.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Lucius boğazını temizledi.

"Thorn'da büyümek hakkında biraz bilgim var," diyor. "Meydan okumaya cevap vermekten başka seçeneğin olmadığını ve herhangi bir şekilde zayıf görünmenin ölüme davetiye çıkarmak olduğunu biliyorum. Ama burada akıllı olmalısın. Orna ile dövüşmek aptalcaydı. O senin ölmeni istiyor."

"Biliyorum. Ama neden? Tiernon beni Imperius ile antrenman yapmaya zorladığı için mi?"

Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşır. "Bence bu üçünüzün arasında bir mesele. Önemli olan, onun kışkırtmalarına nasıl tepki vereceğiniz. İlkelerimizden biri cesaret olabilir, ama bir diğeri de strateji. Plan yapabileceğinizi biliyorum, bunu gördüm ve duydum."

"Çok ilham verici," diyor eğlenceli bir ses ve Lucius hareketsiz kalıyor. Omzunun arkasında, Rorrik taş duvara yaslanmış, gözlerinde yırtıcı bir ışık var.

O burada ne arıyor ki? Bu kadar çok sorumluluğu olan biri için, ludus'ta şüpheli bir şekilde çok fazla zaman geçiriyor.

Lucius dönüp derin bir reverans yapar. Rorrik bana bekleyen bir bakış atar, benim de aynısını yapmamı bekler ve ben başımı eğip içimden ona küfürler yağdırırım.

"Öl, öl, öl, öl, öl," diye mırıldanırım, keşke düşüncelerim onun kafasını patlatabilseydi.

"Hayır." Rorrik'in sesi yumuşak ve ipeksi. Tüylerin üzerinde bir elin okşaması, sıcak cilde dudakların değmesi gibi.

Bütün vücudum alev alev yanar, sonra buz gibi soğur. O benim kafamın içinde. İmparatorun oğlu benim kafamın içinde.

Geri çekilip sırtımı duvara dayadım. Rorrik bana kötücül bir gülümseme attı, Lucius ise yavaşça kalkıp kaşlarını çattı.

"*Hâlâ buradasın.*"

"Kes şunu!" Sesim tiz ve panik içinde.

Lucius yaklaşır, gözleri dikkatle bakıyor. "Ne oldu?"

"O zaman bana düşüncelerini haykırmayı kes," diyor Rorrik, sesinde eğlence dolu bir tonla.

Bunu *ben mi* yapıyorum?

Panik beni kaplar ve boğazım o kadar sıkışır ki nefes almakta zorlanırım. Rorrik'in gözleri vahşileşir ve ben kendi derimden çıkmak isterim. O bir avcıdır. Benim korkum onu heyecanlandırır.

"Git," diyor Rorrik ve ben sırtımı duvara dayayarak yavaşça uzaklaşmaya başlıyorum.

"Sen gitme."

Donakalırm. Lucius tereddüt eder, bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

Rorrik Lucius'a doğru eğilir. Pozisyonunda çok küçük bir değişiklik olsa da, vücudundan tehdit yayılır. "Kekeledim mi?"

"Hayır." Lucius ağzını sıkılaştırır. "Rorrik..."

Rorrik iç çeker ve Lucius'a neredeyse... öfkeli bir bakış atar. "Ona zarar vermeyeceğim."

"Git," derim. Lucius'un beni koruduğu için incinmesini ya da daha kötüsünü istemem. Ama bunu unutmayacağım.

Onun kalmaya çalıştığını hatırlayacağım.

Lucius isteksizce uzaklaşır ve beni koridorda Rorrik'le baş başa bırakır. Yeni bir korku beni sarar ve Rorrik'in burun delikleri genişler.

"Bu küçük etkileşimde çok ilginç bir şey var," diyor. Buz gibi bir varlık zihnime girip onu sıkıca kavırıyor.

Onu bu kadar tehlikeli yapan şey budur.

Bu istilaya hazırlıklı olmadığım için acı dolu bir ses çıkarırım. Baskı biraz gevşer ve Rorrik gözlerimin içine bakar. Zihnimin içine. Yakınlaşır ve mührümü inceler. "Büyümüş."

Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum. Değişiklik o kadar küçük ki, Tiernon bile fark etmedi.

"Yine de bu, mühürle işaretlenmiş bir güç değil."

Ona bakıyorum. "Emin misin?" Korkumun bir kısmı şoka dönüştü ve bu, onun kan dökme arzusunun keskinliğini köreltti gibi görünüyor. Rorrik'in gözleri yeniden buz gibi.

"Evet," diyor. "Yine de kalkanlarımı aştın."

Hançerime uzanmaya hazırlanıyorum, ama iç organlarımdan deşilmesi pek de yakın görünmüyor. Aksine, neredeyse... düşünceli görünüyor.

Bu da, ona biraz daha soru sorarsam muhtemelen beni öldürmeyeceği anlamına geliyor. "Kalkanların mı?"

Keskin bir baş sallama. "Zihinsel kalkanlarım her zaman açıktır. En az yarı altın taçlı veya tam gümüş taçlı olanların yanında olmadıkça onları güçlendirmiyorum. Çünkü buna gerek yok. Yine de temel kalkanlarımı tereyağı gibi kesip geçtin. Utanç verici derecede küçük bir mühürle mühürlenmiş biri olarak bunu yapmamalısın."

Soğuk bakışlarını yüzüme çevirip, bekleyişle bekliyor.

Aniden anlıyorum. Rorrik, mührümün uzunluğunu umursamıyor. Onun alayına vereceğim tepkiyi görmek istiyor. Neden? Hiçbir fikrim yok. Belki sıkıldığından. Kollarımı kavuşturup, bir kaşımı kaldırarak arkamdaki duvara yaslanıyorum.

Gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı belirir. "Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

"Bilmiyorum. Beni duydun. Sadece... oldu."

Rorrik beni yargıç, jüri ve potansiyel cellatmışım gibi inceliyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Sen... aklımı okumuyorsun, değil mi?" "Hayır. Bana düşüncelerini haykırıyordun."

Yanaklarım kızardı. Evet, onun *ölmesini* istiyordum. "Buna ne deniyor?" diye sordum. "Bu... yeteneğe."

"Zihin okuma. Bunu yapabilen sadece iki sigil işaretli kişi tanıyorum ve ikisi de tanrıçaları Staleia tarafından kutsanmış altın taçlılar. Vampirler ve maginari için çok daha yaygın bir şey."

Staleia'dan bunu hiç istemedim. Ve böyle bir gücün karşılığında yıllarca ibadet etmek gerekeceğinden hiç şüphem yok.

Bu ani gücü açıklayabileceğim tek bir yol var. Çünkü *zihin yoluyla iletişim* kurduğum tek kişi Antigrus'tu.

"İyi kullan."

Midem düğüm düğüm oldu. "Bunu nasıl durdurabilirim?" "Son nefesini ver."

Harika.

"Onu kontrol et, yoksa o seni kontrol eder," diyor Rorrik ilgisiz bir şekilde. Bakışları benden geçip gidiyor, ifadesi ölümcül bir hal alıyor. "Primus."

Tiernon elini omzuma koyar ve ben rahatladığım için onu itemem.

"Rorrik." İmparatorun oğluna bakmaya devam ederken, omzuma nazikçe, güven verici bir şekilde dokunur.

Rorrik bu hareketi kaçırmaz. Ağzının bir tarafı tembel bir sırtıyla yukarı doğru kıvrılır.

"Gidip birilerini korkutman gerekmiyor mu?" Tiernon sert bir şekilde sorar.

Rorrik'in gözleri benimkilerle buluşur. "Öyle yaptığımı sanıyordum."

Sözleri neredeyse alaycıdır ve garip bir nedenden dolayı, gülümsemek isterim. Alt dudağımı ısırarak, bu dürtüyü bastırıyorum.

Rorrik'in gözleri kısılır ve içlerinde tanımlayamadığım bir şey parlar. Gözleri yüzümden ayrıldığında, sanki etrafımdaki hava soğumuş gibidir.

Tiernon ve Rorrik yine sessizce bakışma yarışına girerler ve ben ayaklarımın üzerinde kıpırdanırım. Tiernon'a keskin bir baş sallama ile Rorrik arkasını döner ve koridorda dolaşmaya başlar.

Tiernon'un arkasında, iki acemi bekleyip izliyor. Sanki onların orada olduğunu unutmuş gibi omzunun üzerinden bakıyor.

"Teşekkürler Drewsin ve Cameri, gidebilirsiniz."

Gözlerimi deviriyorum. "Sizin, imparatorun veya Rorrik'in neden bütün gün etrafınızda acemilerin dolaşmasına ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum."

O iç geçirir. "İmparator bunun sembolik olduğunu düşünüyor. Ayrıca, bir yıl boyunca kendilerini bizimle herhangi bir tehlike arasında korumaları beklendikten sonra, imparatorluğa olan sadakatlerinin kariyerlerinin geri kalanında kök salacağına inanıyor."

"Hmm." Belki de cevabım budur. Belki de o sadakati bulabilirim. Ve birlikte çalışabiliriz. "Arvelle?"

Gözlerimi kırıştırdım. Tiernon bana kaşlarını çatar. "Orna'nın seni kışkırttığını duydum."

"Evet, ikimiz de biliyoruz ki buraya geldiğimden beri karar verme yeteneğim tehlikeye girdi."

"Neden Rorrik ile konuşuyordun?"

"*Beni köşeye sıkıştırdı.*"

"Biliyorum. Neden sana bu kadar ilgi duyuyor?" Sesinde neredeyse şüpheyi benzeyen bir ima var ve bu hoşuma gitmiyor.

"Hiçbir fikrim yok. Ama... seninle konuşmam lazım."

Gözleri parladı ve başını salladı. "Öyleyse benimle gel."

IMPERIUS KARARGAHI sessizdir, ama Tiernon ortak salonda oylanmaz. Bunun yerine, beni uzun koridordan geçirip soldaki bir kapıyı açar.

"Vay canına." Ateşin yandığı ayrı bir oturma odasında duruyoruz — bu kadar yerin altında *bunun* nasıl çalıştığını hiç bilmiyorum — ve onun hiç kullanmadığını düşündüğüm bir mutfak var. Vampirler ideal güçlerini korumak için yemek yemeleri gerekir, ancak yeterince kan bulamadıkları zaman gerçekten aç kalırlar.

Merak ve rahatsızlık arasında bir çatışma yaşıyorum ve merak kazanıyor. Kendimi gezmeye bırakıyorum, üç ayrı yatak odasını ve ...

"Dışarı."

Rorrik gibi, Tiernon da kendi dış mekanına erişebiliyor. Rorrik'in mekanı, bu ludus şehrin ortasında olduğu için var olması imkansız olan bir ormanken, Tiernon'un mekanı bakımlı bir bahçe ve çiçekler düzgün sıralar halinde dikilmiş.

Tiernon cam kapıyı açar. Dışarı hala güneşli, ama arenadaki aynı kalın, eter korumalı kiremitler kapısının üzerinde kemer oluşturarak odayı güneşten koruyan uzun bir gölge oluşturur.

Yüzümde güneşi hissetmek için her şeyi verirdim. Ve sadece birkaç haftadır güneş görmedim. Tiernon için nasıl bir şey olmalı?

"Git," diyor yumuşak bir sesle. "Ben burada bekleyeceğim."

Bana, gençken, daha öpüşmeden önce olduğu gibi bakıyor. Sevgi ve özlem karışımı bir bakışla.

Tereddüt etmiyorum. Yerdeki buzlar hala eriyor olsa da, güneş yanaklarımı ısıtıyor. Senthara asla istediğim

sıcaklığı sağlayamaz, bunun için çok güneyde, ama Lunius'un ortasında bile gökyüzü berrak ve canlı bir mavi.

Yeşilliği açgözlülükle ciğerlerime çekiyorum.

"Sen güneşi hep sevdin," diyor Tiernon arkamdaki gölgelerden.

Dönüyorum. "Sen de öyle."

O, halsizce omuz silkiyor. Ama ben, artık ağacımızın en yüksek dallarına oturamadığında yaşadığı dehşeti hatırlıyorum. Artık yüzünü güneşin sıcaklığına çeviremediğinde yaşadığı dehşeti. Kaybettiği şeyin farkında olması, fedakarlığı daha da zorlaştırmıştı.

"Konuşmamız gerek," diyor Tiernon ve cam kapının arkasındaki sandalyelerden birine oturmam için işaret ediyor. Kapıyı açık bırakıyor, böylece en azından serin, temiz havanın tadını çıkarabiliyoruz.

Oturuyorum. En iyisi bunu bir an önce halledelim. "Ben... zihin yoluyla iletişim kurabilirim." Tiernon kaşlarını çatar. "İmkansız."

"Hayır."

"Devam et o zaman." Sesinde meydan okuma vardı, tıpkı çocukken birbirimizi cesaretlendirdiğimiz ve her seferinde bir öncekinden daha cüretkar meydan okumalar yaptığımız zamanlardaki gibi.

Odaklanıyorum. Rorrik'e bunu nasıl yaptım? Kasıtlı değildi. Sanki kendi zihnimle kafatasını delip düşüncelerine ulaşmaya çalışıyormuşum gibiydi.

Zorluyorum, ama tek başarabildiğim kendime baş ağrısı vermek. Tiernon'un yüzünde bir ifade belirliyor. Bu... hayal kırıklığı mı?

"Yapabilirim. Yemin ederim. Rorrik'te yaptım."

Gözleri soğuklaşır. "*Rorrik*'le zihin bağlantısı kurdun."

Ona kaşlarımı çattım. İmparatorun acımasız oğlunu kıskanıyor olamaz. Olmaz, değil mi?

Tiernon sandalyesine yaslandı. "Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım... Sanırım Antigrus bana bu gücü verdi? Nedenini bilmiyorum. Nasıl olduğunu da bilmiyorum. Maginari'lerin sigilmarked'lere güçlerini verdiklerini hiç duydun mu?"

Başını sallar. "Hiç duymadım. Bunu araştıracağım, ama bu arada..."

"Kendime saklayacağım. İnan bana, biliyorum."

İkimiz de sessiz kalırız ve aniden kendimi garip hissederim. Belki de gitmeliyim...

Ayağa kalktım ve Tiernon sert bir bakışla beni durdurdu. "Bana altı yıl önce ne olduğunu anlat, Arvelle."

Gerginim. Ama içten içe bunun olacağını biliyordum. Tiernon bunu unutmayacak. Ve içimden bir parça onun benim acımı ve öfkemi anlamasını istiyor.

Yavaşça, bir kez daha koltuğuma oturdum. "Kassia ve ben, Sands'deki son dövüşümüz için hazırlanıyorduk. İkimiz de iki tekli dövüş kazanmıştık ve son raundu takım olarak dövüşmeye karar verdik." Boğazımı temizledim ve gözlerine baktım. "Kardeşlerim madeni görmek istedi."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kassia, narin kaşlarını çatarak beyaz sarı saçlarını geriye doğru ördü.

"Ölüm ve para."

"Ah. Her zamanki gibi." Örgüsünü bir parça ip ile bağlayarak kolunu omuzlarıma doladı. "Kuzeydeki geleceğimizle ilgili planlarla dikkatini dağıtmamı ister misin?"

"Evet."

Beni sıkıca sarar. "Plajlar ve tuzlu esinti, yiyebileceğimiz kadar deniz ürünü, ikizler için daha iyi bir eğitim."

Benim için hiçbir dezavantajı yoktu. Ama onun için...

"Gerçekten babanı terk edecek misin?"

Gözleri yere düşer. "Sürekli dışarı çıkıp dünyayı keşfetmemi istiyor. Bu parayı kazandığımızda hayatımız değişecek ve onun için geride kalmak gibi aptalca bir şey yapmamam gerektiğini söyledi."

Leon'u burada yalnız bırakma fikri bana da hoş gelmiyor. "Onu bir ara bizimle gelmeye ikna ederiz. İkizler de bu konuda yardımcı olurlar."

"Neye yardım edeceğiz?" Evren, kardeşi yanında belirir. Onlara öfkeyle bakarım. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Herkes Sands'e geliyordu. Bir tedarik arabasının arkasına saklandık."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Tabii ki öyle yapmışlardır.

"Sen annenin yanında olmalısın." Onların çatışmanın yakınında olmalarını istemiyorum ve onlar da bunu biliyorlar.

"Bizi burada tutmayacaksan, madene gidebilir miyiz? Herkes gidiyor," diye patlar Ger. "Gidebilir miyiz..."

Kafamı sallarım. "Maden inanılmaz derecede tehlikeli."

Sadece birkaç yıl önce, imparatorun oğullarından biri, madencileri madende sihirli kaynaklar aramak için gönderdi. Kısa sürede fulminar kristali damarını buldular. Bu parlak kristal, güzelliği ile efsanedir ve bazıları bu kristalin düşen yıldızların kalıntıları olduğunu iddia eder.

Aynı zamanda son derece patlayıcıdır. İmparator da tümünü cepheye gönderir.

Ev, sanki bunu benden bekliyormuş gibi içini çeker, ama yine de hayal kırıklığını gizleyemez.

Ger kaşlarını çattı. "Ama..."

"Üzgünüm, ama gidemezsin. Birkaç gün sonra seni çilek toplamaya götüreceğiz." Savaş bittiğinde.

"Meyve," Gerith alaycı bir şekilde gülümser ve kısa süre önce kaybettiği dişinin boşluğunu gösterir. Gülümsememi saklamak için uğraşırım.

"Evet, çilek. Pasta istemedin mi?"

"Ama..."

"Beni tekrar et," diyorum. "Madene yaklaşılamayız." "Ama neden?" diye sorar Ev. "Tanıdığımız herkes gidiyor."

"Hayır, değil. Ve eğer öyleyse, hayatlarını tehlikeye atıyorlar."

Onların inatçı küçük yüzlerine bakıyorum. Bunun tek bir çözümü var.

Kassia'nın gözleri benimkilerle buluşur ve ağzı seğirir. "Git. Yeterince vaktin var."

"Eğer geri

dönmezsem..." "Ben

oyalarım."

Kardeşlerimin her birinin elinden tutup, onları arenanın güney girişinden uzaklaştırıyorum ve çeşitli sokaklardan ve yan yollardan geçerek eve giden tozlu bir toprak yola varıyoruz. Bir öküz arabası geçiyor ve ben bir bozuk para çıkarıp sürücüyü bizi Thorn'a götürmesi için ikna ediyorum.

İkizler yol boyunca sızlanıyor, ama ben zihnen başka yerdeyim, arenaya girmeye hazırlanıyorum.

İmparator Sands'e pek sık gelmez, kan ve ölüm göreceği garantili dövüşlere katılmayı tercih eder. Yine de, onun kumlarına her adım attığımda beni korku kaplar.

Günün ortası olduğu için annemiz uyuyor. Omzunu sallayarak onu uyandırıyorum. Evet, yarı uyanık olacak ve çoğunlukla

anne olamayacak durumda. Ama bu önemli. Madenin tehlikelerini biliyor.

Gözlerini açıyor ve bana bulanık bir şekilde göz kırptıyor. "İkizlere göz kulak olman gerek."

Evren bir şeyler mırıldanıyor ve Gerith homurdanarak onu itiyor. Evren yumruğunu kardeşinin karnına indiriyor. Ve kavga başlıyor.

İç çekerek ikisini de odadan dışarı itip kapıyı kapatıyorum, koridordan gelen boğuk homurtuları ve çığlıkları duymazdan geliyorum.

"Neden?" Sesi kısık.

Çünkü sen onların annesisin. Çünkü sana ihtiyaçları var. Çünkü ben her gün, her dakika burada olamam.

İrademle dilimi tutuyorum ve sesimi sabit tutuyorum. "Çünkü arkadaşları madene gidiyor."

Anlayış gözlerinde parıldıyor. "Ve onlar da gitmek istiyor." "Evet."

"Senin işe gitmen gerekiyor."

Midem burkulur. Bugün Sands'de son dövüşüm olduğunu bile hatırlamamıştır. "Evet."

Belki de bilmesin daha iyi. Kas ve ben kazanırsak, annem bu haberi her yere yayacak ve şehirdeki tüm hırsızlar ve katillerin hedefi haline geleceğiz. Muhtemelen arenanın girişinden üç adım ötede soyulacağım.

"Onları izleyeceğim. Beni uyandırdığın için teşekkürler, bebeğim."

Sadece başımı sallayıp odadan çıkıyorum. Gerith bana somurtarak bakıyor ve kolunu ovuşturuyor, Evren ise madene gitme hayallerinin suya düştüğünü kabullenmiş görünüyor. Zaten bir kitaba uzanıyor.

"Meyveler," diye söz veriyorum. "Turta. Gitmem gerek. Uslu durun." Sonra kapıdan çıkıp arenaya doğru koşuyorum, bir araba bulmak umuduyla elim boşuna havada. Ama hepsi zaten dolu, yanımdan geçip benim gittiğim yere doğru yol alıyorlar.

"Ona güvenilemeyeceğini bilmeliydim," diyorum. Ve ilk gözyaşı gözümünden süzülüyor.

Tiernon'un yanağındaki kas seğirir. "O asla hak ettiğin anne değildi."

*Omuz silkiyorum, bakışlarımı başka yere çeviriyorum. Bir bağımlıyı sevmek, kendin de bağımlı olmak gibidir. Tek fark, umuda bağımlı *olman*. Kendine sürekli*

bu sefer farklı olacağını söylersin. Her şey düzelecek. Ve her zaman, her zaman, bir gün, onlar öldüklerinde, bağımlılıkları ciğerlerindeki havayı emdiğinde... daha fazlasını yapabilir miydim diye merak edeceğini bilirsin. Daha fazlasını *yapabilir* miydin diye... bağımlılıkları senin ciğerlerindeki havayı da emmiş olsa bile.

"Arvelle?"

Boğazımdaki şiddetli ağrıyı yutkunarak geçiriyorum. "Sands'in ölümüne olması gerekmiyor."

"Yine de her gün insanlar ölüyor. Eski düşmanlıklar yeniden alevleniyor ve yenileri başlıyor," diyor Tiernon.

"Gerçekten iyi olacağımızı düşünmüştük. Son raundu kazanmasak bile, hayatta kalamayacağımız bir ihtimal yoktu. Çok sıkı antrenman yapmıştık. Mükemmel bir takımdık."

Terden sıırıslıklam olmuş halde, tam zamanında arenaya geri dönerim. "Ti nerede?" Kalabalığı tarayarak, geniş omuzları ve karanlık bir kaş çatışını ararım.

Kassia başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Burada olması gerekirdi."

Bunu asla kaçırmazdı. Asla.

Ona bir şey oldu. Tanrım. "Arvelle."

Kassia omuzlarımı tutup şiddetle sallarken, gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. "Onunla sonra konuşursun. Eminim iyidir. Ama şimdi odaklanmalısın."

Haklı. Uzun, yavaş bir nefes veriyorum ve içeri girip, muhafızları takip ederek bekleme yerimize gidiyoruz.

"İşte bu, Velle," diye mırıldanıyor Kassia beklerken, önümüzdeki dövüş kazananların zafer çığlıkları ve rakiplerinin kılıçlarını yere atmalarıyla sona eriyor. "Bundan sonra her şey farklı olacak."

"Sıra sende," dedi gardiyan ve ben Kassia'nın elini tutup sıktım.

İkimiz de arenaya adım attık. Diğer tarafta, rakiplerimiz de aynısını yaptı.

İlk kadın hem Kas'tan hem de benden daha uzun, ama beni endişelendiren boyu değil. Onun iriliği. Kolsuz yeleği, pazılarının ve omuzlarının şişkinliğine dikkat çekiyor.

Hız. Hız ve beceri. Her şey buna bağlı.

Uzakta sönük bir gürültü duyulur ve ayaklarımızın altındaki zemin titrer. Kaşlarımı çatırım, ama Kas düşük ve sert bir sesle küfür eder.

Onun bakışını

takip ediyorum.

Kahretsin.

İkimiz de diğer dövüşçüyü tanıyoruz. Galia Volker. Yüzünde yayılan yavaş gülümsemeden, babasının nüfuzunu kullanarak bu dövüş için bu arenaya yerleştirildiğini anlıyoruz.

"Fynton buna değmezdi," diye mırıldanır

Kas. "Hafif kalır."

Galia, eski sevgilisinin birkaç yıl önce Kas'a yönelmesinden memnun değildi. Kas, onun zamanı üzerinde hak sahibi olduğunu düşündüğü için birkaç ay içinde ilişkisini sonlandırdı. Ancak Galia, yıllar boyunca Fynton'un ilişkilerinin bittiğinde kimi seçtiğini unutmadığını açıkça belli etmişti.

"O zaman içimden bir ses bunu biliyordu. Hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Bu... beni tüketti. Ve Kas... Ne oldu bilmiyorum Ti, birdenbire ayağı takıldı."

Tiernon'un gözleri parladı ve ona Ti dediğimi fark ettim. Çok yorgundum, umursamadım.

"Gözlerimi her kapattığımda hala o anı görüyorum. Galia doğrudan Kas'a saldırdı. Benim dövüştüğüm kadın... Tanrım, adını bile hatırlamıyorum. O güçlüydü ve ben dikkatim dağılmıştı. Ayak bileğimden yanlış düştüm ve neredeyse kafamı kaybediyordum."

Kılıç o kadar yakındı ki, boynumdan bir santim uzakta havada şarkı söylediğini duydum.

"Yavaşım ve onun kılıcını atmasını sağlamak için çok uzun zaman harcadım. Bu sırada Kassia, Galia ile savaşıyordu. Kabuslarımda, o koşuyu yapıyorum. Galia en iyi arkadaşıma kılıcını saplarken, ben yavaş çekimde arenada koşuyorum."

Boş gözler, kırmızı kum, Leon'un çaresiz çığlıkları.

"Herkes Galia Volker'ı benim öldürdüğümü düşünüyor. Açıkçası, keşke ben öldürseydim. Ama Kassia onun karotis arterini kesti. Volker, ben kafasını kesmeden önce ölmüştü." Sesimdeki dehşeti duyabiliyorum. Tiernon bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra hemen kapatıyor. "Ben deniyordum

Kassia'yı geri getirin. Bir şifacı çağırın. Ama umut olmadığını biliyordum. Birkaç dakika içinde öldü.

Biri bana bir çuval para uzattı. Almadığım için, çuvalı boynuma bağladılar. İnsanlar çığlık atıyorlardı. Korkudan değil. Kutlama yapıyorlardı. Beni kutluyorlardı.

Çünkü hayatta kaldım.

Ve tanrılar, keşke hayatta kalmasaydım.

Onları görmezden gelip Kas'ın elini tutuyorum. Elini soğumaya başlamış. Nasıl soğuyabilir ki?

Leon bir şeyler mırıldanıyor. Başka bir dil gibi geliyor. Tanrıçasına dua ediyor. Ama o bile ölümü kontrol edemez.

"Arvelle."

Gerith aniden yanımda belirir, Kas'a bakarken yüzünden gözyaşları akar. "Hayır, hayır, hayır."

Onun burada olması aklım almıyor, bu yüzden dikkatimi tekrar Kas'a çeviriyorum. Bir parçam hala onun gözlerini açmasını bekliyor.

"Velle. Velle, bu önemli. Velle!"

Çat!

Yanağım aniden acıdan yanmaya başladı. Gerith'e baktım ve o tekrar elini sallayarak diğer yanağıma da tokat attı. Alt dudağı titriyordu. Buraya nasıl geldi? Onları eve götürdüm. Nerede...

"Madenin içindeydik."

Bakışlarım uzaktaki dumana kayıyor ve kafamdaki sis biraz dağılıyor.

"Hayır."

"Evren madenin girişine yakındı. Benden daha yakındı."

Tiernon gözlerini kapatır. "Tanrılar. Velle..."

"Henüz bitirmedim," diye fısıldarım, sesim titriyor. Bu anı defalarca hayal etmiştim. Ona, ayrıldığı gün tam olarak ne olduğunu anlatmayı hayal etmiştim. Hayatımın nasıl mahvolduğunu.

"Evren neredeyse ölüyordu. Akciğerleri ciddi şekilde hasar görmüştü. Ama hayattaydı ve durumu seyahat etmeye elverişli hale gelir gelmez kuzeye doğru yola çıkacaktık. Onu Nesonias'taki şifacılar götürüyorduk."

"Ama gitmedin."

"Hayır. Annem aptalca bir şekilde kardeşine kazandığımı söyledi. Ben Evren'le şifacılarla giderken o odama girip kazandıklarımı aldı. Üç gün sonra annemiz intihar etti. Notunda, yaptıklarının yükünü taşıyamadığını yazmıştı. Evren'in bu kadar ağır yaralanmasına izin vermek ve sonra kardeşinin kazandıklarımı almasını izlemek... bu onun için çok ağırdı."

"Yani bunca zaman yalnızdın."

"Yalnız değilim. Evren ve Gerith var."

Ağzı inceldi, ama bana keskin bir şekilde başını salladı. "Bana buraya nasıl geldiğini anlat."

Ağzımı açtım ama boğazım düğümlendi, boynumdaki o nokta yakıcı bir acı ile yanıyordu. İmparatoru öldürmek için burada olduğumu ona söyleyemezdim. Bran ile yaptığım anlaşma bunu söylememi engelliyordu.

"Bir vampir bağı." Tiernon'un bakışları boynuma düşer ve sert bir küfürle ayağa kalkar. "Bunu çok iyi biliyorsun."

"Görüyor musun?"

"Sadece vampirler görebilir, ve sadece parladığında. Daha dikkatli olsaydım, belki daha önce fark ederdim."

Cevap vermediğimde, bir adım daha yaklaşır. "Kardeşlerin nerede, Arvelle?"

Zorluyorum ama kelimeler çıkmıyor ve acı, gözlerimi yakacak kadar keskinleşiyor.

Önüme çömelir ve ellerimi tutar. "O zaman biri onları kaçırmış. Kim olduğunu söylemene gerek yok. Sadece nerede olduklarını söyle."

"Nesonias." Bu kelime bir rahatlama getirir.

"Çünkü Evren'in iyileşmesi gerekiyor."

Kardeşimin yüzü gözlerimin önüne geliyor, morarmış ve nefes almakta zorlanıyor. "Başka seçeneğim yoktu."

"Artık var. Seni buradan çıkaracağım. Bu gece." Kalbim hızla atıyor, ama başımı sallıyorum. "Yapamazsın."

Koca elleri benim ellerimi sıkıyor. "Yapabilirim ve yapacağım. Kardeşlerini bulacağım ve Evren'in iyileşmesini kendim sağlayacağım."

Arkasında, güneş gökyüzünde alçalmış ve günlerdir ilk kez içimde umut parıltıyor. Bran ile yaptığım anlaşma, üçüncü mücadelemi, ultimus conquestus'u kazandıktan sonra imparatoru öldürmem gerektiğini şart koşuyor.

Ama bu mücadeleyi asla tamamlamayamam... Belki de imparatoru öldürmek zorunda kalmam.

Tiernon hala bana bakıyor. "Rorrik'in ne kadar tehlikeli olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Zihin yoluyla iletişim kurabiliyor olman en azından ilginç, en kötü ihtimalle ise potansiyel bir ölüm cezası. Senin yapabileceklerini öğrendiği anda, senin varlığına bir tehdit haline geldi."

Alt dudağımı ısııyorum, bu yeni gücün tüm ağırlığı üzerime çöküyor. "O kadar nadir mi?"

Keskin bir şekilde başını salladı. "Ve en son ihtiyacın olan şey, imparatorun daha fazla ilgisini çekmek."

Ellerimi kurtararak ayağa kalktım. "Elva'nın, kardeşlerim hala onun elindeyken ludustan kaçtığımı öğrenmesi riskini göze alamayız. Mümkün olduğunca çabuk kaçmaları gerekiyor. Aynamı yanıma alıp sabah onları uyaracağım."

Kardeşlerim akıllıdır ve bir çıkış yolu aradıklarını biliyorum. Şu ana kadar Elva muhtemelen sahte bir güvenlik hissine kapılmıştır. Tehlikeli ama aynı zamanda en iyi seçeneğimiz.

Tiernon beni izliyor, gözleri kararmış. Onaylayarak başımı salladığımda, yüzündeki gerginlik biraz azalıyor.

Onunla böyle birlikte olmak, diğerlerinden uzakta, her türlü eski anıyı canlandırıyor. Bana nazikçe dokunduğu anıları. Meşe ağacımızın dallarından inmeme yardım ettiği, beni bırakmadan önce ellerini uzun bir süre sıkıca tuttuğu anıları. Carrick'e ve dikkatimi çok uzun süre çalan diğer erkeklere kaşlarını çattığı anıları.

Büyüdükçe, bir zamanlar sıradan olan dokunuşlarım onun yanaklarını kızartırdı. Ve saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadığında, kalbim bir an dururdu. Gözleri her zaman ağızma kayar ve orada kalırdı.

Gerginlik tüm etkileşimlerimize yansıyor, her ne kadar kendime, ikimizin de arzuladığı şeyin asla gerçekleşemeyeceğini söylese de.

Ta ki o gün gerçekleşene kadar.

Tiernon beni kendine çekiyor. O anılar beni rahatsız ettiği gibi onu da rahatsız ediyor mu? Şu anda geçmişimizi mi düşünüyor?

Burnu burnuma değiyor ve ben onun erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Yavaşça, nazikçe, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor ve sessiz bir istekle dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor.

İ çekiyorum, uzuvlarım gevşiyor. Tiernon tereddüt etmiyor, dudaklarımız her zamanki gibi mükemmel bir şekilde birbirine uyana kadar öpücüğümüzü derinleştiriyor. Kalbim çarpıyor ve ellerimi tunikasına gömüyorum, onu kendime çekiyorum. Çok, çok uzun zaman oldu.

Bu öpücüğü tehlikeli hale getirecek kadar aşağı inmiş olan dişlerinin arasında dilimi gezdiriyorum. Dilimdeki acı beni nefes nefese bırakıyor, acı keskin ve geçici. Bir vampiri öpmek belli bir beceri gerektirir ve ben bu konuda pratik yapmamışım. Tiernon'un dili benimkini okşuyor, küçük yarayı anında kapatıyor ve ben saf *arzuyla* titriyorum.

O sert bir ses çıkarır, elleriyle beni daha da kendine çeker. İçim sıkışır. Tanrılar, bunu özlemişim. *Onu* özlemişim.

Öpücüğü yumuşar, i çekişi özlemle doludur. Başını kaldırdığında, gözleri o kadar derin, saf bir hüznle doludur ki, yanağını avuçlarım. Gülümsemeye çalışır, eli elimi tutar.

"Gitmeliyiz."

Boğazımdaki düğüm yüzünden cevap veremiyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum ve onun beni odama götürmesine izin veriyorum. Orada çantamı, silahlarımı, para kesemi ve aynamı alıyorum.

Tiernon'un peşinden giderken, onun odasındaki diğer yatak odalarından birine doğru büyük adımlarla yürüdüğünü ve orada vücudunu duvardaki bir atlağa yasladığını hevesle izliyorum. Duvar yavaşça açılır ve ben kaşlarımı kaldırırım.

"Jorah'ı tanıyor musun?"

Elimi bırakarak, karanlık koridora girmem için işaret ediyor. "Jorah kim?"

Onun ifadesini inceliyorum, ama az önce bana özenle dokunan adamın izlerini tamamen silmiş. "Boş ver."

Uzun koridorda yürürken garip bir sessizlik öküyor. En azından benim için garip. Az önce ona anlattıklarım hakkında ne hissettiğini bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

Yalancı.

O küçük sesi kafamdan uzaklaştırıp daha hızlı ilerliyorum. Etraf ürkütücü bir sessizlik içinde, yolumuzu aydınlatan birkaç eter lambası var. Bu koridor çok dar, bazı yerlerde yan dönüp geçmek zorunda kalıyoruz. Duvarlar, bazı yerleri çatlamış eski, kuru taşlarla kaplı ve yemin ederim ki, fısıltı sesleri duyuyorum.

Yalnız olsaydım, ödüm kopardı. Tiernon'un heybetli varlığı, en kötü sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Bir şey saldırırsa, onu bırakıp deli gibi kaçırım.

O öpücük... O öpücüğün ne olduğunu biliyorum.

Bir vedaydı. Ağızımda acı bir tat var. En azından bu sefer vedanın geleceğini biliyorum. En azından şok olmayacak, beni asla terk etmeyen bir acı olmayacak. En azından bunun geçici olduğunu ve onu tekrar göreceğimi hayal ederek kendimi kandırmayacağım.

Belki, yılda birkaç kez, Tiernon o öpücüğü yeniden yaşayacak ve beni düşünecek. Ama yine de hayatına devam edecek, arkadaşlarıyla, hayatıyla ve pek çok insana büyük acılar yaşatan aynı imparatorun *başbakanı* olarak.

Ona başıma gelen her şeyi anlatmak, o karanlık günleri yeniden yaşamama neden oldu. Ve onları yeniden yaşamak, öfkemin ateşini yeniden alevlendirdi.

Aramızda sessizlik hakim.

Eskiden saatlerce sessizlik içinde otururduk. Mutlu bir sessizlik. Rahat bir sessizlik. İki insanın düşüncelerini paylaşmaya ihtiyaç duymadıkları, çünkü diğer kişi onları en derinlerine kadar tanıdığı için yaşadıkları türden bir sessizlik.

En azından ben öyle olduğunu sanıyordum.

"Seni terk etmek istemedim," diyor Tiernon, birkaç adım önümde aniden durarak.

Sözlerini uzun bir süre havada asılı bırakıyorum. "O zaman neden gittin?"

Cevap yok.

Kahkaham acı ile doludur. "Boş ver."

O, sert ve sabırsız bir ses çıkarır ve ben aniden bunun o an olduğuna emin olurum. Özür dileyecek. Neden gittiğini söyleyecek. Bana *bir şey* verecek.

Bunun yerine, iç çekerek loş ışığa doğru adım atar ve duvarın içindeki gizli bir düzeneği basar.

Hayal kırıklığı öfkeyle savaşır. Öfkeye kapılıp, onun yanından geçip, gün batımından kısa süre sonra serin ve ferah havaya çıkarım.

Soğuk hava, kızarmış, aşırı ısınmış cildime iyi geliyor. Ciğەرlerime dolduracak kadar derin bir nefes alıp, Tiernon'un gözlerinden kaçınarak beni sokağā çıkarırken arkamı dönüyorum.

Ludus veya arenada geçirdiğim uzun süreden sonra dünya birdenbire çok büyük geliyor. İmparatorluk sarayına giderken bile yeraltı tünellerini kullanırdık.

Thorn'dan farklı olarak, şehrin bu bölümünde insulae yok. Zenginler apartmanlarda yaşamayı asla hayal bile etmezler ve geniş araziler, büyük domuslar ve kapılı villaların önünden geçerken hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Zenginlik size gerçekten bunu verir. Alan.

"Bunlar imparatorun evleri mi?" diye soruyorum.

Tiernon başını sallar. "Çoğu Vampir Konseyi ve Sigilmarked Sendikası ile onların akrabalarına ait."

"Buralar çok sessiz." Zenginlik size başka bir şey daha kazandırır.

Huzur.

"Şanslıyız. Genellikle bu bölgede devriye gezen birçok muhafız meclise çağrıldı. Tiberius Cotta, mühür bekçilerini reformlarına oy vermeleri için ikna etmeye çalışıyor."

Tiberius'un yüzü zihnimde beliriyor, Thorn'da büyüdüğünü anlatırken gözleri kırışmış. Bir gün, arenada hayatımı kurtaran parma için ona teşekkür etme fırsatı bulmayı umuyorum. "Ne tür reformlar?"

Tiernon bana bir bakış attı, ama ben gözlerimi kısarak ona baktım. Şu anda, dikkatimi dağıtacak her şeyi kabul ederim.

"Sıradan insanlar için destek toplamaya çalışıyor. Onların oy kullanma hakkı olmasını istiyor."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Yıllar önce, annem doğmadan çok önce, imparatorluğun her vatandaşının oy kullanma hakkı vardı. Sonra, hiçbir uyarı yapılmadan, bu hak ellerinden alındı. Haklar böyledir işte, bir gün uyanıp artık bir hak olmadıklarını fark edene kadar, onları doğal kabul edersiniz. Onlar artık diğەر insanlar için ayrılmış bir ayrıcalıktır.

"Sence bu olacak mı?"

Geniş omuzları küçümseyen bir hareketle silkiyor. “Sigilmarked Sendikası ve Vampir Konseyi, sıradan insanlar da dahil olmak üzere halkın çıkarlarını temsil etmekle yükümlüdür. Cotta'nın onların gücünü herhangi bir şekilde azaltma girişimini destekleyeceklerini sanmıyorum. Ayrıca, imparator sıradan insanların oy hakkını, ayaklanma girişimlerinin cezası olarak elinden aldı. Sendika, tasarımı onun dikkatine sunmak için oy verse bile, bu hakkı geri vereceği pek olası değil.”

Haklı. Tiberius'un reformları büyük olasılıkla çoğunlukla göstermelik. Yine de, ilk kez bu imparatorluk için bir umut ışığı hissediyorum. Tiberius Cotta gibi insanların, aramızdaki en güçsüzler için daha iyi, daha adil bir yaşam için mücadele ettiğini bilmek yardımcı oluyor. Bunu görece kadar uzun yaşayamayacak olsam da.

"Beni desteklediğini biliyor muydun?" diye mırıldandım. Tiernon bana keskin bir bakış attı.

"Öyle mi?"

"Maximus ile dövüştüğümde kullandığım eğitim kılıcı parçalanacaktı. Tiberius'un kılıcı hayatımı kurtardı. Bana yeni bir kılıç da verdi."

Şehrin en zengin mahallelerinden geçerken sessizleşiyorum. İkimiz de kalın pelerinler giyiyoruz. Tiernon, üstün duyularını kullanarak şehir muhafızlarının yoluna çıkmamamızı sağlıyor.

Gardiyanların geçmesi için her durduğumuzda, her caddeyi süsleyen dev ağaçların yeşilliğinin kokusunu içime çekiyorum. Gözlerimi çiçeklere dikip, gündüz vakti nasıl göründüklerini hayal ediyorum. Her köşedeki tanrı heykelleri, hangi mahallelerin vampirlerin, hangilerinin ise çoğunlukla sigil işaretli olanların evi olduğunu açıkça gösteriyor.

Tiernon bana yürümeye devam etmem için işaret ettiğinde, "Böyle bir lüks içinde büyüdükten sonra Thorn senin için şok olmuş olmalı," diye mırıldanıyorum. "Bu yüzden mi kaçmaya karar verdin? En fakirlerin nasıl yaşadığını görmek mi istedin? Yoksa babana karşı bir tür isyan mıydı?"

Bana babasının zengin bir tüccar olduğunu, sık sık meşgul olduğunu ve oğlunun hayatında nadiren yer aldığını söylemişti. Bazen Tiernon omuzları çökmüş, gözleri donuk bir şekilde bana gelirdi. O günlerde, babasının ilgisini çektiğini ve oğlunu yetersiz bulduğunu anlardım.

Bir keresinde, babasız olduğum için ağladığımda — ve annemin bana onun kim olduğunu söyleyemediği için — Tiernon nazikçe

ve varlığından pişmanlık duyan bir babadan hiç babası olmaması daha iyi olduğunu söylemişti. Kardeşinde teselli bulmuştu, ta ki o ilişki de acı bir hal alana kadar.

Tiernon dümdüz önüne bakıyor. "Seninle bunu yapmayacağım."

Alaycı bir kahkaha attım. "Tabii ki değilsin. Bunun için dürüstlük gerekir ve ikimiz de senin buna muktedir olmadığını biliyoruz." Şehir surlarına yaklaştık, ama bulanık gözlerimle onları zar zor görebiliyorum. Gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırıyorum.

Sadece yorgunum. Yorgun ve rahatlamış. Buradaki işim bitti. Kardeşlerimi göreceğim. Ve Tiernon'u bir daha asla görmeyeceğim.

Şehir surları çok iyi korunuyor, ama onun bir planı olduğunu bilmeliydim. Yaklaştığımızda alçak bir ısıklık çaldı ve ben, muhafızlardan biri ortaya çıkınca pelerinimin başlığını başıma daha sıkı çektim.

"Sessiz kalman için," diyor Tiernon, ona bir para kesesi uzatarak.

Muhafızın gözleri bana doğru kayar ve Tiernon gerginleşir. Adam hemen bakışlarını başka yöne çevirir.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," der, paraları elinde tartarak. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, adım Rionan."

Tiernon sertçe başını sallar. "Teşekkürler."

Rionan'ın gözlerinde şaşkınlık belirir. "Rica ederim."

Rionan duvarın gölgesine geri çekilir ve Tiernon bana bir çuval para uzatır. Keşke bunu yüzüne fırlatabilsem, ama ben aptal değilim. İmparator kayıp gladyatöre olan ilgisini ne zaman kaybedecek, kardeşlerimle ne kadar süre saklanmam gerekecek, bilmiyorum.

"Kuzeye git," diyor. "Kardeşlerin sabah kaçmayı başaramazlarsa, nerede olduklarını öğrendiğimde haber gönderirim."

"Teşekkür ederim. Bir şey daha var..."

"Leon. Biliyorum. Onu da kurtaracağım."

Omuzlarım gevşiyor. Leon, Tiernon'a beni bağlayan kişinin Bran olduğunu söyleyecek. Ve Tiernon'un, Evren ve Gerith ile yeniden bir araya gelene kadar Bran'ın Elva ile iletişime geçmesini engelleyeceğini biliyorum.

Umutla bekliyorum. Yavaş yavaş, gerçeğin farkına varıyorum. Özür dilemeyecek. Hiçbir açıklama yapmayacak. Her şey bu kadar.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Boş ve soğuk.

Kalbimi parçalayan adama son bir kez bakarak, parçalanmış onurumun geri kalanını toplayıp şehir surlarının dışına çıkıyorum.

Boynumda bir acı hissediyorum ve çığlık atarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

Uzaklardan, ılık attığımı, rahatlamak için çaresizce yerde kıvrandığımı fark ediyorum.

Ölmüş olmalıyım. Burası cehennem olmalı. Tanrım, acıyor, acıyor, acıyor, acıyor...

Soğuk bir el ağızımı kapatır ve güçlü bir kol belimi sarar, beni geriye doğru çeker.

Vücudum gevşiyor. Karanlık görüşümü kaplıyor. Ve sonra acı yok oluyor.

Sanki hiç olmamış gibi.

Bağırmaktan boğazım yanıyor. Gözyaşları yüzümden akıyor.

Tiernon'un yüzü görünür. Üzerime eğilmiş, dudakları hareket ediyor. Yüzü solgun, gözleri sanki korku gibi bir şeyle parlıyor.

"Ne oluyor lan?" Çenemi tutar, başımı yana çevirir. Bran'ın beni ısırđıđı yeri parmağıyla okşadığında, bir tıslama çıkar.

Dokunuşu yumuşar, özür diler gibi olur. "Yaralandın mı?"

"Acıyor," diye itiraf ediyorum. "Ama iyiyim."

"Görünüşe göre şehir surlarını terk edemiyorsun," diye mırıldanıyor.

Alt dudağımanın titrediğini hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, beni bu kadar savunmasız gördüğü için ondan nefret ediyorum.

Tiernon beni kollarının arasına alır, sanki yeni doğmuş bir bebekmişim gibi nazikçe taşır. Vampirlerin zarafetiyle yürür, adımları o kadar yumuşaktır ki, yavaşça şehirde dolaşırken neredeyse hiç sallanmam.

Göz kapaklarım o kadar ağır ki, sanki üzerlerine ağırlık konmuş gibi hissediyorum. Tiernon yumuşak bir nefes verene kadar, her göz kırpışım bir saat sürüyormuş gibi geliyor.

"Dinlen. Ben sana bakacağım." Yürümeye devam ediyor, adımları beni uykuya daldırıyor.

Karşı koymaya çalışıyorum, ama çok, çok yorgunum.

Tiernon'un kanını içmek... aramızdaki bir şeyi değiştirdi.

Bir yıldan fazla bir süredir, dövüşürken gömleğinin kaslı omuzlarına yapıştığını fark etmemiş gibi davranıyorum. Kart oyununda onu yendiğimde, o gururlu gülümsemesini her gördüğümde, kalbimin çılgınca atışlarıyla mücadele ediyorum. Gözleri her seferinde ağzımda takıldığında, gözlerinin kararmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ve ellerimi saçlarına daldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırmak için beni dürten her içgüdüyü bastırdım.

Bazen Tiernon'un beni tuhaf, hüzünlü bir bakışla izlediğini fark ediyorum. Sanki ben değerli ama sonsuza kadar ulaşılamayacak bir şeymişim gibi.

Diğer zamanlarda, benimle buluşması gerektiğinde, uzak duruyor.

Onun yokluğuna hiç iyi tepki veremiyorum. Öfkelenip volta atıyorum, beni ona bu kadar muhtaç hale getirdiği için ondan nefret ediyorum. Her ayrılışında, haklı olduğumun kanıtı oluyor: Onu istediğim gibi sevmek için yeterince aptal olsaydım, onu her an kaybedebilirdim.

Bunu atlabileceğimi sanmıyorum.

Bu, onu bir dahaki görüşümde ona bağırmamı engellemiyor, nefesim kesiliyor, gözlerim yanıyor. "Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

Çenesi sıkılır, ağzı bükülür ve gözlerini kaçarır. "Tabii ki hayır."

"O zaman neden bana bunu yapıyorsun, Tiernon? Arkadaşım olmak istemiyorsan, söyle yeter. Beni senden nefret ettirme."

Bana attığı bakış bir yumruk gibi çarptı. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum."

Bastırdığım gözyaşları akmaya başladı. Tiernon bir adım yaklaştı, ama elleri yanlarında yumruk halindeydi ve hareketsiz kaldı.

"Nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun," diye hırlar. "Her gün daha da güzelleştiğini görmek. Güneşin altında yürürken, aynı şeyi yapabilen diğer erkeklerin seni izlediğini bilmek. Seni istemek."

Nefesim boğazımda takılır ve tek yapabildiğim ona bakmaktır. Kafasını sallar. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum, Velle. Senin her şeyin olmak istiyorum. Tanıştığımız günden beri bunu istiyorum, o zamanlar

seninle vakit geçiren herkesi neden bu kadar kiskandığımı anlayamayacak kadar küçüktüm."

"Tiernon..."

"Eğer istemiyorsan, anlarım." Boş bir kahkaha. "Bu bir yalan. Anlamıyorum. Çünkü biz birbirimize aidiz. Ama eğer beni istemiyorsan, kendi akıl sağlığım için uzak durduğumda bana kızma. Çünkü bazen sana bakmak... Çok fazla acıtıyor."

Omuzlarımdan bir yük kalkar, midemdeki mide bulantısı geçer. "Seni istiyorum. Tanrılar, bunu nasıl bilmezsin? Herkes seni ne kadar istediğimi biliyor. Ama korkuyorum, Ti. Eğer bu ilişki yürümezse, seni sonsuza kadar kaybedeceğimden korkuyorum."

Gözleri zaferle parlıyor ve yüzümü avuçları arasına alıyor. "Beni asla kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda, öpücüğü hayal ettiğim her şeydi... ve daha fazlası.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Arvelle? Gözlerini a."

Gözlerimi aralıyorum, oda etrafımda dönüyor ve inliyorum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama imparatorun ortak salonundaki kanepelerden birinde yatıyorum, başımda serin ipek bir yastıkla desteklenmişt. Tiernon nmdeki koltukta oturuyor, yüzünde düşünceli bir ifade var.

Onu asla kaybetmeyeceğime söz vermişt. Nefesim kesildi ve Neris'in yüzü, bana kaşlarını çatarak baktığı an gözlerimin önüne geldi. "Şimdi ne yaptın?"

"Siktir git." Sözler ağzımdan çıkmadan önce farkına varmamıştım ve anında bir misilleme bekliyordum. Beklemediğim şey ise onun glşyd.

Tiernona dönüyor. "Peki. Sen söyle. Ne oldu?"

ne eğilerek saçlarımı geriye itti ve boynumu ortaya çıkardı. "Sen göremiyorsun, ama bu bir vampir işareti. Bu, onun bağlandığını gösteriyor."

Neris alçak bir ısılık çaldı. "Bunu beklemiyordum."

"Onu şehir surlarının dışına çıkardım ve bu onu neredeyse öldürüyordu."

"Demek burada bir işin var." Neris boynuma bakıyor. "Ve tahminimce, istesen bile bize ne olduğunu söyleyemezsin."

Omuzlarımı silkiyorum ve bu basit hareket tüm vücudumu ağrıtıyor. Aniden, kendime çok, çok acıyorum.

"Buraya herhangi bir amaçla gelmiş olabilir," diye devam etti Neris. "Seni öldürmek için bile gelmiş olabilir."

Neris sandığından daha haklı. Bakışlarım Tiernon'a kayar. Ama o sandalyesine yaslanarak dudaklarını kıvrır. "Öyle olsaydı, ben çoktan ölmüş olurum ve Arvelle başka bir krallıkta saklanıyor olurdu."

Yalan. Beni girişimde yakalardı. Tıpkı dikkatli olmazsam imparatoru öldürmeye çalıştığımda beni yakalayacağı gibi.

"Peki, bu çok güzeldi." Bir başka iniltiyi bastırarak, bacaklarımı kanepenin kenarına sallandırıyorum.

"Ayrılabilmek için ne yapman gerekiyor?" diye sorar Tiernon.

"Son mücadelemi kazanmam gerekiyor." Bağ, bu kadarını söylememe izin veriyor.

Bakışları yüzümü tarıyor. Yapmam gerekenin sadece bu olmadığını biliyor. Ama keskin bir şekilde başını sallar.

"Öyleyse, ultimus conquestus'a kadar her gün bizimle antrenman yapmaya devam edeceksin."

Bu sefer, inlemem duyulabilir. "Benden uzak durabilir misin?

Lütfen."

"Hayır. Gitmeni istiyorum. Bunun gerçekleşmesini sağlamanın en iyi yolu bu."

Ona alaycı bir şekilde bakarım. "Endişen gereksiz."

Kapı açılır ve Nyrant, zırhı kanla kaplı halde içeri girer. Tiernon'a başını sallar, Tiernon da ona başını sallar. O odadan geçip arkamızdaki koridora çıkana kadar kimse konuşmaz.

Göğsümde bir ağırlık hissediyorum. İmparatorun imparatorluk adına imparatorluğa yaptırdıklarını ancak hayal edebiliyorum.

"Seni kışlana kadar geçireyim," der Tiernon.

"Hayır, ben iyiyim."

Tiernon tartışmak ister gibi görünüyor, ama Neris kenara çekiliyor, koyu renkli gözleri düşünceli bir şekilde beni izliyor.

Gladiator kışlasına doğru koridorda yürürken hayal kırıklığı içimi kaplar. Umut tehlikelidir. Bunu herkesten daha iyi bilirim. Yine de Tiernon'la şehirde yürürken kendimi onun sıcaklığına kaptırmıştım.

Sadece birkaç dakika için kaçabileceğimi düşündüm. Kanı, ölümü ve *lanet olası kumu* geride bırakabileceğimi düşündüm.

Ama yapamam. O yüzden önümüzdeki iki hafta boyunca deli gibi antrenman yapıp hayatta kalmamı sağlamalıyım.

Ultimus conquestus günü, yastığımın altında bir not buldum.

İmparator planlarını değiştirdi. Umarım yüzmeyi biliyorsundur.

Bran'ın bunu bana nasıl gizlice ulaştırdığını ya da birinin beni uyandırmadan yastığımın altına nasıl koyduğunu bilmiyorum ve bu düşünce beni karanlık bir ruh haline sokuyor.

Son kez arenaya çıkmadan önce kardeşlerimle konuşmak için yeterli zamanım var. Aynada göründükleri anda, yüzlerini iyice izliyorum, onları bir kez olsun kucaklamak için can atıyorum.

Yakında. Onları yakında göreceğim. İmparatoru öldürmenin bir yolunu bulur bulmaz.

Evren'in gözleri hemen kısılr. "Ne oldu?" "Hiçbir şey olmadı."

Bana gözünü kırpmadan bakar. Dudakları titreyerek gülümsene kadar ona bakmaya devam ederim.

"Yorgun görünüyorsun."

"Çok antrenman yapıyorum."

Yanında duran Gerith, benim göremediğim bir şeye kaşlarını çatıyor. "Hemen dönerim."

"Ne oluyor?" diye Evren'e sorarım.

"Öğretmenimiz Elva ile birlikte geldi." Onun adını söylerken alaycı bir şekilde gülümsüyor ve kaslarım geriliyor. İkisi arasında, Evren neredeyse herkesle iyi geçinebilen kişidir. İnsanların iyi yanlarını görür.

"Ne yaptı, Ev?"

O bakışlarını kaçırır, ben de onun karar vermesini beklerim.

"Ger ve ben ikiz olduğumuz için şimdiye kadar uyanmış olacağımı düşünmüş. Benim de boşluk doğumlu olup olmayacağımı merak ediyor."

Öfkemi yüzümden saklamaya çalışsam da, ellerimi yumruk yapıyorum. Başaramam, çünkü Ev iç çekiyor. "Sorun yok, Velle."

"Sorun yok değil. Öncelikle, bir mührün varsa boşluk doğumlu olamazsın. Bu imkansız. Ben bile yıllardır gücümle küçük şeyler yapabiliyorum. Üstelik sen daha on dört yaşındasın. Bazı insanlar on altı ya da on yedi yaşına kadar uyanmazlar."

"Bazıları da hiç uyanmaz."

Tırnaklarım avuç içlerime daha da derin batıyor. O kaltak onun kafasına girdi ve şimdi yetersiz kalacağından endişeleniyor. Benim gibi.

Peki, ona bu konuda yardımcı olabilirim.

"Yirmi dört yaşıdayım ve ancak şimdi gerçekten

uyanıyorum." "Öyle mi?" Evren öne doğru eğildi.

Yüzümü aynaya yaklaştırıyorum ve onun benim mührümdeki küçük değişikliği incelemesine izin veriyorum.

"Ne yapabilirsin?"

"Bunu başka bir zaman konuşuruz." Geri çekilip, gözlerime tekrar bakmasını bekliyorum. "Uyanışım ile birlikte daha iyi bir insan mı oldum?"

Kaşlarını çatır. "Sen zaten iyi bir insansın."

Göğsüm ısınır, ancak bir yanımda, bu yerde hayatta kalmak için yaptığım her şeyi bilseydi yine de aynı şeyi söyler miydi diye merak eder.

"Daha akıllı mıyım?" diye ısrar ediyorum.

"Bu duruma bağlı; kendi özel öğretmenini tutmuş mu?"

Gülerek başımı eğip, ona kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Daha mı güzelim?"

Dudakları kıvrılır. "Hayır. Aksine, bitkin görünüyorsun."

"Teşekkürler, Ev." Artık amacımı netleştirmem gerekiyor. "Birkaç gün öncesine göre daha değerli miyim? Uyanışım bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirdi mi?"

"Hayır..." Kelime tereddütlü, ama onun anlamasını istediğim için ona keskin bir şekilde başımı sallıyorum. "Gerith'in mutlu *olduğu* için uyandığına seviyorum. Ama bu onu daha çok sevmemi sağlamıyor. Zaten ikinizi de bir insanın sevebileceği kadar seviyorum. Güç bir araçtır. Onu korumak, savunmak, servetini artırmak için kullanabilirsin... ve gücü olmayanların da kendi araçları vardır."

Yavaşça başını sallar. "Ne dediğini anlıyorum, ama yine de uyanmak istiyorum."

"Uyanacaksın." Bazı gladyatörler ortak salondan geçmeye başlar. "Dinle, gitmem gerek."

Evren'in gözleri keskinleşir. "Arenaya geri dönüyorsun." Bu neredeyse bir suçlamadır ve ben iç geçiririm.

"Bunun bir parçası olduğunu biliyorsun, Ev. Ama bu son meydan okuma."

Yüzünde panik belirir ve ben aynaya daha da yaklaşıyorum. "Beni tanıyorsun. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun."

Evren yutkunur, nefes alır, başını sallar. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, paniğin çoğu yerini sert bir kararlılığa bırakmıştır.

"Gerith ile konuşabilir miyim?" diye soruyorum.

Yine alaycı bir gülümseme. "Elva onu eğitim için götürdü."

Soğuk bir öfke içimi kaplar. Elva'nın neden Gerith ile çalıştığını biliyorum. Leon yanılmış. Ben ölürsem onu öldürmeyecek. Onu yanında tutacak. Her vampir, görünmez bir tasma ile bağlı, iyi eğitilmiş bir altın mühürlü yarattığı elinde tutmayı çok ister.

Çenemi gevşetip, zorla parlak bir gülümseme takındım. "Ona onu sevdiğimi söyle." "Söylerim. Biz de seni seviyoruz, Velle."

Bu sefer gülümsemem gerçek, en azından Evren ortadan kaybolana ve sadece kendi yansımam bana bakana kadar.

En hafif zırhımı bulup, ludus'taki buluşma noktasına gidip ultimus conquestus'a katılmalıyım. Ve kazanmalıyım.

O vampir sürtük, kardeşimi kendi aracı yapamayacak.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Önceki iki galibiyetim sayesinde, Leon'un bana daha hafif ve nefes alabilen bir zırh alması için yeterli param vardı. Bu zırhı sadece antrenmanlarda kullandık, ancak daha ağır zırhım beni suda bir taş gibi batırıyordu, bu yüzden sihirle değiştirilmiş göğüs zırhını giyip buluşma noktasına doğru yola çıktım.

İki mücadeleden sonra, sadece yirmi dört gladyatör kaldık. Üçüncü mücadele için iki gruba ayrıldık. Ben ilk gruptayım, imparatorun bizim için hazırladığı korkunç şeyle karşılaşmak için arenaya gireceğiz, diğerleri ise sırası gelene kadar dinlemek zorunda kalacak.

Maeva barakaların dışında bekliyor ve zırhımı görünce kaşlarını çatıyor. "Ben de seninle birlikte ilk gruptayım. Ve bunu giyen ikinci kişisin. Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyorsun."

"Bunu bu sabah duydum," diye fısıldıyorum. "Yüzme biliyor musun?"

Derin bir nefes alıyor. "Fena sayılmam. Ama en iyi becerilerimden biri olduğunu söyleyemem."

"Git üstünü değiştir. Ben beklerim."

Maeva keskin bir baş hareketiyle aceleyle uzaklaşır.

Botlu ayak sesleri duyulur ve Neris'in gözleri benimkilerle buluşur. Yüzünde gergin bir ifade vardır ve midem kasılır.

"Tiernon..."

Gözlerinde bir sıcaklık belirir. "Primus iyi. Üçüncü mücadelemi tamamlamak üzere olduğunu biliyorum, ama başka bir

Ceset. Bir gladyatör." Sesi alçalır. "Mücadele bitene kadar bunu gizli tutacağız, ama senin..."

Yutkunuyorum. "Onu tanımlamanı istiyorum." "Evet. Uzun sürmez."

Onu, cesedin uzanmış, ağzı açık bir şekilde yattığı imparatorluk odasına kadar takip ediyorum. Kalbi... yok.

Tıpkı Thorn'daki gibi. Aklım karışıyor, ama bildiğim kadarıyla Fog's Edge'den gelen tek gladyatör benim. Bu aynı katil mi? Yoksa sadece aynı tarz mı?

"Gradon," diyorum, sesim kalınlaşıyor.

"Emin misin?"

"Evet."

Neris hayal kırıklığıyla dolu gözlerle başını sallar. Ben çömelir, Gradon'un yüzünde donmuş olan acı ifadesini görmezden gelmeye çalışırım.

Boynunda garip bir işaret var. Bu işareti daha önce bir yerde görmüştüm, ama ne zaman olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Cildine bulaşan kandan anlaşıldığına göre, katil Gradon'un boynunu silip temizledikten sonra köprücük kemiğinin üzerine bu işareti koymuş olmalı.

"Bu işaret..." Neris'in çenesi sıkışır.

"Ne olduğunu biliyorsun." Anlamaya başlıyorum. "Sen soruşturuyordunuz."

"Elbette araştırdık. Katili ürkütmek istemediğimiz için bunu gizli tuttuk, ama her kimse, akıllı biri. Araştırdığımızı biliyor. Bu cesedi burada bırakmak bir alaydır."

Gradon'un cesedine bakıyorum. O, güzel karısıyla övünmeyi seven iyi bir adamdı; bir sonraki izin günümüzde ziyaret etmeyi planladığı karısıyla.

"Geri dönsen iyi olur," diyor Neris. "İyi şanslar."

Geri döndüğümde Maeva gladyatör barakalarının dışında beni bekliyor. Uzun saçları örülmüş ve birkaç bıçak daha takmış.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Hester ve Baldric de bizim grubumuzda." O, dik burnunu kırıştırdı. "Ve Sisenna."

"Harika."

Bana sorgulayan bir bakış attı. Ama belki de şimdi öğrenmesi daha iyi, böylece meydan okumadan hemen önce şok etkisi daha az olur.

"Maeva... Gradon öldü."

Yüzünün rengi soldu. "Bir tane daha."

"Evet. Henüz duyurulmadı. Gradon'la arkadaşsın.

Kimseyle bir sorunu var mıydı, biliyor musun?"

"Hayır." Gözleri parlıyor. "O sadece karısıyla bir aile kurmak için yeterli parayı kazanmak isteyen bir adamdı. Etrafta bir sorayım. Bir şey bilen var mı diye bakayım."

Diğerleriyle buluşup ludus ile arena arasındaki uzun koridorda yürürken sessiziz. Hester ve Baldric dahil olmak üzere birkaç gladyatör de en hafif zırhlarını giyiyor. Açıkça görülüyor ki, imparatora karşı gelip gladyatörünü uyarmak isteyen tek sponsor Bran değil.

Garet ve Kaeso arkamızdan geliyor, Titus ise arka planda gizleniyor. Kendine saklanıyor, ama Leira'yı öldürmekten ne kadar zevk aldığını unutmamam.

Muhafızlarımız arenanın altında bekliyorlar ve Leon'u Albion ve daha önce tanışmadığım başka bir muhafızın yanında duvara yaslanmış buluyorum.

"Burada bekleyin," diyor infazcı. "Kılıçlarınızı muhafızlarınıza bırakın. Daha sonra geri alacaksınız."

"İlk kim çıkacak?" diye soruyor Hester.

Enforcer bize alaycı bir gülümseme atıyor. "Hepiniz birlikte çıkacaksınız."

"Birlikte mi?" diye fısıldadı Maeva.

"Kan banyosu olacak." Aklım karışıyor.

Leon hemen bana diğerlerinden birkaç adım uzaklaşmamı işaret etti.

"Zırh seçimin iyi olmuş."

Yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Bu mücadelenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Tek bildiğim, suyla ilgili olduğu. Unutma, bu sonuncusu. Bunu yaparsan Evren iyileşecek."

Nefesim ciğerlerimden titriyor. Özgürlüğe bu kadar yakın olmak... başımı döndürüyor. Ama bu kadar çoğumuzun gireceği düşüncesi...

aynı anda arenada ...

"Önce Baldric ve Hester'ı hallet," diyor Leon. "Senin peşinde olacaklar."

"Sisenna misilleme

yapacak." "Onu

halledebilirsin."

Haklı. O bir scutum ile savaşabilir, ama ben onun antrenmanını izledim ve ben ondan biraz daha hızlıyım. Ve su işin içine girerse, ağır bir scutum işe yaramaz. Yine de, bıçaklarımla kılıcım kadar hızlı değilim. Kınımı çözüp Leon'a veriyorum.

"Sence Brenin benimle ve Maeva ile ittifak kuracak mı?"

"Öyle düşünüyorum." Leon diğer gladyatörleri inceliyor. "Baldric'ten nefret ediyor. Senin dost olduğun vampir de öyle." "Kaeso," diye mırıldanıyorum.

Bana keskin bir şekilde başını sallar. "Garet Kaeso'nun liderliğini takip edecek, ama Placus her iki tarafa da geçebilir."

"Sıraya girin," diye bağırır bir görevli. Birkaç kişi daha ona katılır ve birkaç dakika içinde hepimiz kelepçeleniriz.

Brenin bize başını sallar ve eter lambasının ışığı gümüş mührünün üzerinde dans eder. "Hazır mısınız?"

"Olabildiğince hazırız," diye mırıldanır Maeva.

Ben de başımı sallarım. Brenin kendine saklanır, ama onu antrenman yaparken gördüm ve tatar yayıyla ölümcül biridir.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanır Maeva.

"Muhafızlar, gitme zamanı," diye bağırır infazcı. "Gladyanlar, bekleme odasına."

Leon bana son bir kez ciddi bir bakış attı ve dönüp uzaklaştı.

İçeri giriyoruz. Soğuk taş duvarlar, toprak zemin ve mermer koltuklar, son mücadelemden önce burada oturduğumu hatırlatıyor. Antigrus'u öldürmek zorunda kalmadan önce.

Maeva odayı tarar, bakışları bir köşedeki zeminde durur. "Sadece bugünü atlatmamız, baloya katılmamız gerekiyor, sonra resmen Praesidium acemileri olacağız."

"Ne balosu?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Sundering Balosu. Başaranlar için düzenlenen bir kutlama. Lütfen bana elbise getirdiğini söyle."

Kafamı sallıyorum. Sunumdan haberim var — imparator yeni acemileri kendisi, Rorrik ve Tiernon arasında paylaşıyor — ama Leon bana balodan bahsetmedi ve bu benim önceliklerim listesinde en son sırada.

"Albion sana herhangi bir tavsiye verdi mi?" diye soruyorum. "Titus'tan uzak durmamı söyledi."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve ağzı seğiriyor. "Evet, ben de ona aynı bakışı attım. Titus'un peşine düşmek için aptal olmak lazım. Ama Albion, Titus'un elinden gelirse bizi hedef alacağını söyledi. Kadınlara zarar vermeyi seviyor. O yüzden diğerlerinden birinin onu ortadan kaldırmasını ummalıyız."

Evet, Leira'yı öldürmekten zevk almıştı. Göğsüm sıkışır ve kendimi odaklanmaya zorlarım.

"Leon?" diye sorar Maeva, diğerlerine ihtiyatlı bir bakış atarak.

Sesimi fısıltıya indirip, ona Leon'un söylediklerini anlatırım.

Baldric odanın diğer tarafından dönüyor. Bizi duymuş olamaz, ama ahlaksız bir hareketle dudaklarını yalıyor. "Kendi kanında boğulmanı izlemek için sabırsızlanıyorum, boşluk doğumlu," diyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ayağa kalkıyorum, üstümüzdeki kalabalığın uğultusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama bu sadece kalabalığın uğultusu değil. Başımızın üstündeki gürültü...

"Su," diyor Placus, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmış bir halde.

Su, taş tavandaki bir çatlaktan damlamaya başlar ve avuçlarım terler. Tavan, suyun ağırlığı altında çökerse, hepimiz ölürüz.

Enforcer odaya girdiğinde, suda boğulma hayalinden kurtuluyorum. "Zamanı geldi," diyor.

Koridorda ses daha yüksek ve Hester bile sıranın önüne geçmek için dirseklerini kullanırken gergin görünüyor.

Her zamanki arena girişinden veya asansörlerden yerine, bir dizi merdivenle tribünlerin birinci katına çıkarılırız. Kalabalık çığlık atar, sigil işaretli, vampirler ve sıradan insanlar hep birlikte bağırır, yüzleri heyecandan gerginleşir.

Brenin kenara çekildiğinde, nedenini anlıyorum.

Arenanın girişinde, suda yüzen bir kadirga bizi bekliyor. Bu, Sarlithian savaş gemisinin tahta, düz tabanlı bir temsili

savaş gemisinin ahşap, düz tabanlı bir temsili; korkulukları yaldızlı, yelkenleri koyu mor.

Üç sıra kürek var. Altımız kürek çekecek, diğerleri ise dümeni kullanıp savaşacak.

Arenanın diğer tarafında, Torvellen renklerine boyanmış başka bir kadirga yüzüyor.

Deniz oyunları.

Korku içime işliyor ve orada kalıyor. Torvellen Kraliçesi Freya, imparatorun en nefret ettiği düşmanlarından biridir. Ben bile, taklit etmemiz gereken savaşı duydum. Savaşın sonucunda imparator, Torvellen topraklarının büyük bir bölümünü ele geçirdi, ancak imparatorun ordusunu küçük düşürecek kadar çok sayıda askerini öldürdüler.

Dünya durma noktasına geliyor. Birbirimizle savaşmıyoruz. Bunun yerine, birlikte çalışmaya zorlanacağız.

"İçeri," diye emreder infazcı, gözleri heyecanla parıldayarak.

Bu yeni bilgiyi sindirecek zaman yok. Strateji geliştirecek zaman yok.

Tekneye biniyoruz. Güvertede bir yığın tatar yayı bizi bekliyor ve ben bir tane alıp, omzuma bir ok kılıfı asıyorum.

Thorn'un çoğu sakini yüzme bilmiyor. Yüzmek, zamanı olan ve temiz suya erişimi olanlar için bir ayrıcalık. Yine de, sudan korkmamayı bana öğreten, tekme atmayı, kulaç atmayı ve nefes almayı öğrenmemde ısrar eden imparatorun kendi oğlu Primus'tu. Her yaz beni her gün yüzme havuzuna götüren, yarışlar ve oyunlarla rekabet içgüdümü körükleyen oydu.

Bu ironiyi ben de fark ettim.

Biri beni arkadan itti ve en yakın bankın üzerine kayarak oturdum, tatar yayımı ayaklarımın dibine koyup ellerimle küreklerden birini kavradım. Maeva da arkama geçip kendi tatar yayını eline aldı.

Tekne dengesiz bir şekilde sallanırken, vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplanır. İmparatorun eğlencesi başlamadan önce tekneyi devirirsek, muhtemelen hepimizi öldürür.

Tekne biraz daha sallanır ve herkes aceleyle koltuklarına geçer. Tuz kokusu burnumu doldurur, su teknemizle birlikte yükselmeye devam eder ve ben korkuluğun kenarından dışarıya bakarım.

Arena zemini yok olmuş. Kumun altında taş olması gereken yerde, artık sadece karanlık var.

Bunun için ne kadar güç gerektiği hayal bile edilemez.

Hester kış tarafında duruyor, gözlerini kısarak dümenlerden birini tutuyor. Umarım dümen kullanmayı biliyordur, çünkü endişelenmemiz gereken tek şey diğer tekne değil. Bir zamanlar boş olan arenada sayısız platform var ve bunların çoğu, teknenin nispeten güvenli ortamını terk edecek kadar aptal olanlar için silahlar barındırıyor.

Oradaki platformda bir yığın kalkan var. İhtiyacımız o l a c a k kalkanlar.

Baldric teknenin diğer tarafında bir kürek tutuyor ve Maeva bana başını sallıyor. İkimiz de onu dikkatle izliyoruz.

Sessizlik, seyircilerin coşkulu çığlıklarını bastırıyor. Yukarı baktığımda, imparatorun bize gülümsediğini görüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, tek kelime etmiyor. Sadece elini sallıyor ve her iki tekne de arenanın girişlerinden uzaklaştırılıyor.

Onun küçük itiş uzun sürmüyor. Bir anda, hepimiz kürekleri nasıl kullanacağımızı anlamaya çalışırken, bocalamaya başlıyoruz.

Kale tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

Kaeso'nun küreği Sisenna'nın küreğine çarpar ve o sinirli bir küfür savurur. Ben de kendi küreğimle boğuşuyorum, ağır ahşabı kaldırırken kollarım çoktan ağrımaya başlamıştır.

Diğer tekne yaklaşıyor. Güneşe gözlerimi kısarak bakıyorum ve birden farkına varıyorum.

Bizim teknemizde gladyatörler var — imparatorluğun meşru vatandaşları, ya bölgelerindeki Kumlar'ı kazanmış ya da hayatları boyunca buraya gelmek için antrenman yapmış insanlar.

Diğer teknede ise imparatorluğun düşmanları var. İmparatorun suçlu ilan ettiği kişiler. Yaralı ve morluklar içinde, ezilmiş ama yenilmemiş.

Bizim aksine, onlar zaten uyum içinde kürek çekiyorlar.

"Kürek çekin!" diye bağıyor içlerinden biri ve tekneleri suyu yararak ilerliyor.

"Kürek çekin!" Hester kış tarafımızda yankılanıyor ve hepimiz küreklerimizi çekmeye çalışıyoruz, küfrediyor, zorlanıyor ve su sıçratıyoruz.

Bir şey bana doğru uçuyor ve ben eğilip, bankta çömeliyorum.

Bir ok teknemizin yan tarafına çarptı.

Kalbim deli gibi atıyor ve kalkanları arıyorum. Ama hepsi orta platformda yığılmış durumda.

Teknemiz sağa doğru tehlikeli bir şekilde eğilir. Kalabalık alay eder.

Placus çılgın atarak eğilir. Bir ok onun pazı kasını delip geçer. Tolva yardım etmek için eğilir ve neredeyse kendi kafasını kaybeder. Diğer teknedeki biri çok iyi bir nişancı.

"Kalkanlara ihtiyacımız var," diye

Maeva'ya bağıyorum. "Ne?"

"Kalkanlar!" Platformu işaret ediyorum ve o başını sallıyor.

"Yapma."

Başka seçeneğimiz yok. Ya kalkanları alırız ya da ölürüz.

Kendimi teknenin kenarına çekiyorum.

"Arvelle!" Maeva diğer teknedeki adamlardan birini işaret eder. Adam dağınık, uzun, dağınık sakallı ve açıktan öldüğü belli, derisi vücudunda gevşek, kaburgaları güneşte solmuş bir gemi enkazının kemikleri gibi dışarı çıkıntı yapıyor.

Adam, hayatının çoğunu su kenarında yaşamış biri gibi teknedeki suya dalar.

Tereddüt edecek zaman yok. Onun peşinden dalıyorum, tuz gözlerimi yakıyor. Beynim suyun derinliğini anlamaya çalışıyor. Arenanın tabanı nereye gitti?

Büyük, siyah bir gölge bana doğru süzülüyor. Kaçıyorum, karanlık şekil yanımdan geçerken zar zor kaçınıyorum.

Orada kalmıyorum. Zaten daha sert tekmeliyor, daha hızlı yüzüyorum. Platformun yakınındaki başımın üstündeki sudan ışık parıldıyor. Elim su yüzeyini kırıldığında içimi bir zafer duygusu kaplıyor.

Evet. Orada.

Yukarı doğru hareketim durur. Kollarımı yukarı doğru uzatır, özgürlüğe doğru uzanırım. *Havaya* doğru.

Hayır. Hayır!

Bir şey beni aşağı çekiyor. Botuma yapışmış, keskin dişleriyle ayağımı sıkıştıran bir şey.

Onu çekiyorum, diğer ayağımla tekmeliyorum, kabarcıklar görüşümü engelliyor. Panik beni sarıyor. Beni suyun derinliklerine çekiyor. Tekrar tekmeliyorum. Bu sefer bir şeye çarpıyorum. Ama beni bırakmıyor.

Havaya ihtiyacım var.

Çaresizlik beni kaplıyor. Çırpınıyorum, tekrar tekrar tekmeliyorum, su yüzeyi alaycı bir şekilde yakın.

Işık suyu keser ve sonunda saldırganımı görebiliyorum.

Yanan kırmızı gözler, siyah bir kürk ve parlak gümüş bir yular. Karanlık deniz yosunu yelesi başının etrafında yüzüyor ve ölümcül toynaklarını açık bir tehditle kaldırıyor.

Kelpiler. İmparator kelpileri yakalamış. Bir şekilde, muhafızları başlarına gümüş yularlar takmayı başarmış. Kelpiler sebepsiz yere saldırmakla bilinmezler. At formunda olmadıkları zaman onlarla sohbet etmenin keyifli olduğunu duydum.

Ancak bu halterler kelpileri bu formda hapsetmiş ve imparatorun istediği her şeyi yapmalarını sağlamıştır.

Ve imparatorun istediği şey kan.

Ciğerlerim sıkışıyor ve kelpilerin oluşturduğu tehdit, birdenbire nefes alma ihtiyacımın gerisinde kalıyor.

Sağımda bir hareket var.

Savunma amaçlı ellerimi kaldırıyorum, ama yaklaşan kelpie çoktan bir adamı yakalamış durumda.

Sakallı adam boğuluyor. Sıkışıyor. Ben daha da çabalıyorum, beni aşağı çeken kelpie'ye saldırıyorum. Adam yardım istercesine elini uzatıyor. Hançeri düşüyor, gözleri açık ve cansız. Kelpie onu bırakıyor ve adamın cesedi yüzeye doğru yüzerken derinlere geri kayboluyor. Hançeri suyun içine düşüyor, elimden birkaç santim uzağa.

Ona uzanıyorum, görüşüm kenarlardan kararmaya başlıyor.

Beynim, ağzımı açıp nefes alırsam öleceğimi biliyor. Ama vücudum bu mesajı almıyor gibi görünüyor. Nefes alma dürtüsüyle acımasızca mücadele ediyorum.

Parmaklarım hançerin tahta kabzasına dokunur. Yukarıdan gelen enkaz suya düşer ve kelpie hafifçe sağa kayar.

Ama hepsi bu kadar.

Hançer avucuma düzgünce düşer ve ben çaresizce onu çeviririm.

Dondurucu suda beceriksiz, yavaş ve koordinasyonsuzum. Ama daha yüksek bir güç elimi yönlendiriyor olmalı. Çünkü hançeri

kelpie'nin kafasına saplıyorum, bıçak gözüne düzgünce giriyor.

Anında beni serbest bırakıyor, çığlığı o kadar yüksek ki suda bile yankılanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, ciğerlerim o kadar sıkışıyor ki, yüzeye çıkmaya çalışırken sessiz bir çığlık atarak ağzımı açıyorum.

Yüzüme serin hava geliyor.

Kalabalık duyulabilir bir şekilde nefesini tutuyor. Belli ki öldüğümü düşündüler.

Ağzımdaki suyu içime çekiyorum, öksürüyor, boğuluyor ve yine öksürüyorum. Boğazım ve ciğerlerim ağrıyor, ama cildime değen temiz hava sevgilimin dokunuşu gibi.

"Dikkat et!" diye bağılıyor biri. Kenara atlayarak kafama gelen oku kıl payı kaçıyorum. Hester, birkaç metre ötede, elinde kalkanla platformun üzerinde duruyor.

Kelpileri oyalarken, o da sakallı adamla beni geçip yüzmüş olmalı.

"Buraya gel!" diye bağıır Hester.

Ona doğru yüzüyorum, ama her kulaç bir öncekinden daha yavaş, nefesim hala düzensiz.

Hester çömelir ve kanım donar. Bu, beni öldürmesi için mükemmel bir fırsat olurdu. Tüm bu kaos içinde imparator farkına bile varmayabilirdi. Kolunu uzatır ve sabırsızca sallır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Sana ihtiyacımız var. Acele et, seni sümüklü böcek."

Sanırım birbirimizi öldürmeyi başka bir zamana bırakacağız.

Elini avuçlarım, platformun üzerinde yuvarlanarak bana doğru tekmelediği parma'yı alıyorum. Kolumu kayışa geçirip derin bir nefes alıyorum ve eğilip birinin düşürdüğü tatar yayını alıyorum. Tatar yayının dipçiği kanla ıslanmış.

Bu platform, arenanın tam ortasında yer alıyor. Arkamızda ve solumuzda, yelkenleri yırtılmış ve parçalanmış teknemiz sarhoş gibi sallanıyor. Diğer tekne, yirmi fitten daha az bir mesafede platformumuzun etrafında yavaşça dönüyor ve arkamızdaki diğer gladyatörleri hedef alıyor.

Buradan, her birinin yüzünü görebiliyorum. Hester bir ok fırlatıyor ve ok, onların teknesinin kışına çarpıyor. Onlar hemen karşılık veriyorlar ve biz de tahta platforma yatmak zorunda kalıyoruz, tekne dengesizce sallanırken su yanlardan dökölüp yüzlerimize geliyor.

"Ciddi misin?" diye bağııyorum.

"Onları öldürmeliyiz."

"O zaman gerçek bir plan yapalım."

Hester bana alaycı bir şekilde sırtarak ayağa kalkar. Ben de tam zamanında kendimi kaldırıp kalkanımı kaldırırım. Bir ok tahtaya saplanır.

Kalkanımın arkasından bakınca, iri yarı bir adamın gözleriyle karşılaşırım.

Uzun sarı saçlarına örülmüş parlak boncuklar ve her iki pazısına kazınmış üç yara izinden, Torvellen'den geldiği anlaşılıyor. Ve içimden bir ses, yakalanmasına neden olan savaşı yeniden canlandırmaya zorlanmaktan hoşlanmadığını söylüyor. Onu suçlayamam.

Ön kollarında savunma yaraları olan küçük, siyah saçlı kadına bir şeyler bağıyor. O kadar yakındalar ki, dikişlerin çıkarıldığını, cildinin kızarık ve kızıl olduğunu görebiliyorum. Sadece sıradan bir şifacıya görünmesine izin verilmiş olmalı, o da onun etini bir kumaş parçası gibi dikmiş.

Kadın, adamın söylediği her şeye başını sallayarak onaylıyor ve okunu fırlatıyor. Arkamızdaki tekneden çığlıklar geliyor. Bu kalkanları onlara ulaştırmalıyız.

"Onlara yaklaşmalarını söyle," diyorum.

Hester başını sallar, ama ikimiz de diğer tekneden daha şiddetli ateş altında kalmadan ancak bu kadar yaklaşabileceklerini biliyoruz.

Sudan bir kafa çıkar. Maeva'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştır, yüzü solgundur. "Çıkarın beni."

Ona doğru atılıyorum, elimi uzatıyorum. Birkaç saniye içinde, yanımdaki platforma çıkıyor, su öksürüyor.

"Gördün mü?" Nefes nefese sorar. "Lanet olası kelpiler."

Neredeyse gülecektim. Onun küfür ettiğini ilk kez duyuyordum. "Teknede kalabilirdin."

Biraz daha öksürüyor. "Tüm eğlenceyi sana bırakamazdım."

"Beni koruyabilirsen, kalkanları teknemize atacağım," diyorum.

İmparator, elini kaldıran altın taçlı bir mühür işaretli kişiye bir şey söyler. Onun bakışlarını takip ederek bize doğru sürüklenen kadırgayı izlerim. Kadırga suda doğal olmayan bir şekilde hareket ederek diğer gladyatörlerin suçlularla doğrudan çatışmaya girmesini sağlar.

İmparator daha fazla kan istiyor.

Sisenna'nın sesi arkamızda tiz bir çığlık gibi duyuluyor, ama imparator merhametli hissediyor olmalı, çünkü teknemiz birkaç metre uzaklığa geliyor.

platform. Tabii ki bu, birdenbire daha şiddetli bir ateş altında kaldığımız anlamına geliyor.

Brenin tekneye sıçrayarak atlar ve aşağıdaki kelpiler düşüncesiyle avuçlarını terler. Ama üç kulaçla suyu yararak kendini platforma çeker.

"Merak etmeyin bayanlar, sizi kurtarmaya geldim." Maeva, Hester ve ben aynı anda hırıldıyoruz.

Brenin gülüyor, kasları şişerek birkaç kalkanı kolayca kaldırıyor ve onları arkamızdaki tekneye atıyor. Aniden, arenada onunla yüzleşmek zorunda kalmadığım için son derece minnettar oluyorum.

Maeva ve ben diğer tekneye ateş ederken, Hester kalan kalkanları suya atarak suçluların onları kullanamayacağından emin olur.

Ağır ateş altındayız, ama Hester'ın bir sonraki ok, devasa Torvellen adamının kafasına isabet eder. Adam geriye sendeler ve tekneye yığılır. Kalabalığı çoğunlukla görmezden gelmeyi başardım, ama zafer çığlıkları midemi bulandırıyor.

Suçluların teknesinden daha fazla ok uçuyor ve arkamızda biri acı içinde çığlık atıyor.

Kalkanımı kaldırarak eğildim, içimde korku birikiyordu.

Sisenna boğazından çıkan cıvatayı tutarak geriye doğru sendeliyor. Maeva küfür ediyor. "Onu bir şifacıya götürmeliyiz."

"Çok geç," diyor Brenin, Sisenna geriye yığılırken. "O öldü."

Kalabalık bize alaycı bakışlar atıyor ve bir an için zaman duruyor. Sisenna'yı hiç sevmezdim. Ama onun ölümü bir israf. Ben burada ne yapıyorum? Hepimiz burada ne yapıyoruz?

Kollarında yara izleri olan kadının, teknenin korkuluğuna yaslanıp, gözlerini kısarak bir kelpie'yi takip ettiğini görüyorum. Yaratık tekneye çarpar ve birkaç kişi çığlık atar.

Kadının bakışları benimkilerle buluşur. Yüzündeki ifade hala meydan okurcasına ve duruşu neredeyse tanıdık gelir.

Daha fazla ok. Teknemizden daha fazla çığlık. Suçlular birlikte çalışırken, bizimkiler birbirlerine sinirli küfürler yağıdırıyor.

Dişlerimi sıkarak tıslıyorum. Yanımda Brenin öfkeli bir kükreme atıyor ve tatar yayını geri çekiyor.

Ok düz bir çizgiyle fırlar ve ben boğuk bir çığlık atarım. "Bekle!"

Yaralı kolları olan kadına çarparak, köprücük kemiğinin hemen altındaki noktaya vurur. Ağzı sessiz bir çığlık atarak açılır ve ayakları üzerinde sendeler.

Uzun boylu bir adam ona doğru atılır. Elini boşluğa uzatır, kadın teknenin kenarından suya düşer ve batar.

Hester zafer dolu bir kahkaha atar.

Bir anı zihnime çarpar. Bu arenada başı dik duran kadın, gözlerinde kederle, hayatını almaya zorlandığı adama bakar.

Derin bir nefes alıyorum. Ve sonra çalkantılı suya dalıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aşağı, aşağı, aşağı, bulanık derinliklere doğru yüzüyorum.

Her yönden kötü niyetli bakışlar bana saplanıyor. Burada, ben sadece bir avım.

Belki de sonuçta ölüm arzusuna sahibim. Şimdi bu kararın gerçekliğiyle karşı karşıya kaldığımda, geri dönüp platformun güvenliğine doğru yüzme dürtüsüyle mücadele etmek zorundayım.

Orada.

Kadın bir taş gibi batıyor. Hala hayatta, gözleri açık, sersemlemiş durumda. Ama bir şekilde, onu öldürmek için burada olmadığımı anlamış olmalı, çünkü elini bana doğru uzatıyor. Elim eline kayıyor ve ben tekmeliyorum, onu yukarı çekiyorum.

Kolumu çekiyor. Aniden başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşete kapılmış.

Korku bıçak gibi içimi kesiyor ve dönmeye başlıyorum, elini bırakıyorum.

Kelpie bana çarparak bizi suda yuvarlar. Ben de onunla birlikte yuvarlanmaya devam ederim, ta ki sırtına binene kadar. Kelpie beni atmak için tepiniyor, arka ayakları üzerinde yükseliyor. Ama ellerim onun yelesindeki kaygan yosunları bulur ve tüm gücümle ona tutunurum, bacaklarım arkamda süzülürken kendimi daha da yaklaştırıyorum.

Sol elimle tutunurken, sağ elimle botumdaki hançeri arar, elim ağrıyana kadar kabzayı sıkıca kavrarım. Bizi sudan çabucak çıkarmazsam, kadının göğsündeki ok için endişelenmesine gerek kalmayacak.

Kelpie başını şiddetle sallayarak sıçrar. Soğuk bir öfkeyle damarlarım dolarken, ben acımasızca tutunmaya devam ederim. Burada ölmeyeceğim. Arkamdaki kadın da öyle.

O, yüzeye zayıf bir şekilde tekme atmaya çalışırken, kanı suyu mürekkep gibi karartırken, ona bir anlık bakış atıyorum. Kelpie bir kez daha başını sallar, ama bu sefer ben hazırım. Ciğerlerim ağrıyor, nefes almam için yalvarıyor, ama ben öfkeyle tekmeliyorum. Bir elimle uzanıp gümüş dizginleri yakalıyorum ve öfkeli kırmızı bir göz bana bakıyor.

Ama kelpie bir anlığına tamamen hareketsiz kalır. Sanki benim bir sonraki hamlemi biliyormuş gibi.

Gümüş dizgin, birkaç koyu renkli deri parçasıyla birbirine bağlıdır. Alın bandını keserim. Yanak bandını. Boğaz bandını.

Kelpie başını sallar, ama artık beni öldürmeye çalışmıyor. Hayır, dizginleri silkip atmaya çalışıyor. Kelpie'nin burnuna tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir kesik daha ve kelpie özgür kalır, başını sallar. Dizginleri bırakıp, hala yakınlarda yüzen kadına doğru yüzmeye başlarım.

Başka bir kelpie yaklaşıyor, suda bize doğru dörtnala koşuyor ve midem düğümleniyor. Serbest bıraktığım kelpie aniden önümde beliriyor ve ön ayaklarıyla saldıran kelpie'ye tekme atıyor.

Ciğerlerim ateş gibi yanıyor. Kadın bana doğru dönüyor ve ben onun koluna tutunuyorum, ikimiz de öfkeyle tekmeliyoruz. Kelpie bir kez daha ortaya çıkıyor, suyun içinde koşarak altımıza geliyor.

Ve sonra yükselmeye başlar.

Bacaklarımı kelpie'nin sırtına oturacak şekilde açarım. Kadın zayıf bir şekilde direnir. Onu suçlamıyorum. Bu çılgınlık. Küçük siyah noktalar görüş alanımın kenarlarını karartıyor, nefes alma ihtiyacı neredeyse görmezden gelinemez hale geliyor.

Altımızdaki kelpie arka ayakları üzerinde yükselir ve yaklaşan başka bir karanlık gölgeye toynaklarını savurur. İkimiz de onun yelesine tutunur, sıkıca sarılırız. Ve sonra neredeyse yukarı doğru uçarız, su sadece bulanık bir leke haline gelir. Suyun yüzeyine çıkarız ve ben hıçkırarak, hayat veren değerli havayı içime çekerim.

Sessizlik. Çok fazla sessizlik.

Üzerimde bir ürperti hissediyorum.

Başka kim öldü? Geriye sadece biz mi kaldık?

Çılgınca arenayı tarıyorum, ellerim kelpinin yelesine tutunmuş. Ama herkes *bize* bakıyor.

Aniden anlıyorum.

Kırmızı gözlü, öfkeli bir kelpie görüyorlar - sırtında bir gladyatör.

Su içinde ölmüş olması gereken bir suçluyu gladianın önünde çökmüş halde görüyorlar.

Uh-oh.

Biri çılgınca gülüyor, sonra kalabalık çığlık atıyor, alkışlıyor, kükrüyor. İlk sıra koltukların yakınında bir kadının gözlerinden yaşları sildiğini görüyorum. Ama Vallius Corvus'un yüzü taş gibi.

Görünmez bir ağırlık başımın arkasına baskı yapıyor ve beni eğilmeye zorluyor. Başımı eğiyorum, zamanında yukarı bakıp imparatorun gergin gülümsemesini yakalıyorum.

Basınç azalır ve kelpie platforma yaklaşır. İkimizi de tahta tahtaların üzerine yuvarlarım ve kelpie kaybolur, suya geri kayarak kaybolur.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırır Hester.

Onu görmezden gelirim. Ok kadının göğsünde kalır — onu çıkarmak sadece ölümünü hızlandırır — onu platformun kenarına, yolun dışına sürüklerim.

Kadın baygın, ama hala nefes alıyor. Rahatlamış bir şekilde ayağa kalkarım.

Ona bir şans verdim. Artık yaşayıp yaşamayacağı ona kalmış.

"Onları *öldürmemiz* gerekiyor, seni aptal." Brenin kadına doğru fırlar ve ben de en yakınimdaki tatar yayını alırım.

"Yap ve öl."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Biz aynı taraftayız."

"Onu duydun," diyor Maeva. "Ona dokunursan boğazını keserim."

Brenin'in ağzı açık kalır. Benimki de öyle. Bu sırada Maeva kadına yaklaşır, kalkanına daha fazla ok saplanır.

"Ona bak, Brenin," diyorum.

O da bakar, ama bakışları hızla başka yere kayar.

"Muhtemelen ölecek zaten," diye mırıldanıyorum. "Ama o suda ölmeyecek."

Başını sallayarak uzaklaşır. Ama ayaklarımızın dibinde baygın yatan kadına ve göğsünden çıkan oka son bir kez daha bakmadan gitmez.

Maeva bana şaşkın bir bakış atar. Ama gözleri acıma ile kararmıştır.

Aptal, aptal, aptal. Tek bir dürtüsel hareketle, diğer gladyatörleri -yine- öfkeliendirmeyi başardım ve imparatorun yanlış türden ilgisini daha da üzerime çektim.

Maeva çömelip kalkanını kaldırdı. Ama oklar artık yavaşlıyordu. Teknemize gözlerimi kısarak baktım. "Sayılar?"

"Titus, Sisenna, Placus ve Tolva öldü," diyor. Göğsüm sıkışıyor. "Tolva'ya ne oldu?"

Maeva'nın gözleri ateş gibi parlıyor. "Garet teknenin o tarafını korumakla görevliydi. Ağır ateş altında kaldıklarında kalkanını üzerine çekip saklandı. Tolva'nın kalbine bir ok saplandı."

Öfke bana yeni bir enerji verir ve ben bir tatar yayı alıp diğer tekneye nişan alırım. Her iki taraf da ağır kayıplar vermiştir, ancak onların kayıpları daha ağır görünmektedir. Platformumuzdaki baygın kadını da sayarsak, onlardan sadece altı kişi kalmıştır.

Altımızda, bir kelpie platforma çarparak ayaklarımızın altını sarsar. Dengemi korumak için dizlerimi büküyorum. Bundan sonra olacak olan bu mu? İmparator bizi daha fazla tuzağa düşmüş maginari ile savaşıma zorlayacak mı?

Ama kalabalık sessizleşiyor ve ben imparatora dönüyorum. Burada, o bizim tanrımız.

"Tebrikler, hayatta kalanlar," diyor, sesi arenanın her köşesine yankılanıyor. "Her biriniz bugün burada sadece kendi gücünüzün kanıtı olarak değil, aynı zamanda büyük cumhuriyetimiz için umut ve gücün bir simgesi olarak duruyorsunuz. Katlandığınız sınavlar, döktüğünüz kan ve gösterdiğiniz cesaret, imparatorluğumuzun temellerini güçlendirecektir."

Soğuk bakışları üzerime düşüyor ve ben geriliyorum, ama o çoktan arkasını dönmüş, rahibeye doğru yürüyor. Tezahüratlar patlak veriyor, hayatta kalan gladyatörler birbirlerine bağırıp sırtlarını sıvazlıyorlar.

Biri omuzlarımı tutar ve Maeva'nın bana gülümsediğini görürüm. O

şüpheli bir şekilde ciyaklamaya yakın.

"Başardık, Arvelle! Artık resmen acemileriz!" Geri çekildiğinde gözleri yaşlıydı ve Brenin ikimizin omuzlarına kolunu doladığında gülmeye başladı. Açıkçası, küçük tartışmamız tamamen affedilmişti.

Gözlerimi kapatıyorum, rahatlama başımı döndürüyor. Sundering'den sağ kurtuldum. Her nasılsa, üç zorluğun hepsini atlatmayı başardım. Aramızdaki bağ sayesinde, Bran şimdi Evren'in iyileştiğinden emin olmak zorunda. Sonunda sağlıklı olacak. Sonunda bir *hayatı* olacak.

Sonunda bitti. Buradan ayrılıyorum.

Vallius Corvus'u öldürür öldürmez.

IMPARATORUN BALO SALONU, Umbros'a yazılmış bir aşk mektubu gibidir. Siyah mermer, duvarlar boyunca altın apliklere monte edilmiş ve başımızın üzerinde süzülen binlerce eter lambasını yansıtır. Umbros'un duvarlarını süsleyen duvar resimleri, vampirlerin tanrısını çeşitli sahnelerde gösterirken, havada tütsü kokusu, Bryvios'tan ithal edilen siyah güllerin mide bulandırıcı tatlı kokusuyla karışır.

Odanın ön tarafında duran müzisyenler, kasvetli dekorla tezat oluşturan neşeli bir melodi çalıyor. Siyah giysiler giymiş ve ağır yemek tepsileri taşıyan bir grup sıradan insan yanımdan geçerken kenara çekiliyorum. Bazıları kalın kırmızı sıvıyla dolu kristal kadehler de taşıyor. Birkaç sıradan insanın boynundaki ikiz izlerden, bu gece atıştırmalık olarak kullanıldıkları anlaşılıyor.

"Bugün ilginç bir strateji." Bran'ın sesi sırtımdan aşağı soğuk su dökülmüş gibi bir şok etkisi yaratıyor.

I can't exactly defend my actions, I stay silent.
Beklendiği gibi, Bran bir adım daha yaklaşır.

"Bundan sonra ne olacağını biliyor musun? Sen ve hayatta kalmayı başaran diğer tüm gladyatörler burada acemi olarak eğitileceksiniz. Senthara'ya sunulacaksınız ve imparator ya da oğulları sizi bir sonraki Sundering'in sonuna kadar hizmetleri için seçecekler. Sence seni kim seçecek, Arvelle?" Alaycı bir şekilde çenesine parmağını dokundurur. "Belki de imparator hangi gladyatörlerin yaşayıp hangilerinin öleceğine karar verirken yanında duran acemi olacaksın? Hmm? Ya da belki de Rorrik'i

'in peşinden giden çıraklarından biri olacaksın. Eminim birkaç ay sonra bu durumdan kurtulmak için yalvaracaksın."

Ne yaptığını biliyorum. "Burada olmayacağım."

"Hayır," diye tıslar. "Olmayacaksın. Çünkü anlaşmamızı tamamlamış olacaksın. Kuzeyde olacaksın. Sadece kardeşlerini canlı görmek istediğin için değil, aynı zamanda bu imparatorlukta -ki sen onu çok nefret ediyorsun- böyle bir pozisyonun seni yavaş yavaş öldüreceği için. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Güzel." Bran bir elini omzuma koyup sıkıştırır. "İmparator benim istediğim şeyi yaptı. İlk fırsatta saldıracaksın."

"Kardeşim iyileşti mi?"

Bran başını sallar. "Şu anda iyileşiyor. Bu küçük bağ sana iyi geldi, gladian. Benim sayemde hayatın çok daha iyiye gitti."

"Kanıt istiyorum."

Dudakları beyazlar. "Benim onurumu sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

"Sadakat yemini ettiğin imparatoru tahttan indirmek için isyancılarla işbirliği yapıyorsun. Ama lütfen, bana onurun hakkında daha fazla bilgi ver."

Bran suçlamamı inkar etmez. Sadece gömleğinin altına elini uzatır ve bir kolye çıkarır. Uzun, lavanta rengi taş hafif bir parıltı yayar ve ben nefesimi tutarım.

Bir gerçeklik taşı.

Gerçek taşları inanılmaz derecede nadirdir; son yüzyılda sadece üç tane bulunmuştur. Bran'ın ilişkide olduğu insanları düşünürsek, sürekli sözünün doğruluğunu kanıtlamak zorunda kalması şaşırtıcı değil.

Gerçek taşı bilseydim, pazarlık yaparken onu kullanmasını talep ederdim.

"Kardeşin şu anda iyileştiriliyor. Bir hafta sonra, o kadar uzun zaman önce yaptığı kötü seçimlerin olumsuz etkilerinden artık muzdarip olmayacak."

Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Ama taş parlamıyor.

"Şimdi, yalan söyle," diyorum boğuk bir sesle.

Bran gözlerini kısar. "Burası senin için güvenli."

Taş, içinde hapsolmuş eterle birlikte derin bir mor renge bürünür.

Dizlerim titrer. Evren gerçekten iyileşmiştir. Bütün bunlar bunun için değdi.
"Arvelle."

Maeva ortaya çıkınca Bran eriyip gider, yüzünde bir gülümseme vardır. Beyazlar giymiş, kabarık kirpikleri koyulaşmış, uzun sarı saçları yumuşak ve parlak, taze, masum ve birinin boğazını kesmek gibi bir tehditte bulunmaktan tamamen aciz görünür.

"Giyecek bir şeyin yok sanıyordum?" diye sorar. Omuz silkiyorum. "Yanılmışım."

Buna kaşlarını çattı ve onu suçlayamam. Yatağımın üzerinde bulduğum elbise hiç de unutulabilir bir şey değildi. İpek, neredeyse siyah olacak kadar koyu, derin ve büyüleyici bir yeşil renkteydi, kumaş omuzlarımdaki iki gümüş iğneden zarifçe akıyor ve belimde sıkılaşıyordu. Gümüş manşetler kolları çevreliyordu, ama elbiseyi gerçekten farklı kılan şey, kumaşın üzerine yıldızlar gibi dağılmış küçük, cilalı mücevherlerdi.

Bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Ve teşekkür ettiğimde, sözlerim boğazımda düğümlenmesin diye uğraşacağım.

"Herkes bugün yaptığın şeyi konuşuyor," diyor Maeva, bir kadeh şarap alırken.

Ne demek istediğini sormama gerek yok. "Biliyorum. Aptalcaydı. Beni desteklediğin için teşekkür ederim."

O eliyle bunu önemsizmiş gibi gösterir. "Aptalca değildi. Bence cesurcaydı. Ama imparator senin ölmeni istiyor. Ama halk..."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Halk mı?"

"Seni Kelindra'nın kızı olarak görüyorlar." Sesi fısıltıya düşer. "Bu yüzden imparator, meydan okumadan sonra sana saldırmadı."

Siktir. Gözlerimi kapatıp, bir anlığına dünyayı dışarıda bırakıyorum. Kelindra, Birlik ve Doğum'un koruyucusu olarak bilinir. Ama bilinen tek özelliği bu değildir. Hayır, o aynı zamanda affetme, merhamet, hoşgörü ve kurtuluş tanrıçasıdır.

Benim gibi acımasız ve alaycı birine böyle bir unvan verilmesi, daha ironik olamazdı. Aynı zamanda daha tehlikeli de olamazdı.

"Maeva," diye seslendi Neris.

Maeva'nın yüzünde parlak bir gülümseme belirir, gözleri ışıldar. "Sonra konuşuruz."

Başımı sallayarak, kendime bir kadeh şarap alıyorum —gerçekten şarap *olduğundan* emin olmak için üç kez kontrol ediyorum— ve odanın kenarına doğru yürüyorum.

Garip yeni lakabım olmasına rağmen, göğsüm hafifliyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez, en ufak bir umut ışığı hissediyorum.

İçgüdülerim o kıvılcımı söndürmemi söylüyor. Yine de...

Başardım. Hayatta kaldım. Hayatta kalmakla kalmadım, kazandım da. Başıma gelen en kötü şeylerden birini yeni bir gelecek için bir fırsata dönüştürdüm. Evren iyileşti. Artık bir hayatı olacak. Şans benim aleyhimdeydi, ama o şansın bir kısmını elde ettim, bu da kardeşlerimle yeni bir hayat kurmak için yeterli para anlamına geliyor.

Kıyıda bir evimiz olabilir. Eğitim alabiliriz.

Ve güvenli bir hayatımız olabilir.

Garip bir şekilde, bir parçam burayı özleyecek. Elbette ölümü değil. Ama antrenman rutinini, bir sonraki öğünümü nereden bulacağımı düşünmek zorunda olmamayı özleyeceğim. Maeva'yı da özleyeceğim, belki diğer gladyatörlerden birkaçını da.

Tiernon'u özlememe izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

Reddediyorum.

Ama kardeşlerim beni bekliyor. Ve anlaşılmamın son kısmını tamamlayana kadar onları göremeyeceğim.

"Güzel, değil mi?"

"Hmm?"

Albion duvar resmine başını sallıyor. Ben kendi düşüncelerime dalmış, boş boş bakıyordum.

"Biraz resim yaparım," diye itiraf ediyor, kulaklarının uçları kızarıyor. "Oğlum öldükten sonra... bu benim tek kaçış yolumdu. Bunu kim yaptıysa inanılmaz yetenekli."

Sesi kederle doludur ve içim burkulur. Ama bakışları uzak, omuzları gergin, kaybını konuşmak istemediği açıkça belli.

Albion, Leon ile çok ortak noktası var. Birbirlerinin odalarında çay içip, birkaç günde bir ludus'tan kaçarak hamamlara gitmek suretiyle bu kadar yakınlaşmaları şaşırtıcı değil.

Duvar resmini inceliyorum. Üç tanrı yan yana duruyor. Hangisinin Umbros olduğu belli, çünkü duvar resmini yapan kişi onu diğerlerinden daha büyük çizmiş. Solunda, elinde savaş tanrısının sembolü olan bir balta tutan Anoxian duruyor. Sağında ise bilgelik, iletişim, bilgi ve aydınlanmayı simgeleyen açık bir kitap tutan tanrıça Staleia var.

Daha yakından bakıyorum. Burada sadece üç tanrı toplanmış değil.

Duvar resminin içinde, karmaşık bir şekilde çizilmiş bir anahtar ve kilit, sırların tanrısı Nilos'u temsil ediyor. Anoxian'ın ayaklarının dibinde yanan ateş Ignicarus'u temsil ederken, Anoxian'ın omzuna asılı yay ve ok, Leon'un tanrıçası Thalunia'ya bir gönderme. Ghaleros, Staleia'nın cüppesine tutturulmuş pusula ile temsil ediliyor.

Evren bunu görmek isterdi. Tanrıların tarihine hayranlık duyuyor. Duvar resminin geri kalanını görmek için başımı uzatıyorum, ama sağımda bir vampir kalabalığı toplanmış ve görüşümü engelliyor.

Albion uzaklaşırken, kalabalığın arasından bana doğru gelen minyon, siyah saçlı kadının gözleriyle karşılaşıyorum. Elbisesi sade, ipek yerine serin bir keten kumaştan yapılmış ve bana yaklaşıırken birkaç alaycı bakış yakalıyorum. Eğer fark ederse de, görmezden geliyor, bakışları benimkilerde.

Elbisesi uzun kollu olduğu için kollarının çoğu örtülüydü, ama bileklerinin üstünden görünen yara izleri belirgin şekilde solmuştu, artık kırmızı ve iltihaplı değildi. Birisi ona mühürlenmiş bir şifacıya görünmesine izin vermişti.

Işık göğsünde dans ediyor ve köprücük kemiğinin hemen altındaki pürüzsüz cildi ortaya çıkarıyor.

Başarmış. Onu arenanın ortasındaki platformda nefes alırken bırakmıştım, ama şifacıların ona zamanında ulaşacağından emin değildim.

"Hayatımı kurtardın," diyor kadın. "Neden?"

"Bilmiyorum." Onda bir şey gördüğümü itiraf etmek aptalca geliyor. Bana Kassia'yı hatırlatan bir şey. Soğukkanlı, sakın direnişi, onu kurtarmamı imkansız hale getirmişti.

"Peki, teşekkür ederim." Sözleri sertçe söylenir ve nezaketsizliği beni gülümsetir. Onun bu yanı bana... *beni* hatırlatır.

Gülümsemem üzerine, ağzı titrer, dudakları hafifçe kıvrılır. "Ben Calena."

"Ben Arvelle. Nerelisin?" "Dierna."

Ben irkilirim. "Zearis sınırındaki küçük bir kasaba."

O başını sallar. "Annemi bırakamazdım. Halkımız çok fazla toprak kaybettiğinde yakalandık."

"Üzgünüm."

Omzunu silkiyor. "Sanırım eğitimde görüşürüz." Duruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İmparatorluğun düşmanlarına bile özgürlüklerini kazanma şansı verilir. Bu yıl diğer acemilere katılmak için yeterince uzun süre hayatta kaldım."

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum, sesim boş. Gözlerimiz buluşuyor ve birbirine kilitleniyor. Başını sallayarak dönüyor ve uzaklaşıyor.

Odanın diğer ucunda, Bran'ın Calena'yı incelerken yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu fark ettim. Ona sert bir bakış attım ve vampir sadece alaycı bir şekilde kadehini kaldırarak şerefe dedi.

"Arvelle."

Leon'un sesi alçaktır, ama yanakları kızarmıştır. Elinde bir kadeh şarap tutmaktadır — belli ki bu ilk kadehi değildir.

Üçüncü meydan okumadan sonra ortadan kayboldu. Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam. Onun da hayatı tehlikede. İmparator benim yaşamama izin veremeyecek kadar rahatsız edici olduğuma karar verirse, Leon da benim yanımda kolayca öldürülebilir.

"Kardeşlerinle konuştun mu?" diye soruyor.

"Henüz değil. Ama Ev... Ev..." Boğazımda bir yumru oluşur ve Leon gülümser. Altı yıldır ilk kez gülümsediğini görüyorum.

"İyileşiyor."

Başımı sallıyorum ve Leon duvar resmine dönerek bana kendimi toparlamam için bir dakika zaman tanıyor.

Sonunda konuşabildiğimde, "Buraya gelmek istemediğini biliyorum" diyorum. "Ama... sen olmasaydın bunu başaramazdım. Bu yüzden teşekkür ederim."

Gözlerimiz buluşur ve yüzünde bir duygu dalgası belirir. Söyleyeceği her şeye kendimi hazırlarım.

"Bugün iyi tepki verdin. İçgüdülerini dinledin. Baskı altında her zaman iyi performans gösterirsin. Kendini gerçekten bırakmana izin verdiğinde."

Sözleri, aramızda uzanan bir el gibi hissettiriyor.

Konuşmuyorum. Bu anı mahvetmek istemiyorum.

Leon bardağını kaldırıp bir yudum aldı. Sonunda içini çekti. "Kassia..."

"Biliyorum." Gözlerim yanıyor. "Kas'ın ne olduğunu söylemene gerek yok..." "Seninle gurur duyardı," diye bitiriyor.

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Duydun beni." Leon arkasını dönüp uzaklaşır.

Onu asla anlayamayacağım.

Bir el dirseğimi kavrar ve ben irkilirim, elim kayar. Ama hançerim botumun içinde, uzun elbisenin kıvrımlarının altında gizlidir.

"Rahat ol." Tiernon'un sesi eğlenceyle doludur. "Burada kimse seni öldürmeye çalışmayacak."

"Tutamayacağın sözler verme," diye mırıldanıyorum.

"Seninle konuşma fırsatı bulacağımı sanmıyordum."

"Bu gece herkes sohbet etmek istiyor gibi görünüyor."

Gözleri bana gülüyor. "Hâlâ insanlardan çok sessizliği mi tercih ediyorsun?" "*Bazı* insanları severim."

Beni izliyor ve acaba eskiden nasıl rahat bir sessizlik içinde oturup birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardığımızı hatırlıyor mu diye merak ediyorum.

Gözlerim, göğsünü kaplayan kusursuz dikişli tunik üzerinde dolaşmaktan kendini alamıyor. Kızıl pelerini, Umbros'un amblemini andıran iki altın broşla omuzlarından tutturulmuş. Onu siyah zırhının dışında ilk kez görüyorum ve bu beni tedirgin ediyor.

"Arvelle?" Tiernon karanlık gözleriyle bana bakıyor. Zorla gülümsüyorum. "Elbise için teşekkür ederim."

Tiernon'un gözleri hafifçe büyüdü. Muhtemelen sözlerimin alaycı ya da acı dolu olmamasına şaşırmıştı. Bir an tereddüt ettikten sonra, yutkundu. "Benimle dans eder misin?"

Başımı sallıyorum, diğer acemilerin ne düşündüğünü artık umursamıyorum. Bir şekilde birkaç gün içinde buradan ayrılacağım. Bu da Tiernon'la gerçekten konuştuğum son sefer olabileceği anlamına geliyor.

Beni kollarına alır, karmaşık adımları zahmetsizce bana öğretir. Ayağına bastığımda gülümser. "Görünüşe göre sana verdiğim dersler pek işe yaramamış."

"Dans etmemizin üzerinden yıllar geçti," diyorum. "Pratik yapmadım."

Ti'nin neden bana dans öğretmekte ısrar ettiğini hiç anlamamıştım. Derslerimiz başladığında on iki yaşındaydım. Dans öğrenmek için harcadığım her saatin, bana dövüşmeyi öğreteceği bir saate eşit olacağını söyleyerek beni rüşvetle ikna etmişti.

O zamana kadar Kassia ve Leon ile yoğun bir şekilde antrenman yapıyordum ve Tiernon'un Leon'un öğretemediği şeyleri bana öğretebileceğini biliyordum.

Haklıydım. O dersler beni hayatta tutmuştu, Kassia ise ölmüştü.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Ona söylüyorum. Gözleri hüznle doluyor, ama başını kaldırıp beni kendine çekiyor. "Hâlâ yas tuttuğunu biliyorum Arvelle, ama keder yerine öfkeyi seçmek sadece bir süre işe yarar."

Tartışmak isterdim ama onun haklı olduğunu biliyorum. Kassia'nın ölümü, iyileşmek bilmeyen bir yara. Yara iltihaplanıyor, ateşleniyor ve vücudumun geri kalanına enfeksiyon yayıyor.

"Ne istiyorsun, Tiernon?"

Beni kendine doğru çeker. "Eski Velle'yi istiyorum. Başını geriye atıp, sanki bu dünya sonsuz bir neşe ve eğlence kaynağıymış gibi gülen kadını istiyorum. Acımasızca, öfkeyle yaşayan kadını istiyorum. Ve onu tekrar bulana kadar durmayacağım."

Onun gözlerinin içine bakıyorum. "O kadın öldü."

"Göreceğiz." Elini alnıma kaldırıyor, parmakları mührümü okşuyor ve küçük şişliği fark ettiğini biliyorum.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyduğunda, iç çekerek yüzümü eline yasladım.

"Hâlâ burada olmandan memnun değilim," diyor. "Elimden gelse seni şehir surlarına taşıyıp kendim dışarı atardım."

"İkimiz de bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz."

"Evet. Etrafta sorular sordum. Thorn yakınlarında hangi vampirlerin görüldüğünü öğrenmeye çalıştım."

"Ti..."

"Kardeşlerini korumak için burada olman gerektiğini biliyorum, ama seni kimin ve neden gönderdiğini öğreneceğim. Ve buradan ayrılabilmeni sağlayacağım." Bana doğru eğildi. "Burada olmanın nedeni inanılmaz derecede tehlikeli olsa da... Seni gördüğüme sevindim, Velle."

Gözlerim yanıyor ve geri çekiliyorum, nefes kesici derecede yakışıklı yüzüne bakıyorum. Çok tanıdık, ama yine de çok farklı. Gözlerinde açıklık parıldıyor ve bana öyle bir şekilde bakması... *ihtiyacıyla*, ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Elimi kaldırıp çenesinin altını okşuyorum. "Neden gittiğini bana söyleyecek misin?"

Müzik durur ve odayı sessizlik kaplar.

Herkes birden başını eğdi ve Tiernon sanki birdenbire zehirliymişim gibi benden uzaklaştı. İmparatorun girişini izlemek için başımı eğerek selam verdim. İmparatorun bakışları Tiernon'u buldu ve Tiernon anında odanın önüne doğru yürüdü.

Rorrik, imparatorun diğer tarafına gizlice yaklaşır, siyah tuniği ışığı yutar, süslü gümüş düğmeler ise ışığı yansıtır. Pek çok vampir gümüş *takmaz*. O düğmelere ellerini sürmek bile onlara acı verir.

İmparator konuşmaya başlar, sesi kulaklarımda düşük bir uğultu gibi. Onun bakışları kalabalığın üzerinde dolaşır, bir anlığına benim üzerimde durup sonra devam edene kadar, onu duymazdan gelirim. Kalbim göğsümde çarpar.

Sonunda müzik tekrar çalmaya başlar ve ben odanın kenarına doğru yürürüm, duvar resmine çekilirim. Tiernon bana neden gittiğini söylemek üzereydi. Biliyorum öyleydi.

"Yasak olanla ilgileniyor musun?" Rorrik, *yasak* kelimesini sanki pis bir şeymiş gibi mırıldanır.

Üzerimde bir ürperti hissediyorum ve imparatorun oğluna bakıyorum. Hiçbir uyarı olmadan ortaya çıktı, duyularım beni yanıltıyor. Arkasında yürüyen acemilere tek bir bakış atıyor ve onlar kalabalığın içinde kayboluyorlar.

Rorrik elimi tuttu ve midem korkuyla düğümlendi. Ya yanlışlıkla ona tekrar zihin yoluyla ulaşırsam? Bu bağlantıyı kullanarak zihnime *girebilir mi?* Bunun mümkün olup olmadığını sormadım ve bana gerçeği söyleyeceğine güvenmiyorum.

"Titriyorsun," diyor düşünceli bir şekilde. "Seni d a h a cesur sanmıştım. Benimle dans et."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden seninle dans edeyim ki?"

"Çünkü meraklısın. Dürtüsel birisin. Ve benim senden ne istediğimi merak etmekten kendini alamıyorsun."

Haklı olması hoşuma gitmiyor. Kafamı sallayarak, onun beni duvardan uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Tiernon'la dans ederken ortam daha da kararmış. Rorrik beni döndürüyor ve baktığım her yerde vampirler sıradan insanları ve ara sıra da mühür işaretli insanları emiyor. Kapının yanındaki sandalyede iri yarı bir vampir oturuyor, kucağında mühür işaretli bir kadın var, kadının başı geriye atılmış, kıvranırken adamın eli kadının uzun elbisesinin altında kaybolmuş. Kadından kan içerken karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor, gözleri bulanık.

Geniş, açık kapıların yanında, Orna bir acemiye duvara bastırıyor, dişleri onun boynuna gömülü. Adam, *Orna* kaçacakmış gibi endişelenerek onu kendine sıkıca sarıyor, gözleri sıkıca kapalı, ağzı açık.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Rorrik'in sesi okşayıcıdır. Terle ıslanmış ten ve karışık ipek çarşaflar.

"Tabii ki hayır."

Alaycı bir kahkaha atıyor, ben ise cesurca görmezden geliyorum. "Neden burada olduğunu biliyorum, küçük acemi."

Acemi. Bu kelime şaşırtıcı. Benim de öyle olduğumu sürekli unutuyorum. Şimdilik. "Ne demek istiyorsun?" Belki... belki Bran'la bağlandığımı biliyor. Öyleyse, belki onu Tiernon'a söylemesi için ikna edebilirim.

"Babamı öldürmeyi planladığını biliyorum."

Ağzım açık kalır ve o gülümser, parmağını çenemin altına bastırıp yukarı doğru kaldırır.

"*Her şeyi* biliyorum."

"Beni öldürecek misin?" Sözlerim fısıltıdan ibaret. "Hayır. Şu anda senin hedeflerin benimkilerle aynı."

"Babanın ölmesini mi istiyorsun? ... Oh." Tabii ki istiyor. İmparator ölürse, Rorrik tahta geçecek.

Gözleri beni olduğum yere çiviler ve garip bir beklenti duygusu içimi kaplar. Rorrik'te sıradan olan hiçbir şey yoktur. Yaptığı her şey niyetle doludur. Ve bana böyle baktığında, sanki zihnimin derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum. Ruhumun derinliklerine. Bu tehlikeli. O tehlikeli.

Ona güvenmemem gereken kadar tehlikeli. Bunların hepsi bir tuzak olabilir.

"Hâlâ şüpheleniyor musun?" Rorrik'in gözleri parlıyor. "Bu balodan hemen önce imparatorun ne yaptığını biliyor musun, küçük tavşan?"

Tabii ki bilmiyorum.

"Babam bir konsey toplantısına katılıyordu ve orada beni seçtiği varisi olarak görevden aldı, böylece isterse benim doğuştan gelen hakkımı elimden alabilecekti."

Bu da tahtın, şu anda cephede bulunan küçük kardeşine geçeceği anlamına geliyordu. Rorrik hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim, ama onun mücadele etmeden iktidarını bırakacak bir adam olmadığı açıktı.

"Ne öneriyorsun?" diye soruyorum.

Müzikle ustaca yön değiştirerek beni karanlık bir köşeye doğru yönlendirdi.

"Birlikte çalışmamızı öneriyorum," diye fısıldadı Rorrik kulağıma, beni kendine çekerek. Nefesi tenimde dolaştı ve ben titredim. "Sana tam olarak nerede saklanıp bekleyeceğini göstereceğim, böylece babamı öldürebilirsin, ben ise çok sayıda tanığın gözü önünde olacağım. En güvendiğim tüm insanlar da öyle."

"Peki sonra?"

"Senin kaçmanı sağlayacak bir dikkat dağıtıcı olay yaratacağım. Muhafızlar için çanların çaldığını duyacaksın."

"Babanız veraset kanununu değiştirirse, imparator olacağınız kesin değil."

Tembel bir omuz silkme. "*Bu* henüz belli değil. Yasayı değiştirmiş olabilir, ama yeni bir varis atamamıştır." Gözlerinde çılgın bir parıltı belirir. "En azından ilginç olacak. Ve sen amacına ulaşmış olacaksın."

Alt dudağımyı dişlerimin arasına çekiyorum. Ona tüm güvenimi vermek aptalca olur, ama tahtı ele geçirmek için neredeyse her şeyi yapacağı açık. Belki bunu kendi lehime kullanabilirim.

Bu bir fırsat. Bir daha elde edemeyeceğim bir fırsat.

Titrek bir nefes alıyorum, midem düğümleniyor. Ama Rorrik'in planı dürtüsel olsa da, fena bir plan değil. Zaten imparatorun topraklarındayım. En büyük sorunlarımın yarısı çözülmüş durumda.

Rorrik koyu renkli kaşlarından birini kaldırarak beni kapıya doğru yönlendiriyor. Çok basit: Bunu yaparsam kardeşlerime ulaşırım.

İmparatoru öldüreceğim. Bu gece.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Koridor balo salonundan çok daha serin ve açık bir kapıdan geçerken saçlarımı boynumdan kaldırıp, esintinin ensemdeki teri kurutmasına izin veriyorum.

Rorrik gözlerini boynuma diyor. "Flört mü ediyorsun, hayatım?" Saçlarımı indirip ondan uzaklaşıyorum.

O tıslar ve tüylerim diken diken olur. Onu hiçbir yere takip etmemeliyim. Ama bu benimle ilgili değil. Ne zamandır babasını öldürmeyi planlıyor?

Muhafızlar Rorrik'e başlarını eğerek yanımdan geçiyorlar. Beni görmezden geliyorlar ama yine de başımı eğik tutuyorum, böylece daha sonra tanınmayacağım. Beni başka bir koridora götürüyor ve ben zihnimde adımlarımı haritalandırıyorum. Dar bir merdivene döndüğünde tereddüt ediyorum.

O dönüyor, eli tırazanı okşuyor. "Korkuyor musun?"

Yutkunuyorum. "Hayır." İkimiz de sesimdeki yalanı duyabiliyoruz. "O zaman yetiş."

Başka bir grup muhafızın önünden geçiyoruz ve Rorrik beni sağa yönlendiriyor. Önümüzde uzun, loş bir koridor uzanıyor, ortada hiçbir muhafız görünmüyor. Endişe damarlarımdan akıyor. Tamamen yalnızız.

Rorrik bana saldırırsa, tek şansım botumdaki hançer.

Bıçak gümüşten yapılmış, bu da ona zarar verecektir. Ben hızlıyım, ama elbisenin altına uzanıp bıçağı kınından çıkarmam ve o benim boynumu kırmadan önce bıçağı doğrudan kalbine saplamam gerekiyor.

Balo salonunun güvenliğini terk etmek, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerden biriydi. Dürtülerime kapıldım. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum galiba.

Önümde, Rorrik derin, alaycı bir iç çekişle, "Korkun sadece iştahımı kabartıyor," diyor.

"Korkmuyorum."

O dönerek beni en yakın duvara itti ve ben çığlık attım. "Bana yalan söylemenden bıktım."

Bakışları, nabzımın hızla attığı boğazıma düşer.

"Peki. Sen korkunç birisin. Duymak istediğin bu mu?"

Botumdaki bıçağa ulaşamıyorum. Rorrik'in kolları her iki yanımda, o ölümcül dişleri boğazımdan sadece birkaç santim uzakta. O kadar yakın ki, gözlerindeki gümüş lekeleri görebiliyorum. O kadar yakın ki, buz gibi kokusu burnumu yakıyor. O kadar yakın ki, öne eğilip...

Korku içimi kaplasa da, uyluklarım kaskatı kesildi.

Rorrik'in gülümsemesi acımasız ve karanlık bir farkındalıkla doludur. "Korkunç," diye düşünür. "Yine de senin korkundan daha fazlasını hissedebiliyorum."

Yanaklarım kızarır. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Alçak bir kahkaha. Dönüp uzaklaşıyor. Üç kez derin nefes alıp kendimi onu takip etmeye zorluyorum.

Odaklan, Arvelle. Ne olduysa, sonra halledersin.

Babasının oluşturduğu tehditten hiç etkilenmemiş gibi koridorda dolaşan Rorrik'e yetişiyorum. İmparatoru öldürerek, Rorrik'e neredeyse sınırsız bir güç verebilirim. Tahttan bir tiranı indirip, onun yerine daha da kötü olabilecek birini geçirebilirim.

"Sözünü istiyorum."

O dönüyor. "Benimle *pazarlık* yapacak durumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sanki sana bir iyilik yapıyormuşum gibi geliyor. Eğer babanı öldürürsem, *beni* ibret olsun diye öldürmene ne engel olacak? Babanın katilini öldürmek, hükümdarlığını sağlamlaştırmak için iyi bir yol olur."

Gözlerinde ilgi parıldıyor. "Peki." Parmaklarından keskin siyah bir pençe uzanıyor ve ön kolunu aşağı doğru kayıyor. Yara hemen kapanmaya başlıyor ve o da elimi tutup beni kendine doğru çekiyor.

Elbisemin kolunu kesip kolumun derisini kestiğinde nefesimi keserek inledim. İçgüdüsel olarak kolumu çekmeye çalıştım ama eli...

sadece sıkılaştırır ve parmağını kanımın içinden geçirir. O parmağını kendi neredeyse iyileşmiş yarasına sokar.

Midem bulanır. Vampir bağları ve yeminleri beni her zaman mide bulandırır.

"Babamı öldürdüğün için seni cezalandırmayacağıma yemin ederim." "Ya da başkalarının beni cezalandırmasına izin vermeyeceğim."

Buz gibi gözler benimkilerle buluşur. "Ya da başka kimsenin seni babamı öldürdüğün için cezalandırmasına izin vermeyeceğim."

"Hiçbir sonuç olmayacak."

"Oh, *bunu* söz veremem." Dudaklarını büzüyor ve ışık yüzünün hatları üzerinde titriyor, elmacık kemikleri ve çenesinin altındaki çukurlarında kalıyor. "Ama benden ya da benimkilerden hiçbir sonuç almayacaksın."

Bu yeterli olmalı.

Ben başımı salladığımda, parmağını yalayarak yeminini tamamlar. Gözleri kararır, kapüşonlu ve camsı bir hale gelirken derin turkuaz rengine bürünür. Bir an için, onda çok *tanıdık* bir şey vardır, kendimi ona yaklaştırmaktan alıkoyamam, yüzünü incelerim.

Rorrik parmağını bir kez daha diliyle yalar. "Lezzetli."

Yüzümü buruşturmamı engelleyemiyorum ve o alaycı bir kahkaha atıyor. "Burada çok uzun süre kaldık." İşaretsiz bir kapıyı aralıyor ve vücudunu kıvrılmış halde bekliyor.

Gerginlik damarlarımdan akıyor, neredeyse nefes nefese kalacağım. Sonunda Rorrik kapıyı açar ve koridorun sonunda başka bir kapıdan geçen bir Praesidium muhafızını görürüm.

Rorrik, muhafızların varıya değişimini mükemmel bir şekilde zamanlamayı başarmış.

Kenara çekildiğinde, nefesim kesildi. Aşağıdayken imparatorluk sarayı etkileyici gelmişti, ama buradaki odalarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Koyu renkli ahşap zeminler parlak bir şekilde cilalanmıştır. Koridorun sağ tarafında, uzun, zarif kemerli pencerelerden ağır kırmızı perdeler çekilmiş, altımızdaki bahçeden gelen serin, yasemin kokulu havayı içeri davet etmektedir. Perdeler o kadar kalındır ki, gündüzleri en ufak bir ışığı bile engellediğinden hiç şüphem yok.

Her pencere arasında, çeşitli pozlarda Umbros heykelleri bulunan nişler var. Heykeller, altın benekli oniks Zevarian mermerinden oyulmuş.

Solumda en az yirmi kapı sayıyorum.

Rorrik yürümeye devam ediyor ve botlarım ahşap zeminlerin üzerine serilmiş yumuşak, lüks halılara batıyor. Korumasız bir kapıyı açarak, karanlık odaya girmem için bana işaret ediyor.

"Sanmıyorum."

Bana yavaşça gülümsüyor. "Şüpheli küçük şey." İçeri girip bir lambayı yakıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Rorrik'in tek odak noktası olmak, sanki kafamı bir aslanın ağzına sokmuşum ve çenesini kapatıp kapatmayacağını bekliyordum gibi hissettiriyor. O buz gibi bakışlarla bana her baktığında, kaçma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Bu çok yorucu.

"Neredeyiz?" diye fısıldıyorum.

"Yatak odamda."

Çömeliyorum. Sol elimle geceliğimi yukarı çekiyorum. Sağ elimle kılıcımı arıyorum...

Rorrik eğlenerek yanımdan geçiyor. "Çok kolay sinirleniyorsun. Bunun üzerinde çalışmalısın. Burası imparatorun odası. Ve senin için mükemmel bir saklanma yeri biliyorum."

Dönüyor ve ben de imparatorun odasını incelememe izin veriyorum, gözlerim hemen odayı domine eden büyük, dört direkli yatağa, her iki yanında asılı olan koyu kırmızı ve altın rengi kadife perdelere takılıyor. Duvarlar, bir köşedeki karmaşık oymalı ceviz masası ve sandalyeyle mükemmel uyum sağlayan koyu, cilalı ahşap panellerle kaplı.

İmparatorun böyle bir yazma veya tefekkür için yapılmış bir odada oturduğunu hayal edemiyorum. Başımı uzatıp, bitişik banyo odasındaki mermer sütunları görmeden edemiyorum.

"Eğer hayretle bakmayı bitirdiysen..." Rorrik geniş bir dolabın kapısını açıyor.

"Ciddi olamazsın."

"Benim şaka yapmayı seven biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Eh, öyle diyorsa.

"Bir hizmetçi dolabı kontrol ederse ne olur?"

"Yaklaş." Bu sözler bir meydan okumaydı ve ben, göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelerek yaklaştım.

Gizli kapıyı gösterdiğinde, nefesim bir anda kesildi.

"Klostrofobik misin?"

"Hayır. Bu, zeminin altında saklanmak istediğim anlamına gelmez." "Göründüğünden daha geniş."

Loş alana bakıyorum. O haklı. Sandığım kadar dar değil. Kesinlikle geniş sayılmaz ama üç kişinin yan yana durabileceği kadar büyük.

"Bu neden burada?"

O, kayıtsızca omuz silkiyor. "Bu saray birçok sır barındırıyor. Muhafızlar yakında geri dönecek," diye uyarıyor ve ben çömelip, kendimi boşluğa indiriyorum.

"Peki ya koruma büyüler? Tuzaklar? Baban bir Birinci vampir." Umbros'un kendisi tarafından yaratılmış.

"Bu adam, etrafında sürekli birkaç hizmetçi olmadan kendi banyosuna bile giremeyen bir adam." Rorrik dudağını kıvrarak dişlerini gösterdi. "Muhafızlarına, itibarına ve *korkuya* güveniyor. Ama yalnızken? Babam yenilmez bir tanrı değil. Dinlenirken değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Ama savunmasız da değil."

"Savunmasız değil. Ama tahmin edilebilir. Güce alışmış, korumaları onu korumak için koşturuyor ve gerçek tehditler sarayına yaklaşmadan çok önce ortadan kaldırılıyor. Korumaları orduları uzak tutmak için yaratıldı, tek bir suikastçıyı değil." Bir şey kucağıma atıyor. "Sarhoş bir boğa gibi hareket ediyorsun. Bu kolye, beceriksiz adımlarının sesini bastırarak."

"Rorrik. Bekle."

"Artık geri dönüş yok, küçük tavşan. İçinde gördüğüm tüm cesareti kullan."

Başka bir şey söylemeden beni içeri kilitler.

Panikleyerek, kapıyı hemen açılana kadar geri itiyorum. Rorrik çoktan ortadan kaybolmuş, ama en azından kaçabileceğimi biliyorum.

Burada güvende olacağıma dair ona söz verdirmeliydim.

Kapıyı kapatıp oturdum, dizlerimi göğsüme çektim. Elimi hançerime kaydırdım, elimdeki sapın tanıdık rahatlığıyla nefesim düzeldi.

Burada olmamalıyım. Ama imparatoru öldürme ihtiya ı birdenbire neredeyse dayanılmaz hale geldi, görmezden gelmem imkansız. Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi, beni sürekli hedefime doğru itiyor.

Bu gece en iyi seçimdi. İstediğim kadar hazırlıklı olmayabilirim, ama bu kadar yaklaşmak için bir daha ne zaman böyle bir fırsat bulabileceğimi kim bilir? Haftalar, hatta aylar süren bir planlama gerekebilirdi.

Yine de bunun benim için bile dürtüsel bir hareket olduğunu inkar edemem.

Kucağımdaki soğuk taşı alıp zincirinden tutup başımın üzerinden geçiriyorum. *Bunu* düşünmemiş olmam, imparatoru öldürmeye kalkışmamam gerektiğini kanıtlıyor. Umarım bu kolyeyi yaratmak için eteri kullanan kişi, imparatora gizlice yaklaşırken onun varlığını gerçekten gizleyecek kadar güçlüdür.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp, buradan çıkmak için atacağım adımlara odaklanıyorum, düşünmeden yapabilecek hale gelene kadar her yönü ezberliyorum.

Zaman yavaşça akıyor.

Sonunda güneş doğmaya başlayacak. Vampirler günün ağırlığını hissetmeli ve dinlenmeye zorlanmalılar. Ama imparator ne zaman dinlenmeye çekilecek, kim bilir? Vampirler yaşlandıkça, uykusuz kalabilecekleri süre uzar. Deşset yavaş yavaş sıkıntıya dönüşür.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü gizli alana ışık dolduğunda, şaşkın ve gergin bir şekilde uyanıyorum. Birisi dolabın içinde, üstümde duruyor.

Nefesimi tutuyorum, tüm vücudum titriyor. Her an, başımın üzerindeki kapı açılacak ve ben dışarı  ıkarılacağım.

Bıçağın içime saplandığını hissedecek miyim? Yoksa her şey anında bitecek mi?

Aptalca sorular. İmparator,  l m m n günlerce sürmesini sağlayacaktır.

Onların varlığını hissedebiliyorum, üstümde dolaşıyorlar. Ve onları hissedemesem bile, yine de onların sığ nefeslerini duyabilir, yine de

gölgelerini görebilirdim.

Bir şey hışırdıyor.

Giysiler.

Hareket etmiyorum. Neredeyse nefes

almıyorum. Ve sonra her şey

bitiyor.

Işık kaybolur ve rahatlama başımı döndürür, gözlerim yanar.

Sesler duyulur, ama çok alçak olduğu için sadece bir uğultu duyabiliyorum.

Bir kadın sesi de onlara katılır. Sonsuzluk gibi gelen, ama muhtemelen sadece bir saat kadar süren bir süreden sonra, tüm ışıklar kararır.

Kıpırdamıyorum.

İmparator uykuya dalarken, ben silahla donanmış durumdayım, farkında değil. Ve yine de gerçekten kapana kısılmış olan benim.

Fikrimi değiştirip vazgeçsem bile, Rorrik'in şafak vakti dikkatini dağıtması olmadan kapıya ulaşip bu saraydan çıkma şansım...

Çok düşük.

Harekete geçmem gerekiyor. Şimdi.

Yavaşça, nazikçe, dikkatlice kapıyı açıyorum.

Her duyum keskinleşir, dolabın kapısının altından gelen en ufak bir esintiyi bile hissedebilecek kadar, ellerimi saran bir esinti.

Gizli odadan çıkmak sonsuza kadar sürüyor, kaslarım tutulmuş, kemiklerim ağrıyor, her anım sıkıntı ve acı ile dolu. Ama acele edemem. Kolye boynumda sıkıca duruyor olsa bile, eklemlerimin çıkma veya cüppemin tahtaya sürtünme riskini göze alamam.

İmparatoru öldürmek için lanet olası bir cüppe giyiyorum.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Hayatımın gülünçlüğüne odaklanırsam, histerik bir kahkaha atmak gibi aptalca bir şey yapabilirim. Ya da ağlayabilirim.

Evren ve Gerith. Kardeşlerimin yüzlerini zihnime kazıyarak derin bir nefes alıyorum ve dolabın kapısını aralıyorum.

Oda karanlık, perdeler muhtemelen büyü. Büyük yatağın yerini ezberlemek için zaman ayırdığım için mutluyum. Boynumdaki kolye sayesinde, muhtemelen yatağa doğru dans ederek gidebilirim. Ama benim

İçgüdülerim, imparatorun oğluna duyduğum güveni gölgede bırakıyor, onun babasının tahtına olan açık arzusu rağmen.

Yavaşça, adım adım yatağa doğru sürünüyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İmparator yan yatmış, bana sırtını dönmüş uyuyor — küçük bir merhamet. Tanrılara şükredeceğim, ama Umbros'un bunun için beni lanetleyeceğinden eminim.

Hançerimin kabzası, terli avucumda kayıyor. O kadar kaygan ki, elimi değiştirmek ve hem hançeri hem de elimi cüppeme silmek zorunda kalıyorum. O kadar titriyorum ki, dişlerim neredeyse takırdıyor.

Kaç. Vücudum bana bağıyor. Aptal olma! Ölmeden önce git!

Kendimi, imparatorun arenasında öldürülen Kassia'yı düşünmeye zorluyorum. Gözümün önünde katledilen centauru hayal ediyorum. Benden sunabileceğim tek merhameti isteyen Antigrus'u. Eğlence için öldürülen imparatorun düşmanlarını. Titus onu bıçaklamadan hemen önce, imparatora başını eğen Leira'nın yalvaran ifadesini.

Ve kardeşlerim, benim onları tekrar bulmamı bekliyorlar.

Kalbim yavaşlıyor. Görüşüm keskinleşiyor. Elim sabitleniyor.

Hızlıca saldırarak, elimi imparatorun saçlarına gömüyorum, başını kaldırarak soluk boğazını ortaya çıkarıyorum, loş ışıkta parıldıyor.

Gerçekten ironik. Güçten bu kadar korunan bir adam, yine de kendi yatağında ölebilir.

Tek bir kesikle kılıcımı boğazına geçiriyorum. Kafamı olabildiğince geriye eğiyorum, ama kan göğsüme sızıyor.

İmpara t o r boğulur ve boğulur, yastığına geri yığılır.

Altında, loş ışıkta mürekkep gibi koyu renkli kan birikintileri oluşur.

Ama bu yeterli değildir. İmparator kadar yaşlı ve güçlü bir vampir, kesik bir boğazı kolayca iyileştirebilir. Taze kanın keskin, bakır kokusu

duyularımı saldırır ve ben kusma hissini bastırarak, bıçağımı kaburgalarının arasına, göğsünün ortasından biraz sola doğru yöneltirim.

Uzaktan, dördüncü ve beşinci kaburgalar arasında bıçağı soğukkanlı ve pratik bir şekilde sapladığımı analiz ediyorum, bıçak kemiklerin arasında düzgünce kayıyor.

Gümüş doğrudan kalbe. En yaşlı vampir bile bunu iyileştiremez.

Yine de, her ihtimale karşı kafasını kesmek için hala içimden bir istek duyuyorum.

Neyle? Bıçağınla mı? Sen hala kemiği kesmeye çalışırken hizmetçiler gelip yakalayacaklar.

Titreyerek parmaklarımı nabzına koyuyorum. Yok olmuş.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, ciğerlerim sıkışıyor. Titreyerek, aniden iliklerime kadar üşüdüğümde kulaklarımı düşük bir uğultu dolduruyor.

Bitti. Artık her şey bitti.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak, dolaba doğru sendeleyerek yürüdüm. Kanlar içindeydım ve elbisemi saklayacak bir şey ararken ellerim titriyordu. Lambayı kullanma riskini göze alamazdım, bir hizmetçi kapının altından ışığı görüp içeri girmeye çalışabilirdi, bu yüzden uzun bir pelerin bulmak istediğimden daha uzun sürdü.

Kumaşın bir özelliği aklımın bir köşesinde kaşındırıyor, ama bu düşünceyi incelemek için vaktim yok. Rorrik'in işaretine hazır olmalıyım.

Pencereye doğru sürünerek gidiyorum ve perdeyi bir santim kadar açıyorum. Güneş gözlerimi yakıyor ve ben gözlerimi kısarak yüzümü buruşturuyorum. Perdeyi kapatıp duvara yaslanıyorum ve kollarımı bacaklarımın etrafına doluyorum.

Dünya kararmaya başlar. Kulaklarımda kan uğuldamaya başlar. Aniden bedenimin üzerinde süzülüyormuşum gibi hissedirim, kendimi bir top gibi kıvrılıp, düşük bir iniltiyle ileri geri sallanırken izlerim.

Yavaş yavaş, başka bir şey korku ve endişenin önüne geçmeye başlıyor. Coşkuya çok benzeyen bir şey.

Başardım. Bran'ın anlaşmasını yerine getirdim. Sundering'den sağ kurtulmakla kalmadım, imparatoru da öldürdüm. Bu da kardeşlerimin yanına gidebileceğim anlamına geliyor.

Evren iyileşti. Üçümüz birlikte yeni bir hayata başlayabiliriz. Sürekli soğukun kemiklerimize işmediği kuzeyde bir hayata.

Aylardır hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Belki... belki Leon'u benimle gelmesi için ikna edebilirim. Ona benimle kalmasına gerek olmadığını söyleyeceğim

ama Kassia da hep onun kuzeye gitmesini istemişti. Belki bu onun için de yeni bir başlangıç olabilir.

Müsabakalarda yeterince para kazandım. Sadece deniz kenarında güzel bir ev bulmak için yeterli paramız olmakla kalmayacak, aynı zamanda özel bir öğretmen de tutabileceğim.

Birini hızlıca öldürmek için en iyi bıçaklama yerini öğrenmekten daha fazlasını öğrenebilirim. Tarih, büyü ve edebiyat öğrenebilirim.

Raflar alıp küçük bir *kütüphane* kurabilirim.

Belki... belki Rorrik imparator olmayacak. Belki mühürlenmişler ve Vampir Konseyi onun hükümdarlık hakkına itiraz edecek.

Heyecandan neredeyse titriyorum. Ama henüz tam olarak kutlama yapamam. Hâlâ Rorrik'in dikkatini dağıtmasını bekliyorum. Eğer başaramazsa, ölmekten beter olurum.

Saatler ağır ağır geçiyor. Umut ve heyecan yavaş yavaş dehşete ve umutsuzluğa dönüşüyor. En kötü anlarımda, kardeşlerimi yalnız ve Bran'ın merhametine terk edilmiş olarak hayal ediyorum.

Muhafızlar beni burada bulacaklar. Bir hizmetçi imparatoru uyandırmaya çalışıp çığlık atmaya başlar başlamaz. Biri gücünü kullanacak ve ben bu saklandığım yerden çıkarılıp tutuklanacağım.

Karnımda hissettiğim bu korku, bana çok tanıdık geliyor.

Üç yıl önce, kumar borçlarını ödememeyi reddeden bir adamı korudum. Loyd Gatlin bir yalancı, hırsız ve dolandırıcıydı ve bu işi üç nedenden dolayı kabul ettim: kış mevsimiydi, Evren'in akciğerleri soğukta daha da kötüleşiyordu ve ısınmak için eter taşlarını dolduracak paramız yoktu.

Başlangıçta, bu diğer işlerden farksızdı. Gündüzleri Loyd'u birkaç metre geriden takip eder, ortama uyum sağlamaya çalışırdım. Ancak her biri onun borçlarını tahsil etmeye geldiğinde, onun giderek daha çaresiz hale geldiğini görüyordum.

Loyd kumar oynamaya daha fazla zaman ayırmaya başladı. Elinde kartlarla içmeye başladı, ki bu her zaman bir hatadır. Durduramayacağı belli olunca, az sayıdaki arkadaşlarını da kaybetti.

Sonunda, onu Runes and Ruin'e kadar takip ettim. Bu yeraltı pazarı eskiden farklı bir isimle anılıyordu, ama Thorn gibi, yeni isim de satılan malları daha iyi temsil ediyordu.

Ve ben de onun tüccarlara fısıldarken, element patlamalarına, eter darbelerine ve boşluk bombalarına hevesle bakarken onu izledim.

Aynı gün bıraktım.

Üç hafta sonra, ben alışveriş yaparken Loyd başka bir pazarda düşmanları tarafından köşeye sıkıştırıldı. Birkaç yüz metre uzaktan onun bir eter bombası attığını izledim. Patlama onu ve sekiz kişiyi öldürdü.

Bu durum, Loyd'un eter bombalarına hevesle bakışını izlerken içimi kaplayan ölümcül bir hisle ürkütücü bir benzerlik taşıyor. Omurgamdan aŗağı bir ürperti geçiyor. Asla geri alamayacağı bir Şey yaptığımın bilinci.

Pelerinimin başlığını başıma geçirip titriyorum. Ellerimi geniŗ ceplere soktuğumda, parmaklarım soğuk bir Şeye dokunuyor ve onu çıkarıp loŗ ışıktaki gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bilezik avucumun üzerine dökülüyor, i  içe ge miŗ altın halkalardan oluŗan narin bir zincir. Onu yaklaŗtırıp, kabartmalı amblemi ve altına oyulmuŗ küçük, karmaŗık iŗareti inceliyorum. Tasarım ince ama bir Şey hafızamı zorluyor. Bu iŗareti daha önce g rm ŗt m ama nereden hatırladığımı çıkaramıyorum.

Zihnimin kenarlarında kaŗınıyor, üzerimde yoğun bir tedirginlik hissi yerleŗiyor ve bileziğı daha sonra incelemek üzere c ppemin cebine atıyorum.

Sessizliğı çığlıklar bozuyor. Bir an için, bunları hayal ettiğıme eminim.

Daha fazla  ığlık.

Sonra  anlar çalmaya baŗlar.

Buradan bile, muhafızların imparatorun odasının dıŗında koŗarken botlarının ahŗap zemine vurduğı sesleri duyabiliyorum, birbirlerine sesleniyorlar.

Saniyeler içinde odanın diğeri tarafına geçiyorum. Kapıyı aralamak, muhafızların gittiğine güvenmek için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama yapıyorum.

Salon boş. Tereddüt etmiyorum. Koŗuyorum, sonundaki kapı yaklaŗıyor. Kapıyı açıp, tırabzana tutunarak merdivenlerden bir kat aŗağı, sonra bir kat daha aŗağı iniyorum.

Rorrik'in talimatlarını izleyerek sarayın arka tarafına geçiyorum. İki kez yere yatmak zorunda kalıyorum, keŗfedilmekten kıl payı kurtuluyorum, ta ki sonunda

hizmetçilerin kapılarından birine daldım ve serin hava yüzümü okşadı.

Kapılar uzaktan görünüyor, yüksek ve davetkar.

Başımı eğip, belirlenen yolu takip ederek koşmaya başlıyorum. Hiç olmadığı kadar hızlı koşuyorum, ayaklarım her adımda yere zar zor değiyor. Biri sesleniyor, ama ben çoktan bahçenin yarısını geçip, kapılara doğru bir köşeyi dönmüşüm. Nefesim ciğerlerimden çıkıyor, soğuk hava boğazımı yakarken, çaresizce nefes nefese kalıyorum.

Bir gölge hareket ediyor. Yere yatıp, bir grup çalılıarın arkasında karanlığa doğru yuvarlanıyorum. Uzakta, muhafızlardan biri kapıya doğru yavaşça yürüyor, görev yerine dönüyor. Çalılıklarda bir tavşan gibi titriyorum.

Solumdan sesler geliyor. Muhafız dönüyor, ben başımı eğiyorum. Çakıl taşları üzerinde bot sesleri, ama sesler uzaklaşıyor.

Burada ölmeyeceğim. Lütfen burada ölmeme izin vermeyin.

Ayağa kalkıp, başımı eğip omuzlarımı kamburlaştırarak bir tatar yayından fırlayan ok gibi koşmaya başlıyorum. Arkamda biri bağılıyor. Her an, o oklarından biri korumasız sırtıma saplanabilir.

Sağa doğru fırlayarak, kapıya doğru zikzaklar çizerek ilerliyorum. Birisi tekrar bağılıyor ve bir heykel, benden sadece birkaç adım ötede patlıyor. Zıplıyorum, takılıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, sırtıma yönelik bir sonraki güç patlamasından kıl payı kurtuluyorum.

Hıçkırarak ağlıyorum. Ama kapıdan çıkmış durumdayım. Arkama bir kez bakmaya cesaret ediyorum. En az on muhafız, mühürleri parlayarak bana doğru koşuyor.

Yaklaşan acıya hazırlanıyorum.

Güçlü eller beni kaldırıyor ve ben çırpınıyor, tekmeliyor ve başımı sert bir göğse çarpıyorum.

"Dur," diye bir ses emir verir ve ben donakalırım. "Leon?"

O cevap vermez. Dünya dönüyor ve birdenbire kendimi bir atın üzerinde buluyorum. Leon'un bir tekmesi ile at dörtnala koşmaya başlar.

Leon sanki at sırtında doğmuş gibi sürüyor ve yan sokaklarda ve dar geçitlerde dörtnala koşarken, ludus'u arkamızda bırakarak etrafında dolaşıyoruz.

"Muhafızlar?"

"Gitmişler. Birlikte çalıştığın kişi bir tür dikkat dağıtıcı şey yaratmış."

"Bu at kimin?"

"Bana bir iyilik borcu olan bir arkadaşım. Sessiz ol. Konsantre olmama izin ver."

Leon'un Thorn dışında arkadaşları olduğunu bilmiyordum. Açıkçası, son altı yıldır kendini evine kapattığı için, hala arkadaşları olmasına şaşırıyorum.

Takip eden kimsenin kalmadığından emin olduktan sonra, atı ludus yakınındaki bir kamu ahırına bırakır, ama önce atın boynunu okşayıp kulağına tatlı sözler fısıldar.

Ludus'un içine girer girmez, başını sallayarak bana onu takip etmem için işaret eder. Ortak odaları imperius'unkine benzer, ancak çok daha küçüktür, ama Leon küçük bir yatak odasına doğru yürümeye devam eder.

"Burada kimse bizi duyamaz." Bana sert bir bakış atar. "Ne oldu?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. "Yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl anladın?"

"Tiernon senin ortadan kaybolduğunu söyledi ve Maeva hepimiz buraya döndüğümüzde bana nereye gittiğini sordu. Aptalca bir şey yaptığını biliyordum."

Ve o geldi. Benden nefret etmesine rağmen geldi. "Şimdi bana ne olduğunu söyle."

Odanın köşesindeki sandalyesine çöküyorum. "Buradan gitmem lazım, Leon. Fırsat bulur bulmaz şehir kapılarına gitmeliyim."

"Yapamazsın. Şehri kapatmışlar."

Titrek bir nefes verdim. Bunu bekliyordum. "Onların gitmesini bekleyeceğim." "Ne yaptın?"

Leon'un oda hakkında verdiği güvencelere rağmen, sesimi fısıltıya indiriyorum. "İmparatoru öldürdüm."

Leon bana kaşlarını çattı. "Hayır, yapmadın."

"Öldürdüm." Ses tonum saldırgandı. Onun bundan hoşnut olmasını beklemiyordum, ama en azından bana inanabilirdi. "Yüzünü gördüm, Leon. Ölüşünü izledim."

"İmparator hayatta. Biliyorum, çünkü bağlantılarımdan biri az önce Vallius'un bir tarafında Primus, diğer tarafında Rorrik'in oturduğu odadan çıktı."

Midem sıkışıyor. Anlamıyorum. Loş ışıktaki imparatorun yüzünü *gördüm*.

Leon bana acıyarak bakıyor. "Vampirler tarafından kuşatıldık, Arvelle."

Aniden farkına varıyorum. Vampirler. Düşüncelerimizi manipüle edebilen vampirler. Hafızamızı silebilen vampirler. Olmayan şeyleri görmemizi sağlayan vampirler.

Bu hatırlatma o kadar şok edici, o kadar *rahatsız edici* ki, kusmak istiyorum.

"O zaman kimi öldürdüm?" Sesim titriyor, zihnim yoğun bir sisle doluyor. Masum birini öldürmüş olabilirim. Kimi ailesinden, arkadaşlarından ayırdım?

"Bilmiyorum. Ama neden bu kıtadaki en güçlü adamı öldürmeye çalıştığını bana anlatmıyorsun?"

Onu bu işe karıştırmayacağım. Ona zaten çok şey anlattım. "Bak. Buraya gelmek hiç istememiştin. Ama geldin. Ve ben Sundering'den sağ kurtuldum. Şimdi gitmen gerekiyor."

Çenesi sıkışır. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Neden burada kalmak istiyorsun?"

"İyi bir iş yapıyorum, Arvelle. Nyrant bana Albion'unkine benzer bir pozisyon teklif etti, birkaç ay içinde Sundering için tekrar eğitim alacak olan ve koruyucusu olmayanlara yardım etmek için."

"Anlamıyorum. Sen imparatoru nefret ediyorsun. O olmasaydı, Kassia ..." Sözümü yarım bırakırım.

Leon uzun süre sessiz kalır, cevap verecek mi diye merak ederim. Sonra arkasını döner ve boş boş duvara bakar. "Kassia'nın annesi bir keresinde bana bir şey söylemişti." Sesi titrer, omuzları gerilir.

Rosella hakkında çok az şey biliyorum. Bu, Kassia ve Leon arasındaki en büyük sorundu. Leon, Kassia'ya Rosella hakkında hikayeler anlatırdı, ama nasıl tanıştıklarını veya Rosella'nın ölümünü hiç anlatmazdı.

"O, büyük ölçekte kötülükle savaşmadığın zaman, onu parça parça yok etmen gerektiğini söylerdi. Diğerlerini korumak için direnmelisin. Ve bu görev herkese aittir. Risk bu kadar yüksekken bundan kaçamazsın. Altı yıl boyunca, bu imparatorluğun gerçekliğini görmezden geldim. Saklandım. Ve Rosella..." Leon başını sallar ve ifadesi sertleşir.

bu imparatorluğun gerçekliğini görmezden geldim. Saklandım. Ve Rosella..." Leon başını sallar ve yüzü gerilir.

Sinir bozukluğu şakaklarımı deliyor ve ağrıyı dindirmek için masaj yapıyorum. Bunca zamandır Leon'un yeniden yaşamaya ilgi duymasını istedim. Şimdi ilgileniyor. Ve bu onu öldürebilir.

Leon yüzümü inceliyor, muhtemelen çok fazla şey görüyor. Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşıyor ve bana yaklaşıyor. "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Peki. Riskleri anladığında gitmekten başka seçeneği kalmayacak.

"Bran sadece Sundering'i atlatmamı istemiyordu. Sundering'in kendisi bir tuzaktı. Beni buraya entegre etmek ve dün geceki konsey toplantısına kadar hayatta kalmamı sağlamak için bir yoldu. Belki de Rorrik ile işbirliği yapıyordur ve Rorrik bu fırsatı, *onun* düşmanlarından birini öldürmem için kullanmıştır... Bilmiyorum."

Rorrik'in Bran'ın bana yaptığı her şeyin arkasında olabileceği düşüncesi göğsümde bir sızı yaratıyor. Bu gece bana ihanet etti. Rorrik beni manipüle ettiği için birini öldürdüm, belki de masum birini. Onun için çok *kolaydı*.

Leon'un gözlerine bakıyorum. "Bran beni buraya imparatoru öldürmem için gönderdi, Leon. Ve bunu yaptığımda -çünkü yapacağım- bir soruşturma başlatacaklar. Muhafızım işkence ettikleri ilk kişi olacak."

Leon duvara yaslanır. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Evren gözlerimin önünde boğuluyordu," diye bağıyorum. "Yüzü morarmış, ağzından köpükler çıkıyordu. Sen de aynı şeyi yapmazdın deme."

Ağzı bükülür. "Başka kim biliyor?"

"Bran. Aramızdaki bağ, Tiernon'a veya imparatorun kendisine söylememi engelliyor." Rorrik'ten bahsetmiyorum. Leon'un gözlerine bakıp imparatorun oğlunun ne kadarını bildiğini itiraf edemem.

"Tiernon bu gece baloda seni arıyordu," diyor Leon. "Biz... konuştuk."

Yüzümü buruşturuyorum. Birbirlerine ne söylediklerini ancak tahmin edebilirim. Leon sertçe başını sallar. "Bran'ın seni Sundering'e yönlendirdiğini biliyor. Ona söyledim."

"Leon..."

"Geçmişine rağmen, Tiernon senin güvende olmanı istiyor." "Bu çok tehlikeli. İkiniz için de."

Leon başını sallayarak iç çeker ve duvardan uzaklaşır. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Öleceğin kısmı kaçırдың mı?"

"Ölmeyeceğim. Çünkü sana yardım edeceğim." Gözlerimi kırıştıtırırım.

Leon kaşlarını kaldırır. "Ağzın açık kalmış, balık gibi görünüyorsun. Ben kalacağım. Birlikte bir çözüm bulacağız."

"Neden?"

"Çünkü istiyorum. Tiernon da Bran'ı öldürmenin sana zarar verip vermeyeceğini bilmiyordu ve bunu araştırarak. Ama bunu bitirmenin bir yolunu biliyoruz. Ve bu gece imparatoru öldürmede tamamen başarısız olduğun için, hala acemi olarak muhafızlarla eğitim göreceksin, bu da benim yardımına hala ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Kafamı sallayarak, ağzımı kapattım. Leon bir karar verdiğinde hiçbir şey onun fikrini değiştiremez. Ve Vallius Corvus'un ölmesini istemek için pek çok nedeni var.

"Peki ne öneriyorsun?"

"İmparatorluklar imparatoru öldürmek için pek çok fırsata sahip. Her Sundering'de bir gladyatör seçtiklerini biliyorsun. O kişi sen olabilirsin."

"Bu asla olmaz."

"Zaten onlarla antrenman yapıyorsun."

"Ve benden nefret ediyorlar."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer iyi olduğun bir şey varsa, o da insanları uzaklaştırmak için elinden geleni yapmana rağmen onların seni sevmesini sağlamaktır. Tek ihtiyacın olan bir şans. İmparatorun güvenliğini sana emanet ettikleri bir an. Ya da Bran'ı öldürürüz."

"Peki, onları beni seçmeleri için nasıl ikna edeceğim? Eğer birini seçeceklersa, o kişi Brenin gibi biri olacaktır."

"Bir yolunu bulurum. Bana bırak."

"Peki." Sesimde şüphe var, ama Leon'un yüzündeki ifadeyi biliyorum. Bunu gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapacak.

"O pelerini bana ver," diyor. "Bir aceminin şüphe çekmeden giymesi için fazla kaliteli."

Pelerin cebinden bileziği çıkarıp pelerini ona uzattım, ani soğuktan tüylerim diken diken oldu.

Leon, elbiseme bulaşan kana bakıyor. Cildime yapışan kanın yapışkanlığını hissedebiliyorum.

"Bu halde buradan çıkarsan, bu ludustaki tüm vampirlerin dikkatini çekersin. İçeri girdiğimizde kimse bunu fark etmediği için şanslıyız." Dolabına doğru yürüyerek, bana geniş paçalı bir pantolon ve bir tunik uzatıyor, başını banyosuna doğru sallıyor.

Giysilerimi çıkarıp nemli bir bezle cildimdeki kanı sildim. Tamamen masum olabilecek birinin kanı.

"Arvelle."

İrkılırım. Kanlı bezi ne kadar süredir izlediğimi bilmiyorum. "Neredeyse bitti." Sesim kısık çıkıyor.

Leon'un odasına girdiğimde, benden cppeyi alır ve kendi pelerinlerinden biriyle değiştirir. "Bunu ben hallederim. Geç oldu. Planı yarın konuşuruz."

Onu yatak odasında, yüzünde karanlık bir ifadeyle bırakıyorum.

Çok zgnm, Kassia.

Gladyanların odalarına doğru yürürken boynumda soğuk terler belirir. Tek duyabildiğim, öldürdüğüm adamın boğulma sesleri ve ıslak kan sesleridir. Kimdi o?

Bu soru zihnimi kemiriyor, kafamda defalarca dönüp duruyor.

Tuhaf bir sessizlik beni sarar. Tüm vücudum donar, içgüdülerim uyarıcı bir iğlik atar. Dönerim, sırtımı soğuk taş duvara dayarım. Akciğerlerimden sığ nefesler patlar ve koridoru tararım.

Koridor önümde boş uzanıyor, gölgeler eter lambalarının zayıf ışığını yutuyor. Ayak sesi yok. Ses yok. Sadece boş, baskıcı bir sessizlik var.

Ama bir his tüylerimi diken diken ediyor. Srnen, istilacı bir farkındalık. Birinin beni izlediğine dair donuk, boğucu bir kesinlik.

"Jorah?" Sesim atlamış bir fısıltıdır.

Cevap yok. Yanağımın içini ısıırıyorum, kendimi odaklanmaya zorluyorum. Jorah bunu yapmazdı. Beni korkutmaya alışmazdı.

Sadece yorgunum, hepsi bu. Yorgun, korkmuş ve gerginim.

Cildim ürperiyor, sanki buz gibi dallar cildimde dolaşıyormuş gibi. Nefesim kesiliyor, ama kendimi zorlayarak kışlaya doğru yürümeye devam ediyorum

... sürekli arkama bakarken bile. "Arvelle."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkarken elim hançerime uzanıyor.

Tiernon, gladyatörlerin odalarının dışındaki duvara yaslanıyor.

"Neredeydin?" Bakışları Leon'un pelerinine kayıyor. Ama hayır, üzerinde kan lekesi ya da damlası yok. Tiernon başka bir erkekle dışarı çıktığını merak ediyor. Bu düşünce neredeyse gülünç.

"Rorrik'le dans etmek hoşuna gitti mi?"

Ona bakıyorum. Geçirdiğim geceden sonra, sorusu saçma geliyor. Ama belki de öyle değildir.

Anılar birbiri ardına zihnime hücum ediyor. Rorrik ve Tiernon, birbirlerine kötü niyetle bakışıyorlar. Garip bir şekilde karşı karşıya duruyorlar, zar zor gizledikleri küçümsemeleri, gerginlik dolu alt tonlarla keskin iğnelemeleri.

Rorrik'in bana attığı o bakış, bu gece onun yanında hissettiğim tanıdık his. Bana duyduğu nefretin garip bir şekilde *kişisel* gelmesi.

"Sen onun kardeşisin." Sözler boğuk çıkıyor, kan kulaklarımda davul gibi çarpıyor. "Bu da demek oluyor ki sen imparatorun diğer oğlusun."

Tiernon'un çenesindeki bir kas seğirdi, ama bunu inkar etmedi.

"Anlamıyorum." Geçmişten görüntüler zihnime hücum ediyor. Tiernon, babası hakkında konuşmayı reddediyor. Tiernon, kaybolmuş, üzgün ve yalnız. Tiernon, hiçbir uyarı olmadan ortadan kayboluyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve dilime acı bir tat yayılıyor. "Diğer oğlunun cephede olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Babam bana geri dönmemi emretti."

Babası. İmparator. "Neden kimse bundan bahsetmiyor?"

Bir iç çekerek duvara yaslanıyor. "Bilen herkese benim unvanımı Primus olarak kullanmalarını emrettim. Çoğu kişi, imparatorun asi küçük oğlunun hala cephede olduğunu ve babasına boyun eğmeyen herkesi terörize ettiğini düşünüyor."

Ağzım o kadar kurudu ki cevap vermek için bir an beklemem gerekti. "Peki ya baban?"

"Primus olmamda ısrar eden oydu. Gerçek unvanımı kullanmayı reddetmemi, küçük oğlunun yersiz bir isyanı olarak görüyor."

Dönüp volta atarak parçaları birleştiriyorum. Tabii ki gençken ailesinden bahsetmek istememişti. Thorn'daki herhangi biri onun kim olduğunu öğrenseydi, onu isyancılara rehin olarak teslim ederdi.

Bu, Rorrik'in bana neden ilgi duyduğunu da açıklıyor. Çünkü *kardeşi* ilk önce ilgilendi.

Bakışlarım, daralmış gözlerle beni izleyen, elleri yanlarında yumruk haline gelmiş Tiernon'a geri dönüyor.

Onun bahanelerini duymak istemiyorum. Artık onun yalanlarını duymak istemiyorum.

"Sana hiç güvenemem."

Gözleri parlıyor. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun." "O zaman neden?"

Sırtım taş duvara yapışana kadar bana yaklaşıp. "İmparatoru ve ailesini nefret ediyorsun, Arvelle. Her zaman nefret ettin. Babam Sands'i zorunlu hale getirdiğinden beri. Annenin kız kardeşinin ölmesinin ve annenin bağımlı hale gelmesinin sebebi o."

"Dur."

"Kassia'nın ölmesinin sebebi o. Aksi takdirde o arenaya asla girmezdi."

"Dur dedim."

"Sen de girmezdin. Sen şifacı olmak istiyordun. Kılıç kullanma konusunda eşsiz bir yeteneğin olduğunu *nefret* ediyordun. Seni terk ettikten sonra, babamın kim olduğunu bilmeden bile benden yeterince nefret ediyordun."

Gözlerim yanıyor, boğazım sanki biri ateşe vermiş gibi acıyor. "Demek yalanların beni korumak içindi?"

"Evet." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Öyleydi." Elini koyu saçlarına daldırdı. "Ve kendimi korumak içindi."

"Peki ya gençken? Sen gitmeden önce?"

"Tek bir şey istedim," diyor sessizce. "Sen benim tek kaçış yolumdun."

Güçlü, sıcak elleri yüzümü kavrarken, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.
"Emin misin?"

Yanaklarım kızarır ve o daha da yaklaşıp. "Emin olmanı istiyorum Arvelle. Bana bakıp pişman olmanı asla istemem."

Kendi yüzüm kadar tanıdık olan yüzünü inceliyorum. Onunla tanıştığım andan itibaren bu kaçınılmazdı. Başka hiçbir erkeğe ona baktığım gibi bakmıyorum.

Ona güvendiğim gibi kimseye güvenmiyorum.

Elini tutup cesurca göğsüme bastırıyorum. Nefesini içeri çekiyor ve gözlerine bakıyorum.

"Eminim. Ben... Ben senin ilk aşkım olmanı istiyorum."

Gözlerinde kalbini yansıtan bir bakışla bana bakar. "Eğer benim istediğim gibi olursa, senin tekin olacağım."

Acı içimi kaplar, uzuvlarımı kurşun gibi ağırlaştırır. Gözyaşlarımı geri çekerek ağlamayı reddederim. "Senin için bir kaçış yolu olduğuma sevindim. Artık o kaçışa ihtiyacın kalmadığında terk edebileceğin bir kaçış yolu."

"Öyle değildi."

"Benden uzak durmanı istiyorum."

Omuzlarını silkiyor, ama gözleri sertleşiyor. "Bran'ın manipölasyonlarından kurtulana kadar bu mümkün olmayacak. Yatağına git. Yarın herkes için zor bir gün olacak."

"Neden?"

"Biri Tiberius Cotta'yı öldürdü. Sarayda uyurken. İmparatorun koruması altındayken."

Dünya durur. Tekrar başladığında, Tiernon'un güçlü ellerinin omuzlarımı sımsıkı tuttuğunu fark ederim. Bir şeyler söylüyor, ama kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı onu duyamıyorum.

Bu imparatorlukta fark yaratan sigil işaretli kişi. Sıradan insanlar ve düşük seviyeli sigil işaretliler için savaşan altın taçlı kişi. Barış için savaşan bir adam. Thorn'dan bir adam. Silahlarıyla hayatımı kurtaran bir adam.

Ve ben onu öldürdüm.

"Arvelle." Tiernon beni nazikçe sarsıyor. "Nefes al."

Alt dudağım titriyor ve dişlerimi ona geçirip onu kendimden uzaklaştırıyorum. Beni bırakıyor ve ben yatak odama sendeleyerek giriyorum, kimse Primus'u içeri davet etmediği için şükrediyorum.

Nedense Rorrik, Tiberius Cotta'nın ölmesini istiyordu. Ve ben de onun oyununa geldim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yıllar önce, ikizler doğmadan önce, Kassia hastalandı. Ateşten titriyordu, zayıf vücudu titremeye sarsılıyordu. Kalbim çarparken, Leon'un beni uzaklaştırmaya çalıştığı her seferinde onu görmezden gelerek yanına oturdum.

Şifacı geldiğinde, parlak kırmızı pelerinin kocaman çantasına kadar onunla ilgili her şeyi ezberledim. Çantasında *çok* önemli şeyler olduğundan hiç şüphem yoktu.

Sonunda Leon beni odadan çıkardı. Sonraki birkaç saati koridorda, kulağımı kapıya dayayarak geçirdim. Ama şifacı odadan çıktığında Kassia'nın ateşi düşmüştü ve birkaç gün içinde yataktan kalkacağını biliyordum. O şifacı olmasaydı, Kassia uyanamayabilirdi.

Şifacı sonunda kapıyı açtığı anda, odaya sendeleyerek girdim. Arkasında Leon uyuyordu, başı Kassia'nın yatağına yaslanmış, Kassia ise bana bulanık gözlerle bakıyordu.

Şifacı beni odadan çıkardı. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Sence bir gün senin gibi bir şifacı olabilir miyim?" diye patladım.

Kapıyı daha da açarken gözleri alnıma kaydı. "Böyle bir mühürle, herhangi bir altın ailesi, oğullarından biriyle evlenirsen eğitim masraflarını seve seve karşılar."

Evliliği pek anlamıyordum. Thorn'da evli olan çok az insan vardı. Ama altınların altınlarla evlendiğini, gümüşlerin altınlarla evlenmek için çabaladığını ve bronzların altınlarla ya da gümüşlerle evlenmek ve çocuklarına daha fazla güç kazanma şansı sunmak için neredeyse her şeyi vereceğini biliyordum.

Yine de... annem bir altın ailesindendi. Bundan hiçbir şekilde faydalanmamıştı.

Belki... belki babam da altın sınıftandı. Onu bulabilirsem, şifacı olarak eğitim almak için altın sınıftan biriyle evlenmek zorunda kalmazdım.

"Arvelle."

Gözlerimi kırıştıtararak tavana bakıyorum. Artık o rüyanın çocukluk hayali olduğunu biliyorum. Ben insanları iyileştirmiyorum. Onları öldürüyorum.

"Arvelle." Maeva, ranzama çıkan merdivene tırmanırken alçak sesle fısıldıyor. "Imperius ile antrenman için hazırlanman gerekmiyor mu?"

Omuzlarımı silkiyorum ve battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı çekiyorum.

"Kalkman gerek. Herkes arenaya çağrıldı."

"Birazdan kalkarım."

Maeva tereddüt eder. "Sen..."

"İyiyim." Sesimin cansız olduğunu ben bile duyabiliyorum, ama kendimi zorlayarak oturuyorum.

"Hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

Çünkü ben yapmadım. Maeva ipucunu anlar ve ranzamdan iner. Birkaç gün içinde acemi odalarına taşınacağız. Bu da sonunda kendi odalarımıza kavuşacağımız anlamına geliyor. Kendi kendime nefretimi besleyebilmek için özgür olacağım.

"İmparator arenada," diye bağılıyor biri. "Nyrant gitmemiz gerektiğini söylüyor. Hemen."

İşte bu kadar. İşte bu yüzden öleceğim.

Yavaşça antrenman kıyafetlerimi giyiyorum, silahlarımı hissizce kınına koyuyorum. Maeva, ludus'tan arenaya uzanan uzun koridorda birlikte yürürken tek kelime etmiyor. Ama endişeli bakışlar atıyor bana.

Hava nemli ve soğuk. İmparator, sağlıklı ve güçlü bir şekilde arenanın ortasında duruyor. Buraya geldiğim andan itibaren onun nefret dolu yüzünü ezberledim. Ve dün gece gördüğüm de *bu* yüzüydü.

Rorrik babasının yanında duruyor. Nasıl yaptığını çok iyi biliyorum. Kafamın içine girdi. Gücünü kullanarak Tiberius'u imparator olarak görmemi sağladı

Başka ne görmemi sağlayabilirdi? Başka ne *yapmamı* sağlayabilirdi? Mide bulantısı vücudumu sarar, başım döner.

Rorrik bana gülümsüyor ve arkamda birinin nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Tanrılar, o çok güzel."

Mide bulantısı beni sarar, nefes nefese kalana kadar. Parmaklarımı hançerimin kabzasına doluyorum. Öleceksem, elimde bir silahla öleceğim.

Tiernon imparatorun diğer tarafına geçer. Onu burada, imparatorun yanında dururken görmek... artık onun *oğlu* olduğunu bildiğim için... mide bulantısı hissederek bakışlarımı ondan ayırırım.

Ben aptal bir çocuktum ve aptal bir yetişkin oldum. Tiernon, tanıştığımız günden beri bu aptallığımdan faydalaniyor.

Ve şimdi, kardeşi de öyle.

Daha önce kumda bu kadar çok insanın toplandığını görmemiştim. Sundering'den sağ kurtulan bizlerin yanı sıra, yüzlerce muhafız da başları eğik bir şekilde arkamızda sıraya girmiş duruyor.

Muhafızların arkasında, muhafızları, şifacıları, acemileri ve hatta Jorah'ı görüyorum. Gözleri yaşlı.

İmparatorun sağında, Sigilmarked Syndicate toplanmıştır — on üç kişiden oluşan grup artık on iki kişidir. Hepsi siyah cüppeler giymektedir ve Tiberius'a saygı göstergesi olarak mühürleri siyah mürekkeple karartılmıştır.

"Korkunç bir şey oldu." İmparator alçak sesle konuşuyor. "Biri bu imparatorluğa saldırmaya cesaret etti ve Tiberius Cotta'yı öldürdü. Onun ölümü imparatorluğumuz için büyük bir kayıp. Bunun aynı zamanda saray güvenliğinin tarihindeki en büyük başarısızlık olduğunu söylememe gerek yok."

Dikkatini geri kalanımıza çevirir. "Sigilkeeper Cotta'nın ölümüne yol açan birçok başarısızlık olsa da, suikastçı nihayetinde bu muhafız görev başında olmadığı için başarıya ulaşabildi."

Birkaç infazcı, bir Praesidium muhafızını öne sürükler. Hâlâ üniformasını giyiyor ve kıvrıkcık, beyaz sarı saçlarından onu tanıyorum. Midem bulanıyor. O, Rorrik'in kaçışım sırasında dikkatlerini dağıtacağına söz verdiği muhafızlardan biri.

"Lütfen... lütfen!" Muhafızın sesi tiz ve zayıftı. Soluk yüzü morluklarla kaplıydı, burnunun altında eski kan izleri vardı.

İmparator sadece onun üstüne konuşur. "Ceza dönüşüyor."

Mırıldanmalar başlar. Aniden hasta gibi görünen Brenin'e yaklaşıyorum. "Ne demek istiyor?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bana cevap veriyor. "Sigilmarked vampir olamaz."

Ona bir bakış atıyorum. *Bunu* herkes bilir. "Öyleyse neden..."

Bana kaşlarını çatar. "Bu bir ölüm cezasıdır. Özellikle acı verici bir ceza. Sigilmarked bedenler dönüşümü tamamlayamadan kendilerini parçalamaya başlarlar." Sigilmarked Sendikası'na doğru başını sallar. Onlar taş gibi yüzlerle, dikkatlice tarafsız ifadelerle imparatoru izliyorlar. Ama öfkelerini neredeyse hissedebiliyorum.

Sadece kendi adamlarından biri öldürülmekle kalmamış, bu ceza da...

"Bu, vampirlerin mühürlenmişleri alay etmelerinin bir başka yoludur," diyor Brenin, sesinden öfke ve tiksinti damlıyor. Birkaç sıra önümüzde Kaeso'nun kaskatı kesildiğini görüyorum. "Dönüşümle ölmek onursuz ve ıstırap vericidir," diye devam ediyor Brenin, "ama ceza bununla bitmiyor. Birçoğu, Viderux'un insanlığını kaybetmiş birini kabul etmeyeceğine inanırken, Umbros ise vampir olmayan hiç kimseye kendini göstermeye tenezzül etmez."

Yani bu adam ölümden sonra da kaybolacak, gidecek hiçbir yeri olmayacak ve öbür dünyada sevdiklerini bulma şansı olmayacak.

"Lütfen," diye yalvarır adam. "Olamaz. Çocuklarım var!"

Kusacağım.

İmparator başını sallar ve muhafızlar adamı sürükleyerek götürür. İmparator elini sallayınca, dağılmamıza izin verilir.

"Brenin," diyor Kaeso. Brenin onu görmezden geliyor. Diğer birkaç mühür işareti olanlar, Kaeso ve diğer acemi vampirler ayrılırken onlara karanlık bakışlar atıyor. Şu anda vampirler için hiç sempati duyamıyorum. Kaeso gibi sıcakkanlı biri için bile.

Jorah bana doğru adım atar ve ben gülümsemeye çalışırım. "Jorah."

"Tiberius Cotta öldü." Jorah'ın sözleri ağır, omuzları çökmüş. Sesinde suçlama ya da şüphe yok, ama yine de yüzümü buruşturuyorum.

"Onu tanıyor muydun?"

"O benim arkadaşımdı."

Ağzım kurur. "Arkadaşın mı?"

"Gladiator olmak istiyordum. Dokuz kez denedim ama eğitimi geçemedim. Herkes bana güldü, ama Tiberius bana burada çalışabileceğimi söyledi. Ludus'ta bir pozisyon bulmama yardım etti. Başka kimse bana şans vermedi." Jorah iç çeker.

Bütün vücudum ısınır ve ensemde buz gibi bir ter çıkar. O nazik, düşünceli adamı bu dünyadan ben aldım. Kendi kanında boğulurken onu terk ettim.

Hayır. Onu bırakmadım.

Onun öldüğünden emin olmak için soğukkanlılıkla bekledim.

Jorah konuşmaya devam ediyor, ama kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı onu duyamıyorum. Tiberius'un bir ailesi var mıydı? Muhtemelen vardı. En azından arkadaşları vardı. Benim yüzümden hayatlarında bir boşluk oluşan arkadaşları.

Bana verdiği silahlar için ona teşekkür etme fırsatım olmadı. Desteklediği için. Ona tek teşekkürüm, boğazını kesmek oldu.

Maeva yaklaşırken bana endişeli bir bakış attı ve ben Jorah'a başımı salladım. "Bu Jorah. Jorah, bu Maeva. Çok üzgünüm, gitmem gerek."

Kalabalığın içinden sendeleyerek geçip, en yakın tuvalete doğru koşarken özürler mırıldanıyorum. Zar zor yetişiyorum, kapıyı arkamdan çarpıp dün yediğim az miktardaki yemeği kusuyorum. Sonunda işim bittiğinde, lavaboya eğilip yüzüme su serpiyorum.

"Korkak," diye mırıldanıyorum. "Başarısız."

"Bir tane daha eklemeyi unutmuşsun," arkamdan gelen alçak bir sesle dönüp bakıyorum. Rorrik kapıda duruyor. Yavaşça içeri girip kapıyı arkasında kapatıyor. "Aptal."

Yüzümden damlayan suyu silerim. "Neden yaptın bunu? Neden ben?"

Bana doğru ilerlediğinde, nezaket numarası tamamen ortadan kalkar. Bu, onu ilk gördüğümde düşmanının bağırsaklarını deşen adamdır.

O *her zaman* böyle bir adamdı.

"Küçük bir sohbetten sonra bana güvenmeye karar verdin. Çok kolay oldu." Alaycı bir hayal kırıklığıyla başını sallar. "Senin adına utanıyorum."

"Neden Tiberius?"

"Neden mi? Çünkü onun ölmesi gerekiyordu ve bu olurken babamın yanında oturmam gerekiyordu, en güvendiğim insanların hepsi gözümün önünde. Gözlerinde öfke kaynıyor ve sanki beni bu kadar kolay manipüle edebilmesine gerçekten çok kızmış gibi. "Hiç zorlaştırmadın bile. Burada hayatta kalmak istiyorsan daha çok mücadele etmen gerekecek, küçük tavşan."

Göğsüme ağır bir yük çöküyor. Rorrik'ten nefret ediyorum, ama haklı. Kardeşlerime ulaşmak için çaresizdim. Kendimi rahat hissettim ve bu beni pervasızlaştırdı. Kimseye güvenmemem gerektiğini biliyorum, ama yine de tanıdığım en kötü adama güvendim.

Bu aptallığın ötesinde bir şeydi.

"Bir fırsat gördün ve onu kaçıramadın." Rorrik hala beni dikkatle izliyor. "Tüm mantığına rağmen, dürtülerini kontrol etmekte sorun yaşıyorsun, değil mi? Bir çıkış yolu gördün ve denemeden duramadın."

Tek kelime etmiyorum, ama etmeme de gerek yok.

Rorrik yaklaşıyor. "Acıyor mu?" diye soruyor, sesinde merak var.

Keskin ve acı bir nefes alıyorum. "Ne acıyor?"

"Son on iki saat içinde öldürdüğün masum insanlar. Daha fazlası da olacak, biliyorsun. Görev yerinden ayrılan tek muhafız o değil."

Geri çekilmeye çalışarak irkilirim, ama o çenemi yakalar ve gözlerinde karanlık bir şey parlar. "O griffonu öldürdüğünü gördüm. Eminim şu anda bile bununla ilgili kabuslar görüyorsundur. Onu kurtarma şansın varken, bir suçlunun gözünün önünde ölmesine bile izin veremedin. Söylesene..." Yüzüme nefesinin serinliği değene kadar eğildi, buz kokusu burnumu yakıyordu. "Acıyor mu?"

Göğsüm ağrıyor, boğazım o kadar sıkışmış ki sesim fısıltı gibi çıkıyor. "Evet."

Başını eğdi, gözlerinde memnuniyet parladı. "Sen mükemmel bir kurbansın."

Neden böyle davrandığını sormaya gerek duymuyorum. Rorrik'in nefretinin artık kişisel olduğunu biliyorum. Her şey Tiernon yüzünden. O, benim yalvardığım gibi benden uzak durmuş olsaydı, kardeşi dikkatini bana çevirmezdi.

Rorrik bir elini kaldırıp, titrediğimde parmağıyla nazikçe yanağımı okşadı. "Gerçekten imparatorun *dolabında* birinin saklanabileceğine inandın mı? Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?"

Sesindeki alaycı ton yüzümü kızartıyor. Ama haklı. Aptallığın ötesindeydim. Çaresiz, öfkeli ve dürtüsel davranmıştım. En kötü özelliklerim bir araya gelip çılgın bir karar vermeme neden olmuştu.

İçgüdülerimi görmezden geldim.

O pelerini çıkardığım anda, içimden bir ses bunun çok yanlış bir şey olduğunu söylüyordu.

Rorrik bana göz kırpmıyor. "Bir şey söyle, sevgilim. Karşı koy."

"Ne söylememi istiyorsun? Sen kazandın, Rorrik."

Gözleri parladı. Bunun, kazandığını kabul etmesinden mi, yoksa adını kullanmamdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Her halükarda, henüz bitirmemişti.

"Her an anlayacağını düşündüğümü biliyorsun. Ama hayır. Gerçekten *misafir odasının* imparatorun odası olduğunu sandın. Büyüdüğün gecekondu mahallesi düşünülürse buna şaşırmamam gerekir."

"Gücünü kullanarak Tiberius'u baban gibi gösterdin." Bir kez daha kusmak istememe rağmen, sözlerim oldukça kararlı çıkıyor.

"Bir vampir için, özellikle de benim gibi bir vampir için bu çok kolay bir iş."

Kan fışkırıyor, boşuk bir nefes, bir adam cesede dönüşüyor.

Rorrik, sessizliğime başını eğiyor. Ama gözleri açgözlülükle yüzümü tarıyor. Yine bir tepki bekliyor.

Ona tepki göstermeyeceğim.

"Yani *bana* borçlu *olduğunu* mu söylüyorsun?" diyorum.

Rorrik'in gözlerinde sevinç parıldıyor ve bana yaklaşıyor. "Anlamadım?"

Onun devasa vücudunun tehdidi, sözlerimi yeniden düşünmememe neden olmaz. "Sana bir iyilik yaptım. Öldürülmesi gereken birini öldürdüm. Esasen, beni bir suikastçi olarak tuttun ama bana ödeme yapmadın. Yani bana borçlusun."

"Babamı öldürmeye çalıştın, ama onun en popüler danışmanlarından birini öldürdün. İmparatora senin suçlarını henüz anlatmadım. İşte karşın." Son bir kez bana bakarak, gözleri çökmüş omuzlarımda takıldı.

"İnsanları kırmayı severim. Aslında, bu en sevdiğim şey olabilir. Ama sen? Sen buraya girmeden önce bile kırılmıştın, parçalanmış parçalarını gururunla örtbas ederek dünyadan saklıyordun. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz sıkıcı."

Kapıdan çıkıp koridorda kaybolur. Eğilip yüzüme biraz daha su serperim ve bakışlarımı aynaya kaldırıyorum.

Kassia öldüğünden beri ilk kez, artık kendi gözlerime bakamıyorum.

Altın rengi alнімda parılıyor. Uyuşmuş bir şekilde mührümü izliyorum. Bir kez daha büyümüş.

Yorgun ve kederli bir şekilde gladyatörlerin odasına geri dönüyorum. Konuşmak istediğim sadece iki kişi var. Bu yerde neden olduğumu bana hatırlatacak iki kişi.

Ranzama tırmanarak, yün battaniyenin altından aynamı alıyorum.

Cam avucumu keser ve ben tıslayarak battaniyeyi yatağımdan çekip, fısıldayan aynamın kırık parçalarını ortaya çıkarırım.

Bunu kim yapmış olabilir?

Ağızıma acı bir tat yayılır. Oh, pek çok şüpheli var. Rorrik, hayatımı zorlaştırmak için bunu yaptırmış olabilir. Diğerlerinden biri, benim Primus ile olan sözde ilişkimden bıktığını düşünmüş olabilir. Hester ve Baldrick açıkça benden intikam almak istiyorlar ve bu odada arkadaşları var.

Bunu kim yapmış olursa olsun, sonuç aynı. Artık kardeşlerimle konuşamıyorum. Bu da onların güvenliğini sağlayamayacağım anlamına geliyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Uyanınca içimi kaplayan yoğun bir hüzün hissediyorum. Bu ağır, boğucu bir battaniye gibi dünyayı griye çeviriyor ve yataktan kalkmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Ancak Leon ve Albion antrenmana gelmediğinde, bu gerçeğin farkına varıyorum.

Bugün, Kassia'nın son nefesini vermesinin üzerinden altı yıl geçti.

Göğsüm boşalır ve antrenman salonundan sendeleyerek çıkarım.

Unutmuşum. Bir şekilde, bu yerde, bu hayatta uyandım ve unutmuşum.

Bu düşünce beni tırmalıyor ve derin, kesik kesik nefesler alıyorum.

Leon dün gece tek kelime etmedi.

Bir şekilde odasına ulaşıyorum. Cevap vermediğinde, bana öğrettiği teknikle utanmadan kilidini açıyorum. Sessiz koridorda tıklama sesi çok yüksek çıkıyor ve kapıyı iterek açıyorum. Düzgünce yapılmış yatağını görünce midem bulanıyor.

Boş.

Gitti mi? Yoksa günü zar zor mu geçiriyor?

Açık kapısında duruyorum, her nefes alışımda göğsüm yanıyor. Bugün görmek isteyeceği son kişi benim. Ama kendimi durduramıyorum. Kendini sarhoş edip bayılmadığından emin olmam lazım.

Beni burada yalnız bırakmadığını bilmem gerekiyor.

Ama hayır. Albion onunla birlikte. Öyle olmalı. Ve Albion, bu yerde bir çocuğu kaybetmenin ne demek olduğunu anlayan tek kişi.

"Arvelle?" Jorah elini uzatıyor ve ben geri çekiliyorum. Ne zaman geldi buraya?

"Ne?"

"Ağlıyorsun."

Yüzümü siliyorum, hareketlerim sarsıntılı, zihnim keskinleşiyor. Hala Leon'un kapısında duruyorum, gözlerim yaşlarla dolu. Brenin'in muhafızı yanımdan geçerken kaşlarını kaldırıyor ve ben Jorah'a dönüyorum.

"Leon'u gördün mü?"

Yüzünde sempati dolu bir ifade belirir. "Nerede olduğunu biliyorum. Seni ona götürmemi ister misin?"

Konuşmadan başımı sallıyorum ve o uzanıp Leon'un kapısını nazikçe kapatıyor. "Beni takip et."

Jorah beni ludusun girişine doğru götürür, buraya geldiğim ilk günden itibaren attığım adımları geri izlerim, ta ki yüzümde güneşi hissedene kadar. Anoxian heykeline vardığımızda, bu yoldan her geçtiğimde gözümün ucuyla gördüğüm bir kapıyı işaret eder.

Geniş oda, eğitim salonunun neredeyse yarısı kadar büyüklüğündedir. Ancak sessizliği, odayı daha da büyük hissettirmektedir. Soluk mermer sütunlar, eter lambalarının altında parıltıyan altınla oyulmuştur. Duvarlar boyunca, özenle oyulmuş ve ilahi bir hoşnutsuzluk ifadesiyle donmuş tanrı heykelleri sıralanmıştır. Ayaklarının dibine adaklar konulmuştur. Bir muhafız, Anoxian'ın önüne bir fırlatma bıçağı koyarken, başını eğerek selam verir. Havada taş ve toz kokusu ile kurutulmuş çiçek kokusu karışık hafif bir koku var.

Birkaç başka acemi ve muhafız da bu alanda dolaşıyor ve her heykelin önünde duruyor. Her *tanrı*. Calena, Anoxian'ın heykelinin yanında duruyor, gözleri kararmış, bakışlarını onun üzerinde gezdiriyor.

"Bu nedir?"

Jorah odaya girer, sesi fısıltıdan biraz daha yüksektir. "Vampirlerin ludus'ta Umbros için bir tapınağı var. Sigilkeeper Melus, sigil işaretli olanların kendi tanrılarımızı ibadet edecekleri bir yerin olmamasına kızdı, bu yüzden imparator bu alanı kabul etti. Orayı Tanrılar Salonu olarak adlandırıyorlar."

Kibirli, otoriter tanrılar hakkında bildiklerime göre, bunu hiç sevmezlerdi. Umbros'un kendine ait bir tapınağı varken, paylaşmak için tek bir alan mı? Küfür bu.

Yine de, sigil işaretlilere ibadet edecekleri bir yer sağladığını düşünüyorum. Jorah omzumu sıkıyor. "Arkadaşın için üzgünüm." "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Görevlerimi bitirmem gerekiyor." Bana tatlı bir gülümsemeyle veda edip koridora geri dönüyor.

Leon, salonun en ucunda, nefes kesici derecede gerçekçi bir Thalunia heykelinin önünde diz çöker, Albion da onun yanındadır.

Leon, Kassia doğmadan önce bile avcılık tanrıçasını tapıyordu. Leon'un Thalunia'dan bize lütuflarını bahşetmesi için yalvarırken onun elini sımsıkı tuttuğumu hala hatırlıyorum. Ve tanrıça bunu yaptı.

Yıllardır antrenman yapmamama rağmen, hala olması gerekenden daha hızlıyım. Kassia daha da hızlıydı, bazen o kadar hızlı hareket ederdi ki, yeni dönüştürülmüş herhangi bir vampirle ona karşı bahse girerdim.

Ne anlamı vardı, Thalunia? Kassia yine de ölecekti, senin lütfunun ne anlamı vardı?

Leon ayağa kalkar ve öbür dünyanın tanrısı Viderux'un heykeline doğru yürür.

Boğazım sanki alev yutmuşum gibi yanıyor.

İşte bu, Velle. Bundan sonra her şey farklı olacak.

Bazı günler, kaybettiğim onca şeye rağmen kardeşlerimi hayatta tutmayı başardığım için kendimle gurur duyabiliyorum. Ancak çoğu zaman, bir şeyden eminim: Kassia şimdi benimle tanışsaydı, beni sevmezdi. Ve beni kesinlikle anlamazdı.

O gün ölseydim... Tanrım, bu oyunu sürekli oynardım. O gün ölseydim ve Kassia yaşasaydı, kardeşlerimi alıp onlara daha iyi bir hayat sunardı. Beni yas tutardı, ama kederin onu sert, soğuk ve acımasız yapmasına izin vermezdi. İkimizden o her zaman daha güçlüydü. Önemli olan her konuda.

"Arvelle."

Gözlerimi kırıyorum. Albion önümde duruyor, gözleri kederle kararmış. "Seni ona götürmemi ister misin?"

Yanaklarım kızarır. Hâlâ kapının yanında duruyorum, birkaç muhafız merakla bana bakıyor.

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Hayır. Ben, ah, buraya gelmemeliydim."

Ne düşünüyordum ki? Leon'un bana ihtiyacı yok. Altı yıldır bana ihtiyacı yok. Ben, hayatının en kötü gününü sürekli hatırlatan biriyim. Bana baktığında, bana güvendiği tek şeyi yapamadığım kadını görüyor: kızını hayatta tutmak.

Albion yüzümü inceliyor. "Bence bu doğru değil." Dönüyor, bakışları salonu tarıyor, Kelindra'nın heykeline kısa bir süre takılıyor. "Oğlumu kaybetmeden çok önce karımı kaybettim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

"Bunu sana sempati uyandırmak için söylemiyorum, Arvelle, ama öğrendiğim bir şeyi paylaşmak için." Bana hafif bir gülümseme atıyor. "Neara güzel bir kadındı. Güzel ve zeki. Ama sıradan biriydi. Bu benim hiç aklıma gelmemişti. O sadece Neara'ydı. Neredeyse her şeyden çok dans etmeyi seven, en büyüleyici gülümsemeye sahip bir kadındı.

"Ama ona göre sıradan olmak her şey demekti. Bunu kaderinin ona verebileceği en büyük darbe olarak görüyordu. Oğlumuz sadece küçük bir bronz mühürle doğduğunda, bu onu o zamanlar benim fark edemediğim şekilde yıkmıştı. Geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, güvenliğinden endişe duyacağımı bildiği türden tavernalarda dans ediyordu. Ve bir gece eve gelmedi."

Ona bakıyorum ve o başını sallıyor. "Bir vampirle tanıştı, anlarsın ya." Sesi kesik kesik ve gözlerinde sadece üzüntü yok. Şimdi gözlerinde donuk bir öfke var. "Onu dönüştüreceğine söz veren bir vampir. Yıllarca kendimi suçladım. Ne söyleyeceğimi bilseydim, ne kadar acı çektiğini anlasaydım, onu o tavernadan çıkarsaydım... belki oğlumun bir annesi olurdu. Belki onu, onu yaratmış olan kişiye, ona çok ihtiyacı olan kan karşılığında arkadaşlarına hizmet etmeye zorlayan kişiye kaybetmezdik."

"Bunun senin hatan olmadığını bilmelisin."

Albion soluk kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Nereye varmak istediğini biliyorum. "Bu farklı." Sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor ve sesimi alçaltıyorum. "Bunun farklı olduğunu biliyorsun."

"Tek bildiğim, o gün kendi hayatın için savaşmakla meşgul olduğun. Arkadaşını kurtarmak için arenanın karşısına uçman mı gerekiyordu?"

Boğuk bir kahkaha attım ve dudakları kıvrıldı. Albion'un ifadesi yumuşadı, başını salladı ve Leon'un yanına geri döndü.

Odayı tekrar taradığımda, sadece birkaç muhafız ve gladyatör kalmıştı. Ama bir kişi buraya ait değildi.

Bran.

Vampirler mühürlenmiş tanrılara tapınmazlar. Bran'ın küçümsemesine şahsen tanık oldum. Yine de burada, uzun boylu vücudunu Calena'ya doğru eğerek kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Calena ona keskin bir baş sallayarak, Anoxian'ın ayaklarının dibine bir şey koymak için dönüyor.

Bran'ı gözetleyerek, bana yaklaşıp her zamanki tehditlerini fısıldamasını bekliyorum. Ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtıyor ve yanımdan geçip koridorda kayboluyor.

Ne yapmaya çalışıyor?

Calena heykelden uzaklaşıyor ve ben onu durduruyorum.

"Arvelle."

"Uh. Merhaba. Uh... burayı sık sık ziyaret eder misin?"

Sırıtarak cevap verdi. "Hayır. Ama Vallius Corvus'u korumam beklenenecekse, onu ve katil oğullarını öldürmemek için güç vermesi için dua etsem iyi olur."

Boynumu uzatıp, odada duyabileceğim mesafede kimse var mı diye bakındım.

Calena dönüp
gitmek ister.

"Bekle."

Bana soğuk bir bakış atıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Bran'dan uzak durmalısın."

Bakışları buz gibi olur. "Anlamadım?"

"O tehlikeli. Kötü niyetli. Sana ne teklif ederse etsin, hayatını mahvedecek."

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?" Gözleri ilgiyle parlar. Omuz silktiğimde, başını sallar.

"Bir şey bana, vampirlerden uzak durmamı söylemeden önce endişelenecek yeterince şeyin olduğunu söylüyor." Uzun adımlarla uzaklaşır.

Peki. Denedim.

Dönünce, Leon'un bana gözlerini kısarak baktığını görüyorum. Albion onun yanında durmuş, benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor.

Leon... gülümsüyor.

Bugün onun böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdin.

Nefesim kesildi, gözlerim bulanıklaştı, Albion'a *sarılmak* gibi tuhaf bir şey yapmamak için kendimi zor tuttum.

Salonu geçiyorum ve Albion bana başını sallayarak, bize mahremiyet sağlamak için uzaklaşıyor.

Leon, Viderux heykeline geri döner. "Bugün bir ara seni göreceğimi tahmin etmiştim," der bana bakmadan. Heykelin ayaklarının dibindeki bağış kutusuna birkaç bozuk para atar ve derin bir nefes alır. "Kassia'nın öbür dünyada sıkılacağını hep düşünmüşümdür. Eminim ortalığı karıştırıyordur."

Ben ıslak bir kahkaha atarım ve onun ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. Beni çelik gibi bakışlarıyla sabitleyince, Kassia hakkında benimle bir daha konuşmayacağını anlarım. "Beni takip et."

Sessizce salondan çıkıyoruz, Kelindra'nın önünde diz çökmüş, yüzünün her çizgisinde keder izleri olan Albion'un yanından geçiyoruz.

Leon bana o dasına girmem için işaret eder ve kapıyı arkamızdan kapatır.

Aniden huzursuzlanarak odasında dolaştım. Tanrılar, keşke pencereden dışarı bakabilsek. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sert bir baş sallama.

"Neden Thalunia'nın kutsamalarını hiç kaydetmedin?"

Tanrıların kutsamaları hemen imparatora bildirilmelidir. Leon kendi kutsamalarını gizli tutmuştu ve Kas ile bana da aynısını yapmamızı söylemişti.

"Tanrılar tarafından kutsananlar garip bir şekilde ortadan kaybolurlar... ya da daha kötüsü olur. İmparator, kontrol edebileceği soylar yaratarak gücünü pekiştirmeye takıntılıdır. Bu yüzden Sigilmarked Sendikası'nın pek çok üyesi, onun ayarladığı evliliklere girer. Tanrıların kutsamaları nadir ve düzensizdir, genellikle en uygunsuz yerlerde ortaya çıkarlar. Vallius Corvus'a sadakatini kanıtlamamış birinde ortaya çıktıklarında, onun kullanabileceği kişiler zincirlenir ve onun emirlerini yerine getirmek zorunda kalır."

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Thalunia'nın kutsamalarını kaydetmiş olsaydım, hepimiz hayatımızın geri kalanında izleniyor olurduk. Ya da daha kötüsü. Thalunia hiçbirimize gösterişli bir şey vermedi, sen ve Kassia hızınızı

sıkı bir eğitimin sonucu olarak gösterebilirdiniz." Gözlerinde beklenmedik bir mizah parıltı ve ben gülmekten kendimi alamadım.

Gerçekten de sıkı bir antrenman.

Leon odayı geçip yatağın kenarına oturdu.

Sandalyeyi işaret ediyor. "Bana Cotta'dan bahset."

Sandalyeye otururken dilim acı bir tatla kaplanır. "Her şeyi mahvettim, Leon. Tiberius iyi bir adamdı. Sıradan insanlara yardım etmeye çalışan tek kişiydi. Geçen yıl Thorn'da vergi indirimlerinden sorumluydu, biliyor muydun?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Evet, batırdın. Ve şimdi bununla yaşamak zorundasın. Ama şimdi bununla uğraşacak vaktin yok. Peki şimdi ne yapacaksın?"

Omuzlarımı çökertiyorum. Kendimi bu duruma kaptırmış *durumdayım*. Ama o haklı. "Bran'ı öldüremem. Bağımız buna izin vermez."

"İmparatora yakın olmalısın."

Nefesimi verip ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladım. "Tiberius'u öldürmeden önce bile Bran, imparatorun giderek daha paranoyak hale geldiğini söylemişti."

"Birisi seni öldürmeye çalışıyorsa bu paranoya mıdır?"

Dönüp onu işaret ettim. "*Ben* de öyle dedim. Ama şimdi imparatora nasıl yaklaşacağım bilmiyorum. Dersini aldı ve güvenliğini sadece imperius'a emanet ediyor."

"Sana söyledim. Imperius'a katılmalısın."

Ona hala ikna olmamış bir bakış atarım. "Sundering'den zar zor kurtuldum."

Leon'un gözlerini devirmesi kelimelerden daha anlamlı. "Sürekli hayat *kurtarmaya* çalışmak yerine, onları sonlandırmaya çalışsaydın çok daha iyi olurdu. Sürekli dikkatinin dağınık olduğunu da unutma."

Dikkatinin dağılmasından bahsetmiyor. Ama bir kez olsun, sesinde suçlama yok, Kassia'nın adı aramızda havada asılı kalmış olsa bile.

"Sanırım bir planın var."

Bana acı bir gülümseme atıyor. Elbette bir planı var. Muhtemelen benim neden burada olduğumu öğrendiği anda oluşturduğu bir plan.

"Haftada bir kez, bir avuç imperius kart oynar. Ama para için değil, iyilikler için oynarlar. Bu Sundering'in gladyatörü seçilmek için herhangi bir imperiumdan beş oy alman gerekiyor."

Kafamı sallıyorum. "Asla beş oy alamam."

"Tiernondan bir oy alarak da yapabilirsin." Yüzümdeki ifadeye bakarak kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"O imparatorun oğlu, Leon."

Leon bana bakıyor. Ağzını açıyor. Kapatıyor. Tekrar açıyor. "Bunca yıldır, sen hiç..."

"Hayır," diyorum sertçe. "Onun soylu olduğunu biliyordum. Hepsi bu. Ailesinden hiç bahsetmek istemedi ve ben de buna saygı duydum, çünkü ben de kendi ailemden pek bahsetmek istemezdim. Ayrıca, gladyatörlerin veya muhafızların Primus'un doğuştan hakkı hakkında konuştuklarını hiç duydun mu?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır. Sanırım en küçük oğulsa, bunun bir önemi olmaz. En azından konsey toplanana kadar... Eğer imparator gerçekten Rorrik'i atadığı varisi olarak görevden aldıysa."

Rorrik'in yüzü zihnimde belirir: soğuk, acımasız, hesapçı. Ludus'ta sürekli dolaşmasının tek bir nedeni var. Nihai hedefine odaklanmış durumda, bu hedef ne olursa olsun.

Rorrik kardeşini öldürür mü?

Evet. Öldürür.

Rorrik yoluna çıkan herkesi öldürür.

Ama o zaman... imparator onu varisi olarak atamadan önce neden babasını öldürmedi?

İmparatorun acımasız oğlunu zihnimden uzaklaştırarak iç çekiyorum. "Imperius bir sonraki maçı ne zaman oynayacak?"

Leon bana gülmeden gülümser. "Bu gece."

"Peki. Ben... deneyeceğim." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Ama sormadan edemedim...

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Leon'un gözleri benimkilerle buluştu. "Seninle geldiğim nedenin aynısı. Kassia da bunu isterdi."

Kassia, bu duruma düştüğümü bilseydi bana bağırdı.

Her zaman yapabileceğinden fazlasını yapmaya çalışıyorsun, Velle. Çoğu insan pastadan bir dilimle yetinirken, sen her zaman bütün pastayı istiyorsun.

Leon yüzümdeki ifadeye bakıp iç geçirir. "Mümkün olduğunca dinlen. Yorgun görünüyorsun."

"VUR BANA," diyor MICAH ve ben sırtıma gizlemek için dudağımı ısırıyorum. Kendine fazla güveniyor, beceriksiz ve rakibinden daha zayıf. Ama en azından eğleniyor.

Imperius ortak salonu kumarhaneye dönüştürülmüş. Deitra, Lucius, Micah ve Neris şu anda oynuyorlar ve önlerindeki masada silah ve para yığını büyümeye devam ediyor. Hızlı bir hesaplamaya göre, Lucius Neris'in blöfüne inanmazsa bu turu kazanacak.

O, onu göz ucuyla inceliyor. Ama Lucius'un kartlarını görebildiğim ve Deitra çoktan pas geçtiği için, Neris'in yüzündeki sırıtışın hiçbir gerekçesi olmadığını biliyorum.

"Pas geç," diyor Lucius ve ben başımı sallayıp sandalyeme yaslanarak bıçaklarımdan birini bilemeye devam ediyorum.

Onun ani küfürü, kartlarını gösterdiklerini anlamamı sağlar.

Neris sevinç çılgılığı atar ve masadaki her şeyi kendine doğru süpürür.

"Ya sen, Arvelle?" diye sorar Micah göz kırparak. "Oynamak ister misin?"

Oynamak istediğimi biliyor. Birkaç saat önce akşam yemeğinde onu köşeye sıkıştırdım ve hayatımın en kolay anlaşmasını yaptım: O beni imperius ile oynamaya davet edecek, ben de onu Briona ile tanıştıracacağım — sadece birkaç kez konuştuğum bir gladyatör.

"Hmm." İlgisizmiş gibi davranıyorum. "Oynamayalı uzun zaman oldu." Micah omuz silkiyor. "Sadece eğlence için."

Bana sırtarak gülümser ve ben ayağa kalkıp, kanepeler ve sandalyelerin dairesel masaların etrafına sıkıştırılmış olduğu köşeye doğru yürürüm.

Onun yanına oturuyorum, morluklarımın acısı yüzüme yansıyor. Cebime uzanıp, şu anda hiç olmadığı kadar ağır olan bozuk para cüzdanımı çıkarıyorum. "Ben varım."

Deitra, benim katılımımdan açıkça memnun olmadığı halde gözlerini devirir, ama ağzını kapalı tutar.

Neris kartları dağıtır ve ben kartlarımı alırım, elimi incelerken yüzümü dikkatlice ifadesiz tutarım.

Kartlarım daha kötü de olabilirdi, ama kesinlikle daha iyi de olabilirdi.

Masaya bir jeton koyuyorum. Diğerlerinin havuza ekledikleri jetonlar ve silahlar ilgimi çekmiyor. Tek umursadığım iyilikler. Leon'un kaynağına göre, bunlar genellikle birkaç saat sonra, imparatorluklar sıkılıp bahisleri artırmaya karar verdiklerinde havuza ekleniyor.

Bu turda yeteneğimi değerlendirmek için beni yakından izleyecekler, bu da kaybedeceğim anlamına geliyor. Kartlar ve hayat hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da hafife alınmanın daha iyi olduğu.

Hepimiz kartlarımızı açık olarak masaya koyarken kafamda hesaplar yapıyorum. Bir an için, Thorn'a geri dönmüşüm gibi hissediyorum, yıllar boyunca yüzlerce geleceğin kazanılıp kaybedildiğini izliyorum.

Orada hayat bir mücadeleydi. Ama çoğu zaman ellerim temizdi. Kararlarım sadece kendimi ve kardeşlerimi etkiliyordu.

"Arvelle?" Lucius kartlarıma başını sallar ve ben sessizce küfür ederim. Sayısını kaybettim. Neyse ki, bu turu zaten kaybetmeyi planlıyordum.

"Pas."

Micah sonunda ilk kez bir tur kazanır ve onun gururlu sırtıtlışına gülmeden edemem.

Neris bir sonraki turu dağıtırken, boynumu çatırdatarak bir jeton daha koyarım.

Sadece sayıma, elimdeki kartlara ve diğerlerinin davranışlarını inceleyerek ne düşündüklerini anlamaya odaklanırken, dünya etrafımda kaybolur.

Kapı açılır ve Tiernon içeri girer, geniş omuzları kapının iki yanına neredeyse degecek kadar geniş. Gözleri benimkilerle buluşur ve başını eğerek dudaklarını kıvrır.

Harika. Şimdi kazanmak daha da zor olacak.

İyi tarafı, hala hafife alınmaya devam edeceğim. Tiernon diğerlerine bu oyunda ne kadar yetenekli olduğumu söylemek isteseydi, bana bu oyunu öğretmenin kendisi olduğunu itiraf etmek zorunda kalırdı.

"Bana da dağıt," der ve Neris'in yanına oturur. Eğilerek, masadaki küçük bir kasedeki mavi macunu parmağıyla alır ve burnunun altına sürer. Kokulu Örtü yavaşça parlaklaşırken, koku alma duyusu ve

vampir içgüdülerinin bu oyun sırasında ona vereceği avantajı da köreltiyor. Aynı macun Deitra'nın burun deliklerinin altında da parıldıyor.

Bu adil bir şey. Aksi takdirde, vampirler her eli kazanırlardı. Bu eli kazandım, ama bir sonraki elde erken pas geçmek zorunda kaldım.

Tiernon'un gözleri benimkilerle buluştu ve birdenbire Thorn'a geri döndüm. Bu oyunu, ondan altın almayı reddetmeye başladıktan birkaç ay sonra bana öğretmişti. Arkadaş olduğumuzu ilan ettikten sonra.

Neredeyse her gün oynardık, elimizde ne varsa bahis olarak kullanırdık: meşe palamudu, ceviz, solmuş çiçekler. Yıllar sonra, sevgili olduğumuzda, başka şeyler için oynadık. Tiernon'un bakışları ağızıma düşer ve yanaklarım ateş gibi kızarır.

Evet. O da hatırlıyor. Titrek bir nefes alıp kartlarımı topluyorum.

Uzun zamandır Tiernon'un, daha önce çok bağımlı olduğum altını telafi etmeme yardımcı olmak için bana bu oyunu öğrettiğinden şüpheleniyordum. Ve işe yaradı da. Yıllarca, onu her gördüğümde kazandıklarımı ona anlatırdım. Bana attığı gurur dolu bakış, göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırır ve birbirimize komplo kurar gibi sırtardık.

Kapı bir kez daha açılır ve bu sefer lanetim duyulur.

Rorrik odaya girerken Neris gözlerini bana diker.

"Ah," der kardeşi gözle görülür şekilde gerginleşirken. "Bu şimdi ... eğlenceli görünüyor."

Ağızım acı bir tatla doluyor. "İnsanların eğlenmesini görüp bunu mahvetme ihtiyacı hissetmen şaşırtıcı değil."

Micah ayağa fırlar. "Onu affet..."

"Otur. Otur." Rorrik, Micah'a bir bakış attıktan sonra tekrar yüzüme döndü. "Dikkatli ol, acemi." Diğerlerine baktığında, tehdidi açıktı. Onun öfkesine maruz kalacak olan *ben* olmayacağım.

Tiernon ona uyarıcı bir bakış atar, ama Rorrik bunu görmezden gelir ve bakışlarını bana geri çevirir.

Ona dudaklarımı kıvırırım. "*Senin için eğlenceli olan tek şey cinayet. Bir de insanların hayatlarını mahvetmek.*"

Rorrik ile zihin bağlantısı kurmanın benim için neden bu kadar kolay olduğunu, ya da bunu neden bu kadar içgüdüsel olarak yaptığımı bilmiyorum. Belki de zihin bağlantısı kurduğum ilk kişi o olduğu içindir. Belki de bu yüzden bağlantı daha kolaydır.

Bana göz kırparak kardeşinin yanına oturur. Masaya eğilir ve parmaklarını Kokulu Örtü'ye batırıp burnunun altına sürer. *"Cinayet ve hayatları mahvetmek benim için eğlenceli olan tek şey değil."* Bakışları imalı bir şekilde boynuma düşer, sonra dudaklarımın üzerinde kalır. *"Belki de beni eğlendiren diğer şeyleri de öğrenirsin, küçük tavşan."*

Bunu görmezden gelerek dikkatimi elimdeki kartlara geri veriyorum. Rorrik'i bu kadar iyi bir ruh haline sokan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama o mutluysa, başka birinin doğduğu günü lanetleme ihtimali oldukça yüksek.

Rorrik'i ludus'un bu bölümünde gördüğüm tek diğer zaman, ayak bileğim iyileştiği gündü; o gün kanımı ve acımı hissetmişti. Deitra'nın Neris'e attığı şaşkın bakış ve onun ince dudaklarıyla verdiği onaydan, onların da onu burada görmeye alışık olmadıkları anlaşılıyor.

Tiernon boğazını temizler, uzun bir süre gözlerime bakar ve onun sabit bakışları kendimi toparlamam için tek ihtiyacım olan şeydir. Onun kurnaz kardeşinin beni sinirlendirmesine izin vermeyeceğim.

Rorrik, Tiernon'un yanındaki koltuğa zarifçe uzanır ve birdenbire ikisinin benzerlikleri dikkatimi çeker. Baloda Rorrik ile dans ettiğimde, içimde bir tanıdıklık hissi uyandırmıştı ve şimdi onların kardeş olduklarını öğrendiğimde, bu çok bariz bir şekilde ortada.

Tiernon şaşırtıcı derecede yakışıklı; kadınların iki kez bakmasını sağlayan erkeksi özelliklere ve sert bir çekiciliğe sahip. Primus olarak ünü olmasaydı ve gamzeleri biraz daha sık görünseydi, hatta... yaklaşılabildi bile olabilirdi.

Rorrik o kadar soğuk bir güzelliğe sahip ki, sanki tanrılar tarafından dokunulmuş gibi. Tiernon'un varlığı sizi tekrar bakmaya, bir adım daha yaklaşmaya davet ediyor. Rorrik'in varlığı ise yerinde donup kalmanızı ve sonra yavaşça en yakın çıkışa doğru sürünmenizi söylüyor. İçinizden bir parçanız, içgüdüleriniz kaçmanızı söylese de, onun sizi fark etmesini istiyor.

Yine de, farklılıklarına rağmen, geniş çeneleri, sert kaşları ve alt dudaklarının kıvrımlarında benzerliklerini görebiliyorum.

Bu, Rorrik'e karşı isteksizce duyduğum hayranlığı ve onun neden böyle olduğunu anlamaya yönelik garip takıntımı açıklıyor. İçgüdülerim, onun Tiernon ile akraba olduğunu haykırıyordu.

"Arvelle?" Dikkatimin dağılması bana pahalıya mal oldu ve Tiernon sırtarak turu kazandı. Cüzdanımdan bir bozuk para daha çıkardım ve parmaklarım bu sabah yastığımın üzerinde bulduğum altın düğmeyi okşadı. O, mühür işareti olanlardan birine benim için bırakmasını istemiş olmalıydı. Onu güvenli bir yerde saklamak için bozuk para cüzdanıma koydum, ama bu hatıra beni, Tiernon'un dostluğunu nihayet kabul edene kadar hevesli avucuma düşen yüzlerce altın düğmeye geri götürdü.

O gün bana gösterdiği şaşkın hayranlık bakışı buna değmişti. Yine de... tüm bu süre boyunca bana kim olduğu ve ne olduğu konusunda yalan söylemişti.

Hayır. Odaklanmam lazım.

Kartlarımı uzun bir süre incelerim. Sonra kirpiklerimin altından diğerlerini tek tek izlerim.

Micah'ın çenesindeki bir kas seğirir ve neredeyse ona başımı sallayacağım. Kötü bir el, ama yine de inatla oyunda kalır ve bir kez daha pas geçmeyi reddeder.

Deitra küfür eder ve kartlarını masaya atar. Kartlardan biri ters dönüyor ve Lucius kendi kartlarından birini değiştirirken ben de bunu zihnimde not ediyorum. Neris, gözlerini kartlarından ayırmadan bir jeton ekliyor.

Ama parmaklarından biri yavaşça, ritmik bir şekilde uyluğuna vurmaya başladı. Rorrik'in ifadesi ... olduk soğukkanlı tarafsız olarak her zamanki gibi gerçekte, nispeten emin bunu gördüğümde onu giydiğini aynı aynı ifadeyi aynı

aynı

Dikkatimi Tiernon'a çeviriyorum. O zaten beni izliyor ve ben uzun, yavaş bir nefes alıyorum. O benim işaretlerimi biliyor. Tıpkı benim onunkileri bildiğim gibi.

"Ah, neye bahse girmek istersiniz, Majesteleri?" Deitra, gözlerinin etrafındaki kasları gerginleştirerek Rorrik'e sorar.

"Hmm. İyilikleri bahis olarak kullanmayı sevdiğini biliyorum." Rorrik, daha önce hiç görmediğim garip bir kalemle birlikte bir parça parşömen çıkarır. Kalemî ön koluna bastırır, sonra parşömene kırmızı mürekkeple bir şeyler karalar.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Rorrik'in varlığından ne kadar hoşnutsuz olsam da, oyunun ilerlemesinden memnun olduğumu inkar edemem.

Kafam karışmış gibi davranarak boğazımı temizledim. "Bu iyiliğin sınırları nedir?"

Ağzının köşesi kıvrılır ve dişlerinin bir kısmı görünür. *"Tıpkı onun gibi oynuyorsun. Biliyorum, çünkü ben de onunla oynardım."*

Onları çocuk olarak hayal edemiyorum. Birlikte oynadıklarını ya da herhangi bir şekilde işbirliği yaptıklarını hayal edemiyorum.

Cevap vermediğimde Rorrik, *"Ne istediğini biliyorum,"* diyor. *"Imperius'a girmeyi pazarlık etmek istiyorsun."*

Elim kartları sıkıca tutarken irkildim. Gözlerine baktığımda, bakışları çelik gibiydi.

"Benim yaşadığım türden bir hayat yaşarsan, çoğu insanın ve onların motivasyonlarının tamamen öngörülebilir olduğunu fark edersin. Tiernon'u yenmeyi umuyorsun. Onun iyiliğini bu şekilde kullanmanı tavsiye etmem. Senin için kuralları çiğnediğini görürse, işler onun için kötüye gider."

Bir kaşımı kaldırırım. *"Sanki umurunda gibi."* Sessizlik. Alt dudağımı ısırırım, kartlarıma boş boş bakarım. *"Başka seçeneğim yok."*

"Sana Imperius'ta bir yer de ayarlayabilirim."

Hareketsiz kalırım. *"İmperius Tiernon'un."*

Rorrik kartlarından gözlerini kaldırır. *"Babam için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır imperiuslar arasına bir acemi eklemek istersem, bunu yapabilirim."*

"Peki yapar mısın?"

"Belki. Beni yenebilirsen."

Gözlerinde bir kıvılcım parladı. Bir davet... oynamaya. Ah. Rorrik sıkılmış.

Ve o aynı muhtemelen eğleniyor zor zor bakışların Tiernonbize gönderdiği gergin bakışların tadını çıkarıyorum. Kardeşiyle derin bir sohbete daldığını biliyor.

Bu yüzden Rorrik bu halka açık oyunu alıp, onu benimle arasındaki özel bir rekabete dönüştürüyor.

"Sana güvenmiyorum."

Gözleri hoşnutsuzlukla parlıyor. Ama tuvalette söylediği sözler hala kafamda yankılanıyor. En kötü anımda, beni açgözlülükle izleyip acımı zevkle seyrederek bıçağı daha da derine sapladığını hala görebiliyorum.

O bir kaşını kaldırır ve ben ona dik dik bakarım. *"Açıkça söyleyeyim, Rorrik. Başardın. Sana güvenmiyorum. Ve asla güvenmeyeceğim."*

Rorrik bir kartı masaya koyar ve bir tane daha alır. Ama çenesindeki bir kas seğirir ve gözlerindeki yırtıcı parıltıyı kaçırmam.

Elim güçlü, ama Rorrik dikkatimi başarıyla dağıttı ve diğerlerinin neye sahip olduğunu biliyorum. Pas geçmek zorunda kalıyorum ve Tiernon

sırıtarak benim iyiliğimi silip süpürüyor.

Bir tane daha yazdım ve sırtışı genişleyerek bir gülümsemeye dönüştü, gamzesi parladı.

Göğsümde bir şey sıkışır. Tanrılar, o sırtışı özlemişim.

Ona hala çok, çok kızgınım. Ama mutluluğun ne kadar kırılğan olduğunu çok iyi biliyorum. Mutluluğun, hiçbir uyarı olmadan elinden nasıl alınabileceğini biliyorum. Onu burada, rahat ve keyifli bir şekilde görmek... paylaştığımız yılları acımasızca hatırlatıyor.

Bakışları yumuşar. O bakışı tanıyorum. Beni kollarına almadan hemen önce o bakışı görürdüm.

"Primus," diye seslenir biri. Orna, ortak salonun kapısında duruyor, yüzü solgun. Tiernon'un yüzüne ifadesiz bir maske oturur ve ayağa kalkarak onu koridora kadar takip eder.

Yeni elimle kartlarımı incelerim. Elim iyi.

Gerçekten iyi.

Rorrik'in bana dikkatini fark ederek yutkunuyorum. Nefesimin en ufak bir değişikliğini, gözlerimin en hafif bir titremesini bile fark edeceğinden hiç şüphem yok.

Neris somurtarak pas geçiyor. Lucius başka bir kart çekiyor ve ben kirpiklerimin altından onu inceliyorum. Özellikle iyi bir eli olduğunda, sanki zafer için açmış gibi dudaklarını yalıyor.

Ama şu anda dudaklarını yalamıyor. Hayır, kartlarından dikkatlice gözlerini ayırırken dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

Micah bir kart çekiyor. Gözleri hüznünlü bir hal alıyor ve bir parmağıyla kartının kenarına dokunarak masadaki kartlara bakıyor, sanki kartını başka bir kartla değiştirmek istermiş gibi. Öfkeme rağmen, neredeyse gülümsüyorum. O bu oyunda Gaius'tan bile daha kötü.

Yanımda Neris iç çekiyor ve Micah'a başını sallıyor. Rorrik, Micah'ı gözlerinde bir parça eğlenceyle izliyor. İlk kez neredeyse... insan gibi görünüyor.

Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki sıcaklık o kadar şaşırtıcıydı ki, neredeyse elimden düşürüyordu. Kartını çektiğinde onu dikkatle inceledim. Ama parmakları seğirmede, gözleri dolaşmadı, ağzı kıvrılmadı ya da somurtmadı.

Deitra'nın gözleri parlar ve desteden başka bir kart çeker. Gözleri kararınca, Lucius'u izlerim, o da bir kart değiştirir, yeni elini incelerken yüzünde hiçbir ifade yoktur.

Kendimi hazırlayarak, bir kartı masaya koyup başka bir kartla değiştirim. Kalbim hızla atıyor ve koltuğumda yer değiştirim, gevşek saçlarımın omzumdan kayarak kulağımın altındaki nabzımı gizlemesine izin veriyorum.

Rorrik'in bakışları boğazıma kayar. Vampirlerle oynamak adil görünmüyor. Koku duyuları zayıflamış olsa bile, diğer duyuları o kadar keskin ki, en ufak işaretleri bile fark ederler.

Ama Tiernon bana bunu da öğretilmişti. Ciğerlerime nefes çekip kalbimin yavaşlamasını sağladım.

Micah iç çekerek, sandalyesine yaslanarak pes etti.

Deitra somurtarak pas geçer. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, bir vampir için genç olmalı. Duygularını gizlemekte çok kötü olmasının yanı sıra, Nyrant veya Bran'da olduğu gibi yaşının baskısını hissedemiyorum. Tiernon ve Rorrik'te olduğu gibi gizli kalmış büyük bir güç hissetmiyorum.

Tüm kartlarını inceleyerek hızlıca hesaplamalar yapmaya çalışıyorum.

Lucius başka bir kartla değiştirir. Yüzünü okumak Rorrik'inki kadar zordur, ama dikkatlice tarafsız bir ifade takınmak için o kadar çok zaman harcar ki, ellerini kontrol edemez. Bir eli masada yumruk halindedir, o kadar sıkı sıkılmıştır ki parmak eklemleri beyazlaşmıştır.

"Lucius'un kazanmayacağı açık." Bir kez olsun, Rorrik'in sözlerinde alay ve tehdit yok. Aksine, neredeyse... alaycı geliyor.

Çenem sıkışır. *"Kafamdan çık."*

"Kalkanlarımı parçaladığında aramızdaki yolu açtın. Ve görünüşe göre senin kendi kalkanların yok."

Kalbim hızla atmaya başlar. Eğer kalkanlarım yoksa...

Rorrik bir kart alır. Onu çok dikkatli bir şekilde izliyorum, ama elinde ne tür bir kart olduğunu hiç bilmiyorum.

"Bana öğretmeni iste." Gözleri benimkilerle buluşur.

"Hayır." Bir kartı masaya koyup yerine yenisini alıyorum, göğsüm sıkışıyor. Yavaşça, üzerimdeki bakışların farkında olarak, elimdeki kartları inceliyorum.

Saf zaferin parıltısı içimi kaplar. Rorrik'in bunu gördüğünden hiç şüphem yok.

Ama onun için artık çok geç. Lucius kartlarını masaya koyar ve Rorrik de kartlarını masaya koyarken küfürler savurur.

Kazandım.

Kartlarımı yüzüstü açarken ellerim titriyor. Kimse konuşmuyor. Neredeyse nefes bile almıyorum.

Hepimiz Rorrik'in tepkisini bekliyoruz. Yavaşça gülümser ve bana iyiliğini gösterir.

"Zafer aceminin," der.

Micah'ın ağzı açık kalır, sanki Rorrik bana bir dilek hakkı veren bir tanrıymış gibi.

"Ve sanırım şimdi bu iyiliğini kullanmak istiyorsun?" Bir kaşını kaldırır.

Bunu istediğimi biliyor.

Bu iş iyi gitmeyecek. Omuzlarımı silkiyorum.

"Imperius'ta acemi pozisyonunu istiyorum."

Neris'in gözleri şişer ve Deitra bana alaycı bir şekilde bakar, dişlerini açıkça tehditkar bir şekilde gösterir. Lucius sadece başını sallar. "Hayır."

Rorrik onu işaret eder. "Reddedildi." Dikkatini bana çevirdiğinde, diğerleri öfkelenir. "Tebrikler, acemi. Artık resmi olarak Imperius'un bir üyesisin."

"Ne olmuş?" Tiernon'un sesi düşük bir hırıltıdır.

Bana ve Rorrik'e bakarken gözlerinde ihanet dolu bir bakış vardır. Bunu benim planladığımı düşünür.

"*Hayır,*" Tiernon'a açıklamak istiyorum. "*Seni yenmeyi planlamıştım!*"

Rorrik ve Tiernon, sözsüz konuşmalarından birini yapıyorlar. Artık zihin okuma hakkında bilgi sahibi olsam da, onların konuşmalarının aslında o kadar da sözsüz olmadığından eminim.

Tiernon çenesini sıkar ve dikkatini bana geri verir. "Peki." Arkasını döner ve boğazımda bir yumru oluşur.

Neris'in gözleri bana dikilir ve gözleri... hayal kırıklığıyla doludur. "Yeri mi istiyorsun? Görünüşe göre aldın. Ama şunu bilmelisin ki, imperius için istediğimiz acemiye çoktan seçmiştik. O da senin arkadaşın Maeva'ydı."

Utanç beni kaplar.

Maeva, ailesinin saygısını kazanmak için çaresiz. Onaylanmak için... Bunu saklamaya çalışıyor, ama babasına her baktığında bunu görebiliyorum. Imperius'ta bir yer, bu saygıyı kazanması için çok önemliydi. Ve ben bunu ondan çaldım.

Gözlerimi kapatıp sessizce bir yemin ederim. Buradan ayrılır ayrılmaz, o yer tekrar boşalacak. Ve Maeva'nın hak ettiği şeyi almasını sağlayacağım.

Gözlerimi açtığımda Rorrik gitmiş, Deitra ise bana yaklaştı. "*Rorrik*'le işbirliği yaparak istediğini elde etmek mi? Aptallığın daniskası. Eğer seninle işbirliği yaptıysa, bunun sebebi bir şey istediği içindir. Ve sen de ona bunu verecek kadar aptalsın." Deitra uzaklaşır, Micah ise bana başını sallar.

"Deitra'yı dinleme. Rorrik'i artık yeterince tanıyor olmalı, onu kimsenin kontrol edemeyeceğini bilmeli."

"Neden o... öyle?"

Omuzlarını silkiyor, odada kimse saklanmadığından emin olmak istercesine etrafa bakınıyor. "Bazıları onun senin ve benim gibi duygular hissetmediğini söylüyor. Onda bir... eksiklik var."

Wyvern aklıma gelir, Rorrik'in burnunu okşadığı şefkatli hali.

Tiernon geri döner, bu sefer kaskını kolunun altına sıkıştırmış. "Gitmeliyiz."

"Nereye?"

"Sirk'e. İmparator, Orna'ya bizim katılmamızı sağlamasını söyledi."

Unutmuşum. Bugün Umbrae Dies'ten, yani vampirlerin Umbros'u onurlandığı Gölgeler Günü'nden yüz gün önce ve imparator kutlamaları araba yarışlarıyla başlatıyor. En azından Leon'u bulup planlarımız hakkında konuşabilirim.

Ayağa kalkıyorum. "Diğer acemileri bulmaya gidiyorum."

Tiernon kapıya yaslanıyor, yüzündeki ifade hala gergin. "Hayır. İmparatorluğa katılmak mı istiyordun? Bizimle geliyorsun."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sirk nehirden sadece birkaç yüz metre uzaklıkta bulunuyor ve esinti, su ve nemli taş kokusunu, altında balık kokusu ile birlikte taşıyor. Sadece bir avuç insan hala devasa açık kapılardan içeri giriyor ve çoğu dışarıda bekleyen bahisçilere bahis oynamak için duruyor.

Sirk'in dışından bile, ses derin ve sürekli bir gürültü, sanki bir şelalenin uğultusu ya da devasa bir arı kovanının vızıltısı gibi. Bu, en sevdikleri arabacıları bekleyen üç yüz bin kişinin sesi.

"Geç mi kaldık?" diye soruyorum.

"Hayır. İnsanlar kimse koltuklarını kapmasın diye erken geliyorlar. Çoğu saatlerdir içki içiyor," diyor Neris yanımda. "Lanet olası bir güvenlik kabusu."

"En azından bu bizim sorunumuz değil," diyor Micah. "Nistor'un sorunu."

Nöbetçilerin Sigilkeeper Drugov Nistor'a ait olduğunu neredeyse unutmuştum. Şehir nöbetçileri, sıradan vatandaşları suç ve şiddetten korumak için oluşturulmuştu. Thorn'da, onları sadece kapı kapı dolaşıp iş sahiplerinden koruma parası talep ederken gördüm.

Micah'ın alaycı gülümsemesinden, onun da onlardan pek etkilenmediği anlaşılıyor.

İmparatorluk askerlerini stadyumun arkasına doğru yürürken takip ediyorum ve Tiernon bir kapı açarak diğerlerinin peşinden içeri girmem için işaret ediyor.

Kalabalığın sesi bana doğru yükseliyor, havada beklenti yoğun. Neredeyse tüm taş koltuklar dolmuş durumda, seyirciler

en sevdikleri arabacıların renklerini giyiyorlar.

Yeşiller sıradan insanlardan oluşuyor. Arabacılar güç kullanmaları yasak olduğu için, Sirk sıradan insanların vampirler ve mühür işaretli kişilerle gerçekten rekabet edebilecekleri tek yer ve yeşil arabacılar kazandığında, Senthara halkı günlerce kutlama yapıyor.

Yıllar önce, Gerith arabacılara takıntılı bir dönemden geçmişti ve hatta birkaç atılmış kutudan kendi arabasını bile yapmıştı. Benim kemerlerimden birini kırbaç olarak kullanır, Evren de yarışı yorumluyormuş gibi yaparken o da havada sallardı.

"Komik bir şey mi var?" diye sorar Tiernon.

Yüzümdeki gülümseme kaybolur ve başımı sallarım. Bu, eğer bu zamana kadar iletişimimizi sürdürseydik ona anlatacağım türden bir hikaye. Bana bir mektup bıraksaydı, belki ara sıra yazsaydı. Kalbim yine kırılırdı, ama şimdiye kadar iyileşmiş olabilirdi.

Ne yaptığımı biliyorum. Onunla tekrar kart oynamak, kimin kazandığı konusunda tartıştığımız anıları yeniden canlandırdı. Zararsız flörtlerin daha fazlasına dönüştüğü anıları. Kartları yere attığı, beni omzuna attığı ve yatağa taşıdığı anıları. Bu yüzden bu duyguları bastırıyorum, bu anıların kapılarını kilitliyorum ve Tiernon'un beni bir kez daha incitmemesini sağlıyorum.

Bu kısmen ceza, kısmen de kendini savunma.

Tiernon'un yüzünde duygular parıldıyor, neredeyse yakalayamayacağım kadar hızlı. Ama hayal kırıklığını görüyorum. Ve acıyı.

Midem burkuluyor ve yüzümü çeviriyorum. İmparatorun pulvinarının yanında duruyoruz, Nyrant ve resmi olarak tanışmadığım diğer dört imparatorlukla birlikte bekliyor. Buradan imparatoru izleyebileceğim, ama daha da önemlisi, güvenliğini inceleyebileceğim. Maeva'nın imparatorluktaki yerini aldığımı bilmek midemi bulandırıyor. Ama bunu boşa harcamayacağım. Altımızda, devasa pist okra rengi bir toz şeridi gibi uzanıyor ve en az yüz sıradan insan, arabaların tekerleklerini devirebilecek taş ve kayaları titizlikle ararken pistte süpürge yapıyor. Bu, güçle kolayca tamamlanabilecek türden bir görev.

Umbros'un altın heykelleri, pistin ortasında merkezi bir bariyer oluşturuyor — her biri en az otuz fit yüksekliğinde — ve yüzlerce eter lambası havada süzülüyor. Işık, altın heykelleri süsleyen büyük, süslü mücevherli taşlar, kolyeler ve bilezikler üzerinde titriyor.

Tiernon'un gözleri soğuklaşır. "Babam bu yıl da vergileri yine artırdı."

Onun imparator hakkında kötü bir söz söylediğini ilk kez duyuyorum. Şimdiye kadar, eleştiri olarak yanlış anlaşılabilir hiçbir şey söylememek için çok ama çok dikkatli davranıyordu.

Dikkatimi tekrar mücevherlere çeviriyorum, midem bulanıyor. Vergiler her artırıldığında, Thorn'da yaşam daha da zorlaşıyor. Yine de, yarışlara bilet alacak kadar fakir olmamız, çoğumuzun imparatorun bu kadar açıkça sergilediği zenginlikten kurtulmamızı sağlıyordu.

İmparator pulvinarına girer ve kalabalık kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle bağırır. Elini kaldırır, yüzünde geniş bir gülümseme vardır. Tiernon hemen babasının yanına gider.

Kemiklerime soğuk işlerken pelerinimi daha sıkı sararım. Vampirler soğuğu hissetmezler. İmparatorun açık hava sirki ve arenası, mühür işaretli olanlar için bir başka alay konusu.

Micah, Tiernon'un yerini alır. "Kartlarda nasıl bu kadar iyi oldun?"

Rorrik benim katılacağımı ilan ettiğinden beri benimle konuşan tek imparatorluk mensubu odur. Diğerleri benim varlığımı soğuk bir şekilde görmezden geliyorlar.

"Hala oyunu mu düşünüyorsun?"

Micah'ın gözleri kısıılır ve ben gülerim. "Küçük yaşta oynamayı öğrendim ve bu becerimi, hiç gitmemem gereken türden tavernalarda kumar oynamak için kullandım. Büyüdüğümde, bir koruma görevlisiydim ve bu iş bana titizlikle gözlem yapmayı öğretti. Koruduğum kişiye ve aynı zamanda çevresindeki herkese çok dikkat etmem gerekiyordu, çünkü herkes bir tehdit olabilirdi."

"En ufak bir ifade veya vücut dili değişikliği bile müşterin için kötü haber anlamına gelebilir," diyor Micah ve ben başımı sallıyorum.

"Bu reaktif bir şey."

"Bana öğretebilir misin?" "Korumacılığı mı?"

Bana eğlenceli olmayan bir bakış atıyor. "Kazanmayı. Her zaman diğerlerine yenilmekten bıktım."

"Tabii." Micah'ı seviyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" O başını sallar ve ben ayağımın üzerinde hafifçe sallanırım.

"Diğerleri... Bu şekilde imparatorluğa katıldığım için beni affedeceklerini düşünüyor musun?" Neden umursadığımı bilmiyorum. Burada daha fazla kalmayı planlamıyorum. Yine de... umursuyorum.

Micah gülümser. "Aslında sadece birkaç tanesi gerçekten nitelikliydi. Neris, hala Muhafızlar'dayken imparatorun hayatını kurtardığı için davet edildi."

Neris bizi görmezden gelerek piste bakıyor, ama dinlediğini anlayabiliyorum. "Deitra tam üç ay boyunca bizim uşağımız olarak çalıştı." Micah gülüyor. "Neye ihtiyacımız olursa, o hallediyordu."

Deitra birkaç sıra öteye geçmiştir. Yüzümdeki şaşkınlık belli olmalı ki, koyu kırmızı kaşlarından birini kaldırıp Micah'a öfkeyle bakar, Micah da ona sırtarak karşılık verir.

"Diğerlerini merak etme. Akıllı davrandın ve istediğini elde ettin," diyor Micah. "Ayrıca, sen hala bir acemisin. Tiernon seni resmen onaylayana kadar kalıcı bir yerin garanti değil. Diğer acemilerle ve bizimle birlikte eğitim göreceksin, bu da artık iki kat daha fazla çalışman gerektiği anlamına geliyor."

"Zaten çalışıyorum."

Bunu düşünür. "Haklısın. Ama imperius eğitimi senin için çok daha zor hale geldi."

Sağımda, Neris beni düşüncelere dalmış bir şekilde izliyor. O bir şey söylemediğinde, hepimiz sessizliğe bürünüyoruz. Havada kavrulmuş fındık kokusu yoğun ve ben açgözlülükle nefes alıyorum. Üç sıra aşağıda ve bir sıra ileride, bir satıcı kalabalığının arasında dolaşarak sulandırılmış şarap ve atıştırmalıklar satıyor. Leon ve Albion'u görüyorum, satıcılardan birini durdurmak için ceplerinden bozuk para arıyorlar ve eminim Leon çoktan bahislerini oynamıştır.

Arkamızda tezahüratlar başlıyor. En fakir vatandaşların omuz omuza sıkıştığı tribünlerin en üstünde, gardiyanlar kalabalığa ekmek somunları atıyor.

"Arvelle," diye sesleniyor Maeva, sağımızdaki bölümden el sallayarak. "Hemen dönerim," diyorum.

"Uslu dur," diyor Micah. "Sana bir şey olursa Tiernon hiç hoşnut olmaz."
Ona burun kıvırıyorum ve o gülüyor.

Kaeso ve Gareth, Maeva'nın sağında oturuyorlar, ben de soluna yanaşıyorum.

"Primus'la... yakın görünüyorsun," diye fısıldıyor Maeva.

İçim burkulur. "Evet. Şey. Imperius'u beni de katılmaya ikna ettim.
Onların acemisi olarak."

Gözleri büyüdü. "Imperius'ta olmak *istediğini* bilmiyordum.
Tebrikler, Arvelle."

Suçluluk duygusu içimi kemirir. Ama onun yerini almak, imparatora yaklaşıp onu öldürmek için tek şansımdı. Bir gün ona bunu telafi edeceğim. Telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Peki ya Primus?" Ağzımı açtığımda gözleri kısılr. "Seni onunla konuşurken gördüm. Primus *konusmaz*."

Kaeso ve Gareth'e bakıyorum, ama onlar en iyi arabacılar hakkında tartışmakla meşguller.

"Primus'u gençliğimden tanıyorum. Kim olduğunu ancak yakın zamanda öğrendim ve o beni gözetliyor." Muhtemelen beni terk ettiği için suçluluk duyduğu için, ama ben bundan bahsetmiyorum.

Maeva'nın gözleri büyüdü. "Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" "Hayır," dedim çabucak. Çok çabucak.

Kaşları yukarı kalkar ve yanaklarım kızarır. "Hislerim... karmaşık."

Maeva bana başını sallar. "Ben kadınlardan hoşlanıyor olabilirim, ama Primus'un bir erkek olarak mükemmel bir örnek olduğunu kabul edebilirim, vampir olsa bile. Ama... tehlikelerin farkındasın."

Çocuk sahibi olamazsın. Asla.

Tiernon'dan çocuk sahibi olma niyetim olmamasına rağmen, bu düşünce beni üzüyor ve Maeva dirseğiyle bana hafifçe dokunarak konuyu değiştiriyor. "Geri kalanlarımız bugün erken saatlerde acemi odalarına taşındık. Artık kendi odalarımız var. Senin imparatorluk odalarına taşınacağını biliyorum, ama bizi ziyarete gelmelisin."

"Gelirim."

"Biliyorsun, gladyatörlerin kalacakları yerleri bir sonraki tur için hazırlıyorlar. Sands, benim memleketimde yeni bitti. Bu da demek oluyor ki

birkaç ay içinde burada yeni gladyatörler eğitilecek."

İçim burkuluyor. İmparatorun eğlencesi için daha fazla gladyatör. Onun için savaşıp ölecek, sonra da şanslıysalar acemi olarak görev alacak daha fazla gladyatör. Üstün hızları ve güçleri kısıtlanmış olsa da, Sundering sırasında tek bir vampir bile öldürülmediğini fark ettim. Ben onlarla savaşmak zorunda kalmadığım için şanslıydım, ama diğerleri o kadar şanslı değildi.

Bunların hepsi imparator için sadece bir oyun. Bunların hepsi vampirlerin üstünlüğünden zevk almaya devam etmenin bir yolu. Thorn'da yaşarken, hayatta kalmakla meşguldüm, umursamaya vaktim yoktu. Ama burada olmak, imparatorun sigil işaretli olanlarla nasıl oynadığını görmemi sağladı - kendisine uygun olan kadar gücü paylaşırken.

Derin bir nefes alıp, ciğerlerimden yavaşça dışarı veriyorum. "Tekrar arenaya çıkmak zorunda kalmayacağımız için minnettarım," diye mırıldanır Gareth.

Maeva Kaeso'nun üzerinden eğilir ve Gareth'e inanamayan bir bakış atar. "Nyrant'ı duydun. Artık acemiyiz. Henüz muhafız değiliz. Praesidium Muhafızları için eğitimin ilk aşamalarında bile, imparatoru hoşnutsuz edenler onun parmağını hareket ettirmesiyle öldürülebilir. Ve eğitim sırasında ya da arenaya geri döndüklerinde birçok insan ölür."

Gareth kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun?"

"Halk, muhafız olan gladyatörlerle ilgileniyor. Eğitimimizle ilgileniyor. İmparator, eğitim görenleri hala arenaya çıkarıp ara sıra gösteri yapmalarını istiyor. Ve biz o dövüşlerde ölürsek, yastığına ağlamıyor."

Maeva'nın sesinde daha önce duymadığım bir şey var. Belki de acı. Burada geçirdiği haftalar onu değiştirmiş. Artık ilk gün tanıştığım neşeli kadın değil. Bir yanım buna seviniyor. O kadın birkaç gün içinde öldü.

Ama bir parçam da bu değişimi üzüntüyle karşılıyor.

"Bak," diyor Kaeso, "yarış başlamak üzere."

Pistin uzak ucunda bir yargıç belirir, piste eğilir ve beyaz bir peçete atar.

Kapılar gürültüyle açılır. Dört savaş arabası belirir, her biri farklı renkte boyanmıştır: kırmızı, beyaz, mavi ve yeşil. Birdenbire ileri atılırlar,

ani bir hareket ve ses patlaması olur ve kalabalık alkışlarla coşar, sıkışık toprağın üzerinde tekerleklerin çıkardığı gürültüyü bastırır. Atların nalları yere çarpar, kum ve toprak havaya uçar. Rüzgâr saçlarımı okşar, sürücülerin bağırışlarını ve kırbaçlarının şakırtısını taşır.

Her sürücü dört atı kontrol eder, atlar koşum takımlarına karşı direnirken vahşi gözlerle pistin uzun kenarı boyunca dörtlüde koşarlar. Yeşil araba dönüşten önce hafifçe öne geçer, sürücü sola eğilir.

Öne geçmek, virajı geniş alması için ihtiyaç duyduğu alanı ona sağladı, ancak mavi araba sol iç pozisyonda onun yerini aldığında biraz geriye düştü.

Garet başını sallar. "Yedi tur var. Yeşil araba çok erken öne geçti."

"Yeterince öne geçebiliyorsa, çok erken değil," diyor Maeva ve Garet ona, boğazına yumruk atmak istememe neden olan küçümseyici bir bakış atıyor.

Garet haklıdır ve yeşil araba geride kalır, beyaz ve kırmızı arabalarla itişip kakışır. Kalabalık homurdanır.

Arabalar bir kez daha viraja yaklaşır ve ikinci turu başlatmak üzeredir. Ancak beyaz araba atlarını yönlendirerek kırmızı arabayı ortadaki taş duvara doğru iter. Atlar gittikçe daha da yaklaşır. Kırmızı arabayı süren sürücü, yer kazanmak için mücadele ederken yüzünde kör bir dehşet ifadesi belirir; arabası, tekerleğini parçalayacak taşa birkaç santim uzaklıktadır.

Kalbim hızlanır, tırnaklarım avuç içlerime batar. Bu işin sonu iyi olmayacak.

Kırmızı araba geri çekilmeye çalışır, ancak beyaz araba da onunla birlikte yavaşlar, yakınında kalır ve sürücüsü vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterir.

Kırmızı arabanın sürücüsü zorlanıyor, atları başlarını sallıyor, yer açmak için çaresizce çabılıyor. Ama gidecek hiçbir yer yok. Tekerleği taşa çarpar ve araba takla atar, sürücüyü arkasında sürükler.

Sürücü arabasının altında kaybolurken seyirciler arasında bir çığlık yayılır. Ama ben, elinin bir bıçağın sapını kavradığını görürüm. Vücuduna bağlanan ipleri kesip kendini kurtarmaya çalışmaktadır.

Atları köşeyi dönüyor, hala dörtnala koşuyor, hala onu arkalarında sürüklüyorlar. Arkalarında bir toz bulutu yükseliyor ve sürücü arabadan kaçmayı başarıyor, pistte yuvarlanarak ona doğru gelen yeşil arabayı ve atlarını kıl payı kaçırıyor.

Ciğerlerim ağrıyor ve yavaşça, titrek bir nefes veriyorum. Kırmızı arabanın atları hala öfkeyle koşuyorlar. Bir sonraki köşeyi dönüyorlar ve boş araba bir kez zıplıyor. İki kez.

Araba geniş bir dönüş yapar ve pistte kayar. Sonra atlar önlerindeki mavi arabayı kıl payı kaçırınca yönünü tersine çevirir.

Kırmızı araba tekrar pistin karşısına geçer ve orta bariyerdeki heykellerden birine çarpar. Heykel sallanır ama ayakta kalır, ancak Umbros'un boynundaki ağır kolye kopar ve paha biçilmez mücevherler piste düşer.

"Hayır," diyor Maeva.

"İmparatorun daha çok varından eminim," diye mırıldanırım, hala kırmızı arabanın sürücüsüne odaklanmış durumdayım. Altın heykellerden birinin ayaklarının etrafına kıvrılmış, kıpırdamadan duruyor.

"Hayır. Bak." Maeva işaret ediyor. Birkaç seyirci pistin kenarında gardiyanlarla kavga ediyor. Daha fazlası kavgaya karışıyor, ta ki şehir gardiyanları yakındaki bölümlerden kavgaya doğru koşmak zorunda kalana kadar.

İki adam bu durumdan yararlanarak kapının üzerinden atlar.

Kafamı sallıyorum. "Onlar deli. Bundan kurtulabileceklerini düşünemezler."

"Sarhoşlar. Ve çaresizler," diye tersler Maeva. "Aç bir adamın önüne ekmek koyup, onun bir ısırık almayacağını bekleyemezsin."

Öndeki arabalar şimdiden bir kez daha virajı dönüyor, kırbaçlar şaklıyor, atlar dörtnala koşuyor. Mavi araba önde, sürücü arabasında kambur oturmuş, önündeki piste yoğun bir şekilde odaklanmış durumda.

Adamlar tereddüt ediyorlar. "Yapmayın," diye mırıldanıyorum.

Adamlar, gözleri mücevherlere dikilmiş olarak pistin karşısına koşuyorlar.

İlk adam neredeyse başaracak. Koşuyor, kolları sallanıyor, gözleri parlıyor, önlerine saçılmış yakutlara odaklanmış durumda — her biri

bebek yumruğu büyüklüğünde.

Ancak mavi araba gidecek bir yer bulamıyor. Sürücü sağa dönmeye çalışıyor, ancak çok geç. Dört çift ön toynak, hücum eden bir boğa gücüyle adama çarpar ve onun hareketsiz bedeninin üzerinden geçer. Araba zıplar ve takla atar, mavi sürücüyü dışarı fırlatır. Sürücü, ipleri beline sarmamayı tercih etmiş olmalı ve bu karar, ayağa kalkıp merkezi bariyerin güvenliğine doğru koşarken hayatını kurtarır.

İkinci adam pistin karşısına geçer, elleri mücevherleri kapmak için uzanır.

Bir ok adamın boğazına isabet eder. Arabalar geçip giderken adamın bedeni yere yığılır. Pist kenarında, bir gardiyan tatar yayını omzuna asar.

Kalabalık öfkeli bağırışlara başlar.

Sağımızda, bir grup seyirci yumruklarını sallayarak sloganlar atmaya başlar. Sesler giderek yükselir ve sözler netleşir.

"Artık vergi yok!"

"Uh-oh," diye fısıldar Maeva.

Buradan bile imparatorun hoşnutsuzluğunu görebiliyorum, altın taçlı bir adama yaklaşması için işaret ediyor. Adam zayıf ve sinirli, tepesinde seyrekleşen koyu gri saçları var. Sigilkeeper Drugov Nistor.

Maeva'nın yüzü solmuş, gözlerindeki bakış midemi bulandırıyor.

Nistor imparatora keskin bir baş salladıktan sonra derin bir reverans yaptı. Bir şehir muhafızına bir şeyler fısıldamak için döndüğünde, cildim kaşınmaya başladı.

Maeva nefesini tutar. "Arvelle... belki de gitmeliyiz." "Gitmek mi?"

Solumuzda, bir avuç acemi tam da bunu yapmaya çalışıyor ve aralarında Brenin'i görüyorum. Ama muhafızlar onları durdurur, parmaklarıyla işaret ederek yerlerine dönmelerini söylerler.

Bir korku dalgası içimi kaplar ve her şeyi boğar.

Birkaç sıra aşağıda, bronz mühür işareti taşıyan bir grup ve bir avuç sıradan insan da sloganı atmaya başladı. Uzun kızıl saçlı bir kadın, kızını kucağında tutarken, imparatora öfkesini haykırarak yumruğunu sallıyor.

"Artık vergi yok!"

Küçük kızın parlak kırmızı saçları annesininkine benziyor ve minik elini havada sallayarak kahkahalarla gülüyor. Bir ya da iki yaşından büyük olamaz. Yanında, saçları biraz daha koyu renkli bir çocuk, kaşlarını çatmış, kalabalığı tarayan babasının yanında duruyor.

Maeva koluna yapışır. Onun bakışlarını takip ederek başımızın çok üstündeki sol tarafa bakarım. Birkaç gardiyan, sloganlarını sürdüren bir grup sıradan insana bağırmaktadır. İçlerinden biri gardiyana boş bir bardak fırlatır. Gardiyan ellerini açar ve ateş gruba doğru alevlenir.

Merhamet dilemek için fırsatları bile olmadan alevler içinde kalırlar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gardiyanlar, sıradan insanlar ve mühür işaretli grupları hedef alarak sirkte fırtına gibi esiyorlar. Uzun bir süre, tek yapabildiğim şey bakmak.

Yanmış et kokusu birdenbire havada o kadar yoğunlaşır ki, dilimi kaplar ve ben eğilip öğürürüm. Solumuzda, tribünlerin üst katında, üç gardiyan bir grup sıradan insan ve düşük seviyeli mühür işaretli kişilere doğru ilerler. Bazıları hâlâ öfkeyle slogan atarken, diğerleri gruptan çıkmaya çalışır. Yeterli güce sahip olanlar kendilerini ve ailelerini korumak için kalkanlarını kaldırır. Diğerleri ise yüksek sesle ve dehşet içinde hayatları için yalvarmaya başlar.

Gardiyanlar öldürür ve öldürür.

"Kalkanları neden onları korumuyor?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

"Gardiyanlar eteri kullanıyorlar," diye boğuk bir sesle cevaplar Maeva. "Eter, basit kalkanları yok ediyor."

Buradan çıkmamız gerekiyor. Maeva'nın kolunu tutup onu da yanımda sürüklemeye hazırlanıyorum.

"Bekle, Arvelle, bak!"

Daha fazla gardiyan, bizden birkaç sıra ötedeki insanlara doğru hücum ediyor. Sigil işaretli aileye doğru. Sıradan çiftçilere. Aşırı vergilendirilmiş, yetersiz beslenmiş, hoşnutsuz vatandaşlara, bu hoşnutsuzluklarını aptalca dile getirenlere.

Ve kollarındaki çocuklara.

Maeva'nın ayağına takılıyorum, ikimiz de anında yön değiştiriyoruz. İletişim kurmamıza gerek yok. Zaten hareket halindeyim, altımdaki taş bankın üzerinden atlıyorum. Ve onun altındaki bankın üzerinden.

Maeva pozisyonunu alıyor, ayaklarını açarak eğiliyor. "Git," diyor. "Onları bize at!"

Kaeso ve Gareth'e bir şey bağırmak için dönüyor. Gareth hemen başını sallıyor ve koridora doğru geri çekiliyor. Tiksinti içimi kaplıyor ama ben çoktan harekete geçmişim.

Tezahüratlar çığlıklara dönüşür. Altımızda bulunan insanlar neler olacağını anlamışlardır. Kızıl saçlı kadın, gardiyan yaklaşırken çığlık atmaya başlar.

"Onu bana ver!" diye bağıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşur ve tereddüt etmez. Kızının başına bir öpücük kondurur ve onu bana doğru fırlatır. Altımdaki taş bankın üzerine o kadar eğilirim ki, neredeyse dengemi kaybediyorum. Ama kızı parmak uçlarımla yakalar ve kendime doğru çekerim.

Kollarımda çok küçük görünüyor. Ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede güçlü ve annesini arayarak ağlayarak kıvranıyor. Dönerek onu Maeva'ya veriyorum, o da hemen Kaeso'ya uzatıyor.

Kadın oğluna uzanır. Oğul beş ya da altı yaşında olmalı, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlayacak kadar büyük. Ama başını sallayarak geri çekiliyor.

Aniden Leon yanımda belirir. "Neden hep kaosun ortasında olursun?"

Kadın çocuğu bize doğru iter, ama çocuk babasının yanında kalmak için direnir. Yanındaki adam çocuğu kaldırıp havaya fırlatır ve onu takip etmek için koltuğa tırmanır.

Leon'un mührü parlar ve rüzgarı çocuğu yaklaştırır. Çocuk meydan okuyan bir çığlık atar, ama Leon onu Maeva'nın kollarına düşene kadar itmeye devam eder.

"Git, Arvelle," diye emreder Leon dişlerini sıkarak. "Hareket et. Hemen."

Yapamam. Adam karısına uzanıyor, onu koltuğa çekiyor. Bu hareket ona pahalıya mal oluyor ve başaramayacağını anladığı anı görüyorum. Gardiyanlar çoktan grubun cezalarını haykırmaya başlamışlar.

Adam karısını itiyor ve kadın çocuklarına doğru, güvenli bir yere ulaşmak için bize doğru atılıyor.

Kolumu uzatıp onu yakalamaya çalışıyorum. Sıcaklık cildimi yakıyor ve Leon bana çarpıyor. Kemiklerim çığlık atarken, bir gürültüyle taşa çarpıyorum. Alevler başımızın üzerinden geçiyor.

Alevler kaybolur.

Aniden ürkütücü bir sessizlik hakim olur. Uzakta, pistte nal sesleri duyulur, arabacılar hala yarışmaktadır.

Leon öksürerek üzerimden kalkar. Taş bankın üzerinden bakarak, herhangi bir yaşam belirtisi ararım.

Cesetler, kemiklere yapışmış kömürleşmiş etten ibaret. "Anne!"

Arkamda, Kaeso ve Maeva birer çocuk tutuyorlar. Gareth yüzü solgun bir şekilde bize bakıyor. Ben de ona bakıyorum. *Seni korkak*, diyorum.

"Onlarla birlikte görünmemelisin," diyor Leon, pulvinar'a ürkek bir bakış atarak. "Çocukları bize ver." Leon'un arkasında, Albion duruyor, yüzü solgun.

Maeva'ya başımı sallıyorum, o da kucağındaki çocuğu kendine daha yakın çekiyor. Çocuk sessiz, hareketsiz, yanmış ebeveynlerinin kalıntılarına boş boş bakıyor.

Çığlıklar ve hıçkırıklar sirkte yankılanıyor.

Sağımızdaki birkaç sıra, insanlar gülmeye başlar. Ses, korkuyu keser, saldırgan ve şok edicidir.

Baldric ve Hester.

Maeva'nın mührü parlar ve taş bank onların altında toza dönüşür. Öfkeli çığlıklar atarak yere inerler ve hemen suçluyu aramaya başlarlar.

Leon yaklaşır. "Onları teslim edin. Hemen. Siz acemilersiniz. Bu çocuklarla görölürseniz..."

Haklı. "Maeva. Onu bırak."

Maeva tereddüt eder, sonunda çocuğu Leon'a verir, Leon da onu Albion'a uzatır. "Emin ol ki..."

"Aile üyelerini arayacağız. Eğer aileleri yoksa, onlara iyi evler bulacağız," der Leon.

Kaeso, küçük kızı Leon'a verirken işkence çekiyormuş gibi görünüyor ve kız, Leon'a doğru kollarını uzatarak ona doğru çığlık atıyor. Kız, olanları anlayamayacak kadar küçük ama bir şekilde vampiri güvenlikle özdeşleştiriyor.

"Leon'a güvenebilirsin," diye Kaeso'ya fısıldıyorum. "O bir çocuğun zarar görmesine asla izin vermez."

Leon ortadan kaybolur ve ben Kaeso'nun arkasındaki Gareth'e bakarım. Daha dün, imparator Tiberius'un muhafızlarının görev yerlerini terk ettikleri için cezalandırılmalarını emrettikten sonra, mühür işareti taşıyan gladyatörlerin hiçbir vampirlerle konuşmak istememişti.

kaçırmıştı. Kaeso'ya sırt çevirmeleri çok kolay olmuştu.

Oysa vampir bugün mühürlü çocukları kurtarmak için tereddüt bile etmedi, Gareth ise kendi korkaklığıyla boğuşuyordu. Üçüncü mücadelede Tolva'nın ölümüne neden olan aynı korkaklık. Gareth'in gözleri benimkilerle buluştu, başını salladı ve bakışlarını indirdi. Bunu unutmayacağım.

Bir el omzuma çarptı. Neris.

"İmparator bunu görmediği için şanslısın," diye mırıldanır. "Benimle gelmelisin."

Maeva hala boş gözlerle arabalara bakıyor. "Seninle yakında konuşuruz," diye mırıldanıyorum.

Yorgunluk beni ele geçirir ve Neris'i takip ederek diğer imparatorluklara doğru geri dönerim. Gardiyanlar artık ortadan kaybolmuş, geride ölüm ve umutsuzluk bırakmışlardır. "Ne zaman gidebiliriz?"

"İmparator gittiğinde." Neris'in ifadesi düz, ama gözlerinde öfke yanıyor.

Vallius sıkılmış gibi görünmüyor. Hayır, savaş arabalarını izliyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi öne eğilmiş, gözleri dikkatle izliyor.

Sigilkeeper Drugov Nistor imparatorun yanında duruyor, ifadesi dikkatlice boş, yüzü bembeyaz. Yanında, Maeva'nın babası elini omzuna koyuyor ve bir şeyler mırıldanıyor.

"İmparator bunun için şehir muhafızlarını kullandı," diye mırıldanıyorum. "Muhafızlar yerine."

"Muhafızlar imparatorun yetkisi altındadır," diyor Neris. "Her şey imparatorun yetkisi altındadır."

"Evet, ama Nistor muhafızların başı. Emri imparator vermiş olabilir, ama halk sadece Nistor'un muhafızlarının onları dövdüğünü görmüş olacak. Suçlayacakları kişi o olacak."

Micah ayaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış duruyor. Ama öfkeden titriyor. Bana bir kez bakıyor ve sonra dikkatini tekrar arabalara veriyor. "İki tur kaldı."

Görmeden piste bakıyorum, zihnimde kadının elini tuttuğum anı tekrar tekrar oynatıyorum. Biraz daha eğilseydim. Biraz daha hızlı olsaydım. Daha erken anlasaydım...

O çocuklar en azından bir ebeveyne sahip olurlardı.

Kimse konuşmuyor. Micah ve Neris yanımda dururken, diğer birkaç imparatorluk yavaşça kalabalığın içindeki yerlerinden hareket etmeye başlıyor. Hiçbiri yanmış gibi görünmüyor, ancak hepsi gardiyanlardan kendilerini koruyacak kadar güçlüler.

Başka kimseyi korudular mı?
Bilmek istediğimden emin
değilim.

Araba yarışı devam ediyor. Beyaz takım önde. İnsanların tezahürat yaptığından eminim, ama seslerini duyamıyorum. Kalabalığa bakıyorum. İnsanlar hareket etmiş, öldürülenlerin durduğu boşlukları doldurmuşlar. Cesetleri kaldırmışlar.

Ama taştaki siyah lekeleri temizlememişler. Koyu, yağlı kalıntılar hala duruyor ve en az empati sahibi olanlar bile o koltuklardan uzak duruyor.

"Neden," diyor Tiernon arkamda, "*Kelindra'nın kızının* mühürlenmiş çocukları kurtardığını duyuyorum?"

Yavaşça dönüyorum. Gözlerini üzerimde gezdirip başını sallıyor. "Bunu sonra konuşuruz." Gözleri Neris'e kayıyor. "Bir sorunumuz var."

Maeva'ya doğru yanaşıyorum. "Ben sadece..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Tiernon bana bakmıyor bile. O artık Tiernon değil. O Primus. Ve imparatorun ona verdiği emir, onu sertleştirmiş.

Başını sallar ve Neris ile Micah onu takip eder. Bir an tereddüt ettikten sonra ben de aynısını yaparım.

Deitra, Lucius ve Orna, Circus'un altında, imparatorun pulvinar'ına giden merdivenlerin girişine yakın bir yerde bizimle buluşur. Diğer imparatorlukların çoğu ya imparatorun yanında kalır ya da kalabalığın arasına dağılır.

"Vampir isyancılar burada görüldü," diyor Tiernon. "Diğer birkaç tanınmış, tehlikeli sigilmarked ve Myrestorn'dan bir grup askerle birlikte. Kökenlerini gizlemeye çalışıyorlar ama casuslarımız içlerinden birinin Myre aksanıyla konuştuğunu duymuş."

Micah burun kıvrır. "Vampirler mühür işaretlileri nefret ediyor olabilir, ama işi halletmek için onlarla ittifak kurmaya hazırlar."

"Düşmanımın düşmanı..." Tiernon mırıldanır.

"İmparatoru hedef alacaklar," diyor Neris.

"Evet. Buralarda bir yerde konuşlanmışlar. Alarm verdik ama vampirler... çok güçlü."

Bu da, göz önünde saklanmakta çok başarılı olacakları anlamına geliyor. "Neden gardiyanlar onları tutuklamadı?" diye soruyorum.

Orna burun kıvrır ve yanaklarımın kızardığını hissedirim.

Tiernon bana bir bakış attı. "Muhafızlar için çok tehlikeliler."

"Evet," diyor Neris acı bir şekilde. "Muhafızlar sadece Sentharan vatandaşlarını öldürmek için iyiler."

Tiernon ona keskin bir bakış attıktan sonra dikkatini grubun geri kalanına çevirdi. "Arvelle, Micah ve Neris, biz sirkın doğu tarafını alıyoruz. Lucius, Orna ve Deitra, siz batı tarafını alın. Geri kalan imparatorluklar her bölümde görev başında ve tetikte kalacaklar. Herhangi bir isyancı görürlerse bize haber verecekler."

Kimse itiraz etmez. Tiernon ve grubumuzun geri kalanını takip ederek merdivenlerden yukarı çıkarım. Tiernon başını sağa doğru sallar. "Arvelle ve ben bu bölümü arayacağız. Geri kalanlarınız dağılıp arama yapın."

Onlar gidene kadar bekledikten sonra Tiernon'u takip ederek bizim bölüme giriyorum. Seyirciler arabaları izlemeye devam ediyor, ancak bazıları boş boş önlerine bakıyor, yüzlerinden gözyaşları akıyor.

Sevdiklerini mi kaybettiler? Yoksa şiddet olayları kendilerine çok yakın olduğu için mi travma yaşadılar, yoksa kaba kumların üzerinde, hiç tanımadıkları insanlara olan olaylar yüzünden mi?

Tiernon, benim bakışımı karşıladıktan sonra dönüp bizim bölümü taramaya başladı. Hâlâ imparatorun yanına girmeyi başardığım için bana kızgın. "Vampirler, tatar yaylarıyla eter bombası atmanın bir yolunu bulmuşlar," diyor. "Hedefleri imparator."

Kalbim hızla atmaya başlar. Belki başaracaklar. Belki de her şey sona erecek.

Tiernon, yüzümdeki ifadeye bakarak başını sallar. "Hayat kaybı felaket olur. Babam saldırının geleceğini biliyor ama ayrılmayı reddediyor."

"Neden?"

"Gurur. Ayrıca, Sigilkeeper Nistor bu imparatorluğun en iyi kalkanıdır. Vampirler imparatoru öldürmeyecekler. Sadece daha fazla masum insanı öldürecekler."

Dikkat çekmemeye çalışarak, her sırayı tek tek tarayarak yüzleri inceleyerek bölüm bölüm arıyoruz.

"Bana bir şey söyle," diye fısıldıyorum, Tiernon bir bölümün başında durmuş, gözlerini bir grup vampire dikmiş. Ama onlar sadece arabalara odaklanmışlar, bahislerini yaparken paraları el değiştiriyor. "*Vampirler* neden imparatorun ölmesini istesinler ki?"

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Bu imparatorlukta her vampirin babamın yönetiminden memnun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öyle olmadıklarını biliyorum. Ama anlamadığım şey, *neden* olduğu.

"Cehaletimi bağışlayın. Ben sadece Thorn'dan gelen mütevazı bir mühür işaretliyim."

Gözleri titriyor ve patronluk taslayan ses tonunu pişman olduğunu anlıyorum. "Bazı vampirler, sigilmarked'lerin isterse bize güneşe erişim sağlayabileceğine inanıyor."

Bir sonraki bölüme geçiyoruz ve ona yaklaşıyorum. "Ama güneşi senden alan Mortuus'tu."

Tiernon iç çeker. "O..."

Gözleri kısılır, donuklaşır. "Ne oldu?" diye sorarım.

"Lucius, vampirlerden birinin alt kattaki çıkışta görüldüğünü söylüyor."

Lucius şu anda sirk'in diğer tarafındaki tribünlerin üstünde, bu da onun önemli bir mesafe boyunca zihin yoluyla iletişim kurabileceği anlamına geliyor.

Tiernon'un ifadesi sertleşir. "Lucius diğerlerine haber verecek ve onlar da o taraftan yaklaşacaklar. Vampiri hızlı ve sessizce yakalamalıyız. İmparator, isyancıların bu kadar yaklaştığını halkın öğrenmesini istemiyor."

Onun gücü azalır ve bir anlığına, kontrolü yeniden ele geçirene kadar beni boğar, yüzünde hayal kırıklığı belirir. Tiernon, bu sorunu bir göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaldıracak kadar güçle kaynar. İmparator, vatandaşları diri diri yakılırken olay çıkarmaktan mutluluk duyar, ama tanrılar, düşmanlarının burnunun dibinde olduğunu insanların bilmesini istemez.

"Ayrılalım," diyorum. "Sen o yönden yaklaş, ben bu taraftan gideceğim."

Tiernon burun kıvrır. "Kesinlikle olmaz."

"Bu vampirleri yakalamak için ne kadar çaresizsin?" diye fısıldarım ve Tiernon düşük bir homurtu çıkarır.

"Peki. Git."

Tiernon diğer koridora doğru ilerlerken ben merdivenlerden aşağı koşarım. İkimiz de aşağıda ayrı kapılardan gireceğiz, umarım bu vampirlerin dikkatini dağıtır.

Neris yanımdan ışık hızıyla geçer ve ben de onun izinden giderim.

Sağımızda, Micah'ın da aynı şeyi yaptığını görüyorum.

Tribünlerin altındaki çıkıştan geçtiğimizde, vampir köşeye sıkışmış, sırtı duvara dayalı, Tiernon ona doğru yaklaşıyor. Sağında Micah ve Lucius duruyor, kaçma şansını engelliyorlar.

Vampir narin bir yapıya sahip, gözleri etrafını saran imparatorluklara doğru kayıyor. İnce dudakları dişlerinden geri çekiliyor, ama yanlarında yumruk haline getirilmiş ellerinde paniği görebiliyorum.

"Bitti," diyor Micah.

"Asla bitmeyecek. Vallius Corvus ölene kadar bitmeyecek."

Buna katılıyorum. Keşke bu vampirler istediklerini elde etmek için masum insanları öldürmeye bu kadar istekli olmasalardı.

Vampir çantası ayaklarının dibinde duruyor. Silahlarına ulaşma şansı yok. Ama bakışları Tiernon'a kayıyor ve birdenbire, ben bir vampir görmüyorum. Loyd Gatlin'i görüyorum, üç yıl önceki gözlerindeki çaresiz, avlanmış bakışı. Kendini ve sekiz masum insanı öldürmeden hemen önceki bakışı.

Vampir'in yüzünde bir anlık pes etme ifadesi belirir, hemen ardından kararlılık gelir.

Cebine uzanıyor. "Yere yatın!"

diye bağırlıyorum.

İmparatorluklara biraz kredi vereceğim. Tereddüt etmiyorlar. Hepsi yere yatıyor. Tiernon hariç, o dönüyor, gözleri dehşetle dolu olarak bana doğru atılıyor.

Hepimiz öleceğiz.

Hayır. Kardeşlerimin bana *ihtiyacı var*.

Vampir elini kaldırır. Eter bombası altın ve beyazdır. Bu kadar ölümcül bir şeyin bu kadar özenle yapılmış olması ne garip.

çok özenle yapılmış olması ne garip.

El bombası yavaş çekimde düşüyor. Tiernon hala havada. Paramparça olacak.

Kolumu kaldırıp, eğilirken içgüdüsel olarak yüzümü koruyorum.

Yer altımda sarsılıyor. Alevlerin beni yutmasını beklerken yüzümü bir sıcaklık yakıyor.

Tiernon bana sertçe çarpar. Onun ne kadar yaralandığını görmek için onu benden uzaklaştırmaya çalışarak hemen onunla mücadeleye başlıyorum.

"Şifacı!" Bu kelimeyi tekrar tekrar haykırıyorum.

"Arvelle." Tiernon çenemi kavrar, gözleri gözlerime saplanır. "Ben iyiyim."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve tek yapabildiğim ona bakmak. Yüzündeki ifade garip bir şekilde yumuşuyor. "Sen önemsiyorsun."

Hıçkırıyorum. "Tabii *ki* önemsiyorum, seni aptal."

Ağzı ağzımı kapattı ve ben ellerimi saçlarına gömdüm, onu kendime yakın tuttum. O hayatta. İkimiz de hayattayız. Diğerlerinden kaçının öldüğünü bilmiyorum. Bakmaya korkuyorum.

Tiernon başını kaldırır ve ben de onun omzunun üzerinden bakmaya çalışırım. Imperius ile vampir isyancı arasında gökkuşağı renginde kalkanlar yükselmiştir. Micah ve Neris yavaşça ayağa kalkar ve mor ve yeşil kalkanlar kaybolur.

Son kalkan, parıldayan gümüş mavisi, yerinde kalır. İmkânsız.

"Bu bir griffon kalkanı," diye fısıldar Micah.

Başımı uzatıyorum ama elbette griffon görünmüyor. "Anlamıyorum."

Tiernon'un bakışları alnıma düşer ve gözlerinin yanındaki kaslar gerilir. "*Sen* sensin."

"Ne?"

"Mührün parlıyor. Kalkan senin."

"Olamaz." Benim kalkan oluşturmaya yetecek kadar gücüm hiç olmadı. Kalkanın savunma gücü, doğrudan güçle ilgilidir. Kalkan oluşturmak için mührün *büyümüş* olması gerekir...

Bekle. Öyle oldu. Şimdiye kadar iki kez, daha önce pürüzsüz bir ciltten başka bir şey olmayan yerde büyüme fark ettim.

Yavaşça, ellerim titreyerek kalkana uzandım. Parmak uçlarıma serin, sakın bir okşama hissi verdi. O benim. Ben... ben kırılmadım. Zihin yolu kaderimin bir kazası değildi. Gücüm var. Gerçek güç.

Antigrus bana bu gücü verdi. Benim sahip olmamı istedi.

"İyi kullan."

Ruhumun en özel yerinde, bu dünyanın bana sunduğu en kötü şeyleri sakladığım yerde, kırık ve yaralı bir şey iyileşmeye başlıyor.

Tiernon beni ayağa kaldırıyor. "Kalkanı indir. Hemen. Başkaları görmeden."

Göğsümde panik büyüyor. "Nasıl?"

"Gözlerini kapat." Sesi yatıştırıcı bir hal alıyor. "Evet, rahatla.

Şimdi, yüzeyinde dalgalanma bile olmayan, çok sakın bir gölet hayal et."

Tiernon, koğuştan ortadan kaybolana kadar bana bunu anlatır. Uzaklardan Neris ve diğerlerinin sessizce fısıldadıklarını duyarım.

"Kan yok. Vampir kaçtı."

"Lucius ve diğerleri o çıkışta. Onu yakalayacaklar."

Kalkanı bırakmayı başarırım, kaybını şimdiden yas tutarken, Tiernon elimi tutar ve diğerlerine döner. "O kalkanı görmediniz." Ses tonu tartışmaya yer bırakmaz ve ikisi de başlarını sallar. "Gidelim."

Neris yaklaşır. "O gücü kullandığını kimseye gösterme. Hayatına mal olur."

Lucius, Deitra ve Orna çıkışın yanında duruyorlar, hepsi de ifadesiz. Orna, Tiernon'un elini tutan elime bir bakış atıyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Biz hayatta kalmaya çalışırken sen flört etmeye vakit bulduğun için ne mutlu sana."

Parmaklarımı kurtarmaya çalışıyorum. Tiernon elimi bir kez sıkıp bırakıyor ve Orna'ya sabırsız bir bakış atıyor. "Vampir nerede?"

"Bizi atlattı," diye homurdanır Lucius, hala inanamıyormuş gibi başını sallar. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama..."

"Mazeretler," diye tıslar imparator. Drugov Nistor bir tarafında, Rorrik diğer tarafında, bize doğru yürürken içimi kötü bir his kaplar. Bir grup Praesidium muhafızı, ellerinde silahlarıyla

. Daha fazla muhafız çıkışın yanında durarak, oradan çıkmaya çalışanları engelliyor.

Rorrik'in gözleri benimkilerle buluştu. *"Zaten imparatorla mı çalışıyorsun? Bunun gerçekte ne anlama geldiğini göreceksin."*

Rorrik dikkatini Tiernon'a çevirince, göğüs kafesimin altında bir korku topu büyüyor.

Tiernon gözlerini Micah'a çevirir, Micah da önüme geçer ve ben imparatorların grubu içinde tamamen gizlenirim.

"Gizlilik talep ettiğim kısmı kaçırdın mı?" diye sorar imparator ve ben Micah'ın omzunun üzerinden bakarım.

Tiernon başını sallar. "Hafifletici sebepler vardı." "Yine de onu yakalayamadın." İmparator Tiernon'u inceler. Oğlunun ölümünün onu ne kadar etkileyeceğini düşünürsek. Tüm vücudum titremeye başlar.

"Bu benim hatamdı, Dominus," diyor Lucius. "Beni atlattı." "Sessiz ol," diyor Tiernon, gözleri çılgınca.

Ama çok geç. İmparator, Tiernon'a soğuk bir bakışla bakar. "Bununla ilgilen."

"Dominus..." Bu kelime boğuk bir sesle çıkar ve Tiernon'un gözlerinde dehşet belirir. "Lütfen. Size yalvarıyorum, merhamet gösterin."

İmparator başını hafifçe sallar ve Lucius'u işaret eder.

Tiernon'un yanağındaki bir kas seğirir ve dudakları inceler. İmparatorun gözleri soğuk bir öfkeyle parlar.

"İzin verin, baba," der Rorrik. "Böyle şeylerden hoşlandığımı bilirsiniz."

Lucius, Rorrik'in gözlerine bakar ve ikisinin özel bir konuşma yaptığını anlarım. Lucius, Rorrik'e sertçe başını sallar.

"Hayır." Bu kelime, durduramadan ağızımdan çıkıverdi. Bu, protesto etmek için çıkardığım bir sesden biraz daha fazlasıydı, ama Rorrik bana tek bir yakıcı bakış attı ve boğazım düğümlendi.

Tiernon kaskatı kesildi. Micah bana bir adım daha yaklaştı.

Rorrik'in gözlerine bakıyorum. *"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Lütfen. Lütfen, yapma."*

Ağızı sertleşir. *"Başka yere bak, Arvelle."*

Rorrik ilk kez adımı söyledi ve bu, aramızdaki zihin yolundaki kontrolümü kaybetmeme yetti. Zihnimde ağır bir duvar belirdi.

Hayır, bu *benim* zihnim değil. Rorrik'in zihni. Beni engelledi.

Ona tırnaklarımla saldırıyorum, tekrar tekrar vuruyorum.

Solumda, Tiernon bastırılmış öfkeyle titiyor.

Rorrik kardeşine benim anlayamadığım bir bakış atıyor, ama bu bakış bana Tiberius Cotta'yı öldürdüğüm gün bana attığı bakışı hatırlatıyor. "*Burada hayatta kalmak istiyorsan bundan daha fazla mücadele etmen gerekecek.*"

Tiernon kıpırdamıyor. Lucius'un bakışları Rorrik ve Tiernon arasında gidip geliyor. "Bu senin..."

Kolunun bulanıklaşacak kadar hızlı bir hareketle Rorrik, Lucius'un kalbini söküp çıkarır.

Lucius yere yığılırken, ben anlamsızca bakakalırım. Ölmüş.

Gerçekten ölmüş.

Sadece birkaç saat önce karşımda oturmuş, kartlarını incelerken kaşlarını çatmıştı.

Sessiz bir çığlık atmak için ağzımı açarım. Rorrik, Lucius'un kalbini yere atar ve uzaklaşır.

Ses çıkarmadan tekrar tekrar çığlık atarım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra, Neris ile ortak salonda oturuyorum. Diğerleri Lucius'u özel olarak yas tutmak için ayrıldılar. Hâlâ sesim gelmedi, ama söyleyecek pek bir şey yok.

"Rorrik seni susturdu," diye mırıldanıyor.

Ben başımı sallıyorum ve o derin bir nefes alıyor. "Biraz çıldırdın, Arvelle. İmparatorun önünde o çılgınlıkları atmış olsaydın, Lucius'un hemen ardından ölmüş olurdun."

Sadece ona bakıyorum.

"Biz imparatorun acımasızlığına alışkınız. Sen değilsin. Bu anlaşılabilir bir şey ve senin yerinde olsam, ben de aynı şekilde tepki verirdim. Ama bu yerde hayatta kalmak istiyorsan, bunun seni etkilememesini öğrenmelisin. En azından insanların görebileceği yerde. Al." Eğilerek boğazıma dokunur, mührü parlar.

Boğazımdaki görünmez ağırlık hafifledi. "Teşekkürler."

Sadece başını salladı. "Bugün o kalkanla birçok hayat kurtardın. Hazırlıksız yakalandık. Hiçbirimiz vampirin bu kadar ölmeye istekli olacağını beklemiyorduk."

"Ne demek istiyorsun? Sen ve Micah'ın kalkanlarınız vardı." "El bombasındaki eter kalkanımı anında parçaladı.

Senin gördüğün, kalkanın kalıntılarıydı. Micah'ın kalkanı neredeyse yok olmuştu ki seninki ortaya çıktı, onu güçlendirdi ve hepimizi hayatta tuttu."

Bir griffon kalkanı. Antigrus'un bir şekilde bana verdiği başka bir şey. Onu bana neden ve *nasıl* verdiğini öğrenmem gerekiyor, ama en önemlisi, onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekiyor.

"Bu vampirleri anlamıyorum. Sigil işaretli olanların onlara güneşi geri verebileceğine gerçekten inanıyorlar mı?"

Neris sesini alçaltır. "Birkaç mühür bekçisinin Vampir Konseyi üyelerine geçici olarak güneşe erişim izni verdiğini duydum. Etkisi geçmeden önce *bir günlüğüne* güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak için. Tabii ki, Vampir Konseyi üyeleri bu özgürlük gününün bedelini mühür işaretlilerle aynı yönde oy kullanarak ödemek zorunda kalıyorlar. Ve tabii ki, her zaman geri dönüp bir gün daha istiyorlar."

Vampirlerin bundan ne kadar nefret ettiğini tahmin edebiliyorum. İmparator tarafından bu kadar kayırılmak, parmaklarının ucunda bu kadar çok güç varken, güneşin sıcaklığı karşılığında bu gücü düşmanlarına teslim etmek zorunda kalmak.

"Vampir Konseyi bu tür faaliyetleri gizli tutmaya çok dikkat ediyordu, ancak birkaç ay önce, biri bu bilgileri şehirdeki bazı güçlü vampirlerin kulağına sızdırdı. Vampirler, kendilerini temsil eden liderlerin sadece ara sıra güneşe çıkmamanın keyfini sürmekle kalmayıp, bunu yapmak için vampirlerin çıkarlarına aykırı oy kullandıklarını öğrendiler."

Ben irkildim. "Vampirlerin kızgın olmasına şaşmamalı. Ben sadece... anlamıyorum. Vampir Konseyi bu bilgiyi tamamen kamuoyuna açıklayabilirdi. Tüm vampirlerin güneşin altında yürüyebilmesi için mühür işaretli vampirlerle işbirliği yapmanın bir yolunu bulabilirlerdi."

Neris omuz silkiyor. "Vampir Konseyi vampirleri temsil ediyor olabilir, ama onların gerçekten onların çıkarları için çalışmasını beklemek naiflik olur. Sence mühür sahipleri gerçekten *bizim* için savaşıyor mu?"

Midem düğümlenir. Tiberius Cotta öyle yapıyordu. Gerçekten bir fark yarattığını bildiğim tek kişi oydu. Ve ben onu öldürdüm.

Cevap vermediğimde, Neris'in omuzları çöküyor. "En kötü farkındalıklarımın biri, birçok insanın hiç düşünmeden başkalarının özgürlüklerini kendi küçük rahatlıkları için feda edeceği gerçeğiydi. Bugün kaçan vampiri nefret ediyorum. Onun yüzünden Lucius'u kaybettiğimiz için nefret ediyorum. Yine de... vampirlerin öfkelenmelerini suçlamıyorum. Burada işlerin daha iyiye gideceğine inanmak zor. Kimse için." Bacaklarını kendine doğru çekip kollarını etrafına doladı. O anda garip bir şekilde kırılğan, neredeyse savunmasız görünüyordu. Ondan böyle bir şey göreceğimi hiç hayal edemezdim.

Uzun süre sessizce oturduk, ta ki gözyaşları yanaklarından akmaya başlayana kadar.

Neris'i yeterince iyi tanıyorum, dikkatimi buna çekmemi istemediğini biliyorum. Onun gururunu korumasına izin veriyorum ve dikkatimi en sevdiğim bıçağa, Kassia'nın bana verdiği bıçağa, aniden temizlenmesi gereken bıçağa odaklanıyorum.

Son fırlatma bıçağıma geçtiğimde, Neris yanaklarını siliyor.

"Muhtemelen benim zayıf olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır."

O kaşlarını kaldırır ve sesimin istediğimden daha keskin olduğunu fark ederim. İç geçiririm. "Yas tutmak güç gerektirir. Kendini uyuşuk bir ilgisizliğe bürümek ve kaybettiğin insanları düşünmemeyi tercih etmek daha kolaydır, ama bu onlara haksızlık olur. Acı geçmez, sadece kalır ve onu kabul etmekten başka seçeneğin kalmayana kadar bekler. Ama o zamana kadar, dişleri ve pençeleri büyümüştür. Ve izin verirsen, tüm hayatını paramparça eder."

Neris bana bakar.

Ona acı bir gülümseme gösteririm. "Nasıl bildiğimi sor."

O, sulu bir kahkaha atarak bir damla gözyaşını daha siler. "İmparator bunu her zaman yapar, biliyorsun. Kardeşleri birbirine düşürür. Rorrik, Lucius'u öldürerek Tiernon'a bir iyilik yaptı. Ti'nin kendi imparatorluğundan birini öldürmek zorunda kalırsa bununla yaşayamayacağını biliyordu. Ama şimdi, Tiernon Lucius'u her düşündüğünde, Rorrik'in onu öldürdüğünü hatırlayacak. Bir gün Tiernon, Rorrik'e bunun bedelini ödetecek. Onu öldürmesi emredilen kişi *Rorrik* olsa da. Tiernon, Rorrik'ten önemli bir şeyini alacak. Rorrik misilleme yapacak. Ve böylece bu sonsuza kadar devam edecek."

Rorrik, Tiernon *için* Lucius'u mu öldürdü? Bu düşünce saçma geliyor.

İzin verin, baba. Böyle şeyleri sevdiğimi bilirsiniz.

Bakma, Arvelle.

Neris boğazını temizler. "Tiernon... Tiernon da Cargyn'i öldürmesi gerekiyordu. Casusluk yaparken yakalandı ve bugün imparatoru öldürmeye çalışan aynı vampirler için bilgi sızdırıyordu."

Kafamdaki karışıklığı gidermek için başımı sallıyorum.

Rorrik'i ilk gördüğümde, cinayet işliyordu ve bundan zevk alıyordu. Neris bunun *Tiernon* olduğunu mu söylüyor?

Küçükken, Tiernon ara sıra kardeşinden, sanki arkadaşlarmış gibi bahsederdi. Ama büyüdükçe, ondan giderek daha az bahsetmeye başladı, ta ki bir ailesi olduğunu bile unutmak kolay hale gelene kadar.

Uzun bir nefes veriyorum. Rorrik acımasız ve merhametsizdir. Ahlaki açıdan kınanacak biridir ve sadece kendi hedefleriyle ilgilenir — bunlar ne olursa olsun. Ama... Tiernon'u, kendi halkını öldürmek zorunda kalırsa ne kadar acı çekeceğini anlayacak kadar iyi tanıyor. Ve benim asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, onu bu acıdan kurtardı.

"Aralarında ne oldu?" diye soruyorum.

"İnan ya da inanma, çocukken Rorrik kardeşini aşırı koruyordu."

Bunu hatırlıyorum. Tiernon sık sık gözlerini devirir, ağzını kıvrır ve kardeşinin verdiği bir emri aktarırdı. Tiernon, büyüdükçe kardeşinden hiç bahsetmeyi bıraktı, ailesi hakkında soru sorduğumda gözleri gerilirdi.

Neris omuz silkiyor ve dizlerini kendine doğru çekiyor. "İmparator onları birbirlerine karşı kullanmaya başladığında, ilişkilerinin şansı kalmamıştı sanırım. Ben de sarayda bir çocuktum; babam imparatorun generallerinden biriydi. Ama imparatorun oğullarını, aynı odada bile zorlukla bulunabilecek hale getirmek için nasıl manipüle ettiğini hatırlıyorum. Tiernon nihayet cepheden döndüğünde, durum daha da kötüleşti."

"Çünkü o zaman Primus oldu."

Neris iç çeker. "Tiernon asla Primus olmak istemedi. Liderlik etmek istemiyor. Tüm başarısızlıklarımızın suçunu üstleniyor, bizim yerimize imparatorun cezalarını çekiyor. Bizim için acı çektiğini görmek bize ne kadar acı verdiğini asla anlayamayacak."

"Ama bugün imparator Lucius'u cezalandırdı."

"Lucius'u öldürmek yine de Tiernon için bir cezaydı. İmparatorun oğullarını hizada tutmak için en sevdiği yöntem budur. İmparatorun Tiernon'un seni gerçekten önemseydiğini görmesine asla izin verme, Arvelle. Eğer görürse, Tiernon bir dahaki sefere babasını kızdırdığında ceza alan *sen* olursun."

Zihnimin bir köşesinde bir şey kaşınıyor. Ve garip bir his beni sarıyor.

Ben onun cezası olurdum. Tiernon benim ölümümü izlemek zorunda kalırsa ... suçluluk duygusu onu mahvederdi. Asla toparlanamazdı.

"Neris." Tiernon'un sesi karanlık ve uyarılarla doluydu, kapının eşiğinde durmuş, sözleri havayı kesiyordu. "Diğerlerine söyle, eğer Lucius'un bugün yaptığı gibi benim için kurban etmeye kalkışılırsa, bunu pişman edeceklerini söyle."

Neris başını sallar. Tiernon dönüp uzaklaşırken bana "*Gördün mü?*" der.

Hemen ayağa kalkıp onu odasına doğru takip ediyorum.

Gözlerindeki umutsuzluk, onun yalnız başına yas tutmasına izin veremememe neden oluyor. Ona baktığımda, Primus'u görmüyorum. Tek gördüğüm, sayısız kez bana sarılıp, daha önce hiç tanımadığım türden bir sevgi ve desteği özveriyle sunan çocuk.

Tiernon omzunun üzerinden bakıyor. "Şimdi olmaz, Arvelle. Yorgunum. Beni yalnız bırak."

Yorgun değil. Kederli. Bunu gözlerindeki karanlık gölgelerden anlayabiliyorum. Omuzlarında, sanki dünyanın tüm ağırlığı onların üzerindeymiş gibi, hafifçe kamburlaşmış.

"Duymadın mı? Git."

Arkamdan kapıyı kapatıyorum. "Hayır."

Tiernon elini saçlarının arasına soktu. Bu hareket o kadar tanıdıktı ki, hayal kırıklığı ve sinirle doluydu, sanki yine on altı yaşındaymışım ve aptalca bir şey için onunla tartışıyormuşum gibi hissettim.

"Burada olmak istemiyorsun, Arvelle. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun."

"Bu doğru değil." Keşke doğru olsaydı.

"Doğru. Beni bir hevesle *terk* etmeye karar verdiğimi sanıyorsun."

Kalbim titrer ve dünya birdenbire keskinleşir.

"Ama öyle yapmadın, değil mi? Beni korumak için gittin."

O tek kelime bile etmiyor. Etmesine gerek yok. Parçalar bilinçaltımda dolaşıp duruyordu, ama şimdi birbirine uyuyorlar. Yıllar önce beni terk edişi. Buraya geldiğim anda beni itip kakması. Ve neden burada olduğumu öğrenir öğrenmez hemen beni korumaya başlaması.

Orna'nın karanlık bakışları. *Neden umursadığını anlamıyorum. Onun için yaptığı her şeye değecek biri olamaz.*

"Babanın, bir sigil işaretliyle birlikte olduğunu öğrenmesinden korkuyordun. Ve sıradan *bir* sigil işaretli değil. Thorn'dan gelen yetersiz bir sigil işaretli. Bana ne yapardı, Tiernon? Seni nasıl cezalandırırdı?"

Yüzü soluyor. "O sana dönüşmeni emrederdi. Bana bunu yaptırdı ya da *Rorrik* yaparken izlememi sağlardı. Şanslıysak, hemen öldürdün. Şanssızsak, günlerce yavaş yavaş ölür, acı içinde çığlık atar, birinin seni öldürmesini yalvarırdın. Ve ben hayatımın geri kalanını bunun benim hatam olduğunu bilerek yaşardım."

"Neden?" Sesim çatlar. "Neden beni hiçbir uyarı yapmadan terk ettin? Neden bana söylemedin?"

Gözleri kararmış ve incinmiş. "Çünkü seni tanıyorum. Beni bırakmazdın. Hayatının geri kalanında bizim için savaşırdın. Umut beslerdin — boş umutlar — ve muhtemelen babama karşı gelmeye çalışırken kendini öldürttüürdün."

"Bu yüzden beni senden nefret ettirdin."

Keskin bir baş sallama. "Senin bir parçan bunu zaten beklemiyor olsaydı, bu işe yaramazdı. Herkesin beni terk edeceğini düşündüğün için benim de terk edeceğimi düşündün. Eminim bir parçan benim gittiğimi öğrenince rahatlamıştır. Herkesin yaptığı gibi benim de seni terk etmemi beklemekten vazgeçebilirdin. Benim ortadan kaybolmamı, bana bir şans vermek için yıllarca beklemekte haklı olduğunu kanıtlayan bir delil olarak gösterebilirdin."

Konuşmuyorum. Konuşamıyorum. Nefes almak acı veriyor. Buradan çıkmam lazım, böylece yaralarımı kimse görmeden iyileştirebilirim. Böylece onun sözlerinin açtığı yaraları dikebilirim.

Hayır.

Kaçmayacağım.

Tiernon'un sert tavırlarından, gitmemi beklediğini anlayabiliyorum.

"Bütün bunların en üzücü yanı ne biliyor musun?" Gülümsemesi o kadar kasvetli ki, gözlerim yanıyor. "Bana olan inancının eksikliği. Bir yanım sana bunun için öfkelenirken, ben o inanç eksikliğine güveniyordum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ne... ne demek istiyorsun?"

Bir adım daha yaklaşır. "Nasıl olur da öylece çekip gidip seni unutabileceğimi düşünebilirsin? Senin dengesiz, aldanmış zihninin nasıl böyle bir sonuca varabilir?"

Gözlerim daha da yanar ve o, kollarımı tutup beni kendine doğru çeker.

"Gitmeden önce yıllarca sana takıntılıydım. Sadece nefes alıp verdiğini izlemek için odana gizlice girerdim. Her gün acı içinde bekledim ve tanrılara, sonunda birlikte olmamız gerektiğini kabul etmen için yalvardım."

Onun sözleri kalbimi parçalıyor. "Sonra birlikteydik. Ta ki baban öğrenene kadar. Anlat bana," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle. "Bana her şeyi anlat."

Beni bırakıp uzaklaşıyor. Dokunuşu yok olunca cildim aniden soğuyor.

"Yıllarca babam bana pek ilgi göstermedi, Rorrik'i mükemmel bir varis olarak yetiştirmekle meşguldü."

Hatırlıyorum. Tiernon'un gençken çektiği acıyı ve büyüdükçe hissettiği rahatlamaı hatırlıyorum. Babasının kim olduğunu bilmiyor olabilirdim, ama Tiernon'un onu ne kadar nefret ettiğini her zaman çok iyi biliyordum.

"Yine de, her kaçtığımda kimseye nereye gittiğimi belli etmemek için çok dikkatliydim." Tiernon acı bir kahkaha attı. "Beni takip ettirmeye karar vermişti, ama ben Thorn'da ortadan kaybolmakta her zaman iyiydim — bunu bana sen öğrettin. Beni takip etmesi için gönderdiği muhafız, gittiğim yeri asla bulamadı. Ama Thorn'a girdiğimi gördü. İki kez. Ve benim bir sigil işaretliyle birlikte olduğum söylentilerini duydu. Kumlarda üçüncü dövüşünden önceki gece, babam beni tutuklatıp zindanına götürdü. Beni... beni haftalarca orada tuttu. Ve sonunda beni serbest bıraktığında, bir daha Fog's Edge'e ayak basarsam, adamlarına benim küçük sigil işaretli arkadaşımı bulmalarını söyleyeceğini söyledi."

Tiernon'un gözleri kasvetli bir hal alır. "Eğer sıradan bir insan olsaydın, bu utanç verici bir durum olurdu, kolayca cezalandırılır ve gizlenirdi."

"Çünkü babam kan bağına takıntılı. Ve yarı vampirler zayıftır. Sen küçük oğul olsan da, sıradan biriyle vakit geçirmek dayanılmaz bir utanç olurdu."

Tiernon başını sallar. "Ama hem vampir hem de mühürlenmiş kanı olanlar? Sanki her iki tarafları da bir şekilde çoğalmış gibi. Genç olmamızın, çocukları hiç konuşmamış olmamızın önemi yoktu. Çocuklarımız olabileceği düşüncesi, kendi torununun bir gün onunla güç için rekabet edebileceği düşüncesi... Lucius'un bugün olduğu gibi, benim gözümün önünde katledilirdin. Bu riski göze alamazdım. Alamazdım. Tehdit her zaman başımın üzerinde asılı duruyordu. Seni bir daha ziyaret edersem, Thorn'a yaklaşacakmışım gibi görünürsem, öleceğini biliyordum."

Duvara yaslanarak sendeleyerek uzaklaşıyorum. İçimde öfke ve haklılık duygusu savaşıyor. Ama ikisinin altında da ağır, acı veren bir hüznün var.

Tiernon beni izliyor. "Seni uzaklaştırmak için yapabileceğim onca şeyin içinde, haber vermeden gitmenin senin için affedilemez tek şey olduğunu biliyordum. Seni güvende tutmanın en iyi yolu buydu. Bu yüzden burada olman çok tehlikeli, Arvelle. Bu yüzden seni buradan çıkarmak için bu kadar uğraşıyorum. Babam, senin yıllardır sevdiğim kız olduğunu öğrenirse... beni cezalandırmak için seni öldürecek."

Başım dönüyor. "O zindanda sana ne yaptı?"

"Yapma, Velle."

"Sana işkence etti, değil mi? Böylece ona kim olduğumu söyleyecektin."

Tiernon'un çenesi seğiriyor ve dudaklarımın titrediğini hissediyorum. Sesi... "O kadar çok çığlık attın ki ses tellerini mahvettin."

"Hâlâ tam olarak vampire dönüşme aşamasındaydım. Düzgün iyileşememiştım. Babam bunun benim zayıflığımın bir başka örneği olduğuna karar verdi."

Ama Tiernon beni asla terk etmedi. Eğer etseydi, ben ölmüş olurdum. Evren ve Gerith de muhtemelen ölmüş olurlardı.

Ağrıyan gözlerime avuç içlerimi bastırıyorum. "Beni terk ettiğin için yıllarca senden nefret ettim, ama sen benim için *işkenceye* katlandın mı? Buraya ilk geldiğimde neden bana söylemedin?"

Tiernon bileklerimi yakaladı ve beni bir kez daha kendine çekti. "Hiçbir şey değişmedi, Velle. Burası senin için güvenli değil. Benden nefret etmenin senin için daha iyi olacağını düşündüğüm için sana söylemek istemedim. Beni tamamen unutman ve gitmen senin için daha iyiydi."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Beni daha güvende tutacağına dair yanlış inancıyla benim için bu tür kararlar almasından nefret ediyorum. Bazıları

Bir parçam hala, o yıllar önce bana söyleseydi, bunu birlikte aşabileceğimize inanıyor.

Bu düşünceyi sonraya bırakıyorum. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da onunla geçirdiğim her anın ne kadar değerli olduğudur. "Biliyor musun, seni bir daha görürsem sana nasıl zarar verebileceğimi hayal ettim."

Tiernon bana şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme atar ve ben ona öfkeyle bakarken daha da yaklaşır. "Başka türlüünü beklemezdim." Yüzünde şefkatli bir ifade belirir ve eliyle yüzümü okşar. "Keşke orada olsaydım. Kassia için çok üzgünüm. Ben... Birine rüşvet verdim. Aylar sonra, durum güvenli hale geldiğinde. Hayatta olduğunu bilmem gerekiyordu. Bağlantım bana hayatta olduğunu söyledi ve Kas'ın hayatta olmayacağı hiç aklıma gelmedi."

Gözlerim yaşarır. Kas'ın Tiernon'un bana uygun olmadığını düşündüğünü biliyordum. Ama o, *ben* onu sevdiğim için onu seviyordu.

Başımı Tiernon'un omzuna yasladım, birdenbire yorgun ve bitkin hissettim. Tiernon saçlarımı okşadı ve sanki yine on beş yaşıdaydım, başım onun göğsünde, sağlam meşe ağacımızın altında yüzünün karanlık gölgesine bakıyordum.

"Seni güneşi özlediğimden daha çok özledim," diyor boğuk bir sesle. Onun yüzünü görebilmek için geriye yaslanıyorum ve başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Bu odada kalırsan seni yatağa götüreceğim."

Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. Tanrım, tek istediğim bu. "Biliyorum."

Gözleri sertleşir. "Acıma seks istemiyorum."

"Şşş." Parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Tiernon kıpırdamıyor, vücudu benimkine karşı sert ve esnek değil. Ağzını açana kadar alt dudağını ısıyorum, dilim onun dilini nazikçe okşuyor.

Başım dönüyor ve sırtım soğuk duvara çarpıyor. Bir çılgılık atıyorum ama Tiernon sesi yutuyor ve dilini ağzıma sokuyor.

Elleri açgözlü, kalçalarımı, sırtımı, göğüslerimi okşuyor, sanki her santimimi ezberliyormuş gibi. İnleyerek kalçalarımı avuçlayıp beni daha da kendine çekiyor ve ben onun uzunluğuna sürtünüyorum. Keskin, ölümcül dişleriyle boynumu ısırdığında, tüylerim diken diken oluyor. Boynumu geriye doğru eğip düşük bir inilti çıkarıyorum. "Daha fazla."

"Tanrım, Arvelle."

Karşılık olarak boğazını öpüyorum, derisini ağızıma çekip iz bırakıyorum. Tiernon memnun bir homurtu çıkarıyor, penisini klitorisime sürtmek için eğiyor. Nefesim kesilirken, çaresizce tunikasını çekiyorum.

Beni nasıl koruduğunu, ne kadar fedakarlık yaptığını, benim için ne kadar acı çektiğini öğrenirken, ben onu *nefret ediyordum...* Onu tenime dokunarak hissetmem gerekiyor. Şimdi, şimdi, şimdi.

Ellerimi iten Tiernon, tunikasını başından çıkarır ve ben dengesiz bir nefes alırım, ellerim hemen pürüzsüz, sıcak kasları okşar. Ağızı bir kez daha ağızımı bulur ve ben ellerimi onun güçlü, geniş omuzlarından, karın kaslarının engebeli çıkıntılarından aşağıya doğru gezdiririm, daha aşağıya doğru...

Yırtık.

Tuniklerim kaybolur, hemen ardından göğüslerimi saran bant da kaybolur ve Tiernon... bakakalır. Titrerim, meme uçlarım sertleşir. Bakışları okşama gibidir, yavaşça yüzüme doğru yükselir. Gözlerindeki acımasız, ham arzuyu görünce keskin bir nefes alırım.

Başını eğiyor, açgözlülükle göğüslerime düşüyor, dudakları meme uçlarımı buluyor. Ani his beni nefes nefese bırakıyor ve o dilini tekrar üzerimde gezdiriyor. Ve tekrar.

"Şimdi," diyorum ve o itiraz etmiyor, taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyor, ta ki ben çıplak bir şekilde ona bakana kadar. Antrenman kıyafetini çıkarıyor ve ben bakışlarımı onun sertleşmiş penisine kaydırıyorum.

Daha önce de yaptım ama...

Tiernon bana karanlık bir vaatle dolu kötücül bir gülümseme attı. "Sen benim egom için iyisin, Velle."

Beni bekletmiyor, beni kaldırırken ağızını açgözlülükle dudaklarıma yapıştırıyor ve girişime yerleştiriyor. O iri, ama ben kalçalarımı kaldırıp ona açılıyorum, o da içime giriyor. Tiernon kalçalarını sallayarak sabit bir ritim yakalıyor ve o içimdeki o noktayı bulduğunda ben onun ağızına doğru nefes nefese kalıyorum.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye homurdanıyor ve ben başımı duvara yaslayıp bacaklarımı kalçalarına daha sıkı sarıyorum, onu teşvik ediyorum. "Buraya hiç gelmemeliydin. Ve ben bencil bir piçim çünkü geldiğin için çok mutluyum."

Hızını artırır, daha derine kayar ve vücudumdaki her kas gerilmeye başlar.

"Daha fazla," diye nefes nefese talep ediyorum ve o gülüyor, ağzı tekrar benimkini buluyor ve şehvetli bir öpücükle birleşiyor.

Kıvranıyorum, tırnaklarım sırtına batıyor ve elleri kıcıma kayıyor, daha derine girebilmek için beni kaydırıyor. Bana tekrar, tekrar ve tekrar giriyor. Yarın morluklarım olacak ama umurumda değil. Bundan zevk alıyorum, daha fazlasını istiyorum.

Bu an dışında başka hiçbir şey yok. Bu hisler. Biz.

Nefesim kesilir ve zevk vücudumun her santimini kaplar, beni tamamen saran dalgalar halinde içimi sarar. Tiernon içime dalar, ben titreyip kıvrılırken ve inerken orgazmımı uzatır. Kaba bir küfürle bana yaslanır ve benimle birlikte doruğa ulaşır.

Bütün vücudum titriyor, uzuvlarım sallanıyor. Tiernon beni sıkıca tutar, yatağa doğru sendeleyerek yürür ve ben ona sarılırım, ikimiz de hala nefes nefeseyiz.

"Bu..."

"Evet." Hâlâ nefes nefeseyim ve o kolunu uzatıp beni daha da kendine çekiyor. Omzumdaki doğum lekesine bir öpücük kondurup, burnunu sürtüyor. Eskiden o doğum lekesiyle dalga geçerdi, kafatasına benzediğini söylerdi.

Sessizce uzanıyoruz ve ben onun göğsünü okşuyorum. Ellerim kaburgalarının yakınında özellikle kötü bir yara izi buluyor. Böyle bir yara izi bırakmak için gümüşle yapılmış olmalı, ama Tiernon onu okşadığımda gerginleşiyor, ben de konuyu kapatıyorum.

"Bodyguardlık, ha?" Kaburgalarımın birine dokundu ve ben güldüm.

Bu bizi harekete geçirir ve her konuda konuşuruz. En çok özlediğim şey bu: Tiernon ile konuşmak ve gülmek. Ona sorunlarımla ilgili fikirlerini sormak ve ona benimkini anlatmak.

Bana imparatorluktan ve ilk geldiğinde çoğunun ondan nefret ettiğini anlatıyor. Lucius terfi etmeyi bekliyordu ve Tiernon bana ona ısınması en uzun süren kişinin Lucius olduğunu söylediğinde ağzım açık kaldı.

Şimdi ise, her bir imperius tereddüt etmeden onun için canlarını verirler. Tıpkı Lucius'un bugün yaptığı gibi.

Tiernon'un ifadesi düzleşir ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anlarım.

"Tanıştığımızda benden sadece birkaç yaş büyüktün..."

Tiernon güldü, başımın altındaki pazı kasları gerildi. "Bu bir soru mu?"

Onu kaburgalarına dürttüm. "Sadece emin olmak istedim. Vampirlerin nasıl yaşlandığını anlamıyorum."

"Sana bu konuda hiç yalan söylemedim. Dönüştürülmüş vampirler, kehribar içindeki böcekler gibidirler; dönüştükleri yaşta donmuşlardır. Doğal vampirler, tamamen dönüştükten sonra yaklaşık on yıl boyunca insanlarla benzer şekilde yaşlanırlar. Ancak o zaman... duraklama dönemine gireriz."

Yüzyıllar boyunca yaşayabilecekleri şekilde duraklatıldılar. Ben toz olacağım, ama Tiernon hala otuzlu yaşlarının başında bir adam gibi görünecek.

"Peki ya senin... kardeşin? Gençken, birlikte büyüyor gibiydiniz, ama o da bir vampir."

"Rorrik benden altı yaş büyük."

"Senin onunla nasıl akraba olabileceğini anlamak... zor," diye mırıldandım. Onun neredeyse dokuz yüz yaşında olan imparatorla nasıl akraba olabileceğini anlamak ise daha da zor.

Tiernon iç geçirir. "Babamızın zulmüne rağmen, Rorrik bir zamanlar tanıdığım en iyi insandı. Çocukken birbiri ardına kayıplar yaşadı ve insanlığının kırıntılarına tutundu. Onu son çareye iten bendim. Bunu ona ben yaptım."

Derin bir nefes alırım. "Nasıl?"

Başını sallayarak alnıma bir öpücük kondurur. "Daha fazla sır." Kaşlarımı çatırım ve dudakları seğirir.

"Zamana ihtiyacım var, Arvelle." Saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. "Bana kardeşlerinden bahset."

Tanrılar, Tiernon'u çok severlerdi. O benim antrenmanımı izlemeye geldiğinde, onlar da gelir ve Tiernon'un talimatlarını hevesle yerine getirirlerdi. Özellikle Evren, Tiernon'a özel bir kahramanlık hayranlığı duyuyordu. Babasız iki çocuk için, Tiernon onlar için her şeydi.

O gittiğinde, onu neredeyse benim kadar özlediler.

Eski acıyı yutarak - bu sefer imparatora karşı, Tiernon'a değil - gülümsemeye çalışıyorum.

"Ev hala çok zeki. Ger ise... kardeşi için her şeyi yapar, ona kızgın olsa bile. İkisi de iyi insanlar oluyorlar. Onları tanıdığım için gurur duyduğum türden insanlar. Onlara sahip olduğum için..."

"Onları yetiştirdin," Tiernon başını sallayarak sözünü bitirir. "Eğer onlar iyi insanlarsa, bunun nedeni, hayatın ne kadar zor olmasına rağmen onlara nasıl iyi olunacağını gösterdiğin içindir. Gurur duymalısın, Velle."

"Sadece... Onlarla konuşamamak..."

"Bu bana bir şeyi hatırlattı." Tiernon beni bir kedi yavrusu gibi kendinden ayırır, yataktan yuvarlanır ve eğilip bir çekmecedeki bir şeyler arar. Eter lambaları, elindeki aynadan ışığı yansıtır.

"Orijinali tamir edilemedi, ama büyücü onun güç izini kullanabildi. Bu ayna kardeşlerinkiyle eşleşecek. Böylece onlarla tekrar konuşabileceksin."

Gözlerim yanıyor ve dengesiz bir nefes alıyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Evet, seviyorum." Bir zamanlar hayran olduğum o geniş, güzel gülümsemesini gösterir. Ben de gülümserim. "Evet, sanırım seviyorsun."

YİRMİ ALTI.

Ertesi sabah Tiernon'un odasından ayrılmaya hazırlanırken saat geç olmuştı. Tiernon, imperiusların birkaç saat yas tutabilmeleri için imperius eğitimini iptal etti ve biz de bu zamanı yatakta geçirdik. Evren ve Gerith ile kısa bir konuşma yapıp aynamı "kazara kırdığım" için özür diledim.

Onları zaten yeterince endişelendirdim.

Yeni aynam çekmecede güvenle saklı. Kardeşlerimi çok özleyorum, içimde sürekli bir acı var.

"Eşyalarını imparatorluk dairesine taşıtacağım," Tiernon, ben ayrılırken mırıldanır.

Dönüp kapıya yaslanıyorum. "Şey..."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkar ve kollarını başının arkasında kavuşturur. "Sen imperium olmak istemiştin. Imperiumlar imperius odalarına aittir."

Bu tartışmayı kazanamayacağım. "Peki."

Tereddüt ediyorum ve Tiernon gözlerini kısıyor. "Ne oldu?"

"Neris, mühür bekçilerinin Vampir Konseyi üyelerine güneşle şantaj yaptığını söyledi."

O iç çeker. "Neris birdenbire inanılmaz derecede konuşkan oldu."

Gözlerimi onun özel bahçesine çeviriyorum. "Hiç oraya gittin mi? Güneşi özlediğini biliyorum."

Dün geceki sözleri kafamda yankılanıyor. *Güneşi özlediğimden daha çok seni özledim.*

"Mühürlenmişler bize sadece geçici bir rahatlama sağlayabilir." Bacaklarını yataktan sarkıtıp odanın diğer ucuna, bana doğru geliyor. "O vampirler

en güçlü mühür işaretli olanların bile onlara veremeyeceği bir şey için savaşıyorlar: hayatlarının geri kalanında güneşe tam erişim hakkı." Gözlerime bakıyor. "Sahip olamayacağın şeylere takıntılı olmak, yavaş yavaş senin tüm varlığını ve olabileceğin her şeyi yok edecek."

Bakışları kararludur ve bana uzanır, eli yanağımı okşar. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar ve garip bir şekilde ağlama isteği duyarım.

Tiernon iç geçirir ve saçımı kulağımın arkasına iter. "Eğitime gitmen gerek."

"Tiernon... bunu diğerlerinden saklamamız mı gerekiyor?" Aramızdaki mesafeyi işaret ettim.

"Hayır. Imperius üyelerinin acemilerle flört etmesi... beklenmedik bir şey değil. Ama imparator senin gerçek kimliğini öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek. Geçmişimi daha fazla araştırması için bir neden yok. Ve ben de öyle kalmasını sağlayacağım." Ona bakıyorum. "Acaba *sen* kaç tane acemi ile flört ettin?"

Aniden sırtıyor ve kalbim yerinden çıkıyor. "Arvelle Dacien. Kışkandın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Bunu bana *Carrick* hakkında sorguya çeken adam mı söylüyor?"

Diğer adamın adını duyunca yüzünü buruşturur, ama eli yüzümü okşar, avucunun sıcaklığı yanağımda hissedilir. "Flört yok. En azından burada yok. Cephedeyken... Öyle bir öfke, öyle bir acı içindeydim ki. Seni bir daha göremeyeceğimi biliyordum ve başka kadınlara kendimi kaptırırsam seni unutabileceğimi düşündüm."

Bu beklenmedik bir şey değil. Neden bu konuyu açtığımı bile bilmiyorum. Sanki bir yara kabuğunu koparıp kanamasını bekliyorum. Yine de kendimi durduramıyorum.

"O kadınlardan biri Orna mıydı?"

Tiernon'un ifadesi sertleşiyor ve haklı olduğumu anlıyorum. Kendimi kurtarıyorum ve o iç çekiyor. "Evet. Bir gece oldu. İkimiz de yas tutuyorduk. Orna, efendisine derinden aşık. O zamanlar ona isyan ediyordu, yaptığı bir şeye çok kızgındı. Şimdi ise birlikte çocuk sahibi olmayı düşünüyorlar."

Yumruklarım açılır. *Bunu* beklemiyordum. "O seni önemsiyor." Ve Tiernon'un benimle tanıştığından beri ne kadar acı çektiğini görmüş. Sadece imparatora kim olduğumu söylemediği için gördüğü işkenceyi değil, cephedeyken duyduğu öfkeyi, şimdi bile beni korumaya olan derin ihtiyacını da görmüş.

Tiernon başını sallar ve ben derin bir nefes alırım. "Görünüşe göre o iyi bir arkadaş. Hayatında onun gibi insanlar olduğu için mutluyum. Sanırım onu kendimden hoşnut etmem gerekecek."

Çarpık bir gülümseme. "İyi şanslar."

O tanıdık gülümsemeyi nadiren gördüğümde her zamanki gibi kalbim ısınır. Artık neden çocukken ailesinden nadiren bahsettiğini anlamaya başlıyorum. Thorn, kendisinin olabileceği tek yerd; kısıtlanmadan, kaygısız ve rahat. Ancak yaşlandıkça giderek içine kapanık, hatta kasvetli hale geldi. Artık nedenini biliyorum.

Babasının oluşturduğu tehlikeye rağmen beni hayatta tutmanın yüküydü. Şimdi de her bir imparatorluğu için taşıdığı yük aynı.

Babası onun Thorn'a yaptığı gezileri hiç öğrenmemiş olsaydı, Ti sonunda beni terk etmeyi seçer miydi? Tehdidin çok büyük, keşfedilme riskinin çok yüksek olduğunu düşünerek, benimle birlikte kendisi olabildiği o birkaç değerli saati haklı çıkaramaz mıydı?

Yanağına bir öpücük kondurarak, bu düşünceyi sonraya bırakıyorum. Tiernon bana sorgulayan bir bakış atıyor, ama ben odadan çıkıp, imparatorlukların ortak salonundan ve koridorlardan hızla geçiyorum. Neredeyse eğitim salonuna varmışım ki, üzerime bir gölge çöküyor ve kalbim çarparken, avucumda bir fırlatma bıçağı tutuyorum.

Bran. Yüzü çökmüş, yanak kemikleri ve çenesi üzerinde derisi gerginleşmiş. Derisi mumsu ve solgun, kollarını kavuşturmadan önce ellerinin titrediğini fark ettim.

Kaşlarını kaldırır. "Tiberius Cotta'yı sen öldürdün."

Ona dik dik bakıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Eğitim salonundan sadece birkaç metre uzaktayım. Güvendeyim.

Bran bana sırtıyor. "Cotta basit fikirli bir aptaldı." Yüzü sertleşiyor. "Ama senin hedefin o değildi. Artık kaybedecek zaman yok. İmparator giderek daha paranoyak hale geliyor. Bu yüzden senin için bir fırsat yarattım."

"Ne tür bir fırsat?"

"Vallius, iki gün sonra Vampir Konseyi ile bir akşam yemeğine katılacak," diyor Bran. "İmparator da güç gösterisi olarak yemeğe katılacak."

"Anlamıyorum."

Dudakları dişlerinden geri çekilir. "Açık konuşayım. Gümüş bir bıçak alacaksın ve imparator en az beklediği anda onu öldüreceksin. Rahat, korumasız ve güvendiği kişilerle çevrili olduğu bir anda."

Ona bakıyorum. "İmparatoru herkesin önünde öldürürsem, anında ölürüm." "Senin uzun ömürlülüğün benim sorunum değil."

"Bunu yapmayacağım. Bu ölüm cezası demek."

"Evet. Yapacaksın. Elva geçenlerde bazı arkadaşlarının ziyaretine geleceğini söyledi. Şu anda kardeşlerini *güvende* tutmaktan mutlu olan bir grup vampir."

Tehdit açık ve avuçlarım terlemeye başladı. "Geriye gidiyorsun," dedim soğukkanlılıkla. "Senin yerinde olsam, güneş toniklerini azaltırdım."

Yüzü öfkeyle buruşur ve tıslayarak dişlerini gösterir. "Güneş buna değer mi, Bran?"

Dağınık, yağlı saçlarına doğru işaret ettim ve bakışlarımı kırıksık, lekeli giysilerine indirdim. Kollarının altında kırmızı bir şey sıkıca tutuyordu ve ben onu dikkatle inceledim. Bir kitap. Üzerinde altın yaldızlı harfler vardı.

"Güneş *her* şeye değer," diyor Bran.

Haklıydım. Bran'ın da kendine özgü bir bağımlılığı var. Yavaş yavaş aklını yitiren bir vampire bağlandım. İsyancılarla çalışan bir vampire. Avuçlarım terlemeye başladı.

"Arvelle?" Maeva birkaç metre uzakta duruyor, burnu kırıışmış, kaşları çatılmış, Bran'ı izliyor.

Bu bakışı tanıyorum. Bu, "Ben tehdit değilim, sadece kafam karışık" bakışı. Ve şüphesiz ki, şu anda arkasında sakladığı sol eli bıçaklarından birinin sapını okşadığından hiç şüphem yok.

Bran ona hastalıklı bir gülümseme atar. O da ona soğuk bir bakış gönderir ve Bran dikkatini tekrar bana çevirir.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun." O uzaklaşırken, Maeva onun arkasından bakıyor.

"Seni tehdit mi ediyor?"

"Durum karmaşık."

"Yeni bir sponsora ihtiyacın var."

"Evet, pek çok kişi bu kadar ilerleyeceğimi düşünmemişti."

"Tiberius düşünüyordu."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Tiberius'un Maximus'la dövüşmeden önce silahlarımı değiştirdiğini unutmadım. Bana verdiği parma hayatımı kurtardı. Karşılığında ben de onun silahını elinden aldım.

Tıpkı Bran'ın, beni imparatoru herkesin önünde öldürmeye zorlarsa benimkini benden alacağı gibi. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kaburgalarım sıkışıyor ve aniden derin, çaresiz nefesler almaya başlıyorum.

İki gün. Önümüzdeki iki gün içinde imparatoru daha az halka açık bir şekilde öldürmenin bir yolunu bulmalıyım. Bran tehdidinin son kısmına gelmedi. Kardeşlerimin onda olduğunu hatırlattığı kısmı.

Buna gerek yoktu.

İşte bu. Leon'u uyarmalıyım ki buradan kaçabilsin. "Evet," diyorum. "Gidelim, geç kaldık galiba."

Maeva iç çekiyor. "Bana söyleyebilirsin, biliyorsun."

Eğitim salonuna giriyoruz ve Maeva bana temkinli bir bakış atıyor. Gerginlik yoğun ve boğucu, tıslayan fısıltılarla dolu. Bir grup mühür işaretli acemi, vampirleri zar zor gizledikleri nefretle izliyorlar, vampirler ise dişlerini göstererek alaycı bir şekilde gülümsüyorlar.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyorum.

Maeva alt dudağını ısırır. "Vampir Konseyi, bir grup mühür işareti taşıyan elçiyi soruşturmaya aldı. Elçiler, hizmet ettikleri vampirlerden nefret ediyorlardı ve bunun yerine mühür işareti taşıyanların çıkarlarına hizmet etmek için komplo kurdular. Vampirleri gözetliyor, anlaşmalarını baltalıyor, mühür işareti taşıyanların sahip olduğu işletmelere fayda sağlayan hibeler alıyor ve vampirlerin güneş deliliği çektiğine dair söylentiler yayıyorlardı."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Bu ilk kez olan bir şey değil ve son da olmayacak. Vampirler, gündüzleri çıkarlarını korumak için sigil işaretli olanlara güvenmek zorunda kalıyorlar."

"Onları bağlamadılar mı?"

Maeva güldü. "Bir sigilmarked gönüllü olarak bir vampirle bağ kurmak mı? Asla yapmazlar."

Yutkunuyorum. "Tabii ki yapmazlar. Çünkü bu aptalca olur." Kendi boynumdaki görünmez izi tokatlama dürtüsüne direniyorum.

Kaeso yavaşça başını çevirir ve salonun diğer ucunda dedikodu yapan, mühür işareti olan kişilere sert bir bakış atar. Muhtemelen söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordur.

Ben irkilirim. Muhtemelen *bizim* söylediğimiz her kelimeyi de duyabiliyordur. "Elçilere ne oldu?" diye fısıldarım.

"Öldüler. İmparator bunu bir gösteriye bile dönüştürmedi. Onları çalıştıkları vampirler tarafından dönüştürdü ve sonra cesetlerinin yakılmasını emretti."

Keskin bir nefes alırım ve Kaeso bize sert bir bakış atar. Maeva'nın yanakları pembeleşir ve Brenin'e fısıldamak için uzaklaşır.

"Sessiz olun," diye seslenir Nyrant. "Gruplar çoktan belirlendi, görevli muhafızlarınız size ayrılan alanda bekliyor olacak."

Leon salonun arkasında durmuş, Albion ve bronz mühürlü gladyatörlerin yanında duran başka bir muhafızla konuşuyor.

Altın mühürlü biri olarak, diğer altın mühürlülerle birlikte olmam gerekir. Ancak mührüm hala çok küçük — son zamanlarda büyümüş olsa da — eğer gerçekten Praesidium muhafızı olursam, bana asla önemli bir görev verilmeyecektir. Rütbemi yükseltme şansım olmayacaktır. Cepheye gönderilen bir kurban olacağım.

Antigrus'un gücünü kullanarak bir kalkan oluşturmayı öğrendiğim halde, bunu kimseye gösteremem. Yaptıklarımı gören birkaç imparatorun ağzını kapalı tutacağına güveniyorum, hiçbirisi Tiernon'a zarar verecek bir şey yapmaz. Ama diğerlerinin yanında çok, çok dikkatli olmalıyım. Grifon gücünün gümüş mavisini parlaklığı çok belirgindir. Ve daha önce güçle işaretlenmiş sigil sahibi maginari'ler olduğunu hiç duymadım.

Koşuyorum, terliyorum ve derin, çaresiz nefesler alıyorum. Nyrant sonunda antrenmanı bitirdiğinde, Leon kollarını kavuşturuyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

Ona devam etmesini işaret ediyorum ama o başını sallıyor. "Öğle yemeğinden sonra odanda görüşürüz."

"Tamam."

Kaeso tek başına yanımızdan geçer. O, mühür işaretli olanlarla dostça davranmayı seçen birkaç vampir gladyatörden biriydi, ama imparatorun Rorrik'in dikkatini dağıtan muhafızın dönüştürülmesini emretmesinden sonra, onun cana yakınlığı bile aradaki uçurumu kapatamadı.

"Kaeso."

Durur, gözleri temkinlidir.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Dün sirkte bize yardım ettiğin için."

Yüzü dikkatlice ifadesizleşir. "Bana teşekkür etmen, beni *olumlu bir şekilde* desteklemen gerekiyor çünkü ben bir vampirim ve bizler kendimizden başka hiçbir şeyi umursamayan acımasız yalnızlar, öyle mi?"

Sırtımdan bir acı hissederek geri çekildim. "Hayır. Öyle değil..."

"Az önce, imparatorun kendilerine güvenen vampirleri *ihanet eden* sigil işaretli kişileri cezalandırdığını öğrendiğinde yüzündeki dehşeti gördüm. Vampirler, kendi çıkarlarını savunmak için gündüz yürüyenlere güvenmekten başka çareleri yoktu."

Bana, vampirlerin bu imparatorlukta bir şekilde kurban olduklarını mı ikna etmeye çalışıyor? Umbros'un yarattığı ilk vampirlerden biri tarafından kurulan bir imparatorlukta mı?

Kaeso alaycı bir şekilde sırtarak dişlerini gösterdi. Şimdiye kadar, mühürlenmişlere uyum sağlamak için son derece dikkatli davranmıştı. Tehdit oluşturmamak, diğer gladyatörlerden biri olmak için çok dikkatliydi.

"Sigilmarked'lar bu imparatorlukta mücadele edenlerin sadece kendileri olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," diyor. "Sanki sıradan insanlar zar zor hayatta kalmıyormuş gibi, sanki vampirler her gün güneşin çağrısına karşı savaşıymıyormuş gibi."

Benim şaşkınlığım onu öfkelendirmiş gibi görünüyor ve tüm vücudu titreyerek bir adım daha yaklaşıyor. Omzunun üzerinden, Maeva'nın endişeyle kaşlarını çatarak bizi izlediğini görüyorum.

"Babamın güneş deliliğine yenik düştüğünü gördüğümde dokuz yaşındaydım. Hizmetçilerin, şafak vakti ön kapıdan dışarı koşup kendini yakmaması için babanızı yatağa zincirlediklerini izlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Yutkunmam zorlaşıyor. "Hayır. Hayal edemem."

"Sigil işaretli olanlar bizi bundan kurtarabilir," diyor Kaeso. "Ama sen bunu reddediyorsun. Ve canavarlar *biziz*." Boş bir kahkaha atıyor.

Sigil işaretli olanların onlara güneşi verebileceğine inanan başka bir vampir. Tiernon'un bana söylediği şeyi tekrarlamak için ağzımı açtım — bu tür önlemlerin sadece geçici olduğunu — ama Kaeso çoktan uzaklaşmıştı. Maeva bana sorgulayan bir bakış attı ve ben ona el sallayarak *iyi olduğumu* işaret ettim.

Tiernon'un güneşi kaybetmesini izlediğimden beri ilk kez, vampirleri gerçekten acıyorum. İhtiyaçları tarafından rehin tutuluyorlar. Zaten, mühür işaretli olanlar Bran'ın sevdiği türden tonikler satıyorlar - vampirleri delirme riski nedeniyle sadece ara sıra ve büyük bir dikkatle kullanmaları konusunda sert uyarılar veren mühür işaretli şifacılar tarafından hazırlanmış tonikler.

Çoğu acemi eğitim salonunda kalıyor. Vampirler bir grup halinde duruyorlar ve onlara açıkça tiksinti ile bakan sigil işaretli kişileri görmezden geliyorlar. Aradaki fark çok açık.

Sundering'den sağ kurtulmuş olabiliriz, ama çatlaklar görünmeye başladı. Birkaç gün önce, yan yana savaşarak deniz savaşını birlikte atlattık. Ancak imparatorun sigilmarked'i *dönüştürme* kararı, arenadaki üç acımasız mücadelenin başaramadığını başardı: sigilmarked'e ve vampir acemilerine, bizim her zaman düşman olacağımızı hatırlattı.

"Arvelle? O neydi öyle?" Maeva Kaeso'nun yönünü işaret ederek başını salladı ve ben iç geçirdim.

"O... üzgün. Diğerleriyle dost olduğunu biliyorsun, ama onlar ona sırt çevirdiler." Kaeso, mühürlenmişlerle dost olmak *isteyen* birkaç vampirden biriydi. Vampirlerin üstünlüğüne tam olarak inanmayan birkaç kişiden biriydi.

Maeva sesini en düşük fısıltıya indirir. "Üzgün olmasına şaşırmadım. Dün ihanete uğrayan vampirlerden birinin güneşe çıktığını duydum. İmparator bunu gizli tutuyor, ama görünüşe göre vampir, elçisinin arkadaşı olduğunu sanıyormuş. İhanet onu çileden çıkarmış ve güneş deliliğine sürüklemiş."

İçim burkular. O vampirin hissettiği ihaneti hayal bile edemiyorum.

Göğsümde garip bir çarpıntı başlar ve cildimde mavi bir parıltı belirir. Dehşet beni kaplar ve kalkan koyulaşır, yavaşça şekillenmeye başlar.

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Gitmem gerek," mırıldanırım.
"Yapmam gereken... bir şey var."

Maeva kaşlarını kaldırır, ama ben çoktan arkamı dönmüşümdür. "Sonra konuşuruz."

Eğitim salonundan hızla çıkıp taş duvara yaslanıyorum ve Tiernon'un bana öğrettiği görselleştirme egzersizini yapmaya zorluyorum kendimi.

Bir gölet. Durgun. Dalgasız.

Yavaşça, mavi mavi soluyor kaybolur. Benim kafam dönüyor, ve dönüyor sendeleyerek, eğitim salonundan uzaklaşıyorum.

Kalkan neden şimdi oluşmaya başladı? Herhangi bir tehdit altında değildim.

Eğer biri fark etseydi...

Mide bulantısı hissederek adımlarımı hızlandırıyorum, ayak seslerim taşlarda yankılanıyor. Hava birden ağırlaşıyor, kalın, nemli bir battaniye gibi cildime baskı yapıyor.

Duyularımın sınırında belirgin bir farkındalık parıldadı ve nefesim düzensizleşti, karnımın derinliklerinde bir korku kıvrıldı.

Bu, Tiberius'u öldürdüğüm gece Leon'un odası ile gladyatör barakaları arasındaki koridorda hissettiğim aynı mide bulandırıcı duygu.

Parmaklarım hançerimin kabzasına doğru seçiyor, bu karıncalanma dayanılmaz. Artık cildimde buz gibi bir okşama gibi hissetmiyorum. Kaslarıma işleyen, kemiklerime yerleşen bir ürperti bu.

Yavaşça dönüyorum. Beklendiği gibi, koridor boş. Ama izleniyorum. Biliyorum.

"*Yardım et bana.*" Ses hem bir yalvarış hem de bir talep. Sanki biri zihnimle iletişim kuruyormuş gibi kafamın içinde yankılanıyor. Ama bu güçle ilgili yeterince deneyimim var ve bunun çok, çok farklı olduğunu biliyorum.

Soğuk, görünmez parmaklar omurgam boyunca kayıyor, dişlerim ağrıyana ve parmaklarım silahımın etrafında kaskatı kesilene kadar. Varlık daha yakın hissediliyor — havada boğucu bir şekilde yaklaşan bir ağırlık. Garip bir *çekim*, sanki varlık beni bir yere yönlendirmeye çalışıyormuş gibi. Kulağıma bir fısıltı geliyor, sesi alçak ve gırtlaktan çıkıyor.

"*Yardım edin.*"

Ve sonra kaybolur.

Tüm vücudum gergin, kalan korkuyla titriyor.

Belki de bu, yoluna devam etmeyi reddeden Tiberius'tur. Belki de öfkeli, bana bedelini ödettirmeye karardır.

Ama o ses tanıdık gelmiyordu. Ve *yardım* istedi. Belki de budur. Belki de gerçekten aklımı kaçırıyorum.

İtiraf etmek istemediğim kadar fazla irade gerektiriyor, ama felç edici korkuyu bir kenara itip kendimi yürümeye zorluyorum, ta ki Jorah ile ilk tanıştığım noktaya gelene kadar.

Vücudumu duvardaki tanıdık noktaya yaslayıp itiyorum, hareket etmediğinde küfrediyorum.

Parmaklarımla pürüzlü taşa bastırarak tekrar tekrar deniyorum. "Jorah!" diye fısıldıyorum.

Cevap yok.

"Lütfen. Yardıma ihtiyacım var."

"Jorah." Duvara yaslanıyorum, başım dönüyor.

Ama sadece başım dönmüyor. Bir çığlık atarak sendeledim, duvar arkamda çökünce ışık daha da karardı.

Jorah bana bakar. "Merhaba."

O kadar rahatladım ki, ona sarılmak istiyorum. Ama o bana yaklaşıp yüzümü inceliyor. "En son ne zaman uyudun?"

Omuz silkiyorum. Dün geceyi Tiernon'la geçirmemiş olsam bile, yine de uyuyamazdım. Gözlerimi her kapattığımda, Lucius'un kalbinin göğsünden sökölmeden önceki anlarda gözlerinde gördüğüm acı kabullenmeyi görüyorum. Ve Tiberius Cotta'nın boğazından kan fışkırırken bana dostça gülümsediğini görüyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum. "Son konuşmamızda bir kütüphaneden bahsetmiştin."

Yüzü kapanıyor ve ben ellerimi tunikasına gömüp onu sallamak istiyorum. "Lütfen, Jorah. Bu önemli."

"Gladyanların girmesi yasaktır." "Ben artık acemiyim."

"Acemiler sadece vampirlerin gözetimi altında girebilir."

"Eğer yakalanırsam, senin bu işe karıştığını mezara götürürüm. Yemin ederim." Antigrus'un sözleri kafamda yankılanıyor.

"İyi kullan."

Griffon ölürken bir şekilde güçlerinin bir kısmını bana aktardı. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım, böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Mümkün. Yarın, imparatorla aynı odada duracağım. Vampir Konseyi'nin önünde ona gümüş bir bıçak saplayacağım. Ya... ya bu gücü kontrol edebilirsem, kendimi korumak için kullanabilirsem?

Jorah uzun bir süre yüzümü inceledi. Sonunda içini çekti. "Benimle gel."

Onun yanında yürümeye başladım. Koridor dar, duvarları düzensiz taş bloklardan yapılmış ve aşınarak pürüzsüz hale gelmiş. Taşlara hafif izler kazınmış ve ayaklarımızın altındaki zemin ortada hafifçe içbükey, adımlarımızın sesini emiyor.

Jorah'ın ağzı aşağı doğru kıvrılmış, ben de yüzünü inceliyorum. Hâlâ üzgün görünüyor. Sessiz. Benim yüzümden.

Tiberius Cotta iyi bir insandı. Kimse yokken bana destek olan, hayatımı kurtaran silahları bana sağlayan biriydi.

Küçük bir sohbetin ardından bana güvenmeye karar verdin. Rorrik'in sözleri beni alay ediyor.

"Arvelle?" Jorah'ın kaşları çatılır ve ben zorla gülümsemeye çalışırım.

"İyiyim."

Kaşlarını çatarak, gümüş kapıya varana kadar yürümeye devam eder. Kapı, duvardaki eter lambalarının zayıf ışığında parıldıyor, her santimetresi özenle cilalanmış.

"İşte," diyor Jorah. "Geri dönüş yolunu hatırlıyor musun?"

"Bir daha hatırlat." Geçen seferki hatayı tekrarlamak istemiyorum, bu yüzden Jorah'ın talimatlarını dikkatle dinliyorum.

"Teşekkür ederim."

Bana tatlı bir gülümsemeyle kapı koluna dokunur. Gümüş kapı hoş geldin dercesine açılır.

Rorrik'in kolyesini başıma takarken, bir an durup eski parşömenlerin kokusunu içime çekiyorum. Kütüphane, eter taşlarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyor, lambalar kemerli tavanlara uzun gölgeler düşürüyor.

Neredeyse tavan yüksekliğinde uzanan yüzlerce kitaplık, dar sıralar halinde düzenli bir şekilde dizilmiş. Solumda, bir duvara yaslanmış Staleia heykeli duruyor. Bilgelik ve sanat tanrıçası

sakin ve sabırlı bir ifade takınmış, dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılmış. Bir elinde kalın bir kitap tutarken, diğer eliyle sanki takipçilerini yaklaştırmaya davet ediyor gibi uzanıyor.

Heykelin yanına birkaç masa yerleştirilmiş, bazılarının üzerinde hala kitap yığınları var. Ama ben solumdaki raflara doğru yürüyorum.

Burada hava nemli olmalıydı, ama bunun yerine kemik kurusu gibiydi, muhtemelen nemden korunmak için eteri kullanan biri tarafından korunuyordu. En yakın kitabı yavaşça çekiyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Kitabın sırtındaki tarih, kitabın altı yüzyıl önce yazıldığını gösteriyor ve sayfaların hafif sararması dışında mükemmel durumda.

Tarih, dil ve savaş stratejisi kitaplarının önünden geçiyorum. Üç raf boyunca, ludusa girmiş her gladyatör ve muhafızın kayıtları alfabetik sırayla düzgünce dizilmiş. Başka bir bölüm ise tamamen çiçeklere ayrılmış, rastgele bir kitap çekip sayfalarını karıştırıyorum. Güller. Kassia bu kütüphaneye bayılırdı...

Kitabı ait olduğu yere geri koyuyorum, Kassia'nın kavga ettiği, dans ettiği, güldüğü anılarım aklımda canlanırken nefesim kesiliyor. Arkanı dönerek, kendimi aramaya devam etmeye zorluyorum. Maginari tarihi mi? Yoksa güç devriyle ilgili bilgiler başka bir yerde mi?

Neredeyse taşıyamayacağım kadar ağır bir kitap yığını elde edene kadar bölümden bölüme dolaştım. Onları heykelin yanındaki masalara geri taşımak üzereyken, gölgeli ve تنها bir köşede saklanmış, neredeyse gözden kaçıracağım başka bir masaya rastladım.

Biri bu köşeye kendi küçük araştırma istasyonunu kurmuş, yuvarlak masalardan birinde bir yığın kitap bekliyor. Masanın arkasında, duvar yumruk büyüklüğünde bir delikten dışarıya doğru yayılan bir çatlakla bozulmuş, taşın kenarları ufalanmış.

Burada araştırma yapan kişi hem inanılmaz derecede öfkeli hem de inanılmaz derecede güçlüydü.

Bir vampir.

Yaklaşıp açık kitaba bakıyorum, ama dil daha önce hiç görmediğim bir dil. Aklımı keskin bir şekilde delen bir dil.

Sayfayı taradım ve gözlerim yaşardı.

Bir tıslama ile, aniden ağrımaya başlayan gözlerime parmaklarımı bastırarak nemi silerim.

Elimi uzatıp bir sonraki sayfayı çeviriyorum ve elim titriyor. Parmağım kanla ıslanmış ve sayfaya tek bir mükemmel parmak izi bırakmışım.

Kahretsin.

Sayfaları geri çevirip rahat bir nefes alıyorum. Parşömeni lekeleyen tek kanlı parmak izi benimki değil. Ama en taze olanı benimki.

İlk sayfaya geri dönüyorum. Kelimeler bulanıklaşıyor ve zihnim isyan ediyor, başıma acı saplanıyor.

Gözlerim yanıyor ve acıyı gidermek için gözlerimi kırkıyorum. Kafamı sallayarak, dikleşiyorum ve sayfayı bulduğum yere geri çeviriyorum.

Bekle.

Kelimeler, okuyabileceğim cümleler halinde yeniden düzenlendi.

Noxdraught, tarım, tahıl mahsulleri, bereket ve rüyaların tanrıçası Serehaina tarafından yaratıldı. Serehaina, Büyük Sigil Savaşları sırasında bu zehri bir merhamet olarak tasarladı. Bu savaşlar, Umbros'un vampirlerini yarattığı ve tanrılar savaşırken sayısız ölümlü ve vampirin savaşta öldüğü bir dönemde gerçekleşti.

Gözlerimden damlayan kanlı gözyaşlarını silerken, kanın sayfalara tekrar bulaşmamasına dikkat ediyorum. Hâlâ kafama bir çivi çakılıyormuş gibi hissediyorum. Ama bir parçam — hâlâ eğitim almayı isteyen parçam — bu kitaba hayran kalıyor.

Kan gerektiren dil mi, yoksa kitabın kendisi mi? Bir tür büyü veya koruma ile mi korunuyor?

Hayır. Odaklanmam lazım. Kitap yığınımı alıp heykelin yanındaki masaya gidiyorum, oturup ilk cildi açıyorum.

Maginari hakkında bir kitap.

İlk birkaç sayfa wyvernlere ayrılmıştır.

Bu yaratıklar onur, sadakat ve cesarete değer verir. Sadece bu özellikleri gösterenlerle bağ kurarlar.

Burun kıvırıyorum. Onur, sadakat ve cesaret mi? Bunların hiçbirisi Rorrik'e benzemiyor. Wyvern'ı bir şekilde bağlamış olmalı. Sayfayı tarayarak bunun nasıl yapılabileceğini arıyorum.

Hiçbir şey bulamıyorum. Ama bu, Rorrik gibi birinin bir yol bulmadığı anlamına gelmez.

Griffonlarla ilgili sayfaya geçerek, Antigrus'un bana gücünü nasıl verdiğini açıklayacak bir şey arıyorum.

Beklediğim gibi, böyle bir şeyin mümkün olduğundan bahsedilmiyor, ama maginari'lerin sırlarını vampirler ve sigilmarked'lerle isteyerek paylaşacaklarına inanmak zor.

Bu kitap işe yaramaz.

Onu bir kenara itip, bir sonraki kitaba uzanıyorum.

Senthara İmparatorluğu: Bir Tarih.

Yazar uzun uzadıya ve sıkıcı bir üslupla yazmış, ben de sayfayı sayfa tarayarak maginarilerin mühürlenmişlere güçlerini verdiklerine dair herhangi bir bilgi arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Kitabı kapatmak üzereyken, tanıdık bir resim gözüme çarptı.

Gerith'in ders kitabındaki Mortuus'un resmiyle aynı, yıkımın tanrısı Anoxian'ın bakışları altında dişlerini göstererek hırlıyor, elinde o garip, karanlık kılıç var.

Mortuus'un hapsedilmesinin Senthara'nın tarihi ile ilgisi olduğunu düşünmezdim. Sayfanın yarısına gelene kadar.

Ben doğmadan bir yıl önce bir deprem meydana geldi. Depremi merkezi Senthara'nın kuzeybatısında, Myrestorn sınırına yakındı. Yerde büyük çatlaklar açıldı ve toprak kayarken bu çatlaklardan kalın, koyu renkli çamur aktı.

Bazıları Mortuus'u suçladı, tanrının kafesinden kurtulduğu zamanı yıkım yaratmak için kullandığını düşündüler.

Çoğu kişi bunun doğal bir olay olduğuna inanmayı tercih etti. Deprem başkentine daha yakın bir yerde meydana gelseydi, çok daha kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Elimdeki kitaba göre, Mortuus gerçekten kafesinden kurtulmuştu. Her yirmi beş yılda bir, yılın en uzun gecesinde, parmaklıklar zayıflar ve o da geçici olarak kaçıp ortalığı kasıp kavurur. Güneş doğduğu anda, parmaklıklar içindeki güç onu kafesine geri çeker.

Tıpkı vampirler gibi, onun özgürlüğü de güneşe bağlı. Onlardan güneşi çalanın kendisi olduğunu düşünürsek, bu oldukça ironik bir durum.

Vampirlerin güneşin altında yürüyebilselerdi ne kadar daha güçlü ve ne kadar daha büyük bir tehdit olacağını bilmeme rağmen, kalbim hala Tiernon ve onun gibi vampirler için acıyor. Güneşin sıcaklığı altında büyümelerine izin verilenler, güneşin sonsuza dek ulaşamayacakları bir mesafeye çekilene kadar günleri sayıyorlardı.

Dikkatimi kitaba ve Mortuus'un özgür olduğu dönemde yarattığı yıkıma geri çeviriyorum. Yazara göre, tanrı tüm bir *şehri* yok ettikten sonra yavaşça güneye doğru ilerlemiş ve bıraktığı cesetlerin izinden hareketleri kolayca takip edilebilmiş.

Ve sonra ölüm durdu — kafesine geri götürülmesine saatler kala. Ne yapıyordu?

Sayfayı çevirirken donakaldım. Bu işareti tanıyorum. Daha önce birçok kez görmüştüm — bir kez, ludusa ilk geldiğimde Anoxian heykelinde. Bir kez Gradon'un boynunda. Ve bir kez de Tiberius Cotta'nın cebinde bulduğum bileziğin üzerine kazınmış olarak.

Buna ilk tepkim o kadar şiddetliydi ki, bu spirali, küçük, pürüzlü çizgileri, garip sembolleri nasıl untabildiğimi bilmiyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçer. Neden biri Anoxian heykeline Mortuus'un işaretini kazınmış olsun ki? Neden Tiberius Cotta, bir mühür bekçisinin bile hayatına mal olabilecek bu işareti yanında taşıyın ki? Ve neden biri insanları öldürüp cesetlerine Mortuus'un işaretini kazıyor olsun ki?

Gümbür gümbür yankılar kulaklarıma ulaşır ve kalbim boğazıma kadar çıkar. Bu kütüphaneye gece geç saatte ziyaret planlayan tek kişi ben değilim.

Kitapları kollarımın arasına alıp, rafların karanlık gölgelerine doğru koşuyorum, adımlarımı hafif tutuyorum. Nefesim hızlanıyor ve onu susturmak için elimi ağzıma götürüyorum. Boynumdaki kolye, kitaplardan birine çarparak ses çıkarır, ama ayak sesleri yavaş ritmini sürdürür.

Rorrik sanki görünmezmişim gibi yanımdan geçip gider. Dikkatini üzerime çekseydim, beni duyacağından şüphem yok, ama şimdilik, bana verdiği kolye onun gözünden varlığını gizliyor.

Yorgun görünüyor. Ve *bu* onu benim zevkime göre fazla insan gibi gösteriyor. Kollarının altında kalın bir kitap sıkışmış, onu Staleia heykelinin yanındaki masalardan birine kaydırıp açıyor.

bariz yorgunluğuna rağmen kasları gergin, gözleri keskin ve uyanık. Sanki çaresizce istediği bir şeyi elde etmek üzereymiş gibi, onda bir beklenti hissi var.

O okumaya başlıyor ve ben tereddüt ediyorum, onun yanından gizlice geçmeye çalışmakla yerinde kalmak arasında kararsızım. Kolye imparatorun sarayında işe yaramıştı, ama Tiberius çoktan uykuya dalmıştı. Oysa Rorrik uyanık, tetikte bir vampir.

Onu izlemekten kendimi alamıyorum. Rorrik gibi biri ne arıyor olabilir? İsterseniz, sarayda lüks içinde günlerini geçirebilirdi, ama bunun yerine sürekli ludus'ta dolaşüyor ve bu kütüphaneye girip eski kitapları okuyor.

Elindeki kitapta belirli bir şeyi aradığı belli, çünkü gözlerini kısarak belirli bir sayfaya bakıyor.

Buradan, ellerinin zarif ve uzun parmaklarının kitabın kenarlarına gergin bir şekilde dokunduğunu görebiliyorum. Öne eğilip, metni dikkatle tararken gözlerinin odaklandığını görebiliyorum.

Kaşlarını çatarak birkaç sayfayı çeviriyor, sonra geri dönüyor. Omuzları çöküyor. Gözleri kapanıyor. Tekrar açıldığında, karanlık bir kederle dolular.

Acı öfkeye dönüşür ve masayı kaldırıp duvara fırlatır. Bu hareket o kadar beklenmedik ki, geri çekilirken dirseğim kitaplığa çarpar.

Rorrik bunu duymaz. Kalan masaları ve sandalyeleri tahta parçalarına çevirmekle meşguldür.

Kalbim durur. Bu, wyvern'ini okşadığını gördüğüm için beni öldürmek isteyen adamın aynısıdır. Onun gerçekten kontrolünü kaybettiğini gördüğümü öğrenirse, beni öldürmekten daha kötüsünü yapabilir.

Sonunda Rorrik durur, sırtı bana dönük olarak heykele bakar. Dua ediyor olamaz, vampirler sadece Umbros'a dua ederler ve içimden bir ses Rorrik'in pek dindar olmadığını söylüyor. Uzun bir süre sonra duruşu gevşer. Yarattığı dağınıklığı bırakarak kütüphanenin arkasına doğru ilerler.

O odanın dış kenarında dururken, ben kitap rafları arasındaki koridorda yavaşça yürüyorum. Masaya oturup kitaplara öfkeyle bakarken, en yakın kitap rafının arkasından onu bir kez daha izlemekten kendimi alamıyorum.

Kitaplardan birini açıp okumaya başlar, gözlerinden kan damlar. Ben irkilirim. Bunun ne kadar acıttığını çok iyi bilirim. Rorrik'in gözleri sürekli iyileşiyor olsa bile.

Yine de... o okumuyor. Bir şeyi parşömene kopyalıyor ve başka bir kitapla karşılaştırıyor. Bir anahtar mı? Görünüşe göre o kitaplardaki kelimeler onun için yeniden düzenlenmiyor.

Kelimeleri *deşifre* etmeye çalışıyor.

Rorrik bir şey arıyor. O kadar yoğun araştırıyor ki, gözlerinden kan akıyor. Ama yanındaki duvardaki delik ve arkamdaki kırık masalardan anlaşıldığı kadarıyla, aradığını bulamıyor.

Nefret etmeme rağmen, bir yanım onun için üzülüyor.

Onun sesi kafamda yankılanıyor. *İnsanları kırmayı seviyorum. Aslında, bu benim en sevdiğim şey olabilir. Ama sen? Sen buraya girmeden önce bile kırılmıştın, parçalanmış parçalarını gururunla örtbas ederek dünyadan saklıyordun. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz sıkıcı.*

Belki de ona acımıyorum. Belki de acı çekmeyi hak ediyordur.

Umarım aradığı şeyi asla bulamaz. Ve umarım bu, hayatının geri kalanında onu gece gündüz kemirir.

Rorrik masanın kenarındaki kitaba uzanır. Ben dönüp parmak uçlarında uzaklaşmak üzereyken, o doğal olmayan bir hareketsizlikle donakalır.

Yavaşça burnunu açık kitaba yaklaştırır ve kokuyu ciğerlerine derinlemesine çekerek koklar.

Gerçeklik içimi kaplıyor. O kitaba kanımı bulaştırmışım.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve tüm içgüdülerim yüksek alarmda. Rorrik başını kaldırıyor, gözleri acımasız bir kötülükle kararmış.

Nefesimi tutuyorum. Yavaşça, dikkatlice, bir adım geri çekiliyorum. Rorrik ayağa kalkıyor.

Başka seçeneğim olmadığı için eğilip kitaplığın gölgesinde çömeliyorum. Kolye sadece sesi bastırıyor. Görünmez değilim.

"Burada olduğunu biliyorum," diyor Rorrik. "Kaçsan iyi olur, küçük tavşan, umarım seni yakalamam."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ama tüm vücudum titriyor olsa da kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Ne yaptığını biliyorum. Bana kolyeyi verdiğini biliyor ve kaçarsam tam olarak nerede olduğumu tespit edebilecek.

Ve kovalamacadan zevk alacak.

Rorrik yavaşça, duyulabilir bir şekilde nefes alır, gözleri donuklaşır, neredeyse uykulu hale gelir. Titreyen parmağını ağızına sokar, kan izlerini temizlemek için yalarım.

Kütüphane kapıları açılır ve ben titrek bir nefes veririm. Rorrik gerilir, gözleri yırtıcı bir niyetle parlar.

Kapılardan düşük, erkek bir ses gelir. Kimin girdiğini veya Rorrik'in cevabını duyamıyorum. Gölgelemin arasında sürünmekle meşgulüm, tüm inancım boynumdaki kolyeye bağlı.

En yakın kitap rafının etrafında başımı çevirmeden kapıyı görememekten dolayı sessizce küfür ediyorum. Titreyerek, vücudum hala gölgelemin içindeyken rafın kenarına yavaşça yaklaşıyorum.

Rorrik'in bakışları bana kayıyor ve beni olduğum yerde sabitliyor. Bütün bu zaman boyunca nerede olduğumu biliyordu.

Dikkatini içeri giren kişiye geri çevirir ve rahatlama hissi beni sarar, başım döner. Soru şu: İçeri giren kişi Rorrik'ten daha mı korkutucu?

Muhtemelen hayır.

"Burada ne yapıyorsun?"

Donakalıyorum. Bu sefer, o alçak, boğuk sesi tanırım. Tiernon.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da Tiernon'un Rorrik'in bana zarar vermesine izin vermeyeceğidir.

"Neden burada *olduğunu* biliyorum, kardeşim. Küçük aceminin yeni keşfettiği gücünü saklamanın bir yolunu mu arıyorsun?"

Hareketsiz kalırım. Öyle mi? Rorrik burada olduğumu bildiği halde gölgelerde durmak kendimi aptal gibi hissettiriyor, bu yüzden rafların etrafından dolaşıp Tiernon'un gözlerine bakarım.

Kaşlarını çattı.

"Beni gözetlememen gerektiğini bilmelisin." Rorrik'in sesinde ölümcül bir alt ton var ve ben kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Casusluk yapmıyordum. Ben önce buradaydım. Senin olduğunu bilmiyordum. Sonra da senin küçük öfke nöbetini bölmek istemedim."

Tiernon iç geçirir. "Arvelle. Yapmak zorunda mısın?"

Rorrik'in gözleri öfkeyle parlıyor, yüzünde yarı gülümseme olsa da. "Senin burada olman onu *güvende* hissettiriyor. Ne yazık ki, ne kadar kırılgan olduğunu fark edemiyor."

Tiernon ona bakarak, öfkesini zorlukla bastırarak kararmış gözlerle karşılık verir. "Ona dokunmayacaksın."

Uh-oh.

"Ben sadece, şey..." Başka bir yere gideceğim. "O kadar acele etme," der Rorrik.

"Onu bu işe karıştırma." Tiernon tek bir tehditkar adım atar.

"Ama yapamam. Sonuçta, senin küçük aceminin niyeti iyi değil." Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Neden bahsediyorsun?"

Alevler odanın her tarafını kaplıyor. Eğiliyorum, yüzümü yakıcı bir sıcaklık sarıyor. Yüzüm birden ıslanıyor.

Gözlerimi açıp, Rorrik'in ateşini söndürmek için sıçrayan suyu içime çekiyorum.

Tiernon sadece bana bakıyor. "Ne zamandan beri su kullanabiliyorsun?" "*K-kullanamıyorum.*"

Bu... bu mantıklı değil. Antigrus bana bu gücü vermiş olamaz. Geldiğimden beri suyu kullanan sadece birkaç kişi gördüm...

Korku içimi keskin ve mide bulandırıcı bir şekilde kesiyor.

Onlardan biri, eğitimimin ilk gününde gücünü kullanarak iki gladyatörün kaymasına neden olan kadındı, ama ilk mücadelesinde öldü...

Diğeri ise Tiberius Cotta idi, sponsorlar benim ilk mücadelemden önce gladyatörlerin dövüşünü izledikleri gün bir sürahiden su içmişti.

Ben sadece onlardan biriyle kişisel olarak etkileşim kurdum.

Rorrik, Tiernon'a yavaşça gülümsedi. "Her birini öldürdüğünde, güç kapma yeteneği olan bir cin haline geliyor. Bu yüzden birdenbire maginari gibi zihin okuma ve kalkan oluşturma yeteneği kazanırken, aynı zamanda altın taçlılar gibi suyu kullanabiliyor. Gerçekten çok sevimli."

Bir adım geri çekilip başımı sallarım. "Ama... ben de... başkalarını öldürdüm."

Rorrik'in gözleri parlar. "Hayır, öldürmedin. Aslında, insanları hayatta tutmak için çok dikkatli davrandın. Bu konuda gerçekten çalışmalısın."

Başım dönüyor, mide bulantısı dalgaları beni sarıyor. Antigrus'un bana bir hediye verdiğini sanmıştım. Ama Rorrik haklı. Onu öldürdüğümde

Onu öldürdüğümde ona ait olan şeyi aldım. Ve hiç şüphe yok ki, Tiberius'un suyunu da ondan çaldım.

Cinai bir sülük gibi.

"Bekle." Tiernon beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Tiberius Cotta'yı *sen mi* öldürdün?"

Midem düğümleniyor. "Ben..."

"Bu yüzden bu kadar üzgündün. Onu sevdiğin için olduğunu sanmıştım..." Ağzı sertleşir. "Kalkanının neden griffon mavisini olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Çünkü bilmiyordum. Bu gece burada araştırma yapıyordum çünkü Antigrus'un bana kalkanını verdiğini sanıyordum."

"Bir griffon kalkanı." Rorrik, alçak bir kahkaha atarak arkasındaki kitaplığa yaslandı. "Başka biriyle zihin bağlantısı kurmayı başardın mı? Yoksa bu küçük hediye sadece bana mı ayrılmış?"

"Bu işe karışma," diye tısladım.

Tiernon ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, sonra bakışları Bran'ın kaçmama yardım etmeye çalıştığı gece boynuma yaktığı ize düşer.

"Tabii ki," diye mırıldanır. "Bu yüzden imperius'a katılmak istiyorsun, değil mi?" Kaşları çatılır ve gözleri büyür. "Tiberius'u yanlışlıkla öldürdün. Babamı öldürmek zorunda bırakılıyorsun." Gözlerinde anlayış belirir ve boğazındaki yumruyu yutarım.

"Ti..."

"Birisi ona güçlerini kontrol etmeyi öğretmeli." Rorrik gözlerini bana diker. "Senin yaptığın gibi küçük bir hata yeter, babam seni öldürür."

"Kimse onun gücünü nereden aldığını bilmeyecek..." Tiernon konuşmayı keser, ama ben cümlesini tamamlarım.

"Ölümden," derim donuk bir sesle. "Gücümü ölümden alıyorum."

Rorrik bize doğru yürür, ama gözleri Tiernon'a sabitlenmiş halde, bir elini bana doğru sallarken bakışları hâlâ Tiernon'un üzerindedir. "Babamızın onun gücünü nereden aldığını umursayacağını mı sanıyorsun? Onun hem maginari hem de sigilmarked'den güç aldığını öğrendiği anda, onu bir tehdit olarak görecektir ve öldürecektir. Tabii önce ona işkence etmezse." Tiernon'a gülmeden gülümser. "Belki şanslı olur ve babamız

babamız sadece düşmanlarını sıraya dizip, onların güçlerini almak için onları tek tek öldürmesini isteyecek ve böylece onu savaş alanında kullanabilecektir."

Küçük noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor ve sendeliyorum. Bir hareket parlıyor — Rorrik'in eli beni dengelemek için uzanıyor — ama temas etmek üzereyken donuyor. Nefesimi tutuyorum ve Tiernon aniden yanımda beliriyor, kolunu omuzlarıma sıkıca doluyor.

Rorrik geri adım atar, çenesi gerilir.

"Neden umursuyorsun?" Sesim kısık çıkıyor.

Rorrik'in gözleri Tiernon'un kolunda takılır ve ifadesi donuklaşır. "Çünkü yanlış insanlar senin yapabileceklerini ve *benim* bunu bildiğimi öğrenirse, işler benim için karmaşık hale gelebilir."

Tabii ki bu onunla ilgili.

"Kimse bunu öğrenmeyecek. Dikkatli davranıyorum."

Rorrik, yerde biriken suya doğru başını sallar. "Tehdit altında kalana kadar dikkatlisin."

Tüylerim diken diken oldu. Bugün, antrenman salonunda neredeyse bir kalkan yaratacaktım, ama tehdit altında değildim.

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordu Tiernon.

"Çok basit, kardeşim. Ya sen onu eğitirsin ya da ben eğitirim."

Tiernon, acımasız kardeşinin beni eğitmesine izin vermeyi düşünüyor gibi görünüyor.

Rorrik ile herhangi bir şekilde çalışmak zorunda kalırsam, ikimizden birinin öleceğinden hiç şüphem yok. O ölümcül, ama ben motivasyonluyum.

Tiernonun kolunu iterek kapıya doğru yürüdüm. "Bunu daha sonra, kardeşin *olmadan* konuşuruz." Eğitim almaya çok istekliyim. Ama Rorrikten değil. Asla ondan değil.

"Vazgeçiyor musun?" Rorrik'in sesi eğlenceyle doludur. Eğlence ve daha karanlık bir şey. Onu görmezden gelerek, geniş kütüphane kapılarını açtım ve donakaldım.

Jorah parıldayan gözlerle bana bakıyor, ifadesi donmuş. Tanrım.

Rorrik ve Tiernon'un hâlâ birbirleriyle uğraşıyor olmalarını umarak arkamdaki kapıyı kapatıyorum.

"Jorah..."

"Sen... Tiberius'u sen öldürdün."

Onun kolunu tutup kütüphane kapısından uzaklaştırıyorum. "Casusluk mu yapıyordun? Rorrik ve Tiernon öğrenirse..."

Jorah kolunu çekip uzaklaştırır. "Sen benim tanıdığım en iyi adamı öldürdün."

"Ben..." Sesim titriyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Ona bakamıyorum bile.

"Neden? Neden ona zarar verdin, Arvelle?"

"İsteyerek yapmadım. Bunu bilmen gerek, Jorah. Onun olduğunu bilmiyordum."

O, gözyaşları yüzünden akarken koridorda yürümeye başlamıştı bile.

"Jorah." O hareketsiz kalırken ben yutkunuyorum. Gözlerim yanıyor ve kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Lütfen kimseye söyleme. Gücüm hakkında."

Jorah yavaşça başını sallayarak yürümeye devam eder.

İmperius mahallesindeki yeni odama doğru yürürken kalbim göğsümde ağırlaşır. Jorah'ın yıkılmış, solgun yüzü zihnimde kalır, ta ki tek görebildiğim şey o olana kadar.

Bir gün olanları açıklayacağım. Bir gün, Rorrik'in olası misillemesinden endişelenmeme gerek kalmadığında. Tiberius Cotta'yı öldürdüğüm için hiçbir şeyim telafi edemez, ama Jorah benimle bir daha hiç konuşmasa bile, Rorrik'in onun casusluk yaptığını öğrenmesini engellemeliyim.

Onun casuslara ne yaptığını gördüm.

Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırarak, titreyen ellerime bakıyorum.

Rorrik'in ateşine karşı nasıl su yarattım? Nasıl...

Ateş. Ateş, mühürlenmiş bir güçtür, ama Rorrik onu kullanabiliyor.

Ve Tiernon hiç şaşırılmış görünmüyordu. Bu... Rorrik'in wyvern'iyle paylaştığı bir yetenek mi?

Odamın kapısını açıyorum. Tiernon'unkine benziyor, sadece daha küçük. Şömine beni çağırıyor, önünde kıvrılıp dünyadan uzaklaşmam için beni teşvik ediyor.

"Arvelle."

Donup kalıyorum, hızla atan kalbime elimi bastırarak dönüyorum. Leon'un benimle burada buluşacağını unutmuştum.

Tepkime kaşlarını kaldırıyor, ama bakışları başka yere kayıyor. "Sana bir şey getirdim."

Ona beni takip etmesini işaret ediyorum ve o da içeri girip kapıyı arkasında kapatıyor.

"Güzel oda." Sözleri sert ve Leon ayaklarını değiştiriyor. Acaba ... gergin mi?

"Tiernon, imperius'un yanına taşınmamda ısrar etti. Oturmak ister misin?"

Kafasını sallar, çelik grisi gözleri sonunda benimkilerle buluşur. Gözleri berrak, soğuk ve bana baktığında genellikle doldurduğu öfkeyle dolu değildir.

"Sana verecek bir şeyim var. Uzun zaman önce vermem gereken bir şey."

Bir duraklama, sonra bir karar vermiş gibi görünüyor ve elini tunik cebine sokuyor. Bana bir parça parşömen uzatıyor.

"Kas... Kassia bunu yazdı. Senin için. Kumlar'dan önce. Ona bir şey olursa, bunu sana vermem gerekiyordu. Okumadım. Ama sana da vermedim. Kızımın son isteğini görmezden geldim ve bununla yaşamak zorundayım. Şimdi sana veriyorum." Parşömeni bana doğru uzatır.

Göğsümden boğazıma kadar sıcak bir acı yayılır. Ben de ona bir mektup yazmıştım. Carrick'ten, eğer ben... olursa ona vermesi için istediğim bir mektup.

"Teşekkür ederim." Parşömeni alırken elim titriyor.

"Yanılmışım. Yıllardır yanılmışım. Kassia, sana nasıl davrandığımı bilseydi burnuma yumruk atardı. Onun ölümünden seni sorumlu tuttum, oysa bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Suçlu olanın *ben* olduğumu biliyordum."

"Sen değildin," diye fısıldıyorum. Dudaklarım uyuşmuş, ama en azından bunu söylemem gerekiyor. "Leon, Galia Volker arenaya adım attığı anda..."

"Kassia ölmüştü." Leon keskin bir şekilde başını salladı. "Şimdi anlıyorum. İkinizin ilk kan dökülene kadar dövüştüğünü, Volker'in ise öldürmek için dövüştüğünü görebiliyorum. Her gece kabuslarımda görüyorum. O arenayı zamanında geçmenizin imkanı yoktu. Ve Kassia..." Başını salladı. "Yıllarca antrenman yaptı ama arenada dağıldı. Bunu asla anlayamayacağım. Ve sonra ben zayıftım. Onun bu kadar aptalca bir şekilde ölmesine çok kızgındım, en iyi arkadaşına saldırdım. Onun en iyi arkadaşı olan kadına..."

kız kardeşim gibi görüyordum. Başka bir kızım gibi gördüğüm kadın." Gözlerini kaçıır. "Kassia için buraya geldiğimi söylediğimde yalan söyledim. Ve onun için sana yardım etmek için kaldığımı söylediğimde de. Bunu senin için yaptım."

Gözlerim yaşlarla doldu ve Leon temkinli bir adım geri attı.

Ben sulu bir kahkaha attım ve o içini çekerek mektubu işaret etti. "Bunu sana vermemek için hiçbir mazeretim yok. Eğer verseydi... eğer verseydi, belki de sen doğru dürüst yas tutabilirdin. Belki de burada olmazdık. Evlenip yeni bir hayata başlayabilirdin."

"Leon..."

Omzunu silkiyor, gözlerinde bir parça öfke beliriyor. "İkimiz de biliyoruz ki sen zamanda donmuşsun. O öldüğü gün yaşamayı bıraktın."

"Sen de öyle."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Ve bunu yaparak, onun anısını lekeledim." Mektuba başını sallar. "Bu bir işe yaramayacak. Bunu biliyorum. Hiçbir şey bir işe yaramayacak. Ama... belki iyileşmeye başlayabilirsin. Birazcık olsun."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar.

Birbirimize garip bir şekilde bakıyoruz ve o boğazını temizliyor. "Maeva, Bran'ın daha önce seni tehdit ediyor gibi görüldüğünü söyledi."

İç çekerim. "Maeva bu işe karışmamalı."

Boynunun arkasındaki kasları ovuştururken, keskin bir bakışla bana bakıyor. "Birçok vampirle konuştum ve eski metinleri araştırdım. Bran'ı öldürmenin sana zarar vereceğine dair hiçbir kanıt yok. Öyleyse bana gerçeği söyle, Arvelle."

Aniden yorgunluk hissederek yatağa oturdum. "İki gece sonra imparator, Vampir Konseyi ile bir akşam yemeğinde olacak. Bran bana orada Vallius'u öldürmemi emretti."

"Yoksa ne olur?"

"Bence 'yoksa ne olur' diye belirtmesine gerek yoktu. Kardeşlerim onun elinde."

"İmparatoru herkesin önünde öldürmeni mi istiyor?" "Evet."

"Bu ölüm cezası demek."

Midem burkuluyor, ama sesimi sabit tutmaya zorluyorum. "Evet." Ona söylemek istemiyordum, ama... "Beni öldürdüklerinde, beni tanıyan herkesi sorguya çekecekler. Gitmen gerekiyor, Leon."

Tiernon, Bran'ın kardeşlerimi elinde tuttuğunu biliyor. Lütfen, onların güvende olmalarını sağla."

Leon'un yüzü bembeyaz. "Bunu yapmayacaksın."

"Yapacağım." Sözlerim soğuk. Kesin. "Kardeşlerimin iyi bir hayat sürmesini sağlamalısın, Leon. Lütfen."

"Hayır. *Bunu yapmayacaksın.*"

Hayal kırıklığı beni kemiriyor. "Bunu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun."

"Yapacağım."

Ayağa fırlıyorum. "*Yapmayacaksın.*"

"Bu sadece senin için değil. Bu kardeşlerin için. Onlar sensiz büyümek zorunda kalmamalılar."

"Sen..."

Leon sertçe başını sallayarak odadan çıkar ve kapıyı arkasında çarpar.

Onu bırakıyorum. Ama hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu olmayacak.

Yatağıma oturup parşömenin kenarlarını düzeltirim. Kassia'nın dağınık el yazısıyla yazdığını, düzgün olmayan bir şekilde katladığını ve babasına, ona ihtiyacı olmayacağını söyleyen o kendini beğenmiş sırtışıyla uzattığını hayal edebiliyorum.

Ama en kötüsünün olacağını hiç beklemiyordu.

Kimse beklemez.

Ellerim titreyerek kağıdı açtım.

Arvelle,

Sonunda gerçekleştiğine inanabiliyor musun? Tüm o antrenmanlar, erken kalkmalar, morluklar, kabarcıklar ve incinmeler... yarın hepsi sona erecek.

Bunu yapmayacaktım. Yapmayacağımızı söylemiştik. Ama kendi mektubunu yazdığını biliyorum. Seni kendinden daha iyi tanıyorum.

Ve bu bir yetenek, Velle. Eğer başaramazsam, umarım bunu hatırlarsın. Arkadaşlığımız hayatımın en büyük hediyesi idi. Ve eğer benim hayatım

devam etmezse ve sen devam edersen, umarım sen de benim hayatım için aynı şeyi söyleyebilirsin.

Ama aynı zamanda yeni arkadaşlar bulmanı da umuyorum. Yeni bir aile. Yeni bir hayat. Seni güneşe çıkarmak için orada olmazsam, o arkadaşlar seni kendileriyle birlikte güneşe çıkaracaklar.

Ger ve Ev'e onları sevdiğimi söyle. Bu durumu atlatmana yardım edecekler, ama sakın onları boğma.

Özellikle Ev'i. O çocuğun bazı hatalar yapması ve onlardan ders alması gerekiyor.

Babam... ikimiz de bunun onu mahvedeceğini biliyoruz. Tanrılar, bunu yazarken ağlamayacağıma yemin ettim, ama... ona iyi bak, Velle. Eğer başaramazsam... o, pençesi tuzağa yakalanmış bir ayı gibi olacak – ne kadar yardım etmeye çalışırsan, o kadar saldırganlaşacak. Ama sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak.

O arenada ne olduysa, bunu geride bırakmalısın. Kendini mutlu etmelisin, Velle. Yoksa, tüm bunlar ne içindi? Gelecek için değilse, neden bu kadar sıkı çalıştık?

Nerede olursan ol, umarım mutlusundur. Umarım huzurludur (ama çok huzurlu olmasın, çünkü ikimiz de sıkılacağınızı biliyorum).

Sanırım bunu burada bitirsem iyi olacak. Ger ve Ev ile birlikte gelmek üzeresin ve babamın yemeklerini yemek zorunda kalacağız. Ama bu sefer tatlar biraz daha parlak olacak. Dokusu biraz daha pürüzsüz olacak. Kendi ölümlülüğünü düşünmenin böyle bir etkisi olması ne garip.

Ölümümden iyi bir şey çıkacaksa (ve kabul edelim ki, ben inanılmaz biriyim, pek bir şey çıkmayacak), umarım bu olur. Umarım daha çok seversin. Umarım her şey daha parlak, daha pürüzsüz ve daha fazla olur.

Ölümümün hayatındaki tüm güzel şeyleri gölgelemesine izin verme. Ve bana şunu söyle:

Tuz kokulu havayı hissedebiliyor musun? Güneşin sıcaklığını hissedebiliyor musun? Yaşıyor musun, Arvelle? Seviyor musun?

Seviyor musun?

—Kas

Gözyaşlarım sel gibi yanaklarımdan akıyor. Odanın içinde, yerin derinliklerinde, okyanustan olabildiğince uzakta, etrafıma bakıyorum.

Hayır, Kassia. Yaşamıyorum.

Leon'un bana bu mektubu vermesi altı yıl sürdü ve hala onu suçlayamıyorum.

Kapı çalınır ve ben yanaklarımı silerim. "Ne var?" "Arvelle?" Maeva'nın sesi kapıdan gelir.

"Evet."

Kapıyı aralıyor, gözleri büyülüyor. "Sen..."

"Ben iyiyim." Mektubu dikkatlice yatağın üzerine koydum. "Ne oldu?"

Yüzümü inceledi, ama bir süre sonra içini çekti. "Maginari hakkında düşünüyordum. Yardım etmek istemediğini söylediğini biliyorum ama..."

"Maeva."

Çenesini öne çıkarır ve bir an için Kassia'nın bana kızgın bakışlarını görürüm. Maeva'nın hazırladığı her türlü pervasız planı deneyecekti. Ölmemesi gerekirken ölen Kassia.

Midem bulanır ve başımı ellerimin arasına gömerim.

"Velle..."

"Dur."

"Üzgünsün. Ne olursa olsun, konuşabiliriz. Sana yardım etmeme izin ver."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sesindeki acı, yüzüme atılan cam parçaları gibi.

Ama Leon ile yaptığım konuşma bana çok önemli bir şeyi hatırlattı: Bu geceden sonra, imparatoru öldürme girişimim başarılı olsun ya da olmasın, ciddi tehlike altında olan tek kişi benim muhafızım değil. Bana yakın olan herkes işkence görebilir.

"Değiliz. Arkadaş istemiyorum ve ihtiyacım da yok." Bunu söylerken bile, sözlerimi geri almak istiyorum.

Başımı kaldırdığımda, Maeva'nın parıldayan, öfke dolu gözleriyle karşılaşıyorum.

Başka bir şey söylemiyor. Sadece dönüp odadan çıkıyor ve kapıyı sessizce kapatıyor.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yataktan kalkabilmem için üç saat geçmesi gerekiyor. Yüzüme su serpip, Deitra'nın kaşlarını çatmasını ve Micah'ın yüzünü buruşturmasını görmezden gelerek imparatorun ortak salonundan geçiyorum.

Maeva'yı Brenin ile yemekhaneye giderken yürürken buluyorum.

Akşam yemeği. Akşam yemeği vakti olmalı. Bu, pişmekte olan et ve ekmeğin kokusunu açıklıyor. Yemek düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Maeva."

O sertleşir. "Evet?"

Gözleri çok soğuk. Yutkunuyorum. "Seninle konuşabilir miyim?" "Tabii."

Brenin uzaklaşıyor. "Sana yetişirim."

O gittikten sonra, "Özür dilemek istedim," diyorum. "Az önce olanlar için." Maeva kollarını kavuşturur.

"Bak..." Yüzümden sarkan bir saç telini itekledim. "Sana öyle konuşmamın mazereti yok. Ama... Az önce bir mektup okudum.

... ölen birinden. Sevdığım birinden."

Gözlerinde bir anlık bir anlayış belirdi, ama bakışları ısınmadı.

"Ben... yas tutuyordum," itiraf ettim. "Ve kızgındım. Öfkemin hesabını senden çıkardım."

Maeva, değer verdiği kişiler tarafından defalarca reddedilmenin izlerini taşıyor. Babası onu sanki görünmezmiş gibi görmezden geldiğinde, her seferinde saklamaya çalıştığı acıyı gördüm. Kederim ve onu imparatorun öfkesinden korumak için yaptığım beceriksiz girişimim, o yaraları bir kez daha deşti. O bundan daha iyisini hak ediyor. Ve hiçbir şey onu benimle olan ilişkisiyle koruyamaz.

Kafasını salladı, çilleri soluk teninde belirgin bir şekilde görünüyordu. "Üzgün olan benim. Kaybettiğin kişi için üzgünüm, Arvelle. Ve sana arkadaşlığımı zorla kabul ettirmeye çalıştığım için üzgünüm."

"Maeva..."

Bir elini kaldırır. "Geldiğin andan itibaren kimseyi istemediğini ve kimseye ihtiyacın olmadığını açıkça belli ettin." Acı bir kahkaha atar. Maeva gibi birinin atabileceğini hayal bile edemeyeceğim türden bir kahkaha.

Senin yaptığın şey bu. İnsanları zehirliyorsun.

"Biriyle arkadaş olmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Güzel bir anı, anlayış dolu bir anı paylaştığını düşündüğün her an... birdenbire kusacakmış gibi görünmeleri? Bunun ne kadar acı verdiğini hayal edebiliyor musun?"

"Maeva..."

"Hayır, Arvelle. Kimse seninle konuşmazken ben seni buraya kabul ettim. Sana acıyarak değil, bir arkadaşla ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için. Benim gibi. Ve yanılmışım. Yalnız kalmanın daha iyi olduğuna o kadar eminsin ki, belki de haklısın. Benim arkadaşlığımı istemediğin ve ihtiyaç duymadığın için, artık arkadaşın değilim."

Uzun bir bakışla, arkasını dönüp uzaklaşır.

Tüm vücudum uyuşmuş halde, onun gidişini izlerim.

Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor. Tamam. Tamam. En iyisi bu zaten. Eğer hakikat arayıcıları ona soru sorarsa, onlara bizim arkadaş olmadığımızı söyleyebilir. Biz hiç arkadaş olmadık.

Her şeyi içime atarak, imparatorluk dairesine geri dönüyorum.

Vardığımda Tiernon kapımın önünde bekliyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ihtiyatlı davranıyor, ama bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Kapıyı açıp içeri girmesini işaret ediyorum. Elini kaldırıp görünmez koruma kalkanına dokunuyor.

"Oh." Yanaklarım kızardı. Bunca zaman geçmesine rağmen, bir şekilde hala unutuyorum. "Tiernon," diyorum resmi bir şekilde. "İçeri gelir misin lütfen?"

O içeri girer ve ben kapıyı arkamızdan kapatıp

Tiernon kaşlarını çatıyor. "Yorgun görünüyorsun." "Ben... Maeva..."

Yalnız kalmanın daha iyi olduğuna çok, çok eminsin ve belki de haklısın. Benim dostluğumu istemediğin ve ihtiyaç duymadığın için, artık ona sahip değilsin.

Tiernon elini uzatır, gözleri kararmıştır. "Buraya gel."

Ona doğru bir adım atıyorum ve o beni kollarına sarıyor. Dudaklarının benim dudaklarıma dokunuşu nazik. Şefkatli. Özlemle dolu bir öpücük. Acıyla dokunmuş bir öpücük. Olabileceğimiz şeylerin ağırlığıyla yüklü bir öpücük.

Nefesim kesilir. İmparator bizden yıllarımızı çaldı. Anılarımızı. Geleceğimizi. Ve yarın gece, ya Vampir Konseyi ya da imparatorun kendisi, geriye kalan azıcık şeyimizi de çalacak.

Şimdi, Tiernon'un beni terk etmek zorunda kaldığında hissettiği keder ve öfkeyi anlıyorum. Artık var olmadığımı varsaymak zorunda kaldığında.

Peki ya ben *gerçekten* artık yok olduğumda?

Ölümüm onu mahvedecek. Bunun kaçınılmazlığı içimi parçalıyor, onu benden uzaklaştırmam için beni zorluyor. Sanki yaklaşan ölümümün acısını hafifletecek kadar acı sözler bulabilirmişim gibi.

Önemli bir gerçeği hatırlamam gerekiyor: Birlikte geçirdiğimiz her an, kaderden çaldığımız zamandı. Bizim için bir gelecek yoktu. Evlilik, çocuklar asla olmayacaktı. Tiernon'dan yüzyıllar önce ölmediğim bir dünya asla olmayacaktı.

"Titriyorsun. Konuş benimle, Velle. Ne oldu?" "Sadece beni tekrar öp. Beni tekrar öp ve durma."

Elini ağzına götürüyor ve bunu zorlayıp zorlamayacağını düşündüğünü görebiliyorum. Ben de ellerimi gömleğinin altına kaydırıyorum, sıcak teninin dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Bunu istiyorum. Beni yalvartma."

Tiernon kulağıma burnunu sürter. "*Bunun* için bana yalvarmana gerek yok." Benim ısrarımla gömleğini çıkarır ve ayak parmaklarımı kıvrılmaya neden olan geniş, kaslı göğsünü ortaya çıkarır.

Kendimi ona kaptırmak istiyorum. İkimiz için son bir anı yaratmak istiyorum. Ve bencilce, beni asla unutmaması için kendimi onun tenine kazımak istiyorum.

Gözleri derin mavi havuzlar gibidir ve sanki düşüncelerimi anlamaya çalışır gibi beni yakından izler. Bakışlarımı kaçırdığımda, gülerek tunikamı başımdan nazikçe çeker.

Bir eli ensemin arkasına kayıyor, parmakları saçlarıma gömölüyor. Beni değerli, kırılgan ve... sevilen biriymişim gibi öpüyor. Öpücüğümüz derinleşiyor, karnım beklentiyle geriliyor, göğüslerim ağırlaşıyor.

"Bu sefer beni aceleye getirmeyeceksin," diye fısıldıyor ağzıma, ben de daha çok hıçkırık gibi gelen bir kahkaha atıyorum. Yavaşça geri çekiliyor. "Arvelle."

"Şimdi değil. Sonra."

Bu bir yalan. O bunu anladığında, çok geç olacak.

Tiernon kaşlarını çatıyor ama tartışmıyor, elimi tutup beni yatağa doğru götürüyor. Yorganlar cildimin altında yumuşak ve ipeksi, gözlerimi kapatıyorum, çeneme nazik öpücükler kondururken ağzının hissini, deri giysilerimi çıkarırken ellerinin okşamalarını, vücuduma bakarken çıkardığı düşük sesli küfürleri tadını çıkarıyorum.

Şanslıyım. Onunla bu zamanı geçirebildiğim için çok, çok şanslıyım. Tiernon'un çektiği acıları tam olarak anlamadan önce, öfkemi bir kalkan gibi etrafıma sardığım günleri, boşa harcadığım zamanı düşününce kalbim acıyor. Beni güvende tutmak için feda ettiği her şeyi.

Gözlerimiz buluşur ve onun gülümsemesi parlak, ısıltılı, nefes kesicidir. Kalbim parçalanır, ama ben de gülümserim, bu anın tadını çıkarırım.

Tiernon yüzümü inceliyor, ifadesi ham ve yaralı bir şeye dönüşüyor. "Ne yaptın sen?"

Kafamı sallıyorum, tek bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor.

"Arvelle."

"Sadece beni sev, Tiernon. Lütfen."

"Seviyorum. Tanrılar, sevdiğimi biliyorsun." Dudaklarını köprücük kemiğime değdirdi ve ben titredim. Sonra tekrar yaptı. Ve tekrar.

Daha aşağıya inerek, acımasızca keskin dişiyle göğüslerimin arasındaki kumaşı deler, sonra yukarı doğru çeker. Kumaş yırtılır ve o da elleriyle onu yırtıp çıkarır, göğüslerim serbest kaldığında boğazından bir inilti çıkar.

Ağzını meme ucuma kapatır, ben nefes nefese kalana ve omuzlarını tırmalayana kadar dilini oynatır. Ama o çoktan aşağıya doğru ilerlemeye başlamıştır, burada bir ısırık, orada bir öpücük için durur, dili bir noktada dolaşır, sonra dişleri başka bir noktayı nazikçe sıyrır, ben inleyene, ona doğru kıvrılana, rahatlamak için çaresizce çabalarken.

Tiernon uyluklarımı ayırırken, parmakları dizlerimin arkasındaki hassas cildi okşarken, ağır, uyuşuk bir sarhoşluk vücuduma yayılır. Başını eğdiğinde, parmaklarımı saçlarına doluyorum, zaten arzuyla titriyorum.

Dilini üzerimde gezdirerek bir ritim yakaladı, okşadı, sevdi ve alay etti. O zeki dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde inledim ve saçlarını çektim. Tiernon kaba bir homurtu çıkardı ve beni daha da tahrik etti.

Dünyanın geri kalanı kayboluyor, tek düşünebildiğim onun dudaklarının benim üzerimdeki hissi, ellerinin uyluklarımı kavrayışı, çıkardığı memnuniyet ve tatmin dolu sesler.

"Tanrım, tanrım, tanrım..."

Zirveye ulaştığımda, zevki kovalayarak onun ellerinin altında kıvrılıyorum. Tiernon, ben gevşeyene ve vücudum artçı sarsıntılarla titreyene kadar devam ediyor. Başını kaldırdığında, gözleri kötücül bir zevkle doludur.

"Tadını özledim," diye mırıldanır ve başını bir kez daha eğerek iç uyluklarımı öpücüklerle doldurur. "Çıkardığın o küçük sesleri özledim."

Yanaklarım kızarır ve o bana sırtarak bakar. Ama yüzü arzuyla kızarmıştır.

Ona uzanıyorum ve o kendi pantolonunu çıkarıp, bacaklarımın arasına diz çöküyor. O küçük seslerden birini çıkarıyorum ve gülümsemesi genişliyor.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Yavaşça içime giriyor ve ben bacaklarımı beline doluyorum, kalçalarımı eğiyorum. Acele etmiyor, kalçalarını sallayarak geri çekiliyor, daha derine giriyor, tekrar geri çekiliyor. Sonunda içime girdiğinde, bir inilti çıkarıyor.

"Bunu en son ne zaman yaptığımızı hatırlıyor musun? Ben gitmeden önce?" Sesi alçak ve kısık, tekrar çekiliyor, daha derine itiyor.

Onu kollarımla sararken, kalçalarımı eğiyorum, daha fazlasını istiyorum.

Tek eliyle yüzümü kavrayarak, beni öpüşmek için sabit tutuyor ve o içime dalarken ben onun ağzına doğru nefes nefese kalıyorum.

"Hatırlıyorum," diye mırıldanır, ben onu çaresizce kendime çekince kalçalarını dairesel hareketlerle çevirir. Zevk içimi yakar, alçak ve ısrarcı, nefes nefese kalana kadar.

"Bunun son kez olacağını biliyor muydun?" diye nefes nefese soruyorum.

Sands'den birkaç gün önce, antrenmandan sonra Tiernon ile buluşmuştum. Çocuklar gibi güreşmiş, sonra da dünyadaki tüm zamanı kendilerine aitmiş gibi sınırsız bir neşeyle sevişmiştik.

Onun bunu taklit edebileceği düşüncesi...

Tiernon hareketsiz kalır. "Hayır. Farklı yapacağım çok şey var, Arvelle. Ama o gün... O günü zihnimde binlerce kez yeniden yaşadım. Saçında çimenler vardı ve gözlerinde bir ışıltı. Sinirlerini yatıştırmak için beni kullandığın için seninle dalga geçtim. Benden sinirlerini yatıştırmaktan daha fazlasını beklediğini söyledin. İşimiz bittiğinde, kemiksiz olmak istiyordun."

Gözlerim doldu ve o yanağıma burnunu sürttü. "Başardım."

Onun kendini beğenmiş sırtışına gülerek hıçkırırım ve o bir kez daha bana yaklaşır. Yüzüme öpücükler yağdırır, eli aramıza kayar ve ben zevkten nefesimi tutarım.

Beni tekrar okşadı, derinlemesine girdi. Ani duygu patlaması beni inlemeye zorladı ve gözleri karardı.

Tiernon'un ağzı benimkini kapar, dillerimiz birbirine dolanır, vücutlarımız birbirine karışır. Tekrar tekrar girer, ritmi beni daha da yükseğe çıkarır, parmakları beni mutluluğun eşiğine götürür.

Yine de, orgazmım neredeyse beklenmedik bir şekilde gelir. Beni sarar, kollarında titrerken tekrar tekrar kabarıp durur. Tiernon'un vücudu gerilir ve derin bir şekilde iterek, içimde boşalırken hareketsiz kalır.

İkimiz de titriyoruz ve o, bir anlığına üstüme ağırlığını verip yığılır, sonra yuvarlanarak uzaklaşır. İkimiz de konuşmuyoruz, ama ben ona sokulurken eli sırtımda dolaşıyor.

Beni bütün gece kucakladı, yatağımda sıcak, rahatlatıcı bir varlık. Uyandığımda ise gitmişti.

DUŞ ALIRKEN, ıslak saçlarımı arkaya örüp, mührümü izlerken uyuşmuş durumdayım.

Gücümü kontrol etmeyi bilseydim, belki imparatorun akşam yemeğinde bir şansım olurdu. İmparatoru öldürdükten sonra Tiberius'un suyunu kullanarak odayı su basabilir ve kaçmak için birkaç dakika kazanabilirdim.

Aç değilim, ama yine de kahvaltıya gidiyorum ve Micah'ın yanına oturuyorum. Micah bana başını sallayarak selam veriyor.

Ben oturduğumda, gereksiz yere "Primus burada değil" diyor. "Fark ettim."

"Burada *olsaydı*, sana yemek yemeni söylerdi."

Ona dişlerimi gösteririm. "O zaman burada olmaması iyi bir şey."

Dirseklerini masaya koyup çenesini eline dayadı. "İkinizi izlemek çok ilginç..."

"Micah." Neris, yanımdaki boş koltuğa otururken uyarı dolu bir sesle konuşur. Yüzümü inceler. "Yorgun görünüyorsun."

Omuz silkiyorum, o da bana başını sallıyor ve bana bir parça pide ve biraz meyve uzatıyor. İç çekerek bir ısırık alıyorum.

Deitra ve Dolen adında bir imparator masanın diğer ucunda fısıldaşırken, Orna oturmuş karşısındaki boş sandalyeye bakıyor.

Lucius'un sandalyesi.

Maeva yemek salonuna girer ve başını çevirmeden önce gözlerimiz bir anlığına karşılaşır, yüzü dikkatlice ifadesizdir.

Bunu yapamam. Ayağa kalkarım, bana bakan gözleri görmezden gelerek Deitra'ya doğru yürürüm ve yazdığım notu onun yanına bırakırım.

Senden bir iyilik istiyorum.

Talimatları okur ve bana sıkı bir şekilde başını sallar. İyi. Leon'un saraya yaklaşmamasını sağlayacaktır.

Imperius'un odasına neredeyse varmıştım ki, yine hissettim.

Aynı, her şeyi kapsayan korku. Kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim ürperti. Birinin, ya da *bir şeyin* beni izlediğini bilmek.

Adımımı yarıda kesip, nefes almakta zorlanıyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve boynumun dibinde hafif bir karıncalanma hissediyorum.

"Yardım et."

Midem burkulur. Birine söylemeliydim. Gururumu bir kenara bırakmalı, korkumu yenmeli ve garip sesler duyduğumu itiraf etmeliydim.

"Geri dönmemizi istiyor."

Kalbim durur, sonra göğsümde çarpmaya başlar, nabzım kulaklarımda atar.

Olamaz. Olamayacağını biliyorum. Yine de...

"Gradon?"

İmkansız.

"Geri dönmemizi istiyor."

Korku boğazımı sıkıyor, ağzım toz gibi kuruyor. Bu Gradon'un sesiydi. Her zaman şakacı, nazik sözler söyleyen aynı ses. Onu iyi tanı mıyordum, ama iyi bir adam oldu ğu ş üp he götürmezdi.

Aynı çekici his beni de etkisi altına aldı ve bu sefer, donup kalma içgüdü süne boyun eğmeyi reddederek kendimi harekete geçmeye zorladım.

İlk adım en zor olanıdır. Sonra sendeleyerek koşmaya başlıyorum, o varlığın beni ona doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

Ona doğru.

Anlamıyorum. Cesedini gördüm.

"Geri dönmemizi istiyor."

Titriyorum, ellerimi kulakları mı n ü zerine koyma dü rtüs ünü görmezden gelerek. "Kim?" diye yüksek sesle soruyorum.

Cevap yok. O buz gibi varlığı takip ediyorum, neredeyse imparatorluk odalarına varana kadar, boş bir duvara bakarak. Tereddüt etmeme izin vermiyorum. Derin bir nefes alıp, elimi duvara bastırıyorum ve duvar açılıyor, loş bir koridor ortaya çıkıyor.

Koridora adımımı attığımda, kapı arkamdan kapandı. Çürümüş kokusu burnumu doldurdu ve ben koridoru takip ederek, koku gittikçe yoğunlaşırken merdivenlerden aşağı indim. Ağzımdan nefes alarak, merdivenlerin sonunda bulunan kapıyı iterek açtım.

Yedi masa, her birinde bir ceset var. Bir şekilde morga rastladım. Ama burada başka gladyatör yok, arenada ölen kimse yok. Bunların hepsi ludusta ölü bulunan insanlar.

Ü çü ben gelmeden önce bulunmuş, di ğ er gladyatörler ise antrenmana başlamış. Yüzlerce ki ş i onları öldürme fırsatı bulmuş olabilir, gizli tünelleri kaç ki ş inin bildi ğ ine ba ğ lı olarak belki daha da fazlası.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve cesurca bir kez daha kusma hissini bastırıyorum. Kokusu acı, metalik bir keskinlikte, hafif ekşi bir nota ve hafif bir duman kokusu ile karışık. Havada kü f gibi bir nemlilik var,

en hafif çürüme kokusu ile karışık. Bu mide bulandırıcı koku boğazımın arkasına doluyor.

Çürümeyi durdurmak için gücünü kullanan kişi, kokuyu da hapsetmiş ve odayı ölüm kokusuyla doldurana kadar onu büyütmüş.

Gradon en yakınında ve onun rahat gülümsemesini hatırlamadan edemiyorum. Şimdi ise yüzünde acı bir ifade var.

"Geri dönmemizi istiyor."

"Yardım et bana."

Kendimi bir adım daha yaklaştırmaya zorluyorum. Cildim karıncalanmaya başlıyor, nabzım hızlanıyor ve kaçınılmaz bir kıyamet hissi içimi kaplıyor.

Tüm cesetler aynı anda gözlerini açıyor.

Ve parlak, zehirli bir yeşil renkte parlıyorlar.

Hareket ettiğimin farkına varmadan kılıcım elimdeydi ve dizlerimi bükerek, sırtımdan soğuk bir şeyin kayıp gittiğini hissederken ayaklarımın üzerinde hafif kalmaya çalıştım.

İşte bu yüzden yıkım tanrısına insan kurban etmemelisin.

Kapıya giden yolu gözden geçiriyorum. Beş adım.

Cesetler hareket etmiyor. Ama gözleri o ürkütücü yeşil renkte parlamaya devam ediyor.

Başım dönüyor ve Gradon'un cesedine bakıyorum. *Lütfen bana onun orada olmadığını söyle. Lütfen bana onun öbür dünyaya geçtiğini söyle.*

"Geri dönmemizi istiyor."

"Gradon?" Sesim çok kısık.

Kötü niyetli bir varlık aniden odayı dolduruyor, ta ki dünya başım dönerek etrafımda dönmeye başlayana kadar dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalıyorum.

"Benim."

Bu yeni bir ses. Binlerce çığlık birdenbire duyuluyormuş gibi bir ses. Titreyerek ellerimi kulaklarıma kapatıyorum.

Hayır. Bu ses kime ait olursa olsun, ve içimde kötü bir his var ki bu en kötü senaryo olabilir, bu insanları bedenlerine hapsetmelerine izin veremem. Bu insanlar yeterince acı çekti.

Beni ayağa kaldıranın cesaret olduğunu söylemek isterdim. Ama gerçekte, bu öfke. Bu durumun, bu imparatorluğun, bu *hayatın* adaletsizliği.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu tamamen dürtüsellik.

"Hayır," diye tıslayarak Gradon'un yüzüne elimi vuruyorum. *"Git, Gradon. Özgür ol."*

İrademin her damlasını emrimi yerine getirmek için kullanıyorum, ondan geriye kalan her parçanın önümdeki cesetten kurtulup yeni bir yere gittiğini hayal ediyorum. Huzurlu bir yere.

Varlık gitmiyor. İzlediğini hissediyorum. Beklediğini.

Gradon'un gözlerindeki yeşil ışık sönüyor. Farkı anında hissediyorum. O gitmiş.

Ve bu odadaki garip, tehlikeli, görünmez güç de öyle.

Titreyerek, her ceset için aynı şeyi yapmaya zorluyorum kendimi. Tüm kurbanların isimlerini bilmiyorum, ama irademi emre zorlamak işe yarıyor gibi görünüyor. Tek tek, ürkütücü yeşil ışık gözlerinden kayboluyor.

İşimi bitirdiğimde, donmuşum, gülmekle ağlamak arasında kalmışım, belki de ikisi birden. Son cinayet üçüncü meydan okumanın olduğu gündü. Bunun her şeyin bittiği anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama ölümden daha kötü şeyler de var.

Kendi çürüyen cesedinde hapsolmak gibi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Günün geri kalanında Tiernon'u görmüyorum. Benden kaçınıyor mu, yoksa imparator ona ludus dışında bir görev mi verdi, emin değilim.

Antrenmana gidemiyorum. Uzaklardan, Nyrant'ın buna vereceği tepkiyi düşünmem gerektiğini biliyorum, ama önümüzdeki iki günü hayatta geçirebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Saatlerce volta atıp, yorgunluktan yatağa düşmeden önce kafamı yoruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, derin bir uykuya dalıyorum.

Daha da şaşırtıcı olanı, rüya görmemem. Uykumda yedi cesedin yeşil parlayan gözlerinin görüntüsüyle boğuşacağımı düşünmüştüm.

Uyandığımda tavana bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, zihnimde ani bir parlaklık dalgası oluşmuyor. Tamamen şekillenmiş ve uygulamaya hazır bir plan ortaya çıkmıyor.

Son aylarda Bran'ın deliliğe kapıldığını izledim. Güneş toniklerine olan bağımlılığı onu öngörülemez hale getiriyor. Birinin bir sonraki hareketini tahmin edemediğinizde, onu alt etmek zor oluyor.

Bundan bir çıkış yolu bulana kadar, oyuna uymak zorundayım. Ayrıca bunun son gün doğumum olabileceğine de hazırlıklı olmalıyım. Bunu yerin altında geçiriyor olsam bile.

Ağzım acı bir tatla doluyor ve kendimi zorlayarak kalkıp duş alıp giyiniyorum, mekanik hareketler yapıyorum.

Leon'un yıllar önce bana verdiği kılıcı alıyorum. Tiberius'un bana verdiği silahları kullanmak... yanlış geliyor. Ve eğer öleceksem, bunu kendi kılıcımla yapacağım.

Ortak salona girdiğimde Neris, "Neden antrenmana gelmedin?" diye soruyor. Deitra yanında dururken silahlarını biliyor.

"Yapmam gereken bir işim var."

Deitra başını sallar. "Nyrant'ı kızdırmak iyi bir fikir değil."

Omuz silkiyorum, umursuyormuş gibi bile davranamıyorum. Ana koridora çıkarken sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, duvar Jorah'ın alanına girmeme izin veriyor. Loş ışığa bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Jorah."

Cevap vermiyor. Cevap vermesini beklemiyorum. Onu *hak* etmiyorum.

Jorah'ın masasını küçük bir köşede buluyorum. Havada bir hareket hissediyorum, sanki o da az önce buradaymış ve ben gelmeden önce gitmiş gibi.

Kılıcı ve kalkanı masasına, kendi bıçaklarımdan birini de yanına koyarak, ona notumu bırakıyorum.

Jorah,

Micah, ilgilenirsen seni kişisel olarak eğitmek istiyor.
Üzgünüm.

—Arvelle.

Micah isteğim karşısında şaşırdı, ama kabul etti. Ve sözünü tutacağını biliyorum.

Bu, Jorah'ın arkadaşını bu dünyadan almanın telafisi olamaz, hiçbir şey olamaz. Ama ben öldükten sonra Jorah'ın hayallerini gerçekleştirme şansı olacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

Odama döndüğümde, bir takım imperius zırhı sanki alay edercesine yatağımın üzerine serilmişti. Panik dalgaları içimi kapladı, ama kendimi zorlayarak zırhı giydim. Gözlerimi her kapattığımda Gerith ve Evren'in yüzleri, şok ve dehşetle açılmış gözleri gözümün önüne geliyordu.

Deri tozlukları giydikten sonra, titreyen ellerimle siyah göğüs zırhını kaldırıyorum. Zırh hafif, ama bıçağımla delmek imkansız. Sırtımı ve göğsümü kavrayarak boğazım ve omurgam gibi hassas bölgelerimi koruyor.

Son olarak miğferi takıyorum.

Aynaya baktığımda, tanınmaz haldeyim. Siyah botlar, siyah deri pantolon, imperius zırh ve göz korumalı miğfer, kim olduğumu kimsenin anlamasını imkansız hale getiriyor.

En azından bu miğferi cesedimden söküp atana kadar.

Hayır. Bunu başarabilme şansım var. Yeterince hızlı hareket edersem, bir şok anı yaşayacağım. İnsanların gördüklerini kavrayamadan bakakalacakları bir an.

O ana hazırlıklı olacağım. Bir çıkış yolum olacak. *Yaşamak* için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Arvelle?" Tiernon kapıyı çalarken sesi sert çıkıyor. Kalbim göğsümde dans ediyor. Geri dönmüş.

"Evet?"

Bir duraklama. Onu içeri davet etmediğimi fark etti. "Hazır mısınız?"

"Neredeyse."

Keşke onu buraya çekebilseydim. Keşke onu son bir kez yatağa götürebilseydim.

Yine de, bir parçam bunun bitmesini çaresizce istiyor. Vallius Corvus'un yaptığı her şey için acı çekip ölmesini çaresizce istiyor.

"Erken çıkmam gerek. Babam yanımda olmamı istiyor." Uzun, garip bir sessizlik, sanki onun ve *babası* hakkında bir şey söylememi bekliyormuş gibi. "Neris'i sorumlu bırakıyorum."

"Tamam," diyorum. "Orada görüşürüz."

Birkaç dakika sonra, diğerlerinin bulunduğu ortak salona katılıyorum. Neris bana sorgulayan bir bakış atıyor, muhtemelen benim Imperius'a katılabilmiş olmamdan hala rahatsız olduğu için.

Zaman birdenbire hızlanmaya başlar. Birkaç dakika sonra, dışarıda yürüyoruz, soğuk hava aşırı ısınmış cildime hoş bir rahatlama sağlıyor. Yukarıda, yıldızlar siyah ipek çarşafların üzerine dikkatsizce serpilmiş mücevherler gibi parıltıyor, ışıkları yumuşak, gümüşü bir ışık yaratıyor.

Küçük gruplar halinde en yakın ley istasyonuna doğru yola çıkıyoruz. Neris bana anlamlı bir bakış atıyor ve ben de ona titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, boynumun arkasında soğuk terler toplanıp omurgamdan aşağı damlamaya başlasa da.

Evren ve Gerith'i düşün.

Onları özgür hayal etmek yardımcı oluyor.

Umut garip bir şey. Muhtemelen ölüme doğru yürüyorum, ama yine de içimden bir ses bunun son olduğunu kabul etmiyor. Hâlâ buradan bir kez daha koşarak kaçtığımı hayal ediyorum.

Ama bu sefer Leon, beni güvenli bir yere ulaştırmak için beklemeyecek. Bundan emin oldum.

"Buradan," diyor Neris ve sekizimiz onu takip ederek hizmetkarların odalarından geçiyoruz. Sıradan insanlar ve düşük seviyeli sigilmarked'ler, mutfığa girip çıkarken ve merdivenlerden yukarı çıkarken aceleyle gidip gelirken bize hiç dikkat etmiyorlar.

İmparatorluk görevlilerinin görev başındayken nasıl yürüdüklerini görmüştüm. Elimden geldiğince taklit ediyorum, ellerim yanımda gevşek, çenem yukarıda, kararlı adımlarla yürüyorum. Tek tek yemek odasına giriyoruz.

Gözlerim, gümüş şamdanlarda tutulan yüzlerce titreyen siyah mumun ışığına alışmak için bir an zaman alıyor. Sanırım imparator, akşam yemeklerinde eter lambalarını sevmiyor.

Geç kalmadık, Neris böyle bir şeye asla izin vermezdi. Yine de vampirler çoktan başlamış gibi görünüyor. Havada kanın bakır kokusu yoğun ve odanın ortasından uzanan uzun, abanoz masanın önünden geçerken ağızımdan nefes alıyorum. Masa parlak bir şekilde cilalanmış, açık kapıdan gelen esinti mum ışığını yansıtıyor ve ışık odada dans ediyor.

İmparator masanın başında oturuyor, sağında Rorrik, solunda Tiernon var. Vampir Konseyi'nin geri kalan üyeleri masanın etrafında oturuyorlar, mücevher tonlarından beyaza kadar değişen ipek ve kadife kumaşlarla örtülmüşler.

Beyazın üzerine kan sıçramış.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı vampirin gömleğine indiriyorum. Tiernon'un solunda oturuyor, yere bakarak bir şeyi çekip duruyor.

Onu izliyorum ve gördüğüm şeyi anlamam biraz zaman alıyor.

Ayaklarının dibinde sıradan bir adam oturuyor, gözleri donuk, boynu kanla kaplı. Boğazını saran deri bir tasma, vampirin elindeki tasmaya bağlı. Vampirin işaretiyle ayağa kalkıyor, vampirin kucağına dikkatlice oturuyor ve boğazını açıyor.

Vampir bir yılan gibi saldırır, adam çığlık atarken onun boynuna karşı hafifçe güler. Bu sesin zevkten mi acıdan mı geldiğini bilmiyorum, ama başımı döndürüyor.

Primus'tan gözlerimi uzak tutmaya özen gösterdim, ama Rorrik'in ona baktığı anı yakaladım ve sonra yavaşça başını çevirip, bakışları beni buldu.

Gözleri çılgınca bir zevkle parlıyor.

Vampir beslenmeyi bitirir, insan kurbanını yere atar, sonra tasmağını alır ve bir kez çeker.

"Lütfen," diye tısladı adam ve vampirin dudakları kıvrıldı.

Kan bağımlısı yerde *sürünerek*, vampiri açgözlülükle izliyor.

Tiksinti beni ele geçirir. Bu insanların aileleri var. Onları özleyen aileleri. Eve dönmelerini bekleyen aileleri.

Ellerim titriyor ve birdenbire yeniden on yaşında oluyorum, kollarımda iki bebek varken annem parıltı aramak için kapıdan çıkıp gidiyor.

Bir bağımlıyı sevdiğinizde, bağımlılıklarının onların suçu olmadığını bilirsiniz, onları bağımlılığa sürükleyen her şeyden nefret etseniz bile.

Ve sen suçluluk duygusuyla yaşıyorsun. Yeterince çaba göstermediğinin acısı. Onlar seni biraz daha sevselerdi, o bağımlılığı yenebileceklerini bilmenin acısı. Senin için iyileşeceklerini bilmenin acısı.

Adam yine inliyor ve ben kendimi şimdiki ana zorluyorum.

Sigil işaretli ve sıradan insanların bir kısmı için vampir kanının glisterden bin kat daha bağımlılık yapıcı olduğunu duydum.

Ve şanssız bir yüzde için, vampir *ısırtıcı* kanlarından bile daha bağımlılık yapıcıdır.

Bu insanlar asla uzun yaşamazlar.

İmparatorun arkasındaki duvara yaslanırken Tiernon'un endişeli bakışlarını hissediyorum ve babası fark etmeden önce bakışlarını başka yöne çevirmesini istiyorum. Neyse ki Vallius monologuna devam ediyor ve Tiernon'un omzuna vuruyor. "Ve tabii ki, en küçük oğlum. Başlangıçta onu Primus olmaya zorlayarak çok sert davrandığımı düşünenler oldu. Ama o bu rolünde gerçekten çok başarılı oldu."

"Ne yapıyorsun, küçük tavşan?" Rorrik'in sesi karanlık bir eğlenceyle doludur.

Kaskımın altında kimse ifademi göremeyeceği için şükrederek kaşlarımı çattım. Lucius'u öldürdüğünde aramıza nasıl bir duvar ördü? Ona durması için yalvardığımda?

Gözlerimi kapatıp, zihnimi saran kalın, taştan bir kule hayal ettim.

Rorrik'in alçak gülüşü kafamda yankılanıyor. *"Cesur bir çaba. Ama korkarım ki yeterli değil. Eğer sana öğretmeme izin verseydin, şimdiye kadar beni engelleyebilirdin."*

Gözlerimi açtığımda, yanına diz çökmüş sıradan kadınlardan birine uzandığını görüyorum. Kadın, onun ilgisiyle adeta çiçek açıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, hevesle bileğini ona doğru uzatıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Rorrik kadının bileğini tutuyor, onu ayağa kaldırırken eli şaşırtıcı derecede nazik. Kadın onun kucağına oturmaya çalışıyor, ama Rorrik yavaşça başını sallıyor ve kadının bariz hayal kırıklığını görmezden geliyor.

Başını eğip dişlerini gösterir ve dişlerini kadının bileğine batırır. Keskin bir nefes alırım ve gizli yüzüme rağmen, Rorrik her tepkimi görebiliyormuş gibi hissederim. Gözleri kararır, kadının düşük bir inilti çıkarmasıyla göz bebekleri büyür. Yutkunurken boğazındaki kaslar çalışır, sıcak bakışları beni delip geçer.

İmparator kısa konuşmasını bitirir ve masadaki tüm vampirler kadehlerini kaldırır. Rorrik dilini kadının bileğine sürer ve kadın, gözleri sersemlemiş bir zevkle donuklaşmış halde yere yığılır.

Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. Cildim çok gergin, vücudum aşırı ısınmış gibi.

Rorrik kadehini kaldırarak diğerlerine katılır ve babasına kadeh kaldırır.

Solumda, sıradan bir adam bir kadın vampirin yanında oturuyor, yüzü solgun, dişleri kendi dudağına batmış.

Hiç de sıradan biri değil. Bir vampir.

"Neden... neden bu kadar... aç?"

Rorrik bana eğlenceli bir bakış atıyor. *"O yeni dönüştürülmüş. Vampirler, saf insan kanını tolere edebilmek için aylarca sadece dönüştürenlerinden kan içebilirler. Ve o, bir ihlalden dolayı cezalandırılıyor."*

Midem bulanıyor. *"Onu aç bırakıyor mu?"*

"Biraz acı çekmeden ceza olmaz."

lyy.

Tiernon'a bakıyorum. Konuşmak istediğim kişi Rorrik değil. Duvarın yanındaki yerime bakışlarını çevirmeye devam etse de, beni görmezden gelmeye çalışan vampir.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Rorrik ile zihin bağlantısı kurabildiysem, Tiernon ile de kurabilirim.

"Üzgünüm," diye düşünüyorum, elimden geldiğince güçlü bir şekilde. Bana bakmıyor.

"Çok üzgünüm, Tiernon." Bunun onun adı mı, yoksa onunla iletişim kurmak için tüm dikkatimi verirken hissettiğim çaresizlik mi olduğunu bilmiyorum, ama bana bakıyor.

Gözleri benimkilerle buluşamıyor. Kask yüzünden yüzümü göremediğini biliyorum. Ama dikkatini çektim.

"Bana neyin olduğunu söyleyecek misin?"

Cevap vermiyorum. Tiernon dikkatini yemeğine geri veriyor. *"Tahmin edebiliyorum. Babamı burada öldürmeye çalışacaksın. Benim önümde.*

Bu odadaki tüm imparatorlukların önünde. Ne düşünüyorsun, Arvelle?"

İmparatoru öldürmeye çalışmayacağım. Onu kesinlikle öldüreceğim. Elim, belimdeki kınından bıçağı çekme isteğiyle kaşınmaya başladı. Kaslarım heyecandan adeta titriyor. Zihnim bulanıklaşıyor.

Tiernon'un endişeli kaşlarını çatmasını görmezden geliyorum, Rorrik'in düşünceli bakışını görmezden geliyorum ve imparatorun kafatasının tabanındaki savunmasız noktaya odaklanıyorum.

Yapmam gereken hareketi tam olarak gözümün önüne getiriyorum. İmparatora doğru iki büyük adım. Bıçağı, oksipital kemiğin hemen altına, yukarı doğru bir açıyla saplamak. Gümüş, beyin sapıyla buluşur. Anında ölüm.

Zaman yavaşlar. Vampirlerin sesleri düşük bir uğultuya dönüşür. Vücudum titremeye başlar ve imparator kupasına uzandığında dünya netleşir. Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kan sesidir.

Sanki yavaş çekimde hareket ediyormuşum gibi, ama bunun hayatımda bıçağı en hızlı çektiğim an olduğunu biliyorum. Kın, ellerimde serin. İmparator başını geriye eğip içmek için eğildiğinde, imparatorun koyu saçlarının altındaki noktayı izliyorum.

Şimdi.

Öne doğru sıçradım.

Görünmez eller bileğimi sıkıca kavrar ve elimdeki bıçağı çevirir. Acı içimi parçalar ve ben çığlık atarak elime bakarım.

Bıçağı kendi uyluğuma saplamışım, bıçak o kadar keskin ki, taytımın derisini yırtıp etime ve kaslarıma kadar girmiş.

Acı patlak verdi ve ben duvara doğru sendeledim.

Odadaki tüm vampirler birden bana dönüyor, gözleri açlık ile parlıyor.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İmparator koltuğunda dönerek bana bakar. "O. Ne. İdi."

Rorrik alçak sesle, eğlenerek güler. "Affet beni, baba. Bu toplantılarda ne kadar sıkıldığımı bilirsin."

Vallius iç çeker, gözlerini devirir ve Rorrik'e, sanki tabağından bir avuç bezelye fırlatmış küçük bir çocukmuş gibi sinirli bir bakış atar.

"Bu önemli bir akşam yemeği," der. "Bir geceliğine yemekle oynamaktan vazgeçemez misin?"

Tiernon ayağa kalkar. "Benim imparatorluklarım onun yemeği değil."

İmparator tekrar iç çeker, burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Özür dile, Rorrik."

Rorrik, Tiernon'a zafer dolu bir gülümseme atar. "Özür dilerim, kardeşim."

Onlara bakıyorum, bacağımdan kan akıyor, görüşüm kenarlardan bulanıklaşmaya başlıyor.

Başarısız oldum.

Solumda bir hareket.

Yeni vampir olmuş olan bana saldırır ve onun yaratıcısı tasmağını onun bileğine dolamıştır. Vampir tekrar tekrar ileri atılır, hırlar ve ağzından kanlı tükürükler sıçrar.

İmparator sinirli bir şekilde tıslar. "Gerçekten mi, Emala?"

"Özür dilerim, Dominus. Darinth hala kontrolünü öğreniyor." Bir iç çekerek, pençesini kullanarak kendi bileğini keser ve ona uzatır. Darinth, aç bir köpeğin kemiğe atladığı gibi üzerine atlar.

"Kanayan imparatorluğunu kaldırmanı öneririm, Tiernon," der imparator, sanki en küçük oğlu sorumluymuş gibi.

Tiernon keskin bir baş hareketiyle bana doğru adım attı. Uyluklarımdan çıkan bıçağı almaya uzandım ama o bileğimi yakaladı.

"Bunu sen daha iyi bilirsin."

Daha iyisini biliyorum. Başımı saran baş dönmesinden dolayı, bıçağı çıkarmak kan kaybına neden olabilir. Ve Vampir Konseyi'nin birkaç üyesi hala bacağımdan damlayan kanı hevesle izliyor.

Tiernon beni kollarına alır ve kapıya doğru büyük adımlarla yürür. Bran'ın emirlerini ona anlatmak için ağzımı açarım, ama boğazım düğümlenir.

Aklım karışır ve o odadan çıkarken kolunu sıkıca tutarım.

"Kardeşlerim..." En azından bunu söyleyebiliyorum.

Tiernon kaskatı kesilir. Gözlerinde öfke parlar. Söylemem gereken tek şey buydu ve o anlar. Başka seçeneğim yoktu.

"Onları geri getireceğiz, Arvelle," diye mırıldanır. "Leon bana Bran olduğunu söylediğinden beri, onları bulmak için Carrick ile birlikte çalışıyorum."

Bacağımdaki bıçaktan bir an için dikkatim dağıldı ve kaskatı kesildim. "Carrick ile mi çalışıyordun?"

O başını sallar ve benimle birlikte uzun koridordan aşağı doğru ilerler.

Göğsümde sıcak bir his yayılır. Tiernon, Carrick'i hep kıskanırdı. Carrick'in Kassia ve benimle istediği kadar vakit geçirebilmesini, Tiernon'un ise sürekli Thorn'a gizlice girmek zorunda kalmasını nefret ederdi. Tiernon dönüşmeye başladığında, Carrick onun yanında güneşten yanmış boynundan şikayet etme hatasına düştü ve Tiernon onu neredeyse öldürüyordu. Hiçbir zaman arkadaş olmadılar. Ama şimdi kardeşlerim için birlikte çalışıyorlar. Benim için.

"Kardeşlerin kuzeydeyken onlara ulaşmak zordu, casuslarım ve Carrick'in bağlantıları olsa bile," diyor Tiernon kulağıma fısıldayarak. "Ama Bran onları kısa süre önce benim bölgeme getirdi. Onları senin için geri getireceğim, Arvelle. Söz veriyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Bu gece... başaramadım," diyorum ve boğazım uyarıcı bir şekilde sıkışıyor. "Ya eğer..."

Sözleri söyleyemiyorum ve Tiernon başını sallar. "Bran, Rorrik'in ne yaptığını bilecek. Ve bu kadar çabuk elindeki kozunu elinden alacak kadar aptal değildir." Tiernon tanıdık bir koridora sapar ve ben

Rorrik ile aynı koridorda yürüdüğümüz anılar gözümün önünden geçerken gözlerimi kapatırım.

"Bu şifacıyı gördüğünde kaskını takılı tutmalısın. Babamın senin olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Tamam."

Şifacı bacağımı görünce tıslar. "En azından bıçağı içinde bırakmışsın. Odadan çıkmak ister misin, Primus?"

Tiernon'un yüzü gergin, çenesi sıkı ve bana özür diler gibi bakıyor. "Ben... beslenmedim." Gözlerinde utanç beliriyor ve ben onun elini sıkıyorum. Tiernon'un kendini kontrol etme yeteneğine rağmen, ona işkence etmek istemiyorum. "Git."

Açlıktan ölüyor olmalı, çünkü tartışmıyor, sadece şifacıya uyarıcı bir bakış atıp kapıdan çıkıyor.

Primus olarak Tiernon, o akşam yemeğinde masanın altında oturan sıradan insanlardan herhangi birinden beslenebilirdi. Ama bunu yapmadı, çünkü ben oradaydım. Çünkü kendisi zaten kendini bir canavar olarak görüyor ve benim de onu öyle göreceğimi düşünmeye dayanamıyor.

Boynum yanmaya başlıyor. Elimi boynuma koyuyorum, ama şifacı çoktan arkasını dönmüş, kristalleri, şifalı iksirleri ve otları almaya uzanıyor.

Bana doğru bir kez daha adım attığında, "Kendini hazırla," diyor. "Bu acıtacak."

Alt dudağımı ısıırıyorum, benim titrediğimi göremediği için minnettarım.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor sohbet eder gibi. "Eğer vampir olsaydın, bıçak yarası çoktan iyileşmeye başlamış olurdu."

Görüşüm bulanıklaşır ve başımı çeviririm, keşke kaskımı çıkarabilsem. Temiz havaya ihtiyacım var.

Acı patlar ve boğuk bir çığlık atarım. Şifacı kapıya endişeli bir bakış atar. "Sessiz ol. Primus hiç bu kadar gergin olmamıştı."

"Tabii, ağrımın Primus'u rahatsız etmemesini sağlayacağım." Sesim alaycı bir tonla doludur, ama şifacı sadece başını sallar ve bana bir tonik uzatır.

"Ağrı için."

Ona bakıyorum. "Bıçağı çıkarmadan önce veremez miydin?"

"Kaskın hala başında olmasının bir nedeni var ve Primus kim olduğunu bilmemi istemiyorsa, ben de bilmeyeceğim. Sırtımı döneceğim, sen de tonikini içebilirsin."

Yavaşça arkasını döner ve ben kaskını çıkarırım, birkaç derin nefes alırım. Tonik hafif tatlıdır ve onu yutarım.

"Bitti mi?"

Kaskı tekrar kafama takıyorum. "Evet."

Şifacı ilahisini söylemeye başlar, ama tonik sayesinde ağrı hafif bir sızıya dönüşmüştür. O bitirdiğinde, kapıya kadar topallayarak yürüyebiliyorum.

Ama Tiernon beni beklemiyor. Rorrik bekliyor.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o tıslayarak kolumu tutuyor ve beni hiç zorlanmadan koridora çekiyor. "Bunu yapma."

"Ne yapıyorsun?"

"Sevgili kardeşim akşam yemeğine dönmesi emredildi. Seni benim şefkatli bakımına bıraktı."

Rorrik benim şüphemi hissetmiş olmalı ki, omuzlarını gevşekçe silkiyor. "Ara sıra işbirliği yapabiliyoruz."

Muhtemelen Tiernon ile bir tür anlaşma yapmıştır. Onların birlikte çalıştığı düşüncesi rahatsız edici.

"Ludus'a kendim dönebilirim."

"Ah, ama çok lezzetli kokuyorsun. Tüm o korku, acı ve kan. Seni yalnız bulsalar, küçük bir tat almak için kimse suçlanamaz."

Rorrik'in keskin beyaz dişlerinin sıradan insanın bileğine saplandığı görüntü zihnimde belirir ve hain bedenim tepki gösterir, kanım kaynar.

Parmaklarım hançerimin kabzasına doğru dans ediyor. "Oh, evet, suçlanabilirler." Rorrik sadece gülümsüyor. Tiernon bu gece bana güvenmişse, ben de işbirliği yapacağım. Ayrıca, şu anda içimde hiç korku kalmadığını düşünüyorum

Açıkçası zihnim bu gece gördüğüm her şeyle dolup taşmış durumda. Bu, isteksizce duyduğum hayranlığımın tek olası açıklaması. Rorrik'in ısırığını bu kadar büyüleyici bulmamın tek olası mazereti.

Neyse ki Rorrik, beni saraydan çıkarırken sessizdi. Bir muhafız başını eğdi. "Araba yolda, İmparatorluk Majesteleri."

Rorrik başını sallayarak, beklerken bana dönüyor.

"Seni inceliyordum, küçük acemi. Gördüğüm kadarıyla, dürtü kontrolü senin güçlü yanın değil, ama bu gece? Bu gece senin için bile sınırsızdı."

Araba önümüze yanaşır ve şoför kapıyı açar. Arabaya binerken kalçamda kalan ağrı yanar ve Rorrik önümdeki koltuğa otururken kaskımı bir kez daha çıkarırım.

"Bran'ın kardeşlerimi kaçırdığını biliyorsun." *Nasıl* bildiğini bilmiyorum, ama Rorrik her şeyi biliyor gibi görünüyor. Yine de Tiernon'a söylemedi. Muhtemelen bu bilgiyi kendine saklamaktan hoşlanıyor.

"Evet, ama kendi hayatını hiç düşünmeden hareket ettin." Rorrik elini salladı. "Elbette kahramanlıklarınla ünleniyorsun, 'Kelindra'nın kızı'." Bana kötücül bir gülümseme attı ve ona yumruk atmak istedim. "Ama hayatını mahvetmek üzereydin."

Sessizliğe büründük. Araba parke taşlarının üzerinde sarsılıyor ve ben gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

"Arvelle."

Gözlerimi açtığımda Rorrik'in beni izlediğini fark ettim. Eter lambalarının ışığı, soğuk ve güzel yüzüne gölgeler düşürüyordu ve onun ifadesini okuyamadım.

"Yırtıcıların önünde uyuyakalmamalısın."

"Beni öldürmek isteseydin, çoktan öldürürdün." Aramızdaki hava birden soğuklaşır. "Keşke öyle olsaydı." Artık tamamen uyanığım.

Uykum sandığımdan daha uzun sürmüş olmalı, çünkü araba ludus'a doğru dönüyor. Omurgamdan bir tedirginlik akıyor. *Rorrik'e* bu kadar yakinken nasıl uyuyakalmış olabilirim?

"Bu gece... o vampir Darinth. Yaratılan... Rorrik koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı ve ben yutkundum.

"Boş ver."

"Sorunu sor."

Bu emre dişlerimi gıcırdatıyorum, ama vampiri aklımdan çıkaramıyorum. Sürünüşünü, aç bir hayvan gibi saldırışını unutamıyorum. Sorumun ne *olduğunu* bile bilmiyorum.

"Bunu yaptın mı? Birini... yaratana dönüştürdün mü?"

"Hayır."

"Neden?"

"Benim bebek vampirleri şımartmaktan hoşlanan biri olduğuma mı inanıyorsun?"

"Bu gece pek şımartma gördüğüm söylenemez."

Rorrik koltuğuna yaslanıp bacaklarını önüne uzattı. "Emala uzun zamandır vampir yaratmaya takıntılı. Bu yüzden konseyde asla gerçek güce ulaşamayacak. Babam onun bu küçük bağımlılığını yakışıksız buluyor."

"Kaç tane yaratmış?" "Kırk bir."

Çok fazla. "Hepsi Darinth gibi mi?"

"Hayır. Dönüştürülmüş vampirler susuzluklarını gidermek için yaratıcılarına güveniyorlar. Emala, onun için ne kadar ileri gideceklerini, ne kadar çaresiz hale geleceklerini görmekten zevk alıyor."

Burun kıvrıyorum. "Senin vampir yaratmamış olmana şaşırdım." Bu, Rorrik'in zevk alacağı türden bir güç oyunu gibi görünüyor.

Aradaki sıcaklık birden düşer ve Rorrik'in gözlerinde yırtıcı bir parıltı belirir. Tek kelime etmez. Etmesine gerek yoktur.

Titriyorum. Ama vampirlerin güç dinamiklerine isteksizce hayran kalıyorum. "Daha fazla vampir yaratmanın daha fazla güç anlamına geleceğini düşünürdüm."

"Bir vampir ne kadar çok vampir yaratırsa, o vampirler o kadar zayıf olur." "Ne demek istiyorsun?"

Rorrik bana hoşgörölü bir gülümseme atar. "Sanırım bu, mühürlenmişlere benzer ve her çocukla birlikte güçlü mührün olasılığının azalmasına benzer. Bu dünyanın bazı tuhaflıkları, ne vampirlerin ne de mühürlenmişlerin sıradan insanlardan sayıca fazla olmamasını sağlar. Güç bu kadar önemliyken olmaz."

"Yani... Emala'nın yarattığı vampirler zayıf mı olacak?"

Tembel bir omuz silkme. "Dönüştürülmüş bir vampirin gücünün ne kadarının doğuştan gelen irade ve gücünden kaynaklandığını kimse tam olarak bilmiyor.

sıradan seçilmişler ve ne kadarının efendilerinin gücünün sonucu olduğu. Emala'nın bir sonraki vampiri onu şaşırtabilir. Ama asla onun yarattığı ilk birkaç vampire yaklaşamayacaklar. Ve büyük olasılıkla en fazla birkaç yüzyıl yaşayacaklar."

Kafamı sallıyorum. Zamanı yüzyıllar olarak ifade etmek nasıl bir şey olmalı? "Peki ya doğuştan vampirler? Senin gibi mi?"

"Ben bir İlk'ten doğdum. Bu kıtadaki çoğu kişiden daha uzun yaşayacağım."

Onun kibri, onu biraz alçaltmak istememe neden oluyor. "Yalnızlık gibi geliyor." Tatlı bir gülümsemeyle. "Ve sıkıcı. Diğer doğuştan vampirler ne durumda?"

"Onlar tamamen kendi ebeveynlerinin kan bağına bağlılar." Bakışları benim mührümde kalıyor. "Tıpkı mühürlü olanlar gibi."

Araba yavaşlar ve Rorrik beni soğuk bir bakışla sabitler. "Bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sormadın."

"Peki o neymiş?"

"Kardeşim kendi vampirlerini yaratmış mı?"

"Peki yarattı mı?" Sesim kısık çıkıyor ve Rorrik bana küçümseyen bir bakış atıyor.

"Kendine sor."

Arabanın kapısı aniden açılır. Ludus'un önünde durmuşuz. Şoför elini uzattığında, arkamda vampir olmasına rağmen gururumu bir kenara bırakıp elini tutarım.

"Teşekkür ederim."

Rorrik arabadan iner ve ben ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Tiernon'la olan anlaşman tamamlandı. Ben buradayım."

Beni görmezden gelir, şoföre başını sallar, şoför koltuğuna geri tırmanır ve dilini şaklatır.

Rorrik bana ludusa girmem için işaret ediyor. Bu, daha önce görmediğim bir giriş.

"Neden buradasın, Rorrik? Avladığın şeyi aramak için etrafta dolaşman gerekmez mi?"

Aniden önümde duruyor, burnu benimkinden birkaç santim uzakta. "Dikkatli ol."

Nefes almayı kesiyorum. Yanılmışım. İçimde hala çok fazla korku var. Rorrik gülümsüyor. Kendini beğenmiş piç.

"Biliyor musun, Sundering Balosu gecesini neden babama saldırmaktan kendini alamadığını hiç sorgulamadın. Kendi içgüdülerini tamamen görmezden geldin, değil mi?"

Öyle yaptım.

Rorrik, benim anlamadığım bir sonuca varmış gibi başını sallıyor. O döndüğünde, onu takip ederek girişe, merdivenlerden aşağıya ve imparatorun odalarının yakınındaki koridora girerim.

İki acemi köşeyi döner, Rorrik'e bir bakış atar ve yön değiştirir. O onları görmezden gelir, gözleri üzerimde.

"Bran'ın Sundering Balosu'nda seninle konuştuğu an, senin üzerinde kontrolünü sağlamlaştırdığı andı, bağın senin eylemlerini yönlendirene kadar sıkıştırdı. Babamın çabucak ölmesini istediği için, imparatoru öldürme dürtüsünü senin görmezden gelmene imkan vermedi. Benim orada olmam şansın yaver gitti, aslında bana teşekkür etmelisin. Seni yönlendirecek bir hedef olmasaydı, muhtemelen baloda imparatoru öldürmeye çalışırdın."

Koridor başımı döndürüyor. Geldiğim andan itibaren kendimi kontrol edemediğimi hissediyorum. Çünkü yaptıklarım tamamen benim irademle değildi.

Rorrik acımasızca devam ediyor. "Bu gece hayatını feda etmeye karar vermeden önce ne kadar yaygara kopardın? Seni o odaya sokmak için Bran'ın gücünün çoğunu kullanmış olmalı. Kendine bunun sadece kardeşlerin yüzünden olduğunu söyledin, ama gerçekte buna engel olamadın."

Yaralı bacağımla tökezliyorum. Rorrik elini uzatıyor ve ben geri çekiliyorum, sırtımı duvara dayıyorum. O hareketsiz kalıyor.

Zihnim bana birbiri ardına anılar sunuyor, hepsi bu yeni bilgiyle lekelenmiş. "Bran'ın benimle kuklasıymışım gibi oynadığını söylüyorsun. Yaptığım hiçbir şey benim seçimim değildi."

Rorrik'in alçak gülüşü tenimde dans ediyor. "O kadar da abartma. Diğer tüm dürtüsel kararların senin kendi kararındı. Bran, yanlış yönlendirilmiş kahramanlıklarınla dikkatleri üzerine çekmeni kesinlikle istemiyordu."

Garip bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor.

Ama mantıklı geliyor. İmparatorun yanıdayken cildimin altında hissettiğim kaşıntı. Sonuçları ne olursa olsun, onu öldürmek için neredeyse kontrol edilemez bir dürtü.

İmparatorun odasına vardık ve ben miğferimi çıkardım. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Rorrik geri çekilir ve ben en yakın kanepeye topallayarak giderken beni izler. Başımı ellerimin arasına gömerim.

"Bran'ı senin için öldürmemi ister misin, hayatım?" Kafamı kaldırıyorum ve o gülerek yaklaşıyor. "İsterdi, değil mi? Tüm ahlaki üstünlüğüne rağmen, onun hemen şimdi ölmesini isterdin. Ama o zaman özgürlüğüne kavuşurdun. Ve biz bunu kabul edemeyiz. Buraları bu kadar ilginç hale getirdiğin sürece olmaz."

Ayağa kalkarım. "Artık gidebilirsin." "Bran'la olan bağını koparmamı iste."

Ona bakıyorum. Boynum, sanki bu öneriye karşı çıkıyormuş gibi yanmaya başlıyor ve elimi boynuma vuruyorum. Rorrik'in gözlerinde yırtıcı bir şey beliriyor.

Yutkunuyorum. "Vampir bağları koparılamaz."

Güç odayı kaplıyor. O kadar yoğun ki tadını alabiliyorum, dilim karıncalanıyor, kulaklarım çınlıyor. Uzaklardan, kanepeden kayarak dizlerimin üzerine çöktüğümü fark ediyorum.

Rorrik'in alnında bir mühür belirir. Karmaşık, parlak, altın bir mühür. Alnının tamamını kaplayan bir mühür.

"İmkansız." Bu kelime boğazımda düğümleniyor. "Mühürlenmiş ve vampirler ..."

Ama... Rorrik kütüphanede ateş kullandı.

Rorrik yavaşça yaklaşır. Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrılır, ama gözleri vahşidir. "Babam, *benim* yüzümden mühürlenmişler ve vampirlerin üremesini yasaklayan yasayı çıkardı. Çünkü annemi kısa bir süre sevdi ve ben bunun sonucuyum."

Başım dönüyor, cevap veremiyorum.

Rorrik, sanki acı vericiymişçesine yavaşça gücünü geri çekmeye başlar ve onu bir kez daha saklar. Başımı kaldırıp ciğerlerime hava doldururum.

"Bu kadar gücün olduğunu biliyor mu?"

Rorrik şakacı bir şekilde dişiyle dudağını ısırır. Midem kasılır ve ayağa kalkmayı başarırım. Bakışları uyluğuma düşer ve gözlerinde tanımadığım bir şey parlar.

İmparator, oğlunu hizada tutmak için ona bir koz tutuyor olmalı. Tek açıklaması bu. Ama Rorrik hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz.

. Tiernon haklı, o her zaman üç adım önde.

Bran'ı öldürebilirdi. Bu küçük güç gösterisinden önce bunu biliyordum. Bunun yerine, bağı koparmayı teklif ediyor.

"Neden onu öldürmüyor?"

"Onun hayatta kalmasına ihtiyacım var. Şimdilik."

Neden? Bran isyancılarla birlikte çalıştığı için mi? O isyancılar, yapabilseler Rorrik'i öldürürlerdi. Başım ağrıyor. Rorrik'in motivasyonlarını anlamaya çalışmak, eter temelli simyayı öğrenmek gibi.

"Bran'a ihtiyacın varsa, neden bağı koparmak istiyorsun? Bu Tiernon ile mi ilgili?"

Rorrik bir kaşını kaldırdı. "Her şey kardeşimle ilgili değil." "Yine de onunla bir tür sorunun var."

Rorrik kanepede oturmuş, bir kedi gibi uzanmış. Elini sallayarak sessizce bana yanına gelmemi işaret ediyor. Tereddüt ediyorum ve o da ben kanepenin diğer ucuna oturana kadar bekliyor.

Rorrik'in bakışları daralır ve aramızdaki mesafeyi kapatmayı düşündüğü garip bir hisse kapılırım.

"Ee?" diye sorar.

Tanrılar, Bran'a bağlı olmayı çok isterdim. Rorrik'in hiçbir şeyi gizli bir amaç olmadan yapmadığını bilsem de, bu cazibeye direnmek neredeyse imkansız. Yine de...

"Ben... yapamam. Kardeşlerimi geri almadan yapamam. Bağ koparsa, Bran imparatoru öldürmeyeceğimi anlayacak. Ve kardeşlerimi öldürecek. *Onları korumak* için sadık bir vampir grubu olduğunu söyledi."

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmıyor, ama düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor.

Garip bir şekilde rahatlatıcı bir sessizliğe büründük. Kafamda uyarı çanları çalmaya başladı. Hayır. Rahatlatıcı sessizlikler olmamalı.

Midem bulanırken ayağa kalktım. Uyluklarım ağrıyordu ve Rorrik bana öfkeyle baktı. "Ne yapıyorsun?"

Tüylerim diken diken oldu. Bu adam, Tiberius Cotta'yı öldürmemi sağlayan adamdı. Birkaç saat önce onunla kart oynadıktan sonra Lucius'u öldüren adamdı.

Rorrik ile samimi olmak, onunla sohbet etmek... bu, onun incittiği ve öldürdüğü herkese ihanet etmek demektir. Onun sunduğu her türlü yardım

beni boğacak türden şartlar getirir.

"Buraya geri dönmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim." Sözleri yapmacık ve resmidir. Rorrik'in gözleri kısılr ve buz gibi bir bakışa dönüşür. Omurgamdan yavaşça aşağıya doğru akan buz gibi bir bakış.

"Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle oyun
oynama."

"Peki. Kim olduğunu hatırladım." "Peki
kimim?"

Derin ve titrek bir nefes alıyorum. Rorrik'in gözleri, avını gören bir şahin gibi keskinleşiyor.

"Sen bir canavarsın."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Canavar mı? Bu biraz abartılı değil mi?"

Vücudumdaki her kas gerildi. Bu kadar kötü birinin aynı zamanda bu kadar çekici olması çok adaletsiz.

Hayal kırıklığım beni pervasızlaştırır. "Lucius'u öldürdüğünde cümlesini bile bitirmesine izin vermedin. Ona bunu bile veremedin."

Yüzü bembeyaz olur ve odanın sıcaklığı birden düşer. Yavaşça ayağa kalkar. "Hayır. Kardeşimi sorumluluğundan kurtarması için ona bu fırsatı veremezdim. Tiernon halkını korumalıydı."

"Onları babasından mı korumalıydı? *Senden* mi?"

"Evet."

"Seni anlamıyorum..."

"Anlamana gerek yok..."

"Ama şunu anlıyorum. Kardeşinin adamlarından birini, arkadaşlarından birini onun gözü önünde öldürdün." Gözlerim yanıyor. "Bazı imparatorluklar Lucius'u kardeşleri gibi görürdü."

Rorrik'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Tiernon onu tanımadan önce Lucius'u tanıyordum. Çocukken birlikte oynardık."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bunun durumu *daha iyi* hale getirdiğini mi düşünüyorsun? Bir zamanlar arkadaştınız, ama yine de onu öldürdün. Bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Rorrik'in gözlerinde acı ve öfke savaşıyor. Onu ilk kez, kayıtsızca eğlenen, dikkatlice

sıkılmış ya da soğuk bir öfke dışında bir ifade gördüğüm ilk kez.

O tehlikeli. Ama bir kez başladım mı, duramıyorum sanki. Tüm acı ve öfke içimden dökülüyor.

"Sadece Lucius değil. Tiberius Cotta'yı da öldürmemi sen istedin. O iyi bir adamdı."

Rorrik bana doğru bir adım atar, tunikasının zarif deseninin altında kasları hareket eder. "Seni fark edip arenada kullanman için birkaç silah verdiği için mi? Baba sorunların ortaya çıkıyor sevgilim ve açıkçası bu biraz utanç verici."

Ona kaşlarımı çattım. "O, sıradan insanlar ve mühür işaretli olanlar için hayatı daha iyi hale getiriyordu. *Bu* yüzden onun ölmesini istedin."

"Çünkü ben kötü bir vampir miyim?"

"Vampir olmak bununla *hiçbir* ilgisi yok."

Rorrik'in gözlerinde öfke parıltıyor ve cildim terliyor. Farkındalık içimi kaplıyor ve bir adım geri atıyorum. Onunla yalnızım, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. İstersen beni öldürebilirsin. Bir parçan bunu istiyor. Bundan eminim.

"Tiberius Cotta, senin sandığın gibi biri değildi."

Elim bıçağıma kayıyor, bir bacağım geriye kayıyor, hazırlanırken...

Bıçağımın kabzasını bırakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Cotta, Thorn gibi yerlerde vakit geçirirken ne yapıyordu bilmek ister misin?"

Ağzım o kadar kurumuş ki, sadece başımı sallayabiliyorum.

"Mortuus tarikatını topluyor ve Senthara'nın en fakir vatandaşlarını yıkım tanrısına kurban ediyordu. Güç dengesinin mühür işaretlilere kaymasını sağlamak için, vampirlerden herkesten çok nefret eden tanrıyı serbest bırakmak istiyordu. Sonsuza kadar."

"Yalan söylüyorsun." Kimse ölüm ve yıkımdan zevk alan bir tanrıyı serbest bırakacak kadar aptal olamaz. Ama hafızam beni Tiberius'un dolabından çaldığım pelerine geri götürüyor. Ve cebindeki altın bileziğe. Bilezikte ve ludus'ta gördüğüm her cesette Mortuus'un işareti vardı.

Rorrik'in gözleri soğuk. "Parçaları birleştiriyor musun?"

O cinayetler... sık sık oluyordu, bazıları arasında sadece birkaç gün vardı. Gradon'un cesedi üçüncü günün sabahı bulundu.

Ben o gece Tiberius Cotta'yı öldürdüm. O günden beri başka ceset bulunmadı. Ludus'ta da insanları öldürüyor muydu?

Midem bulanıyor ve Rorrik bana gülmeden gülümsüyor. Öfkesi artık görünmez hale gelmiş, ama hala devam ettiğini biliyorum. Hissedebiliyorum.

Ona sessizce bakıyorum. O da bana bakıyor ve cevap vermediğimde başını sallıyor.

"İyi geceler, Arvelle." Sesi resmi. Yapmacık.

O, ortak salonun kapısını arkasında kapatırken, ben hala boş boş kanepeye bakıyorum.

Tiernornunla ağacımızın altında oturuyorum. Artık ağaca tırmanmıyoruz, yıllardır tırmanmadık. Ama burası her zaman bizim yerimiz olacak.

O saçlarımla oynuyor, gözleri uzaklarda, ben de onu izliyorum, yüzündeki her ifade değişikliğine takıntılıyım. Dün gece... her şeydi.

Yanaklarım kızarıyor ve o gülümsüyor. "Kızarıyor musun, Arvelle?"

Karanlığa rağmen, bunu görebildiğini biliyorum. Vampirlerin duyuları, maginari ve sigilmarked'lerden çok daha keskindir.

Boğazımı temizliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Kardeşimi."

Her zamanki gibi, o ailesinden bahsederken hareketsiz kalıyorum. Onlar hakkında konuşmayı reddetmesini anlamaya çalıştım ama asla başaramadım.

Yüzüme umarım kayıtsız bir ifade takındım. "Öyle mi?"

Dudakları seğirdi, ama beni kendine çekti, başım onun uyluklarına yaslanana kadar.

Ti'nin kardeşi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Gençken, kardeşi hakkında konuşurken sırtarak, kardeşinin emirlerine gözlerini devirirdi. Kardeşi Thorn'a geldiğini öğrenirse, Ti'nin başı büyük belaya girecekti, bunu biliyordum.

Bir aile üyesinin seni önemsemesi nasıl bir şey olurdu? İkizler çok küçük ve beni sevdiklerini biliyorum, ama ben onlar için o kişi benim.

Annem... göğsüm ağrıyor ve acıyı dindirmek için göğsümü ovuşturuyorum. Ti elimi yakalıyor ve parmak eklemlerime şefkatle bir öpücük konduruyor.

eklemlerime nazikçe bir öpücük kondurur.

"Şanslısın," diyorum boğuk bir sesle. "Kardeşinin aşırı koruyucu olabileceğini biliyorum, ama en azından senin için endişeleniyor."

O iç geçirir. "O kadar basit değil. Affedilemez bir şey yaptım. Eğer bunu öğrenirse, hayatının geri kalanında benden nefret edecek."

"Bunun affedilemez olduğunu nereden biliyorsun? Seni şaşırtabilir, Ti."

"Biliyorum, çünkü o bana bunu yapsa, onun acı çekmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor. "Yine de, geri alabilsem bile, almazdım. Bu beni nasıl bir kardeş yapar?"

Onun için kalbim acıyor ve elini tutup sıkıca tutuyorum. Umarım bir gün kardeşi ile tanışabilirim. Ona Tiernon'un onu ne kadar sevdiğini anlatacağım.

UYARILMIŞTIM Nyrant, antrenmanı kaçırdığım için mutsuz olacaktı.

O zamanlar, öleceğime nispeten emin olduğum için, bu benim önceliklerim arasında alt sıralarda yer alıyordu.

Şimdi pişmanlık duyuyorum, çünkü o bana yaklaşırken, gücü üzerimde baskı yaratıyor. Başka bir zaman olsaydı, o gücün tehdidi karşısında titrer, çaresizce korkardım. Nyrant artık beni korkutmuyorsa, belli ki Rorrik ile çok fazla zaman geçirmişim.

"İki gün," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Acemiler sadece benim yetki alanımda olduğu için şanslısın. Hala gladyatör olsaydın, bunun için ölmüş olurdun. Sprint yap," diye emrediyor. "Ne zaman durabileceğini ben söylerim."

Sprintler, sahip olduğum azıcık dayanıklılığı kazanmamın sebebi olduğu için, başımı sallayıp tek kelime etmeden dönüp gittim. Sprintler umurumda değil. Umurumda olan şey, Leon'un gözlerine baktığımda bana attığı soğuk bakış.

Ben duvara yaslanırken, "Dün gece olanları duydum" diyor. Diğerleri çoktan gruplar halinde toplanmışlar. Zavallı Etaina tek başına, bıçağına somurtkan bir şekilde bakıyor. Uzun boylu, uzun bacaklı, bronz tenli ve geniş, çekici bir gülümsemesi var. Onunla pek konuşmadım ama ikimizin ortak bir yanı olduğunu biliyorum.

Bu odadaki tüm acemiler arasında, güç ölçeğinde en altta olanlar biziz. Etaina'nın bronz mührü bile benimkinden her iki tarafta neredeyse yarım inç daha uzun. Onu izlerken mührü parlıyor ve küçük güç patlamalarıyla bıçağını zeminde itiyor.

Odanın diğer tarafında Calena, gümüş mühürlü bir grupla çalışıyor. Maeva hala beni görmezden gelerek yanımdan geçiyor ve Albion ikimize de başını sallarken Leon kaşlarını kaldırıyor.

"Başaramadım," diyorum, Maeva'nın durumuna değinmemeyi tercih ederek. "Rorrik bıçağı kendime çevirmemi sağladı."

"Bu, topallamamı açıklıyor. Ayrıca, dün gece odamdan çıkmaya çalıştığımda neden sürekli kafamın karıştığını ve koridora adımımı attığım anda nereye gittiğimi unuttuğumu da açıklıyor." Sesi buz gibi soğuk.

Ben irkilirim. Deitra'dan dikkatimi dağıtmasını istediğimde, tam olarak bunu kastetmemiştim. Leon'un gözlerine bakarım. "Hayatını mahvetmene izin vermeyecektim."

"Yani kendi hayatını mahvetmeye çalıştın."

"Ve işe yaramadı. Çünkü Rorrik kardeşi ile bir oyun oynuyor. Sen de aynı şeyi deneseydin, ölürdün."

Leon çenesini sıkar, ama haklı olduğumu bilir.

"Kardeşlerin mi?"

"Bilmiyorum. Rorrik, Bran'ın onları öldürmeyeceğini söylüyor. Hâlâ bana ihtiyacı var. Ama..."

Yüzündeki ifade yumuşar. "Biliyorum."

"Koşmalısın, acemi," diye bağırır Nyrant ve Leon ona düşmanca bir bakış atar ama kalkanımı alır ve uzattır.

Ben almam. "Nyrant parma taşımam gerektiğini söylemedi."

Bana keskin bir gülümseme atar. "O zaman senin eğitimini denetlemek için burada olmam iyi bir şey, değil mi?"

Homurdanarak kalkanı alıp koşmaya başlarım.

Nyrant, diğerlerine katılmama izin vermeyerek, tüm süre boyunca beni izler.

Antrenman bitmeden birkaç dakika önce, Jorah antrenman salonunun yan kapılarından birinden dışarı çıkıyor. Onu sadece salonun o tarafına doğru koşmak üzere olduğum için görüyorum — ama o kadar yorgunum ki, koşmam topallayan bir jogginge dönüşmüş.

Geniş gözleri benimkilerle buluşur, ama bu sefer onun ifadesini okuyamam. Nyrant sonunda antrenmanı bitirir ve ben yürümeye başlarsam, Jorah bana doğru koşar.

"Yüzün çok kızarmış."

Neredeyse gülümsüyorum. Jorah'ın yanakları pembeleşir ve yere bakar. "Üzgünüm. Notunu aldım. Silahları da. Micah'a sordum. Yalan söylemediğini söyledi. Beni eğiteceğini söyledi." Dönüp yürümeye devam ederken gözleri benimkilere rastlar. Salonun diğer ucunda, Leon ayrılırken elini kaldırır.

Jorah tekrar görüş alanıma girer. "Neden bunu yaptın, Arvelle? Beni affetmeni istediğin için mi?"

Jorah'ta masum bir yan var ve ben sözlerimi dikkatlice seçiyorum.

"Bunu yaptım çünkü üzgünüm." Sesimi alçaltıyorum. "Tiberius Cotta ile ne olduğunu sana anlatamam, ama söz veriyorum, bir gün nedenini açıklayacağım."

Gözleri yere düşer ve ayakları üzerinde hareket eder. "Seni affetmiyorum. Affedemem."

Boğazım yanıyor ve yutkunmaya çalışıyorum. "Bunu senden beklemiyorum." Bana kasvetli bir şekilde başını sallıyor. "Şimdi gitmeliyim."

Jorah'ın gitmesini izliyorum. Diğer acemiler çoktan gitmişler ve imperius bugün geç saatlere kadar eğitim yapıyor olmalı, çünkü bir grup içeri giriyor, Micah ve Deitra derin bir sohbete dalmışlar.

Onlara doğru yürüyorum. Parmak uçlarımda yükselerek Micah'ın yanağına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımda altında sakalları sert ve onun gülümsediğini hissedebiliyorum. "Sen iyi bir adamsın."

"Duydun mu, Primus?" diye övünerek, gözleri parıldayarak soruyor. "Görünüşe göre bir rakibin var."

Deitra başını sallayarak bize bakıyor, ama eminim ki gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

Tiernon sahiplenici bir şekilde kolunu omuzlarıma doluyor ve ben kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Genelde başkalarının yanında dokunmayı en aza indiririz.

"Sadece bölgemi işaretliyorum," diye homurdanır ve ben gözlerimi devirip kendimi kurtarırım. Gözlerini üzerimde gezdirir. "Yorgun görünüyorsun."

"Nyrant benden memnun değildi."

Tiernon'un gözleri soğur, ama ben ona başımı sallarım. Nyrant imparatorluğun bir üyesi olabilir, ama gladyatör eğitimi *onun* işi. Tiernon'un bu işe karışıp işleri daha da kötüleştirmesine gerek yok.

"Duş almam lazım."

Tiernon ağızını açar, ama yüzünde hiçbir ifade olmayan bir muhafız kapıdan içeri girer. Tiernon'a yaklaşır ve benim duyamadığım bir şey fısıldar. Tiernon'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, kederle kararmışlardır.

"Arvelle."

Yüzündeki ifadeyi tanıyorum.

Korku, karnıma yumruk gibi çarpar. "Kardeşlerim."

Beni dirsekten tutup imperius'tan uzaklaştırır. "Hayır," der. "Leon."

OTUZUNCU BÖLÜM

Istare, Tiernon'a bakar ve beynimi kalın bir sis kaplar.

"Anlamıyorum."

O yürümeye devam ediyor, beni antrenman salonundan adeta sürükleyerek çıkarıyor.

"Leon odasında bulundu. Biri onu kesmiş, Arvelle."

"Bu mümkün değil. Ben az önce... Az önce onu gördüm. İyiydi. Huysuz ve sinirliydi ama *iyiydi*."

Tiernon'un gözleri sempatiyle kararmış ve kalbim güm güm atıyor.

"Hayatta mı?"

"Zar zor." Çenesi sıkılır. "Kalbini kesmeye çalıştılar."

"Diğerleri gibi. Ama... cinayetler durdu..." Ellerimi çekiyorum. "Onu görmem lazım."

"Seni şifacılar götüreceğim. Ama onlar onun hayatını kurtarmaya çalışıyorlar. Velle ... bu tür bir saldırıdan sağ kurtulan tek kişi o." "Onun yaşayacağını düşünmüyorsun."

Tiernon beni kendine doğru çeker. "O güçlüdür. Ve inatçıdır. Eğer biri bundan kurtulabilirse, o da odur."

Yüzüm uyuşurken başımı sallarım. Tiernon'u şifacıların odasına doğru takip ederken adımlarımın farkında bile değilim.

Leon olmasın.

Lütfen.

Albion kapının dışında duruyor, yüzünde yıkılmış bir ifade var. O ileri geri yürürken gözlerim yanıyor. Acaba bu, oğlunun ölümünün anılarını geri getiriyor mu?

İçeri girdiğimiz anda Axia yaklaşır, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştır.

"O öldü," diyorum, sesim düz.

"Hayır. Hayır, Arvelle, o ölmedi. İyileşmenin ilk aşamasını atlattı."

Rahatlama hissi beni sararken dizlerim titriyor. "Onu görebilir miyim?"

"Henüz değil. Hâlâ onunla uğraşıyorlar." Axia'nın sesi yumuşar. "Katilin kurbanı felç eden özel bir zehir kullandığını biliyoruz."

Bu, neden bu ludus'taki en hızlı ve en güçlü insanları öldürebildiklerini açıklıyor.

"Nedense, zehir Leon üzerinde daha uzun sürede etki gösterdi. Ya da olması gerektiği kadar etkili olmadı. Bu da onun karşılık vermesine olanak sağladı. Yeterince, bunu yapan kişi kaçmak zorunda kaldı."

"Uyandıığında, bunu ona kimin yaptığını bize söyleyecektir," diyorum.

Axia'nın gözlerinde bir şey parıldadı. Benim görmezden gelmeye çalıştığım bir şey. Leon'un hayatta kalamayacağını düşünüyor.

Leon'u tanımıyor.

"Dinlenmelisin, onu görebilecek kadar durumu stabil olduğunda sana haber vereceğiz."

"Ben burada bekleyeceğim."

Axia bana öfkeli bir bakış atar, ama kapının yanındaki yumuşak koltuklara oturmamızı işaret eder.

Lütfen, Thalunia, yıllar önce tapınağını hayal ederek yalvarıyorum. Leon hayatı boyunca sana tapındı. Kızına da sana tapınmayı öğretti...

Sonunda yalvarmaktan rüşvet vermeye geçiyorum.

Siz tanrılar hepinizin tapınacaklara ihtiyacınız var. İnsanlar eski geleneklerden uzaklaştıkça her gün gücünüzü kaybediyorsunuz. Ve giderek daha fazla sıradan insan, kendilerinin de dönüşmesini umarak Umbros'a yöneliyor. Leon gibi bir tapınanı kaybetmeyi göze almak büyük bir dikkatsizlik olur.

Sonunda Axia geri döner. Bana bir bakış atar ve başını sallar. "Sanırım Sundering'i atatabildiysen, muhtemelen miden güçlüdür." Bu sözler bir uyarıdır, ama ben çoktan ayağa kalkmış, beni Leon'a götürmesini bekliyorum.

Axia'nın bakışları Tiernon'unkilerle buluşur ve Tiernon ona başını sallar.

"Muhafızın şanslıydı, Arvelle," diyor. "Yeterince uzun süre savaşarak hayatta kalmayı başardı. Birkaç kaburgası

kırılmış ve çıkarılmıştı, ama göğüs kemiği kopmamıştı. Göğüs boşluğu tamamen açığa çıkmadığı için, onu tedavi edebileceğimiz kadar uzun süre hayatta kaldı."

Axia kapıyı açar. Odada birkaç şifacı kalmıştır, ama ben bakışlarımı Leon'a sabitlerim.

Örtüler beline kadar indirilmiş, sıkı, kanlı bandajlar ortaya çıkmış.

"Sen... Tamamen iyileşmemiş."

"Hayır." Axia'nın sesi sessizdir. "İnsanlar, vücutlarının iyileşmesi için zamana ihtiyaç duymadan önce ancak belirli bir miktar iyileşebilirler... Sanırım böyle söyleyebiliriz. Akciğeri çökmüştü, bu yüzden önce onu tedavi ettik, sonra göğsünü sabitleyerek daha fazla hareket etmesini önledik. Şifacılarımızdan biri kemik yenilenmesi konusunda uzmandır ve onun kaburgaları üzerinde çalışıyor."

Söylemediği şeyleri duyabiliyorum. Hasar o kadar büyüktü ki, hala uyanmama ihtimali var.

"Teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için."

Axia bana küçük bir gülümsemeyle yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Neden oturup onunla konuşmuyorsunuz? Primus, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Tiernon, beni yalnız bırakıp bırakmamayı tartışır gibi bana bir bakış atıyor. Ona başımı sallıyorum ve o da Axia'nın ardından odadan çıkıyor.

"Bize kanını verecek, verecek," diyor şifacılardan biri. "Buna ihtiyaç olmasına rağmen, bunu yapan çok fazla vampir yok. Ama Primus yıllardır kanını bağışlıyor."

Elbette vermiştir. Dönüşmeye başladığı ve kanı yararlı hale geldiği anda, Tiernon Thorn'da elinden geldiğince herkese yardım etti. Bunu unutmuştum.

Şifacılar tek tek işlerini bitirip odadan çıkarlar.

Suçluluk ve ıstırap göğsümde çalkalanıyor, tek yapabildiğim Leon'un solgun, gevşek yüzüne bakmak.

Kendi kendini beğenmişliğim onu buraya getirdi.

Onun Albion ile gülüşmesini, diğer muhafızlarla konuşmasını, yemek yemesini, antrenman yapmasını ve hayatını izledim ve kendimi gururlu bir tatmin duygusu sardı. Onu evinden sürükleyip dünyaya geri dönmeye zorladım. Sonra kendimi bu manipülasyonumdan dolayı tebrik ettim.

Ve şimdi o ölüyor.

"Çok üzgünüm, Kas," diye mırıldandım. "Çok, çok üzgünüm."

O, sevdiğim insanları asla tehlikeye atmazdı. Asla.

Kılıcım sırtıma batıyor ve kınını çıkarıp Leon'un yatağına yaslıyorum.

"Arvelle." Tiernon'un sesi alçak ve ikna edici.

"Ona kanını verdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." O içini çeker. "İmparator tarafından çağırıldım." "Sorun değil.

Gitmelisin." Zaten yalnız kalmak istiyorum.

"Umarım birkaç saat içinde dönerim. Dönmezsem, imparatorluktan birini seni kontrol etmesi için gönderirim."

Başımı sallıyorum ve arkamda tereddüt ettiğini hissediyorum. Eğilip başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve odadan çıkıp kapıyı kapatıyor.

Leon'un nefesini izliyorum, nefes alış yavaşladığında paniğe kapılıyorum, nefes alış sığ ve hızlı olduğunda ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. Şifacılar sık sık onu kontrol ediyorlar ve bir ara, Leon'un kaburgalarına bir şey yaparken beni odadan gönderiyorlar. Şifacıların somurtkan ifadelerine bakılırsa, Leon'un bilinçsiz olmasına seviniyorum.

"Arvelle." Albion'un sesi alçak ve kısık. Leon'a yaklaşıyor, yüzünde neredeyse... kaybolmuş bir ifade vardır. Leon'un elini okşarken, kendi eli titrer.

Albion'un yüzündeki çizgiler daha derin görünüyor, sarı bukleleri dağınık. Sanki yemek yememiş gibi daha zayıf görünüyor.

Ayağa kalkıp sandalyemi ona uzatıyorum. "Otur."

Elini sallayarak reddetti. "Uzun kalmayacağım." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kederle kararmışlardı. "Çok üzgünüm, Arvelle."

"O hala hayatta." Sesim keskin, gözleri genişliyor. "Üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle. "Leon... Leon insanların onu bu halde görmesinden nefret ederdi."

O başını sallıyor, bakışları Leon'da kalıyor, sanki veda ediyormuş gibi.

"Yemek yemelisin," diyor. "Leon, gücünü korumanı isterdi."

Omuz silkiyorum ve tekrar sandalyeye oturuyorum. Gözlerim yanıyor ve Albion yanıma gelip elini omzuma koyuyor.

Boğazım ağrıyor. "Sence... ölümler bizi görebiliyor mu? Bizi duyabilirler mi?"

Gülümsemesi acı verici derecede hüzünlü. "Ölülerin sandığımızdan daha yakın olduğuna inanıyorum."

O ayrıldığında, uzaklara bakıyorum. Ölüler hayatımızı nasıl yaşadığımızı görebiliyorsa, Kassia da babasına ne yaptığımı tam olarak görebilir.

Saatler sonra Maeva içeri girer. Beni görünce tereddüt eder, sonra yaklaşır, gözleri ıslak bir şekilde Leon'a bakar.

"Üzgünüm, Arvelle." Bakışları onun parçalanmış bedeninden ayrılmıyor. "O iyi bir adamdı."

"Öyleydi." Leon karmaşık bir adamdı, ama iyi biriydi. Sesim kısık ve pürüzlüydü. O konuşmadı, ben de konuşmadım.

O tek kelime etmeden kapıdan çıktığında, göğsümün ağrmasına neden olan şeyin rahatlatma olduğunu kendime söylüyorum. Sevdiğim insanlara hiçbir zaman iyi şeyler olmaz. Akıllıysalar, giderler. Akıllı değillerse, ölürler, kaçırılırlar ya da hayatları için savaşırılar.

"Benden saklanabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun." Bran'ın sesi karanlık, istenmeyen bir müdahale gibidir.

Yavaşça dönüyorum. "Buraya nasıl girdin?"

Bana sıkılmış bir bakış atıyor. Yatağa yaklaştırmaya çalıştığında, ayağa fırlıyorum.

"Kardeşlerimi görmek istiyorum."

"Senin başarısızlığından sonra onları öldürdüğümünden mi korkuyorsun?" Bana küçümseyen bir bakış atar. "Öldürmedim. Henüz."

"Elva, onları hayatta tutacağına, zarar görmeyeceklerine ve benim yanlarında olmadan olabildiğince mutlu olacaklarına yemin etti." Sözlerimi dikkatlice ezberledim.

Bran burnunu çeker. "Öyle de yaptı. Akıllı olan iyileşti, geveze olan ise yeni gücünü kullanmayı öğreniyor. Bu arada, sen hala anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmedi." Yüzündeki ifade korkunç bir hal alır. Korku beni sarar ve bir adım geri atarım, ama artık çok geç.

Görünmez bir ateş boynumdan göğsüme yayılır, asit gibi yakar.

Tanrım, tanrım, tanrım. *Durdur* şunu!

Bayılmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda, Bran üzerimde dururken kendimi yerde buluyorum. "Bir anlaşmamız var. Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi

seninkini yapma zamanı." Ağrılar bir kez daha boynumda patlar ve mermerin üzerinde kıvranırim.

Sonunda acı sona erdi, ama acının gölgesi hala duruyor ve ben titriyorum, vücudum ağrıyor.

Düşük, acı dolu bir inilti çıkarırım. "Neden ben, Bran? Vampir isyancılarla çalıştığını biliyorum. Neden onları imparatoru hedef almak için kullanmıyorsun?"

Bran kaşlarını kaldırır. Daha fazla acı bekleyerek gerginleşirim, ama o kapiya rahatça yaslanır. "Akıllı Arvelle. İsyancılar benim kalbime yakın bir amaç için savaşmakla meşguller."

"Güneş deliliği."

Hafifçe başını sallar. "Vampirler daha önce güneşin tadını hiç yaşamamış olsalardı, karanlıkta yaşamak belki katlanılabilir olurdu. Ama bunun yerine, her gün yavaş yavaş onun rahatlığını kaybediyoruz, ta ki onun altında geçirdiğimiz anlar bile bizi küle çevirene kadar. Doğal ısıyı tenlerinde hissetme umuduyla çaresizce hayatlarını kaybeden birçok kişi tanıyorum."

Boş bir kahkaha attım. "Güneş deliliği mi endişelendiriyor seni? Bu seni şaşırtabilir, ama güneş toniklerin de seni delirtiyor."

"Tonikler geçici bir önlem," diye tersledi. "Yakında hiçbirimiz onlara ihtiyaç duymayacağız."

"Peki sonra ne olacak?"

"Ve sonra mühürlenmişler *bedelini* ödeyecek. Biz güneşten saklanmak zorunda kalırken, mühürlenmişler güneşin tadını çıkarıyorlar. Bu gücü başından beri ellerinde tutuyorlar ve bizden saklıyorlar, bizi karanlıkta fareler gibi koşturuyorlar. Vampirler üzerinde sahip oldukları tek şey bu."

Kalbim durdu. Tiernon, mühürlenmişlerin sunabileceği her türlü yardımın geçici olduğunu söylemişti. Yanılmış mıydı? Yoksa Bran hayal mi görüyordu? İkinci seçeneğe daha yakınlım.

"İmparator, mühür işaretlilerin sana yardım edebileceğini biliyor mu?"

"Evet. Müzakere etmeyi reddediyor. Sigil işaretlilere siyasi taviz vermeyi reddediyor. Hepimizin karanlığı kucaklamamız ve güneşi reddetmemiz gerektiğini düşünüyor. Özlemimizi zayıflık olarak görüyor. Ama ben güneşi halkımıza geri getireceğim."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Bunu* nasıl başaracağını hiç bilmiyorum. Ama amacına bağlı olduğu açık.

Daha fazla acı. Dişlerimi sıkıp çaresiz bir çılgılığı bastırıyorum. Bran üzerime eğiliyor, gözleri çılgınca. Kapımda karşılaştığım soğuk, ilgisiz vampirin izi yok.

Çaresiz. Ve birisi ne kadar çaresizse, o kadar tehlikelidir.

"Durum daha da kötüye gidecek, Arvelle," diye tısladı Bran. "Derinin altındaki kaşıntı. *İhtiyaç*. Acı. Anlaşmanın senin tarafına düşen kısmını yerine getmezsen, bu seni delirtir."

Tüm vücudum titriyor, ciğerlerim o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, o gitmiş.

Soğuk mermer zeminde uzun süre yatıyorum, nefes nefese, tüm vücudum morarmış ve ağrıyor. Sonunda, bir şifacı içeri girerken kendimi kaldırıyorum.

Bran, boynunda iki koyu kırmızı iz ve boğazında parmak izleri bırakmış. Ama sanki hiçbir şey olmamış gibi telaşla dolaşüyor, Leon'un nefesini kontrol ediyor ve birkaç kelime mırıldanıyor. Leon'un mührü buna karşılık parlıyor ve o, kısa ve memnun bir baş sallamadan sonra odadan çıkıyor.

Bran onun anılarını aldı.

Vampirlerin en tehditkar güçleriyle yüzleşmek zorunda kaldığım her seferinde olduğu gibi, mide bulantısı beni kapladı.

Bir süre sonra Neris bir tabak yemekle gelir. Ben uyuşmuş bir şekilde yemeğimi yerken, o Leon'un yatağına doğru yürür, başını eğip bir şeyler mırıldanır ve bu ses, ensemdeki tüyleri diken diken eder.

Leon'un yanaklarına hafif bir renk gelir ve ben ona bakarım.

"Annem Nesoniaslıydı," diyor. "Onun yeteneğinin bir parçasını miras aldım."

Gözlerim yanar ve ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıyorum, birdenbire konuşamaz hale gelirim. Neris benden hoşlanmaz bile. Sanırım Leon'la bir kez konuşmuştur.

Omzuma hafifçe vurur. "Biliyorum," der. "Yeteneğimin sınırı yok. Ben de nutkum tutulurdu."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha çıkar ve ıslak yanaklarımı silerim. Neris bana sert bir bakış atar.

"Karşı karşıya olduğun durum hakkında biraz bilgim var. Ve birçok insanın şu anda pes edeceğini biliyorum. Ama sen onlardan biri değilsin. Muhafızın yaralandı. Ama yeterince üzüldün. Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Bununla birlikte kapıdan çıkar.
Ayağa kalkıp odada dolanmaya
başlarım.

Bu konuda ne yapacağım?

Bu, Kassia'nın öldüğü zamanki gibi değil. O zaman tamamen yalnızdım, güvenilebileceğim kimse yoktu.

Şimdi... şimdi insanlarla birlikte olabilirim. Onları hayatıma alırsam.

Maeva daha önce ziyarete geldiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Tanıdığım bir ifadeydi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak istediğini ama kendini incitmek istemediğini anlatan bir ifade.

İnsanları uzaklaştırmak bana yardımcı olmadı. Hiçbir şeyi kolaylaştırmadı. Aynı insanlar yine de savunmamı aşmayı başardılar.

Peki bu konuda ne yapacağım?

Maeva'yı bulacağım. Leon'a bunu yapanı bulup öldüreceğim. Sonra kardeşlerimi geri almanın ve Bran ile olan bağımı koparmanın bir yolunu bulacağım.

Sonra da onu öldüreceğim.

Planımın üzerinde çalışmam lazım. Ama en azından ilk adımı tamamlayabilirim. Leon'un yanına gidiyorum. "Geri döneceğim.

Savaş, Leon."

Şifacıların odaları sessiz ve koridora çıkana kadar sabahın erken saatleri olduğunu fark etmiyorum. Bütün gece Leon'un yanında kaldım. Bu da Tiernon'un geri dönmediği anlamına geliyor.

Midem ağrıyor ama bunun üzerinde durmaya vaktim yok. "Arvelle," diye sesleniyor Brenin. "Leon nasıl?"

"Hayatta, ama zar zor. Maeva'yı gördün mü?"

"Hayır, üzgünüm. Uyuyakalmışım."

Bu da saçlarının dağınık olmasını açıklıyor. "Sanırım antrenmanda görürüm."

"Antrenman birkaç saat ertelendi. İmparator, birkaç aceminin önce arenada dövüşmesini emretti."

İç çekiyorum ve Brenin'in bakışları yüzümü tarıyor. "Maeva bana olanları anlattı. Her şey yolunda mı..."

"Ben iyiyim."

Bana başını salladı ve dönüp gitti. Ve ben yine aynı şeyi yapıyorum.

Kolunu tutuyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Leon gerçekten yaralandı, Brenin. Korkuyorum."

Brenin'in gözleri yeniden ısınır. "Korkmaman aptallık olurdu. Ama Leon sert bir ihtiyardır. Bir keresinde bana, ölen büyükannesinin benden daha hızlı kılıç sallayabildiğini söylemişti, hatırlıyor musun?"

Göğsümden kahkaha patlar. "Bu tam ona göre bir şey. Teşekkürler."

Brenin düşük, sinirli bir ses çıkarır. Hester geniş bir gülümsemeyle koridorda bize doğru yürür. "Primus için bacaklarını açman gerekmiyor mu?"

"İç uyluklarım sürtünmeden kızardı. Mola vermem gerekiyordu."

Brenin alaycı bir şekilde güldü ve Hester'ın yüzünde öfke belirdi. Ama hemen ardından yine o kendini beğenmiş gülümseme yerini aldı.

Kemiklerime kurşun gibi bir soğukluk işler ve beni olduğum yere çiviler.

Hester yaklaşır. "Kuzenimi öldürdün. Onu Kumlarda kan kaybından ölmeye terk ettin."

Yine mi? Cildim ısınır ve karıncalanır. "Onu ben öldürmedim. Ama keşke *öldürseydim*. O benim en iyi arkadaşımı öldürdü."

"Şimdi sıra bende." Hester, anlamamı beklermişçesine bana bakar.

Bir grup acemi yanımızdan geçer, kahkahaları yüksek ve tizdir.

Derin bir nefes alarak, kendimi Hester'ın gözlerine bakmaya zorluyorum. "Eminim yakında arenada karşı karşıya geleceğiz."

Gülümsüyor, ama gözleri cansız. "Yanlış anladın. Kardeşim için mesele, onu o griffonla aşağıladığın için. Ama benim için mesele kan. Sen ve arkadaşın benden birini aldınız. Şimdi de benim sıram geldi, ben de sizden birini alacağım."

Birini almak... Maeva.

Hester'ın yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır.

Ben çoktan harekete geçmiş, koridorda koşmaya başlamıştım. Arkamda, Hester alaycı bir kahkaha attı. "Çok geç kaldın."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayır. Tanrılar, hayır.

Bir grup acemiye atlatarak, bir muhafızın üzerine çarpıyorum. Muhafız küfrederek beni itiyor. Duvardan sekip köşeyi dönerek koşuyorum. Ludus ile arena arasındaki koridor önümde açılıyor.

Sadece hayatta kal, Maeva. Lütfen, sadece hayatta kal.

Merdivenlere ulaşmadan kalabalığın uğultusu kulağıma ulaşır, sevinç çığlıkları kanımı dondurur. İmparatorun gözde tebaasının sevinci, birisinin acı çektiği anlamına gelir.

İlk basamakta ayağım takılır ve ellerimle kendimi tutarım. Kendimi yukarı iterek dizlerimi daha yükseğe kaldırırım, bileğim acı içinde çığlık atar.

Sevinç çığlıkları kulaklarımı sağır ediyor ve son birkaç basamağı koşarak çıkarken hıçkırıklarımı bastırıyorum. *Lütfen hayatta ol. Lütfen.*

Üç güvenlik görevlisi kapının önünde durarak yolumu kesiyor.

İlk güvenlik görevlisini bir anda geçiyorum. İkinci güvenlik görevlisi beni engellemek için kollarını açıyor, ben de önce sola, sonra sağa kaçıyorum.

Kalabalık arenadaki bir şeye şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve bir kadın sesinin acı içinde çığlık attığını duyuyorum.

Hayatta. Hayatta.

Elim kılıcımın kabzasına uzanır ve boğazımdan bir ses çıkar.

Tanımadığım bir ses.

Son infazcı kollarını kaldırır, mührü parlar. Eğilirim ve bir anda kapıdan geçerim.

Gözlerimi geniş kumlu alana kaydırırken zaman yavaşlar. Her tarafımdan çevrilmişim, üstümdeki koltuklar imparatorun gözdeleleriyle doludur. Kırmızı yüzlü, ağzı açık bir kalabalık olarak birbirlerine karışırlar, çığlıkları kulaklarımda boğuk bir uğultu oluşturur.

Solumda, Maeva sendeliyor, başından kan akıyor. Gözleri donuk, göz bebekleri büyümüş, kılıcına kaşlarını çatmış, sanki daha önce hiç görmemiş gibi bıçağı inceliyor.

Uyuşturulmuş. Onu uyuşturmuşlar.

Damarlarımda sıcaklık yayılıyor ve görüşüm beyazlaşıyor. Öfkemin gücü o kadar büyük ki, vücudumdaki her kasımı kilitliyor.

Zehir imparatorun kurallarına aykırıdır, ancak Maeva, Baldric ve Hester'ın sorumlu olduğunu kimse kanıtlayamadan önce ölecektir.

Tabii önce Baldric'i öldürmezsem.

Kaslarım gevşer ve arenaya daha fazla adım atarım.

Maeva'nın yüzü soluyor. *Buraya giremezsin*, diyor dudaklarıyla.

Kalabalığın çığlıkları alçak bir iniltiye dönüşür. Ve birdenbire, önümde duran artık Maeva değildir.

Kassia.

Kassia, bana titrek, özür diler gibi bir gülümseme atıyor, gözleri ölümünün farkındalığıyla dolu.

Kassia'nın gözleri boş, cansız hale geliyor.

Kassia gitmiştir, oysa gitmesi gereken bendim. "Vay, bu ilginç."

Kendimi geçmişten koparıyorum ve Baldric'in bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri zaferle parlıyor.

Arena sessizliğe bürünüyor.

Buradan, imparatorun imparatorluk locasında oturduğunu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Mor ipekler kırmızı ile değiştirilmiş, uzun bayraklar pulvinardan kanlı paçavralar gibi sarkıyor.

Vallius, bir elinde kadehi ile yastıklı koltuğunda uzanıyor. Sigilkeeper Darius Melus ile derin bir tartışma içinde. Solunda, imparatorun metresi kendi kadehini yudumlarken bize küçümseyen bir bakış atıyor.

Ter sırtımdan aşağı damlıyor, yüzüm terle kaplı. İmparator konuşmasını keserken gözlerimdeki acıyı gidermek için gözlerimi kırpiyorum.

Buradan onun ifadesini okuyamadım. Ama elini reddedercesine sallayarak, mühür bekçisine dönerek dövüşün devam etmesine izin verdi.

Ağzım salya doluyor, midemde korku kıvrılıyor. Maeva'ya doğru geri çekiliyorum, onun önüne ve biraz sağa konumlanıyorum. O eğiliyor ve kusuyor.

"Orada kal," diye mırıldandım. Umarım beni duyabilir.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşur, yavaşça boşlaşır. Yapmamız gereken onca şey. Yaşamamız gereken hayatlar.

Gitti.

"Öl!" diye bağırır Baldric.

Dönüyorum ve bir bıçak kafamın yanından ıslık çalarak geçiyor, yüzümü kesmekten birkaç santim uzaklıkta.

Dişlerini göstererek bana doğru koşar ve ben yere atlayarak onun darbesinden zar zor kaçırım. Elimi kuma sokarak kendimi yukarı iterim ve sendeleyerek ayağa kalkarım.

Baldric anında üzerime atılır ve bir sonraki hamlesini zar zor engellerim.

Metal, yüksek tiz bir sesle metale çarpıyor. Darbenin gücü ellerime yayılıyor, kemiklerimi sarsıyor ve eklemlerimi titriyor. İçgüdüsel olarak kılıcımın kabzasına daha sıkı tutunuyorum, ön kolumdaki kaslar geriliyor. Darbenin çoğunu bileğim alıyor ve hafifçe bükülüyor. Kolumda keskin bir acı hissediyorum.

Kulağımda kanım çınlıyor. Kaburgalarımın altında basınç oluşuyor.

Baldric daha hızlı. Daha güçlü. Daha iyi durumda.

Dişlerimi sıkıp yana doğru atılırım, bir sonraki darbesinden kaçırım.

Peki. Daha akıllıca savaşmam gerekecek.

Baldric s e y ircileri coşturur, birkaç kadın onun için çığlık atarken yüzünde geniş bir gülümseme belirir.

Ama yavaş yavaş Maeva'ya yaklaşıyor, amacını gizlemek için adımlarını küçük tutuyor.

Arenanın karşısına atlayarak, bir kez daha onun önüne geçiyorum. "Geri çekil," diyorum sertçe.

O, tekrar kusmadan önce bir şeyler mırıldanıyor. Umarım vücudu zehri atıyordur.

Baldric'in gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzünde iğrenç bir sırıtış olmasına rağmen sert ve soğuk.

"Hadi bitirelim şunu, boşluk doğumlu," diyor ve sonra üzerime atılıyor. Kes, kes, kes.

Kaç, savuştur, engelle. Kaslarım bana haykırıyor. Nefes almaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyor.

Baldric antrenman yaparken kendini tutuyordu. Ne kadar hızlı olduğunu bilmiyordum.

Sağ tarafıma keser ve ben sola kaçarım.

Tam da onun ters vuruşuna.

Yüzüm acıdan patlar, darbe beni yere düşürür. Ağzım bakır tadı ile dolar ve boğulurum, görüşümün kenarları kararır.

Kalk. Kalk yoksa öl.

Gözlerimi zorla açtım. Ne zaman kapanmışlardı? Başımın üstünde yıldızlar mücevherler gibi parıldıyor, çekici ve gizemli.

Bekle.

Yıldızlar yok. Arena üzerindeki kiremitli çatı kapatılmış. Yuvarlanıyorum.

Baldric'in kılıcı yanıma düşüyor ve midem bulanıyor. Kumu tırmalayarak ayağa kalkıyorum. Başım ağrıyor, arena etrafımda mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor.

Hareketle gözlerim yaşlarla doluyor ve Baldric'in kahkahası kulaklarımda yankılanıyor. "İşte bu. Benim için ağla."

Görüşüm netleşiyor. Baldric çoktan beni geçip Maeva'ya bakıyor. Dizlerimi zorla düzeltirim.

Maeva'ya saldırır ve ben atılır, onu durdururum.

Tanrılar, başım çok ağrıyor.

Baldric'in kılıcı geniş bir yay çizerek savrulur ve ben eğilip, kendi kılıcımı onun korumasız tarafına doğru savururum. O geriye doğru sendeler, zar zor dengesini korur.

Kalabalık gülüyor, yanakları kızarıyor, dudakları hırlayarak geri çekiliyor.

Onu dikkatsiz hale getirmek için bu öfkeye ihtiyacım var.

Ama Baldric hızlı vuruyor, her hareketi kusursuz.

Geriye doğru dans ediyorum. O da beni takip ediyor ve aynı hareketi bir kez daha yapıyor.

Bir. İki. Üç. İtme.

Güzel. Bu kalıpla çalışabilirim.

Ayaklarımın altındaki kum, bugün burada savaşan ve ölen herkesin ayakları altında çalkalanmış ve yumuşamış. Yüzüm sanki çeneme bir çivi çakılmış, beynimi delip geçmiş gibi hissediyorum.

Baldric'in bir sonraki saldırısını karşılarırken, kılıçlarımız çarpışırken onu inceliyorum. Eğri burnu neredeyse acı çekiyormuş gibi kırışıyor.

Duyularım daha da keskinleşir. O hareket onu incitmiştir.

Kaç, kes, savuştur. İlk kez arenada kendi kılıcımı kullanıyorum. Ve bu çok doğal geliyor, sanki kolumun bir uzantısı gibi.

Baldric'in kılıcıyla tekrar çarpıştım, çarpışmanın etkisi tüm vücudumda yankılandı. Kılıcım kırılırsa, elime sadece fırlatma bıçaklarım kalır.

İşte. O kılıcı indirdiğinde yüzünde hafif bir acı ifadesi belirdi. Yaralandı — omuzu ya da belki sırtının üst kısmı.

Kes, kes, kes.

Yana doğru sıçrayarak, kılıcımı sol elime alıp onun hamlesini engelliyorum.

Ve sağ yumruğumu kulağına indiriyorum.

Kalabalık haykırıyor. Ama Baldric sallanırken hâlâ nefesinin hırıltısını duyuyorum.

Gözleri şimdi biraz donuklaşmış. Onu incittim. Ve darbe dengesini bozdu.

Ama tanrılar, çok yorgunum. Çenem ağrıyor, başım zonkluyor. Bulanık görüşümün ne anlama geldiğini biliyorum. En azından hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyorum.

Bunu çabuk bitirmezsem, öleceğim. Ve eğer ölürsem...

Bekle. Ne...

Kalbim duruyor ve sonra göğsümden atmaya başlıyor.

Maeva, görüş alanımın kenarında hareket ediyor, vücudu bulanık. Bakışlarımı Baldric'in yüzüne sabitliyorum.

Bana hamle yapıyormuş gibi yapıp beni geriye sendelemek zorunda bırakıyor. Sonraki gülümsemesi acımasız. "Buraya gelmemeliydin, boşluk doğumlu. Bugün öleceksin."

Maeva hala arenanın dışından dolaşıyor, hareketleri yavaş ama kararlı. Onu aramızda sıkıştırmaya çalışıyor.

Ben sadece onun dikkatini dağıtmaya devam etmeliyim.

Kılıcımı elimde gevşekçe sallıyorum. Baldric'in bakışları düşüyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Ama beni izliyor, kocaman göğsü havayı içine çekerken genişliyor. O da yorgun.

Kılıcımı geniş bir yatay yay çizerek savuruyorum. Onun kılıcı benimkine çarpıyor, ama ben çoktan hareket etmiş, saldırıyı tersine çevirmişim. O küfrediyor, kaçıyor ve kendi kılıcıyla savuşturuyor. Darbe beni sendeletiyor ve o saldırmaya devam ediyor, her vuruş ve hamleden kaçmamı zorluyor.

Ama şimdi dikkati dağınık, gözlerinde zaferin ışığı parlıyor. Kalabalık nefesini tutuyor.

Panik kalbimi boğazıma kadar çıkarır. Baldric'i uyardılar. Anlayışla gözleri büyür. Dönmeye çalışır, ama çok geç.

Maeva kılıcını onun sırtına saplar. Ağzı açılır, ama ses çıkmaz. Gözleri kararır, boş bakar. Kalbini delmiştir. Anında ölüm.

Kendi kılıcımı sallayarak boynunu kesiyorum. Kan fışkırıyor ve Baldric'in başı kopuyor.

Kafası ve vücudu yere çarptığında ikiz bir gümürtü sesi duyulur.

Sessizlik.

Maeva'nın gözleri benimkilerle buluşur ve gülümsediğinde dişleri kırmızı lekelidir. Kan kusmuştur. Bu iyiye işaret değildir.

Ve sonra ilk çığlıklar duyulur. Sevinç çığlıkları.

Ağzım ekşi bir tatla doluyor. İyi bir gösteri yapmış olmalıyız.

Maeva ayakta sallanıyor, ben de kolunu omuzlarıma atıyorum. "Benim için geldin," diye mırıldanıyor.

"Evet. Sanırım geldim."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor, ama hala titriyor, gözleri cam gibi.

"Bir şifacıya ihtiyacın var."

"İyi bir dövüştü." İmparatorun sesi arenada yankılanır ve kalabalık sessizleşir.

Maeva yavaşça uzaklaşır ve başını eğirir. Ben de aynısını yaparım.

"Ancak," diye devam eder Vallius, bana bakarak, ve arena bir kez daha sessizliğe bürünür. "Sen bir kuralı çiğnedin. Çok önemli bir kuralı."

Ayak sesleri bana doğru koşar ve eller bileklerimi kavrar. Gerilirim, ama sert bir bot dizlerimin arkasına çarpar.

Yere düşerim. İmparatorun sadece birkaç sıra ötesinde, Maeva'nın babası yüzü bembeyaz bir şekilde bize bakar.

O, bunu durdurabilecek kadar güçlüydü. Kızının uyuşturulduğunu fark etmiş olmalıydı. Ama tek kelime etmedi. Ve şimdi de tek kelime etmiyor.

Gözlerimiz buluşur ve ona tiksintimi gösteririm. "Bunun sonuçları olmalı," der imparator.

Karnımda bir korku topu oluşur ve ağzım sulanır. İmparator gülümser ve Tiernon pulvinara girer. Miğferini takmıştır, ama benim için duyduğu korkuyu görmek için gözlerini görmeme gerek yoktur. Yanındaki sıkılmış yumruğunda, garip, hareketsiz duruşunda ve vücudunun öne eğik duruşunda bu korku açıkça görülmektedir.

Beni kurtarmak istiyor. Ama beni bundan kurtaracak hiçbir şey yok.

"Ne söyleyeceksin, acemi?" İmparatorun sesindeki zevki gizlemek mümkün değil. Ölümüne kararlı ve şimdi halkın ona sırt çevirmeden bunu gerçekleştirebilecek.

"Maeva uyuşturulmuştu, Dominus," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Biri gücünü kullanmış olmalı, çünkü sesim bana yankılanıyor.

Mırıldanmalar duyuluyor. "Bu hile," diye bağılıyor tribünlerin altından bir kadın, ve eğer onu öpebilseydim, öperdim.

"Sessizlik," diye tıslar Vallius, sesi arenada yankılanır.

Artık çok geç. Beni öldüremez. Yalan söylediğimi kanıtlamadan olmaz. Yanımda, Maeva'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, artık donuk değil, ama dizleri üzerinde sallanıyor.

"Bir şifacı ilk acemiye muayene edecek," diye ilan eder imparator. Bir muhafız arenayı geçerek Maeva'yı ayağa kaldırır ve onu uzaklaştırır. "Yalan söylüyorsan, öleceksin."

Yalan söylemiyorum. Ama imparatorun şifacılara yalan söylediğimi söyletmesini de hiç şaşırtıcı bulmam. Tiernon bana hafifçe başını sallar. İmparatorluklarından birinin şifacıları ziyaret etmesini sağlayacaktır.

Arkasından bir gölge geçiyor, pulvinar'ın içinden kıvrılarak. Rorrik.

"Arenaya girmek hala yasak," diyor imparator.

Biri yuhalar, ses hemen kesilir. Birkaç saniye sonra, bir çığlık sessizliği bozar. Gözlerimi kapatırım.

"Kurallara uymayı reddeden bir acemiye ne yapmalıyım?"

Gözlerimi zorla açarım ve imparatorun bakışlarıyla karşılaşırım. Rorrik yaklaşır ve babasının kulağına fısıldar.

"Evet." İmparator gülümser. "Sanırım öyle yapacağım."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bu yerde üstesinden geldiğim onca şeyden sonra.

Tüm kavgalar.

Tüm kıl payı

kurtulmalar. İşte

böyle öleceğim.

Rorrik arenaya girer ve bana doğru yaklaşır. Kanım kulaklarımda çınlar, şişmiş yüzüm zonklar ve boynumun arkasında soğuk terler basarken dizlerimi zorla düzeltirim.

Başını eğiyor, bu hareket tamamen vampirlere özgü. Korku, bu kumda karşılaştığım tüm darbelerden daha güçlü bir şekilde içime işliyor.

Bakışları boynuma düşer ve tamamen hareketsiz kalır, yüzü bembeyaz olur. "Sana kim işkence ediyor, küçük acemi?" diye tıslar, gücünü kullanarak sesini kafamın dışında dans ettirir.

Leon'un odasında Bran bana bakarken serin mermer üzerinde kıvranışımı hatırlamak biraz zamanımı alıyor. Sanki günler önceymiş gibi geliyor. Ama tabii ki Rorrik Bran'ın izini görebiliyor.

Silahlarımı hızlıca sayıyorum. Üç adet fırlatma bıçağı. Her bir çizmede bir tane ve kalçamda bir tane. Kılıcım hala elimde. Kalkan yok. Zırh yok.

Ama fırlatma bıçakları gümüş. Rorrik beni öldürmeden önce onu öldüremeyebilirim, ama ona acı çektirebilirim.

"Cevap yok mu?" Hâlâ benimle alay ediyor, ama dikkatimi kaybetmeme izin vermeyeceğim.

Rorrik derin bir nefes aldı, ama gözleri öfkeyle kararmış, boynuma bakıyordu. "Sanırım dikkatini başka bir şekilde çekmem gerekecek."

Bir anda, birdenbire önümde belirir. Ben yana doğru atlarım, o da kolumu yakalar ve beni kendine doğru çeker. Kılıcımı salladığımda, o *güler*.

Korku öfkeyle savaşıır. Tekrar tekrar kılıcımı sallarım. Rorrik beni bırakır ve saldırımı kolayca atlatır.

Gözlerim ve beynim onun hareketlerine yetişemiyor. Onlar sadece bulanık bir görüntüden ibaret. Ama ben sadece...

Neredeyse sıradan bir hareketle saldırıyor.

Elim uyuşuyor, kılıcım birkaç metre uzağa düşüyor ve kalabalık nefes nefese, yuhalayan, gülen bir kitleye dönüşüyor. Rorrik benim alanıma girdiğinde, ben hazırım.

Hançerim doğrudan karnına saplanır.

Şaşkınlıkla nefesini içeri çeker ve ben tek bir anlık, mutluluk verici bir tatmin duygusu yaşarım.

O, elimden hançeri kapıp kılıcımın peşinden fırlatana kadar. Eğilip, yuvarlanıp, koşuyorum.

Nefesinin sıcaklığı enseme hissedilir ve tunikimi yakalayıp beni kendine doğru çeker. Başımı geriye doğru savururum ama o çok uzundur ve kafatasım onun sert göğsüne çarpar.

Onun dikkatini dağıtırım.

Elimi aşağı kaydırıp, bileğimin dışını onun kalçasındaki süslü kılıca dayadım. Kılıç beni kesti, acı keskin ve ani oldu.

Rorrik'in tutuşu gevşer ve ani kan kokusuyla nefesini çeker. Kokuyu araştırmak için vücudumu yana çevirdiğinde, ayağını takıp düşürürüm.

Bıçak, bıçak, bıçak.

Rorrik bir anda ayağa kalkar, ama ben sol botumun kılıfından başka bir gümüş bıçak çekerim.

"Akıllı kız." Gözlerinde çılgın bir ışık belirir. *Eğleniyor*.

Neden eğlenmesin ki? Beni öldürmek için gücüne bile dokunmasına gerek yok.

"Sana bir şey söyleyeyim, akıllıca savaşıyorsun. Her zaman üç adım önde mi düşünürdün? Yoksa burada, bu kadar güçsüz olduğun yerde mi öğrenmek zorunda kaldın?"

Sözleri gayri resmi ama gerçekten meraklı görünüyor.

"Bilmek mi istiyorsun? Git buradan, başka bir zaman konuşuruz."

O tıslar. "Hâlâ nefes almanın sebebi benim. Ayaklarıma öpücükler yağdırman gerek."

Gözlerimi kırıyorum ve Rorrik elimden bıçağımı alıyor, sonra rahatça uzanıp beni itiyor.

Havada uçup yere çarparım. İlk kez, Tiernon'un beni eğitirken ne kadar kendini tuttuğunu anlıyorum. Vampirler tarif edilemez derecede güçlü ve hızlıdır ve Rorrik çoğundan daha hızlıdır.

Homurdanarak dizlerimin üzerine çöküyorum, ama Rorrik peşimden geliyor ve beni sırt üstü yere yatırıyor. Onun rahatlamasını beklemiyorum. Kolumu sallayıp yumruğumu burnuna indiriyorum.

O içgüdüsel olarak bir elini yüzüne götürür ve ben onu sallayarak kurtulmaya çalışırım.

Ama çok geç.

Ellerinden biri bileklerimi kavrar ve kollarımı aramızda tutar. Kalabalık alkışlar, ama ben Rorrik'i izlerim.

Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum bile.

Yavaşça, başparmağını boğazım boyunca gezdiriyor. Hareketi hafif ve telaşsız. Sanki bir şey arıyormuş gibi cildimi dikkatle inceliyor.

Boynumu geriye doğru eğiyorum ve gözlerim parlak mavi gözlerle buluşuyor.

Tiernon pulvinarda duruyor. Kaskını çıkararak bana bir şey söylüyor.

Güçlü parmakları yüzüme batıyor. "Görmezden gelinmekten hoşlanmam." Rorrik'in gözleri çılgın, zafer dolu bir ışıkla parlıyor.

Çenemi kıracak. Ben irkilirim ve parmakları hemen gevşer. Biri seslenir ve Rorrik yavaşça başını kaldırır. Kalabalık sessizleşir.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ne yapıyorsun? Bu ne?"

"Bu *mu*?" Boynumun uzunluğunu parmaklarıyla okşayarak, zihin yoluyla iletişim kurmaya devam eder. "*Bu bir ders. Sana, Tiernon'a ve buradaki herkese.*"

"*Kimin dersi? Senin mi?*"

"Babamdan. Ama ben hiçbir zaman bir şeyi kanıtlamak için fırsatı kaçıran biri olmadım."

"Peki o kanıt ne?"

"Bu benimle kardeşim arasında. Sen sadece fikrimi anlatmak için kullandığım bir araçsın."

"Beni öldürürsen, Tiernon seni öldürür."

Rorrik'in gözlerinde bir anlık bir şey parlar, hemen ardından şaşkınlık belirir. *"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Eminim Tiernon da bir kısmı buna inanıyordur."*

"Öldür onu," diye bağırır biri ve ben donakalıyorum.

"Ne dersin, küçük acemi? Onlara istediklerini vermeli miyim?" diye sorar Rorrik yüksek sesle.

"Merhamet!" diye bağırır başka biri ve Rorrik bir homurtu çıkarır.

"Bu arenaya girerken çok öfkeli görünüyordun. Neyi başarmayı umuyordun?"

"Sana söyledim, Hester Maeva'ya ilaç verdi."

"Yalan söylüyorsan, babam seni öldürmemi isteyecek."

Zorlar. "Sanki bundan zevk almayacaksın da." Kalbim hızla atıyor ve Rorrik bakışlarını bir kez daha boynuma indiriyor.

Onun dikkati dağılınca kolumu kurtarıyorum ve yine yüzüne nişan alırım.

O gülüyor, bileğimi yakalayıp ağzına götürüyor. Dolgun dudakları beyaz dişlerinden geri çekiliyor ve korkunç derecede keskin dişleri ortaya çıkıyor.

"Yalan söylemiyorum," diye patlarım. "Hester Maeva'ya ilaç verdi. Bu kurallara aykırı."

Rorrik'in gözleri o kadar soğuklaşır ki titrerim.

"Öyle olabilir, ama yine de sana bir ders vermem gerek."

"Vermezsin."

Gözleri pulvinara kayıyor, sonra benimkilerle buluşuyor. "Oh, zorundayım." Seçeneği olmadığını ima ediyor.

Görüşüm bulanıklaşır, korku her şeyi kaplar. Rorrik'in nefesi bileğimi okşar. *"Rahatla, hayatım, hatta hoşuna bile gidebilir."*

Av. Beni av haline getiriyor. Sırt üstü yatmış, kapana kısılmış ve onun merhametine kalmış durumdayım, bunu herkese yayacak binlerce insanın önünde. Dinleyen herkese zayıflığımı ilan edeceklerin önünde.

"Yapma."

"Hmm. Biraz daha yalvar."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum ve Rorrik daha da yaklaşıyor. *"Yalvar."*

Dilenmeyeceğim.

"Zaten hiçbir şeyi değiştirmez." Yüzümü inceliyor. *"Bunu sana zevkli hale getirebilirim, ama içimden bir ses bunun sana daha da fazla nefret ettireceğini söylüyor. Yazık."*

Dişleri bileğime batıyor ve ben bu hakarete karşı uluyorum. Kalabalık kükrüyor.

Çırpınıyorum, çabalıyorum, çaresiz bir hayvan gibi kıvranıyorum. Rorrik sadece bileğimi daha sıkı tutuyor, gözlerimin arkası yanana kadar.

Ağlamaya cesaret etme, diye emrediyorum kendime.

O, memnun ve gergin bir sesle yutar. Bir an için neredeyse insan gibi görünür ve nefesim boğazımda takılır.

Sonra homurdanır. Gözlerimi açarım, ne zaman kapattığımı bilmiyorum. Gümüş bir bıçak Rorrik'in omzuna saplanmıştı.

Tiernon.

Pulvinarın kenarında duruyor, gözleri hiç görmediğim kadar sert, göğsü öfkeli nefesleriyle inip kalkıyor. İmparator, oğullarını birbirine düşürürken karanlık bir memnuniyetle izliyor.

Yine de Tiernon pulvinardan ayrılmıyor. Tek bir adım bile atmıyor.

Rorrik başını kaldırıyor ve kanım bileğimden aşağı akıyor. Tiernon ile sözsüz konuşması, ihtiyacım olan dikkat dağınıklığı ve diğer elimi kurtarıp bıçağa uzanıyorum.

Rorrik, bıçağı omzundan çekip çıkardığımda tıslayarak nefes verir, ama bıçağı kalbine saplayamadan ortadan kaybolur.

Birbirimize bakarız ve aniden kalabalığın varlığını tekrar fark ederim. Seyirciler sessizliğe bürünür ve Rorrik damlayan bileğime başını sallar.

"Vampir onu iyileştiren kadar kanayacak," diyor sohbet eder gibi.

"Umurumda değil."

Bana başını sallar. "Her zaman bu kadar inatçısın." Kendini tutamıyormuş gibi bir adım öne çıkar. *"Bana bu lütfu bahşet."*

Ben burnumu çekerek Tiernon'a doğru bakıyorum.

Rorrik garip bir ses çıkarır. "*Eğer ona izin verirsen, bedelini ödeteceğim.*"

Aklımın bir köşesinde bir şey akıyor.

Vampirlerin de zayıflıkları vardır. Avları olarak gördükleri kişiler üzerinde sahiplenici ve bölgesel davranırlar. Ve bu zayıflık manipüle edilebilir.

Ona dik dik bakıyorum. "Yalvar."

Rorrik başını geriye atar ve güldüğünde, bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kalırım. İmparatorun bakışları benimkilerle çarpışır.

Kendinden emin görünüyor. Halkının yıllarca konuşacağı türden bir gösteri elde etti. Ve oğulları arasında bir başka ayrılık yarattı.

"Ciddi ol," diyor Rorrik.

İmparator'a eğilirim, o da sıkılmış gibi başını sallar ve arkasını döner. Arena çıkışına doğru yürümeye başladığımda, Rorrik birkaç metre önümde belirir.

Yavaşça dizlerinin üzerine öküyor.

Kalabalık sessizleşiyor.

"İzin verin," diye mırıldanır ve elini uzatır.

Aklım milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor, ama hiçbirini kavrayamıyorum. Ona boş boş bakıyorum. Kan, altımızdaki kuma damlıyor ve Rorrik'in çenesindeki bir kas seğiriyor.

Kalabalıktan biri, duyamadığım bir şey bağırıyor. Ama bu beni hayata döndürüyor. Seyirciler bunu izliyor. İmparatorun oğlu benim için diz çökmüş.

Kimse Rorrik'in korkmuş olduğuna inanmaz. Hiç kimse, isterse beni parçalayıp yiyebileceğinden şüphe duymaz.

Ama bunun anlamı... İnsanların *bu* görüntüyü zihinlerine kazıyarak ayrılmalarını tercih ederim. Sırt üstü yatmış, yalvarmaya birkaç saniye kalmış halimi değil.

Bu düşünce yeni bir öfke uyandırıyor, ama yine de dürtülerime karşı kendimi tutuyorum.

Düşün, Arvelle.

Yavaşça, adımlarımı hafifçe sallayarak Rorrik'e doğru yürüyorum. Gözleri kan dökme arzusuyla parlıyor.

Onun ulaşabileceği mesafeye geldiğim anda, bıçağımı gümüş bıçak onun boğazına değene kadar indiriyorum. Bıçağın sağladığı güvenlik bir yanılsamadır. Onu kanatabilirim, ama o bıçağı itip beni öldürmeden önce boynumu kıracaktır.

Gözleri benimkilerle buluşur. *"Oyunun nasıl oynandığını öğreniyorsun, acemi."*

"Bitir şunu."

Elimi uzatmam için işaret etti. Yavaşça elimi uzattım ve almasına izin verdim. Ama bıçağımın sapını sıktım.

Dokunuşu naziktir, sanki ona değerli bir şey vermişim gibi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda erimiş mavi gibidir ve o iki yarayı sıcak diliyle yalarken ben nefesimi tutarım.

Neredeyse anında kapanıyorlar, cildim kabuk bağlıyor. Bileğimi kurtarmaya çalışıyorum, ama Rorrik tutuşunu sıkılaştırıyor, dilini daha aşağıya kaydırıyor, elimden hala damlayan kanı yalıyor.

Uyluklarım kasılır, karnımın alt kısmında kesin bir yanma hissi duyuyorum. Rorrik'in gözleri daha da kararır, ince mavi bir halka ile çevrili siyah havuzlar haline gelir.

Korkuyu koklayabiliyorsa, koklayabilir...

"Yeter," diye tıslarım.

Bana bakar ve dizlerinin üzerinde duruşunu görmezden gelemem.

...

"Bu anda kendini güçlü hissediyor musun, sevgilim?"

Cevap vermiyorum. Öyle hissettiğimi biliyor. Bunun bir komedi olmasına rağmen. Rorrik dizlerinin üzerinde olabilir, ama tüm güç onun elinde. Bileğimi çektiştiriyorum. Uzun bir süre sonra, elimi çekmeme izin veriyor.

Dönüyorum, bu işten kurtulmaya fazlasıyla hazırım. Ama tüyler ürpertici çılgınlıklar bana doğru yankılanıyor.

Ben bitirmiş olabilirim, ama imparator açıkça bitirmemiş.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hester'ın ölümü uzun, yavaş ve acı verici.

İmparator aslanlarını kullanıyor.

Gözlerimi başka yere çevirmeye çalıştığımda, güçlü, görünmez bir güç başımı tutar ve yerinde tutar.

Geri alabilseydim, alırdım. Hayatta kalıp Maeva'yı kurtarmanın bir yolu olsaydı, Hester'ı asla ihbar etmezdim.

Eğer bu bir zayıflık belirtisiyse, öyle olsun.

Kassia, Hester'ın kuzenini öldürdü... tam da ben onun kafasını kesmeden önce. Hester, Maeva'yı öldürmeye çalıştı.

Ben Baldric'i öldürdüm.

Ve şimdi Hester gözlerimin önünde ölüyor, çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor. Ona yaklaşıp bunu sona erdirebilmek için her şeyi verirdim.

Bu kadar çok ölüm. Hiçbir şey için.

Her şey bittiğinde, Hester bir et yığınının biraz daha fazlası haline geldiğinde, Rorrik üzerimdeki görünmez kontrolünü bırakır. Dönerim ve arenanın kenarına doğru ilerlerim. Ama Tiernon ortalarda yoktur.

Rorrik beni takip ediyor, adımları telaşsız, ama birdenbire ensemde beliriyor.

Arenanın kapısında bekleyen şifacıları görmezden gelerek ona doğru dönüp, "Neden beni izlettin?" diye soruyorum.

Koyu renkli kaşlarından birini kaldırır. "Biri sana bir hediye verdiğinde, onu takdir etmek nezakettir."

"Sence bu bir *hediye* miydi?"

Rorrik'in gözleri soğuk ve vahşi. "O neredeyse seni ve arkadaşını öldürüyordu. Biraz minnettarlık göster."

Boş bir kahkaha attım. "Bana iyilik yapmış gibi davranma. Sen öldürmeyi *seviyorsun*. O küçük sahne muhtemelen son günlerdeki en eğlenceli anındı. Ve beni kumda oradan oraya fırlatmaktan zevk aldığını biliyorum."

Vampirden bir tehdit yayılıyor. Rorrik arenada benimle oynuyordu, ama şimdi tek gördüğüm onun anında ölümcül şiddet uygulayabileceği potansiyeli. Arkamda, kapı birdenbire hem muhafızlardan hem de şifacılaran boşaldı. Ortadan kayboldukları için onları suçlayamam.

Rorrik'in gözlerinde yırtıcı bir parıltı beliriyor. "Bu yüzden mi bana yalvarttın?"

"Sana yalvarttım çünkü sen imparatorun oğlusun. Ve seni dizlerinin üzerinde görmek, bu imparatorlukta bir kişiye umut ışığı verebilir."

Bu tamamen doğru değil. Ama bu düşünce hoşuma gidiyor.

Bana anlamlı bir bakış atıyor. Zihnime bu kadar kolay girebilmesini *nefret ediyorum*. Düşüncelerimi ben düşünmeden önce biliyor gibi görünüyor.

Kafamı sallayarak kapıya doğru ilerliyorum, ama elini uzatıp elimi yakalıyor, uzun parmakları bileğimin hassas derisini okşuyor. Titrememi zar zor bastırıyorum. "Ne istiyorsun, Rorrik?"

Soğuk bakışları omzumun üzerinden bir şeye takılır. "Gümüş bıçak gereksizdi, kardeşim."

Rahatlama hissi kalbimi çarptırır ve Rorrik dudaklarını bükerek elimi bırakır. Tiernon'a doğru geri çekilirim.

Rorrik'ten neden insanlık beklediğimi bilmiyorum. Bu, onu ilk gördüğümde birini acımasızca öldüren adamın ta kendisi.

Tiernon beni göğsüne çekiyor ve ben ona yaslanarak, beni saran güçlü kollarının hissini tadını çıkarıyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda, Rorrik gitmiş.

"Güzel atıştı." Pulvinardan Rorrik'i vurması için inanılmaz bir hassasiyet gerekiyordu.

"Yaralandın mı?" Tiernon titriyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

Tüm vücudum ağrıyor ve her kalp atışında başım zonkluyor. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Baldric, Rorrik beni fırlatmadan önce bana zarar verdi."

"Şifacılar mı, yoksa benim kanım mı?" İç çekiyorum. "Senin kanın."

Gözlerinde şaşkınlık belirir ve ben gülümsemeye çalışırım. "Beyin sarsıntısı geçirdim. Şifacılar çok uzun sürecek. Maeva'yı görmek istiyorum."

Dişleriyle bileğinin derisini yırtıp bana uzatıyor. Başımı eğip sunduğu şeyi alıyorum ve kanı vücuduma sıcaklık yayıyor, soğuk bir gecede sıcak bir battaniye kadar rahatlatıcı.

Acının yokluğu neredeyse şok edici. Görüşüm artık bulanık değil ve birdenbire düzgün düşünebiliyorum. İçmeye devam etme isteğimi görmezden gelerek, kendimi zorlayarak kolunu itiyorum.

"Teşekkür ederim."

Tiernon başını sallayarak beni şifacılar doğru götürdü.

Yutkundum. "Kızgın mısın?"

O, mizahsız bir kahkaha attı. "Öfkeden öteyim. Oraya atlamadan önce hiç düşündün mü?"

"Evet."

"Yine de yaptın mı?"

Cevap vermiyorum, asla pişman olmayacağım bir şey için kendimi savunmayı reddediyorum. Taze öfke, işe yaramaz bir hayal kırıklığıyla birleşiyor ve ellerim titreyene kadar vücudumun her santimini kaplıyor.

Tiernon iç çeker. "Kardeşim bunu istiyor. Onun senin kanını almasının bana ne yapacağını biliyordu."

"Rorrik bana seni incitmek için kullandığı bir araç dedi."

"Sen bir araç değilsin. Kardeşim hakkında bilmen gereken bir şey, insanların sinirine dokunmaktan hoşlandığıdır. Ve seni herkesten daha çok kışkırtmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Onun ilgisini çektin ve onun ilgisi genellikle ölümcüldür." Dönerek, şifacıların odasının kapısını açar.

Hava kurumuş otlar, kan ve tütsü kokusuyla doludur. Burası daha serindir ve Axia'nın bakışları benimkilerle buluştuğunda karnımda boş bir ağrı hissediyorum.

"Arkadaşın için buradasın."

Aniden konuşmadan başımı sallıyorum. Tiernon elimi tutuyor.

"Yaptıklarını duydum." Axia gülümser. "Herkes bunu konuşuyor.

Çok cesurdun." "Onu görebilir miyim?"

"Bilinci kapalı," diye mırıldanır Axia ve bizi koridora doğru takip etmemizi işaret eder.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Uyanacak mı?"

Axia başını sallar ve rahatlamış bir hıçkırıkla nefesim ciğerlerimden dışarı fırlar. Tiernon kolunu omuzlarıma dolayarak beni tanıdık bir rahatlığa tekrar sokar.

"Başka bir şifacı şu anda onunla ilgileniyor. Roisin vücudundaki ilacı temizledi, ama ilaç çok fazla hasara yol açtı. Kafasına aldığı kötü darbeye birlikte, kesik ve çürüklerinin çoğunu iyileştirdik."

Axia bir kapı açar. Maeva yataktaki çarşafı kadar solgun görünmektedir ve şifacılarından biri Axia'ya başını sallar, sonra Maeva'nın alnına kalın bir macun sürerken ilahisine geri döner.

"Bu Roisin," diye fısıldar Axia. "En iyi şifacılarımızdan biri. Maeva emin ellerde."

"Ona benim kanımı verebilirsin," diyor Tiernon.

Axia gülümser. "Çok minnettar olurum, Primus."

Tiernon elimi sıkar ve Roisin yatağın yanındaki sandalyeyi işaret eder. "Bir süre onunla oturabilirsin. Senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Benim gibi bir arkadaş.

Kulaklarımda çınlayan ses, Axia'nın söylediği diğer her şeyi bastırıyor ve bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra, Tiernon'un kanını almak için onunla birlikte uzaklaşıyor.

Roisin onların peşinden gider ve ben otururum. Maeva küçük ve kırılgan görünüyor. Onu ilk gördüğümde, yürüyen bir kurban olduğunu düşünmüştüm. Ama o, sarsılmaz bir içsel güce sahip.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Uzun bir süre sessizce oturup, son bir saatin her saniyesini zihnimde yeniden yaşıyorum.

Baldric ve Hester, Maeva'nın peşine düştüler çünkü, tüm çabalarımın rağmen, Maeva benim için bir arkadaşına yakın bir şey olmayı başarmıştı. Ve ben o dostluğu onun yüzüne çarptım. Kendimi güvende tuttuğumu söyledim, ama aslında kendimi, değer verdiğim başka birini kaybetme düşüncesinden koruyordum.

Tiernon odaya geri girer ve boynuma burnunu sürtmek için eğilir. Ona karşı iç çekerim ve o da dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Yorgunsun," diye fısıldar dudaklarıma.

"İmparatorun odasında buluşuruz. Önce burada biraz vakit geçirmek istiyorum. Leon'un nasıl olduğunu da görmek istiyorum."

Burnumun ucuna bir öpücük kondurur. "Peki."

SAATLER SONRA, kalp atışlarım hızlanarak uyanırım ve loş ışığa bakarım. Oda soğuktur ve gölgeler hareket eder, kalbim ağzıma gelir.

Rorrik gölgelerin arasından çıkıp düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

Beni öldürmek isteseydi, bunu arenada yapabilirdi. Ya da birkaç saniye önce, ben uyurken.

"Saat kaç?" diye soruyorum, sesim kısık.

"Geç kaldın. Tüm iyi küçük acemiler çoktan yatmış durumda."

Gözlerimi devirip Maeva'yı kontrol ediyorum. Çenesinin etrafındaki şişlik biraz inmiş, morluklar ise hastalıklı bir yeşil renge dönmüş.

Rorrik'e döndüğümde, hala garip bir yoğunlukla beni izliyor.

"Ne var?"

"Öldürmeyi sevmiyorsun."

"Hayır."

"O insanlar ölmeyi hak etseler bile."

Bu yüzden mi buradayız? Hester'ın acımasız ölümünü izlemek istemememi hala anlayamıyor mu?

İç çekiyorum. Rorrik gibi birine kendi ahlak anlayışımı nasıl açıklayabilirim?

"Son anlarında düşündüğüm, öldürdüğüm insanlar değil. Onların aileleri. Arkadaşları. Onları seven insanlar. Onlarsız her gün uyanacak insanlar. Bu hissi bilirim. Bu hissin insanı nasıl parçaladığını ve her nefesini pişmanlık duyduğunu bilirim. Ve başkalarının bu şekilde hissetmesini istemem." Boğazım düğümleniyor. "Öldürmem gerekirse, öldürürüm. Ama başka birinin hayatında o boşluğu bırakacağımı bilmek... Bu, yapmak istediğim bir şey değil. Olmak istediğim biri değil."

O kaşlarını çatıyor ve ben başka bir açıdan deniyorum. "Umursadığın kimse yok mu? Ölmesini istemeyeceğin biri?"

Rorrik'in çenesindeki bir kas seğirir.

Göğsümdeki kaslar gerilir. Belki de gerçekten kimseyi sevmiyor.

Gözleri vahşileşti ve gücünün bir kısmı ortaya çıktı. Aramızdaki hava o kadar soğudu ki, nefesim buğulanmaya başladı. "Bana acımaya *cüret* etme," diye tısladı.

"Acımıyorum. Hayatını bu şekilde yaşamayı sen seçtin."

Soğuk bir öfkeyle yüzü gerilir ve alçak, gülünç olmayan bir kahkaha atar. Vücut dilindeki tehdide rağmen korkmuyorum.

Belki de onun temsil ettiği tehdide karşı duyarsızlaşıyorum.

Yine de... bugün beni öldürebilirdi. Bunun yerine, bana zarar vermemek için son derece dikkatli davrandı.

Yavaşça, ifadesi netleşiyor, bir kez daha boş ve ilgisiz hale geliyor. "Arkadaşını savunmakta haklıydın. Aynı dürtü, içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verdiğinde seni ölümcül hale getirir. Düşünmeden vücudunun tepki vermesine izin verdiğinde."

"Bu bir iltifat mıydı?"

Beni görmezden geliyor ve ben gülümsemeden edemiyorum. Bakışları ağzıma düşüyor ve hemen başka yere kayıyor.

Onun profilini inceliyorum. Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama madem burada... "Bir şey sorabilir miyim?"

Keskin bir baş sallama. Dikkatini Maeva'ya vermeye devam ediyor ve ben koltuğuma yaslanıp rahatlıyorum.

"Tiberius Cotta..."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde istifa belirtileri belirir. "Evet?"

"Ben sadece... Onu anlamıyorum. O benim sponsorumdu, çünkü benim birine ihtiyacım olduğunu fark etmişti. Bana verdiği parma, Maximus'la dövüştüğümde hayatımı kurtardı. Tiberius, sigil işaretli ve sıradan insanlar için savaşıyordu, hayatı daha iyi hale getirmeye çalışıyordu..." Yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum, boğucu nefes alıp verişleri kafamın içinde yankılanıyor.

Sıcak parmaklar çenemi kavrar.

Gözlerimi açtım. Rorrik bana bakıyordu, yüzünde sert bir ifade vardı. "İnsanların tek bir şey olduğuna gerçekten inanıyor musun? Tamamen iyi ya da tamamen kötü? Senin için gerçekten bu kadar basit mi?"

Keskin bir nefes alıyorum. Rorrik yaklaşıyor, gözleri dikkatli, sanki cevabım onun için çok önemliymiş gibi.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ben... öyle değil."

Elini çenemde sıkıca tutuyor ve o an, sanki kırılacakmış gibi hissedene kadar uzayıp gidiyor.

Beni bırakıp bir adım geri çekildi. "Bu gece gidiyorum. Yapmam gereken bir şey var." Yüzündeki ifade yine tarafsızdı. "Ben yokken bir daha körü körüne arenaya koşma."

Ona dudaklarımı kıvırıyorum ve gözlerinde eğlenceye benzeyen bir şey parlıyor. Gölgelerin içine adım atıyor ve ortadan kayboluyor. Bunun onun güçlerinden biri mi, yoksa çok hızlı hareketlerinden biri mi olduğunu bilmiyorum, ama kaslarım geriliyor.

Gözlerimi kapatıyorum — yatmaya gitmeden önce birkaç dakika dinlenmeyi planlıyorum. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, duvardaki saat saatlerdir uyuduğumu gösteriyor ve vücudum sandalyede garip bir pozisyonda kaldığım için sertleşmiş ve ağrıyor. Gözlerimi ovuşturarak Leon'u kontrol ediyorum ve sonra Axia'yı köşeye sıkıştırıp hem onun hem de Maeva'nın ayrıntılı prognozunu soruyorum.

Maeva yakında uyanmalı.

Leon uyanırsa beklentileri aşacaktır. Hasar ölçülemez boyuttaydı.

Axia'ya Maeva'nın babasının ziyarete gelip gelmeyeceğini sorduğumda, Axia'nın gözlerindeki keder bana yumruğumu duvara vurmak istememe neden oluyor.

"Arvelle," diye fısıldayan bir ses duyuyorum ve hızla dönüyorum. Tiernon elini elime koyuyor. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum, ama kalbimin çarpmasına neden olan bir şey var.

"Görmem gereken bir şey var."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ne oldu?" Tiernon beni imparatorun odasına geri götürürken ona soruyorum.

Bu üçüncü kez sorduğum soruydu ve o bana eğlenceli bir bakış attı.

Omuzlarımdaki gerginliği biraz gideriyorum. O sakın. Rahat. Ben de rahat olmaya çalışabilirim.

"Sürprizlere ne kadar kötü tepki verdiğini unutmuşum," diyor. Ve bir kez olsun, anılarım canımı yakmıyor. Ona gülümsüyorum ve o beni ortak salona götürüyor.

Neris kanepelerden birinde oturmuş Dolen ile sessizce konuşuyor. Bize başlarını sallıyorlar. Tiernon da başını sallıyor ama yürümeye devam ediyor.

O odasının kapısını açtığında, ben gözyaşlarına boğuldum.

"Velle!" Ev, Tiernon'a dehşet dolu bir bakış attı, Tiernon ise omuz silkti. Kardeşlerimin beni ağlarken gördükleri sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Bran ilk ortaya çıktığında bile, kendimi kaybetmedim.

Gerith kardeşini kenara itip bana sarılır. "Biz de seni özledik."

Ellerim titriyor, saçlarını başından çekip amblemini inceliyorum. Bana gururlu bir gülümseme atıyor.

Diğer kolumu Evren'e uzatıp onu kendime doğru çekerim. "Büyümüşsün." Burnumu çekerim. "İkiniz de uzamışsınız."

Tiernon bizi sevgiyle izliyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Nasıl?" diye soruyorum ona.

"Elva dikkati dağılmıştı. Şanslıydım."

Dikkatimi tekrar kardeşlerime çeviriyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misiniz?"

Kafalarını sallıyorlar, ama gözlerinde bir şey var. Bu deneyim onları değiştirdi. Sertleştirdi.

"Dikkatli olmalıyız," diyor Tiernon. "Kimse onların burada olduğunu bilmemeli."

"Kimse görmeden onları buraya nasıl getirdin?" diye soruyorum.

Tiernon göz kırpmıyor. "Benim yöntemlerim var."

Yüzünü inceliyorum. İlk geldiğimde tanıştığım sert, kaba Primus'tan neredeyse tanınmaz hale gelmiş. Şimdi daha çok eski Tiernon'a benziyor. Thorn'da gülmeyi ve oynamayı öğrenen Tiernon'a. Sevgilim olmadan önce arkadaşım olan Tiernon'a.

Saatlerce konuşuyoruz. Gerith bana rüzgarı nasıl kullanabildiğini gösteriyor, mührü altın rengi parlıyor, Evren ise yokluğunda öğrendiği her şeyi bize anlatıyor. Anlaşılan Elva, Gerith'e ders verirken onu meşgul etmek için eline kitaplar tutuşturmuş.

"Uyandığın anda sana bildiğim her şeyi öğreteceğim, Ev," diyor Gerith.

Evren ona gülümser ve kalbim sıkışır.

Kardeşlerim Tiernon'a karşı temkinli davranıyor. Evren daha hoşgörölü, ama Gerith sadece Tiernon ona doğrudan bir soru sorduğunda onunla konuşuyor. Tiernon bunu fark ederse de, bunu kendine saklıyor.

Tiernon'un odasındaki kanepelerde uykuya dalıyoruz. Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama Tiernon üzerime eğilmiş durumda.

"Antrenmana gitsen iyi olur," diye fısıldar. "Nyrant'ı engelledim, ama aramızda bir güç mücadelesi olması kimseye yarar sağlamaz."

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. Evren koltukta uyuyor, bacakları dikkatsizce koltuğun kenarına uzanmış, başı doğal olmayan bir açıda. Uyandığında boynu tutulacak. Gerith kanepede kıvrılmış, yüzünde hafif bir gülümsemeyle uykusunda bir şeyler mırıldanıyor.

Gözlerim doluyor.

Tiernon elimi tutup beni ayağı kaldırıyor. Ben başımı göğsüne gömerken, o da kollarını bana doluyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. Sanki içim boşalıyor gibi hissediyorum, onlar yokken hissetmeyi reddettiğim tüm duygular bir anda üzerime çökmüş gibi.

Güvende. Onlar güvende.

"Şşş." Tiernon saçlarımı okşuyor ve uzun bir süre beni öylece kucaklıyor. Sonunda kendimi toparladığımda, beni kısa bir süre daha sıkıca kucaklıyor, sonra ben uzaklaşırken kucaklamasını gevşetiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bana hafif bir gülümseme atıyor, ama yüzünde tanımlayamadığım bir şey beliriyor. Neredeyse... keder gibi görünen bir şey.

RORRIK'in konsey yemeğinden sonra yaptığı küçük gösteri sayesinde, Nyrant'ın gücü artık beni titretmiyor.

Hatta, bana ve eğitim salonundaki diğer tüm acemilere yönelen bu güç, kontrolün kaybedildiğini gösteriyor.

"Beni dinliyor musun?" diye sorar Nyrant. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Evet."

"İki güçlü, kuvvetli acemiye öldürdün, ama yine de eğitime gelmene gerek olmadığını mı düşünüyorsun? Etaina olmasaydı bu odadaki en güçsüz kişi sen olacaktın, değil mi?"

Arkasında Etaina irkilir ve içimde öfke kaynamaya başlar. Demek mesele bu. Nyrant, evcil hayvanlarının ölmesinden hoşnut değil.

"Baldric ve Hester Maeve'yı öldürmeye çalıştılar," diyorum. "Kuralları çiğnediler." Nyrant gözlerini kısıyor. "Yine de *Maeve* hala şifacılar da. Üç acemi görevden uzaklaştırıldı ve biri de eğitim alması gerektiğini düşünüyor."

"Özür dilerim." Sesimi dikkatlice nötr tutuyorum, ama Nyrant'ın gözleri daha da kısıyor.

"Muhafızın seni şımartmak için burada değil," diye tısladı. "Sprint yerine başka bir şey deneyeceğiz."

Leon'un beni şımartması fikri, Nyrant'ın gözlerindeki sert bakış olmasaydı neredeyse eğlenceli olurdu.

Bana gülmeden gülümser ve kalbim hızla çarpmaya başlar. "Sıraya girin," diye emreder, gözlerini benden ayırmadan, ve arkasında, tüm acemiler sıkı bir sıraya girer.

Maeve'yı da sayarsak, geriye sadece yirmi kişi kalmışız.

"Belli ki kılıcını sallamak için daha fazla zaman harcamak istiyorsun, ben de isteğini yerine getireceğim," diyor Nyrant. "Acemi arkadaşlarına, imparator veya ailesine karşı

Bence her biriyle yüzleşmen adil olur."

Briona öne çıkar, gözleri benimkilerle buluşur. Onu iyi tanımıyorum ama onun sayesinde birçok gladyatör arkadaşının grubun üçüncü mücadelesinden sağ kurtulduğunu duydum.

Briona'nın yarı taçlı altın mührü, koyu siyah teninde parıldıyor ve bana doğru, arenada akıcı hareketlere dönüşecek türden bir zarafetle yürüyor.

Nyrant matı işaret eder. "Savaşın."

"Bekle," diye seslenir Kaeso. "Onların antrenman kılıçları yok." "Gerek yok," der Nyrant.

Briona bana başını salladı ve ben de ağzım kuruyken ona başımı salladım.

Nyrant zamanlamasını iyi seçmiş; imperius'lardan hiçbiri burada değil ve Leon hala hayatı için savaşıyor. Nyrant'ın zihninde, ona saygısızlık ettim. Güçlü değilim ve hayatta kalmam çoğunlukla azim ve şans sayesinde oldu. Eğer burada ölürsem, ölümüm en azından diğer acemilere yararlı bir ders olacak.

Briona öne doğru dans eder gibi atılır ve ben kılıcımı kaldırıp savunmaya geçerim. Hızlıdır ve geniş omuzları ve kaslı üst vücudu bana ne kadar güçlü olduğunu gösterir. İlk vuruşunun bana düşündürdüğünden daha güçlüdür.

Tekrar saldırıyor ve ben de karşılık veriyorum, darbe zar zor isabet edince kaşlarımı çatıyorum. Briona öne atılıyor ve bir şekilde kendi ayaklarına takılıp bana çarpınca gözlerimi kırpiyorum.

"En azından bunu gerçekçi göstermen lazım," diye tıslar ve uzaklaşır.

"Bugün neyin var senin?" diye bağırır Nyrant. "İyi uyuyamadım," diye bağırır Briona, gözleri soğuktur.

"Sıranın arkasına geç."

Başını sallayarak Brenin ile yer değiştirir. Brenin öne atılır, ama garip bir şekilde beceriksiz bir harekettir ve ben yumruğumu karnına indiririm. Brenin ikiye katlanır, derin bir nefes alır ve istersem, şu anda kılıcımı boynuna saplayabilirim.

Nyrant öfkeden yavaşça morarmaya başlar ve Brenin sırtı imparatorluğa dönene kadar döner.

Sonra bana küçük, gizli bir sırıtış atar. "Volkerlar bunu hak ettiler," der sessizce. "Onlar zehirliydiler."

Nyrant onu Gareth ile değiştirene kadar, hantal bir ahmak gibi sendeleyerek dolaşmaya devam eder.

"Maeva'nın hayatını kurtardın," diye fısıldıyor ve yumruğunu savuruyor. Son anda yumruğunu geri çekiyor, böylece yumruk eklemleri yanağımı sıyrıyor. Başımı geriye doğru eğip dramatik bir şekilde sendeliyorum ve onun bir sonraki nefes alışı bir kıkırdama gibi geliyor.

Calena Gareth'in yerini aldığında, Nyrant'ın yüzü solmuştur. Ağzı ince bir çizgiye dönüşmüş, gözleri sertleşmiştir.

"Ne müthiş bir dövüştü," diyor Calena, Nyrant'ın duyabileceğini hiç umursamadan sohbet edercesine. "İmparatorun oğlunu diz çökmüş görmek, tüm bunlara değdi."

"Dışarı," diye bağırır Nyrant ve bana sırtarak uzaklaşır.

Kaeso bir sonraki adımını atar. Son karşılaşmamıza rağmen, vampir acımasız gücünü bastırır ve kılıcını sanki kelepçe takmış gibi yavaşça sallamaya başlar. Diğer vampirlerle dövüştüğümde de aynı şeyi yaparlar.

Ve böyle devam eder.

Arenada her aceminin öğrendiği bir şey varsa, o da nasıl gösteri yapılacağıdır. Eğitimin sonunda, morluklar içindeyim, ama sadece birkaç yerim kanıyor, yorgunum, ama on sekiz gösteriden sonra hayattayım.

Nyrant bana intikam ve küçümseme dolu bir bakış atıyor, ben de geriliyorum. Gücü havada çatırdıyor ve benim mührüm de buna karşılık olarak yanmaya başlıyor.

Hayır. Panik bedenimi sarar.

Derin nefesler. Derin, sakinleştirici nefesler. Antigrus'un kalkanı burada belirirse, gerçekten ölüşüm.

Nyrant'ın çenesindeki bir kas seğirir. Sonra dönüp antrenman salonundan çıkar.

Odamın önünden geçip, kılıcımı Parma ve Tiberius'un bana verdiği kılıcın yanındaki duvara yaslayarak bırakıyorum. Yüzüme su serperken ellerim titriyor, ama Leon ve Maeva'yı kontrol etmek için şifacılara doğru giderken kendimi toparlamayı başarıyorum.

Axia bana gülümsüyor. "Maeva birkaç saat önce kısa bir süre uyandı. Sen antrenman yapıyordun, bu yüzden seni rahatsız etmedik. Tekrar uykuya daldı, ama bu

çok iyi bir işaret. İstersen, tekrar uyanana kadar yanında oturabilirsin."

Karnımdaki gergin, düğümlemiş kaslar gevşemeye başlar ve cevap veremeden başımı sallarım. Axia bana nazikçe gülümser ve uzaklaşır, ben de dizlerim güçlenene kadar duvara yaslanıp kalırım.

Önce Leon'u kontrol ediyorum. Şifacılar kaburgalarının etrafındaki bandajları değiştirmişler ve artık kan lekesi yok. Hâlâ solgun ama nefes alışları derin ve düzenli.

Maeva'nın yatağının yanına oturup yüzünü inceliyorum.

"Arvelle?" Maeva'nın sesi kısık ve gözleri yorgunluktan bulanık bir şekilde açılıyor.

"Şifacıyı çağırayım," diye mırıldanıyorum ve o başını sallayarak kolumu tutmaya çalışıyor. Ama Axia, sanki Maeva'nın uyandığını hissetmiş gibi odaya giriyor.

Maeva'ya, yeni bir numara öğrenmiş, özellikle zeki bir köpek yavrusu gibi gülümsüyor. "Yine uyandın. Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır."

"Evet," diyorum ve Maeva bana bir bakış atıyor.

Axia kıkırdar. "Birkaç dakika sonra geri gelsem nasıl olur?"

Maeva ona gülümser. "Teşekkürler." Oturmaya çalışır ve ben de yanındaki komodinden bir yastık alıp başının altına yerleştiririm.

Axia ayrılır ayrılmaz aramızda garip bir sessizlik hakim olur. "Özür dilerim.

Seni uyandırmak istemedim."

"Zaten uyanıktım. Sadece dalmıştım. Teşekkürler." Maeva'nın gözleri benimkilere bakar. "Hayatımı kurtardın."

"Eninde sonunda kendine gelirdin." Bu bir yalan ve o bana zayıf bir gülümseme atar.

"Doğru. Sadece aynı an olduğum durduğum kusmayı içki içmeyi bıraktığımda. Ne tam olarak ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hester ve Baldric seni öldürmeye karar verdiler. Benim yüzümden."

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, onların eylemlerinin sorumluluğunu üstlenemezsin bence. Ben ... gittikten sonra ne oldu?"

"Rorrik ile savaşmak zorunda kaldım."

Maeva hareketsiz kalır. "Nasıl hala hayattasın?"

"Beni öldürmek yerine benimle oynamaya karar verdi. Herkes senin uyuşturulduğunu duydu, bu kurallara aykırı. Ve... Rorrik bu bilgiyi öğrendiğinde pek de memnun olmadı."

"Annesi," diye mırıldanır Maeva, gözleri kapanır. "Ne demek istiyorsun?"

"O uyuşturuldu ve kaçırıldı. Ve Rorrik onu bir daha hiç görmedi." "Nasıl..."

Bir gözünü açar ve ben neredeyse gülümserim. "Sigilkeeper'ın kızı."

"Teşekkür ederim. Benim için bunu yaptığın için. Sana söylediklerimden sonra neden bunu yaptığını bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Söylediğin her şeyi hak ettim. Haklısın. Beni kötü bir zamanda yakaladın, ama geri kalanı için hiçbir mazeretim yok."

"Öyleyse nedenini söyle."

İç çekerim. "Altı yıl önce en iyi arkadaşımın Sands'de dövüştüm."

O başını sallar. "Baldric sana 'şampiyon' dediğinde bunu anlamıştım."

"Kassia'nın düşmanlarından biri, Kassia ile dövüşmesi için birkaç kişiye rüşvet verdi ve birdenbire dövüşümüz ölüm maçı haline geldi. Ben çok yavaşım. Ve Kas gözlerimin önünde öldü."

Maeva'nın yüzü acı dolu bir sempatiyle buruşuyor. Konuşmaya devam ediyorum, çünkü bunu bir kez söyleyebileceğime eminim. "Kas nefes almayı bıraktığı anda, her şey de parçalandı. Sanırım hissizleştim. Duyarsız ve soğuk. Altı yıl boyunca yas tutmadım. Çünkü yas tutmak, iyileşeceğim anlamına gelebilir. Onu unuttuğum anlamına gelebilir. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu... önemli olduğunu unuttuğum anlamına gelebilir." Boğazım aniden o kadar sıkışır ki nefes almak acı verir. "Ve bu, onu yeterince sevmediğim anlamına gelir. Onun gerçekten gittiğı ve geri getiremeyeceğim anlamına gelir."

Bir kez olsun, gözyaşlarımla akmasına izin verdim.

"Arvelle." Maeva elimi tuttu. "Onu geri getirmek mümkün *değil*."

Bir hıçkırık çıkıyor içimden. "Biliyorum. Biliyorum.

Biliyorum." "O bunu istemezdi."

"Onu da biliyorum." Nefesimi içime çekerim. "Bana çok kızardı, Maeva."

"Bence gurur duyardı."

Ona bakıyorum ve o elini sallıyor. "Bir insan kabuğu gibi yaşarken başardığın her şeye bak. Kendini iyileştirmeye izin versen neler yapabileceğini bir düşün."

Hıçkırarak yüzümü silerim. "Tanrım." Aniden başım ağrır. "Seni arenada gördüğümde, Kassia gibi ölmek üzereydin... korkunçtu. Kendimi aptal gibi hissettim."

"Çünkü insanları uzaklaştırmak, öldüklerinde durumu daha kolay hale getirmez. Sadece travmaya sağlıklı bir suçluluk duygusu ekler." Maeva daha dik oturur. "Onun yerini almaya çalışmıyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

Kafamı sallarım. "Kas seni çok severdi. Hemen arkadaş olurdunuz."

"*Senin* gibi bir arkadaşla ihtiyacım var. Benim için hayatını tehlikeye atacak biri. Ben de senin için aynısını yaparım. Ne dersin? Arkadaş olabilir miyiz?"

Burnumu çekerim. "Evet. Arkadaş."

Maeva bana tanıştığımız ilk günkü gibi gülümser. Hayat dolu, umut dolu ve eğlenceli bir gülümseme.

Başım ağrıyor ve şakağımı ovuyorum. "Seni ne zaman buradan çıkaracaklar?"

O iç geçiriyor. "Şifacılar zehirin vücudumu mahvettiğini söylüyorlar. Hâlâ sol bacağımın dizinden aşağısını hissetmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Maeva yine gülümsemeye çalışıyor, ama bu seferki titriyor. "Çocukluğumdan beri ilk kez uyudum, biliyor musun? İlk kez şafak vakti antrenman için uyanmadım. Axia, Kaeso, Brenin ve diğerlerinin ziyarete geldiğini söyledi. Ve... Neris de geldi."

"Neris mi?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "İmparatorluk Neris mi?"

Maeva'nın yanakları hafif pembeye döndü. "Beni arenadan sürükleyip çıkardıklarında o da oradaydı. Ve beni şifacılarla götürmelerine yardım etti. Bilincimi geri kazandığımda gördüğüm ilk kişi oydu."

Neris, Imperius onunla birlikte antrenman salonuna girmediğinde nerede olduğunu merak etmiştim.

Maeva alt dudağını ısırır. "Bu yasak değil," der savunmacı bir tavırla. "Ben artık bir acemiyim, gladyatör değil."

"Biliyorum."

"O zaman neden hoş olmayan bir şey tatmış gibi görünüyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Bir imperium ile birlikte olacaksan, neden bu kadar... kötü birini seçmek zorundasın?"

Maeva kahkahayı patlatır. "*Bana* karşı kötü değil."

Gözlerimi deviririm ve o bana şeytani bir gülümseme atar.

Maeva ve Neris. Kim tahmin edebilirdi ki? Gerçi, Maeva'nın tatlı kişiliğinden *benim* dışımda faydalanabilecek biri varsa, o da o olmalı.

Maeva masasındaki bir bardak suya uzanır ve ben ona uzatırım. Bir yudum alır ve bana geri verir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Neden buradasın, Arvelle? Praesidium muhafızı olmak istemiyorsun. Geri kalanımız bunun için eğitim gördük ve antrenman yaptık." Sesi meraklı, suçlayıcı değil, ama omuzlarımin çöktüğünü hissediyorum. Aramızdaki sessizlik birdenbire ağırlaşıyor.

Arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatır.

Yıllardır insanları hayatımdan uzak tuttuğum için bu kavram bana hala yabancı geliyor, ama sonuçlarını düşünerek derin bir nefes alıyorum.

Bran hayatıma bir bakış attı ve bağımıza dahil etmesi gereken tek kişilerin imparator ve Tiernon olduğuna karar verdi. Hiçbir şekilde benim başka biriyle arkadaşlık kuracağımı düşünmüyordu. Bu da Maeva'ya her şeyi anlatabileceğim anlamına geliyor.

Yapma! Kafamın içindeki küçük bir ses çığlık atıyor. *Kimseye güvenemezsin!*

İçgüdülerimle savaşıyorum, ağzımın içi bakır tadı dolana kadar yanağımın içini ısıırıyorum.

"Sorun değil," diyor Maeva nazikçe ve beni izlerken gözlerinde acıma gibi bir şey parlıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin. Anlıyorum."

"Hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Sadece... Kardeşlerimin hayatını sana emanet ediyorum, Maeva."

Gözleri büyür. "Kardeşlerin mi var?"

"Evet. Ve onlar hayatımdaki en iyi ve en parlak şeyler. Onlar için her şeyi yaparım. Sınır yok. Anlıyor musun?"

O başını sallar ve daha dik oturur. "Bana anlatabilirsin."

Yaklaşıp sesimi fısıltıya indiriyorum. Ve ona her şeyi anlatıyorum.

Şok, korku ve kararlılık yüzünde belirir. Evren'in gözlerimin önünde boğulduğunu anlattığımda sesim çatlar. Maeva'nın gözleri yaşlarla dolar. Bran'ın şantajını anlattığımda ise sempati, soğuk bir öfkeye dönüşür.

"O öldü," diye hırlar. Ve bu, parlak gülümsemesi olan kadın değildir. İç kanaması ve halüsinasyonları varken bir şekilde Baldric'i öldürmeyi başaran kadındır. "Bunu ödeyecek."

"Ödeyecek. Ama bu arada..."

Sesi o kadar alçalır ki, zar zor duyabiliyorum. "İmparatoru öldürmelisin."

"Evet. Dürtüler... gittikçe kötüleşiyor. Bağlantıyı koparamam ve Bran'ı öldüremem. Rorrik bağlantıyı koparabileceğini söyledi ama dün gece gitti ve..."

"Ve ona güvenmek muhtemelen yapacağın son hata olacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Öyle. Kardeşlerin olup olmadığını hiç sormadım."

Bana titrek bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ailem benimle yetindi. İlk çocukları düşük seviyeli bronz mühürle doğduğu için, bir tane daha riske atmamak daha akıllıca olur diye düşündüler. Ya da daha kötüsü, boşluk doğumlu bir çocuk.

"Üzgünüm."

Omuzlarını silkiyor. "Kardeşlere ihtiyacım yoktu. Çocukken bahçemizde bir peri yuvası vardı. İlk başta uzak duruyorlardı, ama ben dere kenarında o kadar çok oynuyordum ki, sonunda benimle oynamaya başladılar. On yaşına geldiğimde, onları en yakın arkadaşlarım olarak görüyordum." Gözleri donuklaşıyor ve midem düğümleniyor.

"Sonra imparator onları öldürdü," diye fısıldıyorum.

O başını sallar. "Onları haşarat gibi yok etti. Çok geç olana kadar haberim yoktu. Onları uyarmak için hiç fırsatım olmadı. Bahçenin dibine indiğimde, her yer onların cesetleriyle doluydu."

Başım dönüyor. Bu, Baldric'in aylar önce Maeva'ya peri dediğinde onun öfkesini açıklıyor. "Çok üzgünüm."

Elimi tutup sıkıyor. "İmparatoru nefret eden tek kişi sen değilsin, Arvelle. Sen sadece

bu nefretle hareket etmeye zorlanan birisin. Ve ben sana yardım edeceğim." Boğazını temizledi ve ben ona tekrar suyu uzattım.

Ona her şeyi anlattığıma göre... "Sen benim yerimi imparatorlukta alacaktın."

Yudumlayarak boğulur ve ben bardağı ondan alırım. "Ne?"

"Seni acemi olarak seçeceklerdi. Ben de onları manipüle ederek beni seçmelerini sağladım."

Elimi tekrar sıktı. "Çünkü imparatorun yanında olursan onu öldürme şansının daha fazla olacağını düşündün."

"Evet."

"Kardeşlerin için yapman gerekeni yaptın. Seni bunun için asla suçlamam, Arvelle. Ama... bana söylediğin için teşekkürler. Seçileceğimi bilmek... yardımcı oluyor." Bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Ayrıca, hala bir yer kazanabilirim. Tek yapmam gereken olağanüstü olmak."

Şifacılarından biri dışarıdan koşarak geçer ve Maeva alt dudağını ısırır. "Leon nasıl?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve o koluma dokunmak için elini uzattı. "Uyanacak, Arvelle. O güçlüdür."

"Herkes öyle diyor. Ama... şifacılar bile dehşete kapıldı."

"Nasıl olur da katili hala bulamamışlar?"

"İmparator ilgilenmiyormuş gibi davranıyor, ama imparatorluk yetkilileri soruşturma yürütüyor. Öldürülenlerin cesetlerini buldum."

"Herhangi bir şey fark ettin mi?"

Ona ürpertici parlak yeşil gözleri ve kafamdaki sesi anlattım, o da yüzünü buruşturdu.

"Sıkışıp kalmışlar mı? Cesetlerinin içinde mi?"

"Evet. İlk başta izlendiğimi hissettiğimi ve sesleri kimseye söylemedim çünkü..."

"Delirdiğini düşündün."

"Evet. Sonra ne yaptıysam yaptım..." Omuz silkiyorum. "Yapmamam gereken bir başka tuhaf şey daha oldu."

"Anlıyorum." Başını sallar. "İnsanların Mortuus'a kurban vermekten daha akıllıca davranacaklarını düşünürsün. Bunun yasadışı olmasının bir nedeni var. Bir sonraki adımın ne olacak?"

İç çekiyorum. "Leon'un odasına bir bakacağım."

Maeva yüzünü buruşturuyor. "Bulunduğu yere mi?"

"Evet. Hayatta kalan tek kişi o, Maeva, bu da katilin aceleci davrandığı anlamına geliyor. Belki de dikkatsiz davranmışlardır. Imperiuslar odasını çoktan aradı, ama Neris, ben bakana kadar kimseyi temizlik için odaya almayacağına söz verdi. Leon'u herkesten daha iyi tanıyorum."

Gözlerinde endişe belirir ama başını sallar. "Dikkatli ol."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Neris, Leon'un odasını koruma altına almıştı, ama kapısına vardığımda koruma geçici olarak kalktı ve içeri girmeme izin verdi.

İlginç. Bu tür koruma kalkanları, Neris'in erişebileceğini düşündüğümünden daha fazla güç gerektirir.

Albion kendi odasından çıkıp bana doğru yürüyor. Yüzü solgun, gözleri yıkılmış durumda, ama ben başımı sallıyorum ve o da hareketsiz kalıyor. Bunu tek başıma yapmalıyım.

Bu yüzden kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıyorum. İşe yaramıyor.

Kapıyı açtım. Bir an için, gördüklerimi zihnim kavrayamadı ve hareket edemeden sadece bakakaldım. Zemin Leon'un kanıyla kaplıydı, kapıya en yakın duvarlar kırmızıya boyanmıştı.

Belki de Leon'un tanrıçası onu korumuştur. Başka türlü bunu nasıl atlatabilirdi ki?

Yerdeki koyu renkli sembolün üzerine basmamaya dikkat ediyorum. Biri tebeşirle çizmiş, ama çizimi zaman almış olmalı, her çizgi ve kıvrım mükemmel, kusursuz.

Leon'un odası küçük, ama onu öldürmeye çalışan kişi, kendine yer açmak için yatağını duvara itmiş.

Mühür dairesel, iki dış kenarı yaklaşık on santim aralıklı. Tanımadığım garip semboller, iki büyük dairenin içinde düzenli aralıklarla yerleştirilmiş.

Daha küçük dairenin içinde, özenle çizilmiş bir dizi nokta ve çizgi, hassas bir desen oluşturur. Mortuus'un işaretinin her iki yanında,

Mortuus'un işaretinin her iki yanında, neredeyse S harfi gibi, sol ve sağda birbirinin aynısı olarak yerleştirilmiştir.

Leon'un kanının tek bir damlası bile mührün içini lekelememiştir. Sanki mühür sıvıyı itmiş ve onu yere ve etrafındaki duvarlara sıçratmış gibidir.

Zihnim, mermer zeminde Leon'un buruşuk bedeninin görüntüsünü bana yardımcı olarak sunuyor. Kaburgaları kırılırken attığı acı çığlıkları.

Eğilip ellerimi dizlerime koyuyorum, görüş alanımın kenarları kararıyor.

Leon, bu odaya sadece güvendiği kişileri alırdı. Ama onu hazırlıksız yakalamak zor olmazdı. Onu odasına kadar takip edip, kapıyı açana kadar bekleyip, içeri itmek yeterdi. Onu hazırlıksız yakalarsalar, güçlerini kullanarak ilk darbeyi vurabilirlerdi. Axia, Leon'un uyuşturulduğunu söyledi.

Mühürün etrafında dolaşarak, kıvrımları ve kıvrımları inceliyorum. Rorrik bana Mortuus'a yapılan kurbanlardan bahsettiğinde ona inandım, ama yine de... birinin onu serbest bırakmaya çalıştığı düşüncesi... ensemde ter damlaları oluşmasına neden oluyor.

Birisi değil. *Birkaç kişi*. Tiberius öldü ve Rorrik, Mortuus'a insan kurban eden bir *tarikattan* bahsetti. Tiberius'u öldürdükten sonra cinayetler devam ettiğinden - artık bunun için suçluluk duymuyorum - ludus'ta en az bir kişi Mortuus'u sonsuza kadar serbest bırakmaya çalışıyor.

Ama neden? Ne gibi bir nedenleri olabilir ki?

İç çekerek, odadaki tek temiz yerlerden birine geçip Leon'un sandalyesinin yanındaki mermer zemine oturuyorum, sırtımı duvara dayayarak mührü inceliyorum.

Çürüme. Ölüm. Yıkım. Kaos.

Katil, imparatorun düşmanlarından biri olabilir. Umutsuz hisseden, ona bedelini ödetmenin başka yolu olmadığını düşünen biri. Mortuus'un ayırım yapmayacağı gerçeği dışında bunu anlayabilirdim. Hapishanesinden kaçarsa sadece imparatoru öldürmez. Herkesi katleder.

Ya biri kendi iradesi dışında öldürüyorsa? Tanrılar güçlerini kaybetmeye başlamadan önce yüzlerce efsane ve masal vardı ve bu hikayelerin çoğunda tanrılar, takipçilerini kandırarak kendi isteklerini yerine getiriyorlardı.

Tüylerim diken diken oldu. Bu düşünce daha da korkutucu.

Burada oturmak bir işe yaramıyor. Kendimi y e r den kaldırmak için elimi uzattığımda dirseğim sandalyeye çarptı. Parmağım yumuşak bir şeye dokundu.

Çok küçük, sandalyenin ayağının altına yapışmış bir tüy parçası kadar.

Ama tüy değil. Kalbim çarparken onu yüzüme yaklaştırıyorum. Lavanta rengi bir tüyün ucu.

Leon, maginari'lere büyük saygı duyuyor. Gözlerinde, imparatorun kendisine karşı çıkan maginari'lere yaptıklarından nefret ettiğini gösteren bir keder gördüm, ama bildiğim kadarıyla, onlarla hiç doğrudan etkileşime girmedim.

Tüyü cebime sokup Leon'un odasından çıkıyorum. Odanın koruma büyüsü arkamda tekrar yerine oturuyor ve ben koridordan şifacıların odalarına doğru aceleyle ilerliyorum.

Maeva yine uyuyor. Axia başını sallayarak beni uyarıyor, ama ben Maeva'nın yanına gidip acımasızca omzunu sallayarak onu uyandırıyorum.

"Üzgünüm," diyorum, sesimi fısıltıya indirerek kulağına eğiliyorum. "Ama maginari'lerin nerede tutulduğunu ve oraya nasıl girmeyi planladığını bildiğin her şeyi bana anlatman gerekiyor."

Ludus ile arena arasındaki koridorda ilerlerken, RORRIK'İN KOLYESİ göğüs kafesime çarpıyor. Yarın imparator hepimizi sergileyecek, arenaya götürüp halka tanıtabilecek. Tanıtımdan hemen sonra uygun bir şekilde korkunç bir şey planladığından hiç şüphem yok.

Şu anda koridor neredeyse boş ve giydiğim imperius zırhı, en azından şüphe çekmeden maginari'ye yaklaşmamı sağlayacak — tabii imperiumlardan biri beni gizlice dolaşırken, kendilerini taklit ederken yakalamazsa.

Beklendiği gibi, Maeva, maginari'yi kurtarmaya yardım etmeyi ilk başta reddetmemin kendi kararlılığını sarsmasına izin vermedi. Aylardır onlara ulaşmanın bir yolunu bulmayı planlıyordu ve ben de arenanın altındaki gözaltı odalarına doğru ilerlerken zihnimde sessizce onun talimatlarını tekrarlıyorum.

İki kez tam bu noktada bekledim. Ve kendi ölümümü düşünmekle o kadar meşguldüm ki, odanın en ucundaki gizli kapıyı fark edemedim.

Ama Maeva öyle değildi. En son buraya geldiğimizde, onun bu yöne baktığını fark ettim. O zaman bile, yaklaşımını planlıyordu.

Ani bir ses sessizliği bozar. Uzakta botların taşa sürtünmesinin çıkardığı sert bir ses ve kalbim göğsümde yerinden fırlar. Çok zaman kaybettim ve şimdi harekete geçmezsem, devriye birkaç saniye içinde bana ulaşacak.

İnce bir kum tabakasını silip, gizli kapıyı açtım. Kanımı donduran bir gıcırta sesi çıkardı ve ben, gölgelere çekilen bir fare gibi, açılan deliğe girip arkamdan kapıyı kapattım.

Karanlıkta nefes nefese, ilerlemeye devam ediyorum. Beş adım aşağı indiğimde, nemli ve buz gibi bir koridora ulaşıyorum. Dişlerim hemen titremeye başlıyor, sesi kendi kulaklarımı sağır ediyor.

Maeva'ya göre en tehlikeli kısım bitti. Maginari daha önce hiç kaçmamış ve imparator çoğunu böyle bir şeyi denemeyecek kadar zayıf tutuyor.

Koridorda yürürken adımlarımı hafif tutuyorum. Bir gardiyan kontrol etmeye karar verirse, varlığımı belli etmenin bir anlamı yok.

İlk kavşağa geldiğimde "Sola" diye fısıldıyorum. "Sola, sola, sağa." Son dönüşü yaptığımda, Maeva'nın talimatlarını hatırlamama gerek kalmıyor. Maeva'nın talimatlarını hatırlamama gerek kalmaz. Pislik kokusu burnuma ulaşır, altında umutsuzluk ve çaresizlik kokusu vardır.

Koridor, sonu görünmeyecek kadar büyük bir mağara benzeri alana açılıyor. Bu boşluktaki kafes, bükülmüş demir ve gümüşten yapılmış devasa bir yapıdır. Parmaklıklar ön kolumdan daha kalındır ve zemin çizik ve oyuklarla doludur. Buradan bile kafesin ortasındaki kilitten yayılan gücü hissedebiliyorum. Korunuyor. En güçlü altın mühür bile o kilidin anahtarı olmadan bu korumayı kıramaz.

Binlerce göz bana dönüyor, bastırılmış gücün ürkütücü ışığıyla parlıyor. Maginari.

Bazıları gölgelerin içine geri çekiliyor, şekilleri zar zor seçilebiliyor. Diğerleri parmaklıklara yaklaşıyor, serbest bırakılmak için tıslayıp çılgılık atıyor.

Bir centaur öne çıkar, toynakları taş zeminde gürültü çıkarır. Burnu ve gözleri hafızamda bir şeyleri canlandırır ve ona bakakalırım. Aniden fark ederim.

Gözleri, imparatorun birkaç hafta önce arenada öldürülmesini emrettiği centaurun gözleri gibi koyu mavidir. Benzerliği görebiliyorum görüyorum

düzleştirilmiş düzleştirilmiş köprünün köprüsünde
düzleştirilmiş düzleştirilmiş ve yüksek yüksek

alını.

Bu centaurun akrabası gözlerimin önünde katledildi.

Maginari'lerin Imperius'ların kim olduğunu bildiğinin farkında olarak miğferimi çıkarıyorum.

"Sen kırık mühür işaretli olan sensin," diyor centaur, gözleri alnımda.

Beni buradan nasıl duymuş olabilir? Sigilimi utangaçça ovuşturuyorum ve o gürültülü bir kahkaha atıyor. "Peki sen neden buradasın?"

Tüyü kaldırıyorum. "Biri muhafızları, gladyatörleri ve acemileri öldürüyor. Benim muhafızımı öldürmeye çalıştılar ve bunu geride bıraktılar."

"Ve sana yardım etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Yardım ederseniz minnettar olurum."

O düşük bir kahkaha atıyor, ama gözleri bastırılmış öfkeyle parlıyor. "*Umarım* birbirinizi öldürmeye devam edersiniz. Umarım bu karmaşık, kanlı ve acı verici olur."

Cevap vermediğimde, bir kaşını kaldırır, ön toynakları taşa sürtünür. "O arenada kaç kişimizin katledildiğini izledin? Sen de tezahürat ettin mi, mühür işareti?"

"Hayır. Tezahürat yapmadım. Ama haklısın. Onların ölümünü izledim. Ve hiçbir şey yapmadım."

Bir harpi öne doğru sürünerek ilerliyor, insan yüzü solgun, neredeyse küllü, koyu ve vahşi saçlarıyla keskin bir tezat oluşturan doğal olmayan bir şeffaflığa sahip. Gözleri büyük ve delici, yırtıcı bir yoğunlukla yanıyor. Ama benim odaklandığım şey kanatları. Sırtından çıkan güçlü, güzel kanatlar yumuşak lavanta renginde ve uçları gri.

Tıpkı elimdeki tüy gibi.

"O da bizim gibi bir kurban," diyor harpi.

Kentaur burun kıvrırarak bana alaycı bir bakış attı. "Bana kurban gibi görünmüyor. İmparatorluk gibi silahlı ve zırhlı olarak bu koridorlarda özgürce dolaşıyor."

Gölgelerde bir hareket. Centaur yana kayarak, griffon yavaşça bize doğru yaklaşırken saygıyla başını eğiyor.

"Yeter," diyor griffon, zihinsel iletişim kurarken sesi alçak ve net. Tüyleri Antigrus'unkinden daha açık renkte, ama yaklaşıyor ve bir an için kendimi yine arenada buluyorum, kılıcım griffonun göğsüne derin bir şekilde saplanıyor.

"*Sen Arvelle'sin,*" diyor griffon.

"Evet." Sesim gergin. "Yaptığım şeyi telafi etmek için sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Sunabileceğim hiçbir özür..."

"Şşş. *Antigrus bize senden bahsetti. O arenadaki her anı görmemize izin verdi. Ona yapabileceğin tek kaçıışı verdin. Merhametle.*"

"Bu yeterli değildi," diye fısıldıyorum.

"*Onun için yeterliydi.*" Griffon başını çevirip centaur'a bakar. "*Ona bildiklerimizi anlatacağız, Linaros.*"

"Pholus..."

"*Bunu Antigrus için yapacaksın.*"

Linaros iç geçirir ve bana saf bir nefretle bakar. Ama Pholus'a bir kez daha başını eğerek, elini bana uzatır.

Kolumu parmaklıkların arasından geçirip ona tüyü veriyorum. Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bunu burada bırakması çok dikkatsizce." Tüyü harpiye uzatıyor, harpi de sanki onu kaybeden kendisiymiş gibi gülümsüyor.

"O mu?" diye soruyorum.

Pholus başını sallar. "O, mühür işaretli olanlardan biriyle çalışıyordu." Yüzünde kurnaz bir ifade belirir. "Ama senin onu da öldürdüğünü duydum. Belki de işe yarayabilirsin, insan."

Tiberius Cotta.

"Peki ya diğer adam?"

"Adını bilmiyorum. Belki size onu tarif edebilirim." Zamanın azaldığını hissediyorum, ama ona başımı sallıyorum.

"O bizim zehrimizi kullanıyor," diyor bir kadın, sesi alçak bir tıslama gibi, ve gölgelerin içinden çıkıyor. Saç olması gereken yerde yılanlar görüyorum

ve hemen bakışlarımı indiriyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Gorgon memnuniyetle güldü. Tıslama sesi şimdi daha yüksek ve bir adım geri atma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Yırtıcı hayvanlarla etkileşim kurmakla ilgili öğrendiğim her şey - gözlerine bakmak dahil - burada yanlış bir seçim olurdu. Eterle büyülü parmaklıkların gorgonun bakışının beni taşla çevirmesini engelleyeceğinden nispeten eminim, ama bunu riske atmak istemiyorum.

"O, bizim zehrimizi, kendisine güvenenlere karşı kullanmak için kullandı," diye devam ediyor. "Onun acısı beni güçlü yaptı. Erkeklerin acısı her zaman öyle yapar. Onun anılarını görebilecek kadar yaklaştım. Size göstereyim mi?"

"Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü bir erkek sana haksızlık etti. Kadınlar başından beri birbirlerinin kılıcı ve kalkanı oldular. Erkekler bize sırt çevirdiğinde, biz de birbirimize sırt çeviririz."

"Bana nasıl göstereceksin?"

"Gözlerime bak."

"Sanmıyorum."

"Ona bana güvenebileceğini söyle, Pholus."

Kentaurdan farklı olarak, sesinde aynı derecede saygı yok, ama grifon yaklaşarak dikkatimi çekiyor. Gözlerime bakıyor.

"Bu konuda ona güvenebilirsin."

"Eğer taşla dönüşürsem, gerçekten çok sinirleneceğim."

Kentaur burnunu çeker. Derin bir nefes alıp başımı kaldırırım ve gorgonun gözlerine bakarım.

Gözümün önüne görüntüler gelir. Zincirler, mühürler, gorgonun yılanlarının zehirlerinin sağılması.

"Arkadaşının yaşamasına izin veremez," diyor gorgon. "Kurbanı başlattı ve bitirmeli."

Daha fazla görüntü, ta ki onun gözlerinden görene kadar. Mortuus'un sembolü. Boğuk bir özür sesi.

Ve çok iyi tanıdığım bir yüz.

Albion'un yüzü.

OTUZ ALTI.

Gorgon bana anılarını göstermeye devam ediyor.

Harpy, Albion'a saldırarak onu hazırlıksız yakaladı. Albion elini kaldırdı, ama harpy güçlü kanadıyla kafasına vurmadan önce.

Zihnimi bana kendi görüntülerini sunuyor — Leon saldırıya uğradığından beri Albion'u gördüğüm her anın anıları. İki kez şifacıların yanında ve bir kez Leon'un odasının yanında.

Ve sonra benim yanımda durup, benim yas tuttuğum gibi Leon için yas tutuyormuş gibi davranıyor.

Yumruklarımı sıkarak öfkemle nefes alıyorum. Nasıl gözden kaçırdım? Nasıl?

Kendimi üzmeye vaktim yok. Şifacılar meşgul, dikkatleri dağınık. Albion'un bir tehdit olduğunu bilmiyorlar.

Leon'u öldürecek.

"Teşekkür ederim," diyorum maginari'ye. "Geri döneceğim. Seni kurtaracağım. Bir şekilde. Söz veriyorum."

Gorgon burun kıvrırken, Linaros başını sallar. "Maginari'ye bu tür sözler vermemen gerektiğini bilmelisin, insan."

"Bütün insanlar korkak değildir. Arkadaşım Maeva, burada olduğunu öğrendiği andan itibaren seni buradan çıkarmayı planlıyordu. Seni bulmamı sağlayan oydu."

Hareketsiz kalır ve yüzümü inceler. "İyi bir arkadaşına benziyor."

"Öyle." Kaskı kafama geri takıp, beni arenaya geri götürecektir koridora doğru koşmaya başladım.

Ayaklarım taşlara çarparak gürültü çıkarır ve köşeyi dönene kadar bu koridorda ayak sesleri çıkarmanın sadece ben olmadığımı fark etmem.

Donup kalıyorum, dinliyorum. Ya devriye erken geldi, ya da ben geç kaldım.

"Bakın, imparatorun domuzlarından biri," diyor centaur.

"Gel, insan, bakkkkk." Gorgon'un gücü bana doğru yayılıyor, gümüş parmaklıklar arasından bile etkileyici.

Ayak sesleri tökezliyor. "Lanet olası maginari."

Maginari çığlıklar ve hakaretler yağdırır, sesleri benim ayak seslerimi bastırır. Üçüncü eter lambasına ulaşır ve kavşakta ömelirim.

Lütfen doğru lamba olsun. Lütfen.

Elim birkaç soğuk taşa dokunuyor ve rahatlamam başımı döndürüyor. Maeva gerçekten her şeyi planlamış.

Taşları kaldırıp tüm gücümle fırlatıyorum. Taşlar karşı koridorda yuvarlanıyor ve gardiyan hızla koşarken yaklaşan ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Onun gölgesi köşeyi dönüp taşların olduğu yöne doğru ilerlerken, ben vücudumu duvara yaslıyorum.

Saniyeler. Birkaç saniyem var.

Ciğerlerim sıkışmış, nefesim düzensiz, merdivenlere doğru koşuyorum, vücudumu merdivenlere ve tuzak kapısına doğru fırlatıyorum.

Saniyeler içinde maginari seviyesinden çıkıp, arkamdaki tuzak kapısını kapatıyorum. Dikkat çeken imperius zırhını çıkarıp daha sonra almak üzere köşeye saklarken, ter vücudumun her santimini kaplıyor. Kendimi, arenadan geçip ludus'a giden koridora doğru, kararlı ama telaşsız bir adımla yürümek için zorluyorum.

Güçlü parmaklar kolumu kavrar ve ben, elimde hançerle dönüp bakarım. Neris yaklaşır, yüzünde soğuk bir öfke vardır. "Neredeydin?"

"Albion katil," diye patladım, onu iterek. "Ve Leon'u öldürmeye çalışacak. şifacılarla ulaşmalıyız."

"Gidelim."

Neris kapıyı iterek açar ve yanıma gelir. Koridorlarda koşar adım ilerleriz, acemi grupların arasından geçerek.

"Arvelle." Axia, kapıdan içeri girdiğimizde gülümser. "Maeva uyuyor, korkarım. Leon'un da zaten bir ziyaretçisi var, bu yüzden birkaç dakika beklerseniz..."

"Kim?"

"Anlamadım?"

"Leon'u kim ziyaret ediyor?"

Kaşları şaşkın bir şekilde çatılır. "Albion." "Hayır.

Hayır, hayır, hayır."

Dönüp koridorda koşmaya başladım. Nefesim hıçkırıklarla çıkıyordu ve Neris tereddüt etmeden bir kez daha koşmaya başladı.

Birlikte, nefes nefese özür dileyerek bir grup şifacının arasından geçiyoruz. Cildim aciliyetle karıncalanıyor, göğsüm o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum.

Lütfen geç kalmayayım. *Lütfen*.

Neris, Leon'un kapısını sertçe açar ve Albion, elinde hançerle dönerek bakar. Arkasında, Leon hala baygın, onu son gördüğümdeki haliyle. Hala hayatta. Şimdilik.

"Ondan uzak dur!" Ben çoktan harekete geçmişimdir, ama Albion sola eğilir ve Neris'e çarpar.

Kafası taş duvara çarparak çatlar ve Albion kapıdan dışarı fırlar.

"Git!" diye bağırır

Neris. Gidiyorum.

Albion Roisin'i yakalar, onu bana doğru iter ve ben sola kayarak Axia'ya çarparım.

"Neris," diye nefes nefese söylüyorum. "Ona yardım et."

Albion şifacıların odasından koşarak çıkar.

Ben onun kaybolan ayak izlerini takip ederim.

Albion'un gizli koridorları çok iyi bilmesi şaşırtıcı değil.

Şifacıların yanındaki duvara çarparak, doğrudan Rorrik'in bahçesine girer. Bir an tereddüt ederim, sonra onun peşinden dalarım ve kapının arkamda kapanmasına izin veririm.

Soğuk gece havasını ciğerlerime çekiyorum ve o ağaçların arasına koşarken, düşmüş bir kütüğün üzerinden atlıyorum.

Wyvern'i görmüyorum, ama bu, her an ortaya çıkıp şu anda kaçan avını yakalamaya hazır olmadığı anlamına gelmez.

kendi toprakları üzerinden.

Dallar çatırdıyor, çalılar hışırdıyor. Albion burada izlerini saklamanın bir yolu yok ve o da bunun farkında olmalı ki taş duvarlara doğru geri çekilmeye başlıyor.

Muhafızların bulunduğu yere geri dönemez. Tek seçeneği ludus'tan kaçmaktır.

Ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Albion taşa ulaşıp titreyen elini duvara vururken kıvrıkcık sarı saçlarını görüyorum. Başka bir gizli kapı açılıyor ve kapanmaya başladığında bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum. Birkaç santim farkla boşluğu geçiyorum ve kapı arkamda kapanıyor.

Gözlerim alışmakta zorlanıyor. Bu koridor, eter lambalarına rağmen kendi kendilerine zıplayıp hareket eden gölgelerle dolu. Duvarlar o kadar karanlık ki, taş neredeyse siyah ve önümdeki Albion'u zar zor görebiliyorum.

O köşeyi dönerken onu gözden kaybediyorum ve botlarım kaygan zeminde kayıyor.

Dizlerimi daha yükseğe kaldırmaya, kollarımı daha hızlı sallamaya zorluyorum.

Albion'un antrenman yaptığını hiç görmedim. Bu kadar hızlı olmasının bir mantığı yok. Nereye gidiyor?

Köşeyi döndüğümde cevabımı buluyorum. Kütüphanenin gümüş kapısı bir fener gibi parlıyor ve Albion kapıdan içeri girip arkasında kapıyı çarpıyor.

Ben kapıyı tekrar açmaya çalışırken o kendine birkaç saniye kazandırdı, ama köşeye sıkışmasına izin verdi. Gidecek hiçbir yeri yok.

Kapıyı iterek içeri giriyorum ve donup kalıyorum. Albion'u köşeye sıkıştırmamışım.

O beni kapana kısırdı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Rorrik'in parçaladığı sandalyeler ve masalar değiştirildi. Albion elini sallayarak, bir grup sandalyeyi ve altındaki kalın halıyı odanın kenarına uçurdu.

Halı kaldırıldığında, taş zemine özenle çizilmiş mühür ortaya çıkınca içimi derin bir korku kapladı.

"Albion." Sesimi alçaltıyorum. "Bittiğini biliyorsun. Başka kimseyi öldürmene izin veremem."

"O n lar sonsuza dek gitmediler. Geri dönecekler!" Sözleri çaresiz, gözleri çılgınca. Sembolü parlamaya başlar ve ben donakalıyorum. Albion yarı taçlı bir gümüş. Eğer bu onun gücüyle benim gücümün karşı karşıya gelmesine gelirse, ben ölürüm.

"Ne demek istiyorsun?" Onu konuşturmaya devam etmeliyim. Neris haberi yaymış olmalı. Diğerleri de gelmek üzere. Onu biraz daha oyalayabilmeliyim.

Elini açar, yüzünde yalvaran bir ifade belirir. "Mortuus kafesinden kurtulduğunda, tüm sevdiklerimiz onunla birlikte geri dönecek."

"Öyle olmaz, Albion!"

Sinirlenmemeliydim. Onu konuşturmaya devam etmeliydim. Ama sözleri açık bir yaraya tuz basmak gibi.

"Öyle!" Aniden dönüp bana doğru ilerlerken ağzından tükürükler sıçırıyor. "Mortuus onları Viderux'tan geri alacak. Anahtar onda! Diğer tanrılar bu yüzden ona ihanet etti!"

Yerdeki mührü dikkatlice kaçınarak masanın etrafından eğildim. "Diğer tanrılar onu hapsettiler çünkü o bu dünyayı mahvedecekti

dünyayı mahvedecekti."

"Yalan!" Albion'un gözleri o kadar genişlemiş ki, beyazları görebiliyorum, yanakları o kadar kızarmış ki, neredeyse morlaşmış. Kollarını sallarken boynundaki kaslar geriliyor. "Bize öyle söylendi, ama bu doğru *değil!*"

Midem bulanıyor. Biri onun acısını kendi çıkarları için kullanmış.

Bahse girerim o kişi Tiberius Cotta'ydı.

"Benim gibi başkaları da var," diye devam eder Albion, yüzündeki ifade yumuşar, sesi ikna edici bir tona bürünür. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazlası. Mortuus özgür kaldığında, kaybettiğimiz kişilerle yeniden bir araya geleceğiz. Bunu istemiyor musun, Arvelle? Arkadaşını tekrar görmek istemiyor musun? Ona ikinci bir şans vermek istemiyor musun?"

Dilime acı bir tat yayılıyor. "Her şeyden çok istiyorum. Ama Kassia bunu istemezdi." Bundan eminim.

"Onun yerine bu kararı sen mi vereceksin?" Albion'un sesi sertleşir. "Leon bana kızından bahsetti. Bana onun sadık olduğunu söyledi. Cesur. Yufka yürekli. O senin için bunu yaptı."

Nereye varmak istediğini anlıyorum. Ama Leon'dan bahsetmemeliydi. Çünkü tek görebildiğim, yatakta çökmüş bedeni ve Albion'un elinde bir hançerle üzerinde durduğu görüntüsü.

"Kassia, babasına yaptıkların için seni öldürürdü." "O *geri* dönecekti!"

"Kimse geri dönmeyecek, Albion. Hâlâ oradalar, biliyorsun. Öldürdüğün insanlar? Çürüyen cesetlerine hapsolmuşlardı. Ben kendim gördüm." Onları bir şekilde kurtardığımı söylemiyorum.

Gözlerinde dehşet belirir, ama hemen ardından inkar gelir. "Yalan söylüyorsun."

Kafamı sallıyorum. Albion, o çaresiz ruhları kendi kulaklarıyla duysa bile inanmazdı. O çoktan yoldan çıkmış durumda.

Elinde bıçakla bana doğru ilerliyor. Bıçağın ucu, sanki bir şey çeliği kemirmiş gibi, siyah bir harabeye dönmüş.

Zehir.

İki kılıcım da parma'mla birlikte odamda kilitli. Elimi Kassia'nın bana verdiği hançere kaydırıyorum. Bu hançer ve

üç adet fırlatma bıçağım var. Ve hiçbiri gorgon zehirine batırılmamış.

Geri çekilip Albion'u mühürden uzaklaştırıp arkamdaki gümüş kapiya yaklaşıyorum.

Zaman kazanmam gerekiyor.

Yatıştırıcı bir şekilde ellerimi kaldırarak, küçük ve zayıf görünmek için elimden geleni yapıyorum. Albion adımlarını yavaşlatıyor, gözlerindeki çaresizlik biraz azalıyor.

Bir beden havada süzülerek Albion'a çarparak yere düşer. Albion'un elinden bıçak düşer ve taş zeminde sekerek yuvarlanır.

Ona doğru atılıyorum.

"Arvelle!"

Anladığım anda ciğerlerimdeki hava boşalır. Jorah. Bu Jorah.

Tünelleri kullandığımda alarm verilmiş olmalı.

Albion elini kaldırır ve taş zemin aniden buzla kaplanır. Düşerim, dizlerim taşa çarpar ve Albion bıçağı yerden alır. Jorah yerde kayar.

Albion'un gücünü kullanmasını engellemek için elimden geleni yapıyordum. Şimdi bir kez kullandı, muhtemelen tekrar kullanacaktır.

"İki kurban," diye mırıldanır, gözleri Jorah ile benim arasında gidip gelir. "Mortuus memnun olacak."

Yüzündeki ifade çılgınca. Herkes bunu nasıl gözden kaçırdı?

Bunu *nasıl* kaçırdım?

Jorah ayağa kalkmaya çalışır, gözleri benimle Albion arasında gidip gelirken irileşir. "Gladiyerleri öldüren sensin."

"*Kurban ediyorsun!*" Albion bağırarak Jorah'a doğru ilerler.

Onun dikkatini dağıtmam lazım. "Tiberius Cotta ile çalıştığını biliyorum. Muhtemelen bu onun fikriydi, değil mi? Oğlunu tekrar göreceğini söyledi ve sen ona inandın. O insanları sen öldürdün..."

Jorah dehşetle bana bakar ve göğsümde bir sızı hissederim. Keşke Tiberius hakkındaki gerçeği ona daha nazik bir şekilde söyleyebilseydim.

"Ben katil değilim!" Albion gözlerini kocaman açarak bağırır.

Daha da ısrar ediyorum. "Sen bir katilsin, Albion. Oğlun öldüğünde hissettiğin tüm o acı? Sen, diğer ebeveynlere sayısız kez aynı acıyı yaşattın.

ama en azından birbirimize karşı dürüst olalım. Bu sadece oğlunla ilgili değil."

Albion hareketsiz kalır.

Ona dişsiz bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Karınıza olanlar yüzünden vampirlerden nefret ediyorsunuz. Mortuus serbest kalırsa onların peşine düşeceğini biliyorsunuz. Ama en çok imparatorlardan nefret ediyorsunuz, çünkü oğlunuz onun arenasında öldü. Bu yüzden sponsorlarımızla tanıştığımız gece o cesedi salonda bıraktınız. Onu küçük düşürmeden duramadınız."

Çekil, Jorah.

Hareket etmi y o r . Bunun yerine, belindeki bıçağa uzanıyor.

Ona bıraktığım bıçak. Elleri titriyor, yüzü çok solgun.

Albion'un bakışları Jorah'a kayar ve ben birkaç adım sola doğru hareket ederim.

Bana odaklan.

"Oğlun ne düşünürdü, Albion? Öldürdüğün insanlara yaptıklarını görebilseydi ne derdi?"

Kenara çekilip Jorah'tan daha da uzaklaşıyorum. "Eminim utanırdı."

"Bunu onun için yaptım!" Albion bana dönerek bıçağıyla saldırır. Kes, kes, kes.

Onu Jorah'tan uzaklaştırıp odanın ortasına doğru ilerlerim. Ben daha hızlıyım, ama Albion bu kütüphanenin her santimini bilir. Dizlerimin arkası alçak bir masaya çarpar ve ben omurgamı büküp ahşap zeminde yuvarlanırken bıçağı yüzüme doğru parlar.

"Her şeyi mahvediyorsun!" Albion'un gözlerinde yaşlar parlar ve tüylerim diken diken olur. Maeva ile birlikte eğitim alan muhafız olarak tanınmaz hale gelmiştir. Hepimize nezaket ve saygı ile davranan kişi.

Albion'un arkasında Jorah donmuş gibi duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık.

Çık dışarı.

"Bu, karını sana geri getirmeyecek. Ve oğlun, yaptıklarından dolayı senden nefret edecek," diyorum, Jorah'ın bu fırsatı değerlendirip kaçmasını umarak. Sözlerimin gerçeği yansıtmamasını sağlıyorum.

Albion hareketsiz kalır. Gözleri büyür. Çığlık ve kükreme arasında bir ses çıkarır. Bu sefer bana doğru ilerlemez. Bunun yerine, dönerek bana sırtını döner ve hala kitap rafına yaslanmış, bizi iri gözlerle izleyen Jorah'a bakar.

Neden kaçmadı?

Korkunun beni kör etmesine izin vermeyerek, uzun ve titrek bir nefes alırım. "Albion."

Beni görmezden gelir. Artık çok geç. Onu kaybettim.

Albion harekete geçer, ama ben çoktan hareket etmişimdir — kanepenin üzerinden atlayıp masadan zıplayarak kendimi Jorah'a doğru fırlatırım.

Albion'dan kaçınarak aralarına dalıyorum.

Albion bana çarparak elimden bıçağımı düşürür. Çığlık atarak yumruğumu savururum.

Ama onu geri iten benim yumruğum değil. Aramızda mavi gümüş rengi parıltıya sahip kalkanım. Amblemim ısınır.

"Bu gücü tanıyorum." Albion'un gözleri büyür. "Griffon gücü."

Kalkanı nasıl kontrol edeceğimi hâlâ bilmiyorum, bu da onun uzun süre dayanmayacağı anlamına geliyor. Jorah'ın elini tutup, onun zayıf direnişini görmezden gelerek onu arkama çekiyorum.

"Yardım edebilirim, Arvelle!"

Jorah'ı gümüş kapıya doğru iterken, bir gözüm Albion'da ve aramızdaki garip kalkanın üzerinde. "Yardım *çağırman* lazım, Jorah. Git."

Jorah dönüp kapıdan dışarı fırlar. Rahatlamaktan dizlerim titrer.

"O kalkanı sonsuza kadar tutamazsın," diyor Albion. Yüzü şimdi ifadesiz, gözleri hiç görmediğim kadar soğuk.

Bu benim için iyi değil. O kontrolünü kaybetmiş ve çılgına dönmüşken, benim bir şansım vardı. Eğer mantığı üstün gelirse...

Yorgunluk dalgası vücudumu kaplar ve kalkanım kaybolur. Albion bana nazikçe gülümser, ama gözleri hala soğuktur.

"Uzun sürmeyecek, Arvelle. Zor bir hayatın oldu. Kardeşlerini güvende tutmak için çok baskı altındaydın. Masaya yemek koymak için. Ve çok şey kaybettin. Sevdiğin herkes öldü ya da seni terk etti. Bu seni sert, soğuk ve biraz da acımasız yaptı."

Lanet Leon. Belli ki Albion'a sandığımdan daha da yakındı.

"Çabuk halledeceğim," diyor Albion. "Ve geri döndüğünde, en iyi arkadaşınla el ele olacaksın."

Oh, çok iyi.

"Peki ya kardeşlerim?" diye soruyorum, sanki teklifini değerlendiriyormuşum gibi gözlerimi genişleterek. Yavaşça sağa doğru hareket ediyorum. Sadece üç metre uzakta yerde duran hançerime doğru.

Albion'un gözlerinde zafer parıldadı. "Onlara bakılacak," diye nazikçe söz verdi. "Döndüğünde, tekrar bir araya geleceksiniz. Anneni Kassia ile birlikte geri getirebilirsin. Senin hak ettiğin anne olabilmek için bir şans daha elde edebilir."

Göğsüm ağrıyor. Leon, Albion'a söylemediği bir şey mi var?

"Viderux, kendi canına kıyanlarla oynamayı sever." Albion'un sesi alçalır, ikna edici bir tona bürünür. "Hayatın armağanını boşa harcayanlara merhamet göstermez. Anneni sonsuz bir işkenceden kurtarmış olursun."

"Viderux'un oyuncaklarından birini bırakacağını mı söylüyorsun?" Sekiz fit.

Albion bir adım yaklaşır, gözleri çılgındır. Donakalıyorum.

"Başka seçeneği yok. Mortuus'un gücünün büyüklüğünü anlamıyorsun. Onun hapsedilmesinin gerçek nedeni bu."

Elimi saçlarıma götürür, sola doğru yanaşıyorum. "Onu kıskandıkları için hapsettiklerini mi söylüyorsun?" Yedi fit.

"Evet. Onun gücünü kendileri için istediler. Onun yalvarışlarını dinlemeyi reddettiler. Tıpkı senin dinlemeyi reddettiğin gibi, Arvelle. Bıçağına uzandığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Zıplıyorum.

Elini tunikamın arkasına geçirir ve bıçağı sırtıma saplandığında çığlık atarım. Yere düşerim, elim bıçağıma birkaç santim uzaklıktadır.

Ama gözlerim bulanıklaşıyor, kaslarım garip bir şekilde uyuşuyor.

"Zehir," diye mırıldanıyorum.

Albion elini saçlarıma gömerken, parmaklarım bıçağıma dokunuyor. Elim baceriksizce tahta kabzaya sarıyorum, ama çok geç.

Albion beni saçımdan tutup mührün yanına sürükler. Acıdan gözlerim yaşlarla dolar, ama tek yapabildiğim bir nefes almaktır. Yerdeki konumumdan, zayıf mücadelemi görmezden gelen, ince dudaklı, sert bakışlı yüzünü görebiliyorum.

Odanın kenarları kararmaya başlar.

Başım yere çarpar ve gözlerimi zorla açarım. Neredeyse mührün yanındayız. Zaman kaybettim.

Albion uzaklaşır ve alçak sesle bir ilahi söylemeye başlar. Dili tanımıyorum, ama tanımama da gerek yok, çünkü odayı dolduran, her köşeye yayılan karanlık gücün uğultusunu tanıyorum.

Yoğun ve boğucu, boğazımdan aşağı kayıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Albion'un kurbanlarını bulduğumda karşılaştığım güçle aynı.

Böyle ölemem.

Kurbanlara gerçekte ne olduğunu biliyorum. Çürüyen bedenlerinde sıkışıp kaldıklarını ve başlarına gelenlerin bir kısmının farkında olduklarını biliyorum.

Onlar öbür tarafa geçmiyorlar. Burada kalıyorlar. Kapana kısılmışlar.

Kalbim güm güm atıyor, vücudum iğrenç, yağlı bir terle kaplanıyor.

Albion'un sesi daha da yükseliyor — hepimizi düşünmeden öldürecek bir tanrıya deli saçması bir yalvarış.

Ellerim hala uyuşmuş durumda, ama başımı çevirmeyi başarabiliyorum. Hançerim hala elimde. Keşke o eli sıkabilsem. Bıçağı kaldırabilseydim ve...

Gözlerimi açıyorum.

Albion hala ilahi söylüyor, ama zaman kaybettiğimi biliyorum. Yine.

Kalbim göğüs kafesimi titretirken, midem bulantıyla doluyor.

Albion, Mortuus'a yalvarırken sesi daha da yükseliyor. Kısa uykumun bir faydası oldu. Bıçağımın sapını daha sıkı kavrayabiliyorum.

Albion bana döner, gözleri mavi alevler gibi yanarken bana yaklaşır ve gevşek bedenimi mührün içine çeker.

Görüşüm bulanıklaşıyor, ciğerlerim o kadar sıkışıyor ki her nefes için mücadele ediyorum. Dişlerimi gösteriyorum, elime bıçağı kaldırması için baskı yapıyorum. Cildim terliyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir korku içimi kaplıyor. Ölümün bile bana teselli olmayacağını bilmekten kaynaklanan bir korku.

Bir gölge Albion'un yanına fırlar.

Jorah bıçağını Albion'un omzuna saplayınca Albion çığlık attı. Yumruğunu savurdu ve Jorah yüzünü elleriyle kapattı, yere yığıldı.

Ama bana ihtiyacım olan tek anı kazandırdı.

Albion bir kez daha üzerime eğilir, yüzü koyu kırmızıya döner ve ilahisini söylemeye devam eder.

Gözümün ucuyla bıçağının parlamasını görürüm. Ama ben çoktan harekete geçtim. Tek atış. Tek şansım var ve eğer ıskalarsam, her şey biter.

O yaklaşır. Tam da yeterli kadar.

Kılıcımla kesiyorum. Kan fışkırıyor, yüzümü ıslatıyor. Albion'un boğazında kocaman bir yara açılıyor. Elleriyle yırtık eti tutmaya çalışıyor, sanki yaranın kenarlarını bir arada tutmaya çalışıyor gibi.

Yapamaz. Çok derine kesmişim.

Vücudu geriye doğru yığılır ve beni irkilten, boğuk, boğuk bir ses çıkarır.

Kendi kanıyla boğuluyor, sesler ıslak ve korkunç.

Albion sadece oğlunu kaybetmiş bir adamdı. Oğlunu geri getirebileceğine inanmaya zorlanmış bir adamdı.

Jorah eğilip kusar ve bu da o anın genel atmosferine katkıda bulunur. Oda dönüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Mmmm, lezzetli."

Ses alçak, eski ve eğlenceli. Omurgamdan titriyor, kafamda yankılanıyor. Gradon ve diğerlerini kurtardığımda duyduğum sesin aynısı.

Gözlerimi açıp o sesin sahibini ararım. Ama Jorah hala kusmaktadır ve burada başka kimse yoktur.

Yan tarafa yuvarlanarak bıçağı düşürdüm, elim altımızdaki boyalı mührü lekeledi.

Siktir.

Hâlâ o mührün üzerindeyiz. Ve ben az önce Albion'u yıkım tanrısına kurban ettim. Az önce kafamın içinde konuşmuş olabilecek tanrıya.

Yine.

"Arvelle. Arvelle!"

Gözlerimi zorla açtım. Tiernon üzerime eğilmiş, yüzü bembeyazdı ve beni kollarına alıyordu. Elleri çılgınca iç çamaşırımı çekiyordu, gözleri deli gibi bakıyordu.

"Benim kanım değil."

Titreyerek alnını alnıma bastırıyor. *"Öldüğünü sandım."*

"Ölmediğini söylemiştim," diye itiraz ediyor Jorah, sesi titriyor. Daha iyi görünüyor, artık bembeyaz değil. Yine zaman kaybetmiş olmalıyım.

"Sen bir kahramansın, Jorah," diye mırıldanıyorum. "Ben mi? Kahraman mı?"

"Ona söyle, Tiernon." "Şşş. Dinlen."

"Söyle ona."

Tiernon iç çeker. "Albion'un omzundaki bıçak yarası senden mi?"

"Evet."

"O zaman sen bir kahramansın. Arvelle'in hayatını kurtardın. Muhtemelen sayısız hayat kurtardın."

Jorah'ın omuzları düzelir ve yüzünde geniş bir gülümseme belirir.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Neyse ki, gorgon zehiri, yeterince çabuk bir şifacıya ulaşırsan tedavi edilebilir. Tiernon'un beni taşımasına izin vermeyerek içeri sendeleyerek girdiğimde, Axia bana bir bakış attı ve başını salladı.

"Neden şaşırmadım acaba?"

Tiernon'un kanı, diğer kesik ve çürüklerimi iyileştirdi. Kan bağımlısı olma ihtimalimi daha sonra düşünebilirim, ama şu anda Tiernon'un odasındaki yatakta yatıyorum, Evren ve Gerith yanımda kıvrılmış duruyorlar.

Herkesin Jorah'ın hayatımı kurtardığını bilmesini sağladım ve şifacılarımdan ayrıldığımda, Jorah yüzünde geniş bir gülümsemeyle Maeva'ya hikayesini anlatıyordu.

"Griffon kalkanı bizi hayatta tuttu," diye mırıldandım ve Tiernon odanın diğer ucundan bana keskin bir bakış attı.

"Bunu şimdi tartışmak mı istiyorsun?"

Gerith ona alaycı bir şekilde sıırttı ve ağzını açtı, ben de elimi kaldırdım.

"Tiernon, Bran kapımıza geldiği andan itibaren kardeşlerim bu durumdan etkilendi. Artık gerçeği öğrenecek ve riskleri anlayacak yaşta. Onlardan bir şeyler saklayarak onları güvende tutamam."

Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama artık anlıyorum. Evren bana minnettar bir bakış atarken, Ger elini uzatıp elimi sıkıyor.

"Bir griffon kalkanı mı?" diye soruyor ve ben de onlara anlatıyorum.

"Vay canına." Ev'in kaşları çatılır. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

Gözlerim Tiernon'unkilerle buluştu. "Rorrik haklıydı. Kalkanı kontrol edemiyordum. Sadece birkaç saniye tutabiliyordum. Başka biri görseydi..." Sesim kesildi. Jorah görmüştü. Ama bunu kimseye söylemeyeceğini biliyordum.

"Başka bir konuda da haklı. Onu kullanmayı öğrenmem gerek," diyorum. "Rorrik buradayken o gün yaptığım gibi suyu kullanabilseydim, Albion'un bıçağından kaçınabilirdim."

Bıçak söz konusu olunca Tiernon'un yanağındaki kas seğirir. "Zaten kalkan oluşturmuş olsaydın, su çağırman mümkün olmazdı. Daha fazla eğitim almadan olmaz."

"O halde antrenman yapmam lazım. Gücümün neden bu şekilde çalıştığını bilmiyorum, ama artık bundan kaçamam. Bana yardım eder misin?"

Bana bir bakış attı. "Yardım edeceğimi biliyorsun."

"Senthara'dan ayrılacak mıyız?" diye sordu Evren. "Kuzeye mi gideceğiz?"

"Hayır. Üzgünüm, Ev."

Tiernon kaşlarını kaldırır ve yeni keşfettiğim şeffaflığının ne kadar ileri gideceğini merak ettiğini anlarım.

"Buradan ayrılmadan önce imparatoru öldürmem gerekiyor."

Gerith'in yüzü bembeyaz olur. Yavaşça yataktan kalkar ve ayağa geçer. "Bu imkansız."

Ben iç çekerim. "İmkansız değil. O ölümsüz değil. Ama çok, çok zor."

Ger yukarı kusar ellerini ellerini "Sen sadece neredeyse neredeyse öldürülecektinbir bir muhafız tarafından neredeyse

Tiernon bana sırtıyor. "Bu samimiyet nasıl gidiyor?" Ona dilimi çıkarıyorum ve gözleri kararıyor.

Boynum yanmaya başlar, sanki Bran ile olan bağım görevimi hatırlatarak uyanıyormuş gibi. Donuk bir kaşıntı ellerime yayılır ve ben bunu görmezden gelmeye çalışırım.

Bu dürtüler benim değil.

Bran'ın.

Ve onun bağı yüzünden hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Ben daha çok Mortuus için endişeleniyorum," diyor Evren, birdenbire hiç duymadığım kadar olgun bir sesle. "Kafanda onun sesini duyduğunu söylemiştin."

Bu sesi hayal gücümün ürünü olarak görmezden gelmek istiyorum, ama bu yalan olur.

"Evet. İki kez."

"Onun daha önce iletişim kurabileceğini hiç duymadım. Takipçilerine bile. On yıllardır Mortuus'u özgürleştirmek için adanmış bir tarikat olduğunu biliyor muydun?"

Gerith, Tiernon ve ben ona bakıyoruz.

"Ne?" diye soruyor. "Çok okuduğumu biliyorsunuz."

Kapı çalınır ve Gerith kapıyı açar.

"Serbest bırakıldım," diyor Maeva. "Sunumumuz için tam zamanında."

Acemi sunumu. Neredeyse unuttuyordum. Her Sundering'den sonra, kraliyet ailesi gelecek yıl boyunca kendilerini takip etmek zorunda kalacak acemileri seçer.

"Hiçbir yere gitmemelisin."

"Sakin ol, Arvelle. Artık tekrar yürüyebiliyorum. Aslında, iyileşmeyi hızlandıranın Primus'un kanı olduğuna eminim." Tiernon'a gülümser ve o da ona sert bir baş sallama ile karşılık verir.

Onun nesi var? diye bana dudaklarıyla sorar.

"Albion'un peşine tek başıma düştüğüm için hâlâ kızgın," diye fısıldarım. Tiernon bize öfkeyle bakar. "Sizi duyabiliyorum."

Gülümsemeyi cesurca saklarım. "Maeva. Bu Gerith, bu da Evren."

O onlara gülümser ve Gerith de ona gülümser. Evren, muhtemelen hala Mortuus'u düşünerek, ona ciddi bir şekilde başını sallar.

"Senin hakkında çok şey duydum." Maeva yatağa oturduğunda, ona gözlerini kısarak bakarım.

"Sunuma birlikte gidebiliriz diye düşündüm. Ayrıca, daha önce imparatorluk dairesine hiç girmedim."

Kulağının altındaki aşk ısırığına başımı sallarım. "Uh-huh."

Maeva'nın yüzü Neris'in bıraktığı izden daha da kızarır ve ben sırtarak bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırım. Tiernon bana kanını verdiğinden ve Axia gorgon zehrini tedavi ettiğinden, yatakta kalmam için hiçbir neden kalmamıştır.

"Gitmek zorunda mısın?" Evren'in sesi alçak bir mırıltı, neredeyse bir fısıltı.

Maeva'nın gözlerine bakıyorum ve benim hissettiğim aynı korkuyu görüyorum.

"Evet," diyorum. "Öyle."

BİR SAAT SONRA, Calena'nın peşinden tribünlere çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Gergin ve yüzü bembeyaz; imparatorun sunumu her zamanki *eğlence* tarzıyla açtığını düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil. Biz acemiler, arenanın kumundan sadece birkaç sıra yukarıdaki onur koltuklarımıza oturduğumuzda, bir grup Torvellens başka bir kapıdan arenaya girmeye başlamış.

Çoğunun ten rengi, krallıklarının soğuk iklimini yansıtan soluk renktedir. Hem erkekler hem de kadınlar saçlarını uzun ve örgülü tutar, örgülerindeki renkli boncuklar, çoğunun ait olduğu çeşitli dağ klanlarının sembolüdür.

Torvellens zincirlerle birbirlerine bağlı, tek bir vücut gibi yürüyorlar, böylece tökezlememeleri sağlanıyor. Yine de bir infazcı eter kırıbacını şaklatıyor. En küçük kadın irkiliyor, düşük bir çığlık atıyor ve yanındaki erkekler infazcıya dönüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Kırıbacın bir kez daha şaklamasıyla, yanaklarında derin yaralar açılıyor.

Daha fazla insan, doğrudan altımızdaki kapıdan arenaya girer. Ten renkleri orta kahverengiden koyu kahverengiye kadar değişir ve kadınların çoğu düz saçlıdır, saçlarını güzel işlemeli Zevarian kumaş bantlarla arkaya bağlamışlardır, ancak bu bantların çoğu esaret altında kaldıkları süre boyunca solmuş ve kirlenmiştir.

Zevaris ve Torvellen, imparatorun imparatorluğun düşmanları olarak gördüğü iki krallıktır. Son birkaç on yılda, imparator bu krallıkları yavaş yavaş parçalamıştır. Yine de, krallıklar topraklarının her santimetresi için savaşmaya devam etmektedir.

Maeva yanımda oturuyor, yüzü bembeyaz. "Torvellen ve Zevaris kraliçelerinin ittifak kurduklarına dair söylentiler duydum," diye fısıldıyor.

"Bu, olacakları açıklıyor." Zevaris'lilerin sırasını geçerek her birine bir kılıç dağıtan infazcıya başımı sallıyorum. Bir kadın hemen infazcıya saldırıyor ve eter kırıbacı olan infazcı onu yere sererek diz çöktürüyor.

Arenanın diğer tarafında, bir infazcı Torvellenlere silah veriyor. El hareketi yapınca, onlar öne çıkıp Zevaris grubuna karşı duruyorlar. Torvellen erkeklerinden biri, önündeki Zevaris kadınına bakarken gözyaşları akıyor.

Mührüm yanıyor. Öfke içimi kaplıyor, artık onu kontrol edemiyorum.

"Arvelle," diye fısıldar Maeve. "Yapma. Henüz zamanı değil."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Ama artık buna daha fazla tahammül edemem. Reddediyorum.

Bir şey üzerimizde uçuyor. Dünya tersine dönüyor. Başımın arkasında bir ağrı patlıyor, boynuma ve omurgama doğru yayılıyor.

Gözlerimi açtığımda, taş bankların arasında yatıyorum, Maeve yanımda çökmüş durumda.

Anlamıyorum... Anlamıyorum.

BOOM!

BOOM!

BOOM!

"Saldırıya uğradık!" diye bağıyor biri, sesi arenada yankılanıyor. "İmparatoru koruyun!"

Arenanın tepesine doğru bakıyorum. Praesidium muhafızlarının üst kattaki muhafız kulelerinde olması gereken yerde, isyancı vampirler ellerinde tatar yaylarıyla çömelmiş durumda. Bir şekilde arenanın korumasını aşıp görünmez bir şekilde beklemişler.

İçlerinden biri bizim bölümümüzün üzerinde yüksekte yürüyor ve hareketlerinde tanıdık bir şey var...

Aniden anlıyorum. Bu, sirkin vampiri. Kaçan vampir.

BOOM!

Arenanın tam karşımızdaki bölümü havaya uçuyor ve mermer parçaları ve toz havada uçuşurken başımı koruyorum. Toz dağıldığında, binlerce insan yok olmuş, geriye sadece duman ve moloz kalmış.

"Eter bombaları," diye bağırdı Briona arkamızda. "Yere yatın!"

Yüzüm uyuşmuştu, vücudum yavaş ve halsizdi.

Şok olmaya vaktim yok. Ama yine de düşünemiyorum.

Tüm arena titriyor ve birdenbire, iki kat altımızda bulunan maginari'nin varlığını acı verici bir şekilde fark ediyorum.

Eğer çökerse, hepsi ölecek. Bazıları imparatorun arenasında ölmeyi tercih edebilir, ama...

Zihnim keskinleşir ve yana doğru yuvarlanarak Maeva'nın yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederim. Boynundan kan damlıyor, çizik derin ama hayati tehlike arz etmiyor. "Ben iyiyim," diyor. "Sen?"

"İyiyim." Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve onu da yanımda sürüklüyorum. "Buradan çıkmamız lazım."

Kumda, Torvellens ve Zevarians, infazcılarla birlikte çalışıyorlar. Zevarians, zincirlerinin anahtarını elinde tutan infazcıya saldırırken, Torvellens ise eter kırıbacını elinde tutan infazcıyla uğraşıyor.

Seyirciler çılgınca en yakın çıkışlara doğru koşarlar. Arena'ya girecek kadar aptal olanlar, öfkeli, çılgına dönmüş Torvellens tarafından hemen öldürülürler. Onları bu fırsatı değerlendirdikleri için suçlayamam.

En yakın çıkışa doğru ilerlerken, Kaeso bir bankın altından ayağa kalkar. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşkın bir haldedir. "Ne oluyor?"

"İmparatoru hedef alıyorlar," diyor Maeva.

Zafer duygusu içimi kaplar, ama hemen ardından dehşet kaplar. Kan kulaklarıma hücum eder, tek bir düşünce dışında hiçbir şeyi kavrayamaz hale gelirim: Tiernon babasının yanındadır.

Buradan onu göremiyorum, ama pulvinar muhafızlarla çevrili ve hepsi imparatoru koruyor. Eter bombaları pulvinara arka arkaya isabet ediyor ve kalkanları aşındırıyor. İmparator ve oğulları muhtemelen şu anda gizlice dışarı çıkarılmışlardır. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Tiernon buradan çıkacak. Muhafızlar gerekirse imparatorun oğullarını sürükleyerek çıkaracaklar. Bu arada...

Kargaşa.

Dikkat

dağınıklığı.

Kaos.

Maeva'nın bileğini yakalayıp onu durduruyorum. Bu bizim en iyi şansımız.

Kaeso bize uzanırken gözleri çılgınca parlıyor, ama kalabalık ileriye doğru akın ediyor ve o da sürüklenerek ilerlemeye devam etmek zorunda kalıyor.

BOOM!

Başka bir eter bombası patlar, bu sefer başımızın üstünde. Üstümüzdeki koltuklardan kocaman mermer parçaları düşer.

Maeva beni aşağı çekiyor ve çömelip kollarımızla başlarımızı koruyoruz. Nefesim hızlanıyor, görüşüm keskinleşiyor ve sonunda sadece üç metre ötemizde, mermerin yolunda duran kadını görebiliyorum.

Kollarını kaldırarak kendini yana atıyor. Ama çok geç.

Dünya sanki eğiliyor ve ben aniden donup kalıyorum, kadının az önce durduğu yere bakıyorum.

"Arvelle."

Maeva beni sarsıyor ve ben bakışlarımı ondan ayırıp onun kasvetli gözlerine bakıyorum.

Arena hala sallanıyor, çökmek üzere. Ayaklarımızın altındaki taşı işaret ediyorum. "Maginari'yi çıkarmalıyız."

Yüzünde bir anlık farkındalık belirir, hemen ardından kararlılık gelir.

Bu kattan çıkışa ulaşmamız imkansız. Arenaya inmemiz gerekecek. Kumda Zevarianlar ya da Torvellensler görmüyorum. Umarım kaçmayı başarmışlardır.

Kollarımızı birbirine kenetleyerek, çığlık atan, panikleyen kalabalığın arasından geçerek arenanın kenarına doğru ilerliyoruz.

Üç metrelik bir düşüş ve ben çömelerek yere iniyorum. Maeva zarifçe yanıma iniyor ve kapıya doğru koşuyoruz.

Birkaç saniye içinde bekleme odasına ulaşıyoruz ve tuzak kapısından tırmanarak çıktığımızda, arenadan gelen çığlıklar ve haykırışlar boğuklaşmış.

Ben buraya daha önce gelmiş olabilirim, ama Maeva yolu ezberlemiş. Hiç tereddüt etmeden, magari'ye doğru koşar adımlarla ilerliyor.

Belirgin, ritmik bir ses duyulur ve ben donakalırım. Maeva yavaşça döner.

"Devriye." Kaşları alçalır. "Maginari'nin güvenliğini kontrol etmek için nöbetçiyi erken göndermişler. Anahtar o nöbetçide olacaktır. Ayrılmamız gerek."

"Hayır." Kelime keskin, reddetmem anında.

Maeva, ayak seslerinin geldiği yöne doğru bakarak gözlerini kocaman açtı. "Maginari'leri uyarmalısın, Arvelle. Bazıları

yaralı ve hasta. Yardıma ihtiyaçları olacak. Git onlara hazırlanmalarını söyle." "Anahtarı alacağım."

"Hayır." O çoktan harekete geçmiştir. "Sen maginarilerle konuştun. Sana güvenirler. Uzun sürmez."

Hoşuma gitmiyor, ama Maeva karanlıkta kayboluyor ve ben kendimi hareket etmeye zorluyorum.

Maginari, kafeslerinin önüne çıktığımda kükre ve çığlıklarla patlarlar. Buradan bile, arka arkaya gelen birkaç patlamanın belirsiz ama açık sesini duyabiliyorum.

Pholus öne çıkar ve magari sessizleşir. "Seni buradan çıkaracağız," diye nefes nefese söylerim, nefesimi toparlamak için kafesin parmaklıklarına yaslanırım. Parmaklıklar parmaklarımı acıtınca hemen elimi çekerim. "Kaçmaya hazırlanmalısın."

Linaros yaklaşırken toynakları taşa vuruyor. "Koşulların var."

"Evet. Buradaki masum insanlara saldırmayacağına yemin etmeni istiyorum."

Acı bir kahkaha atar. "Kimse masum değil."

"Yukarıdaki katliamı duyabildiğini biliyorum. Ama imparatorun yeniden kontrolü ele geçirmesi çok uzun sürmeyecek. Bu senin özgürlük için bir şans."

Pholus başını eğdi ve Linaros'a gagasını şaklattı. *"Buradaki tüm magari adına konuşuyorum. Koşullarını kabul ediyoruz ve bize zarar vermeye çalışmayanlara zarar vermeyeceğimize yemin ediyoruz."*

"Anlaştık."

Taşların üzerinde ayak sesleri duyulur ve kalbim gırtlığıma kadar çıkar.

"Endişelenme," diyor Pholus. *"Bu, anahtarı bulmak için ayrılan kişi."*

Belli ki, Maeva ve beni daha önce duymuştu.

Maeva, yüzü kızarmış ve kanla kaplı bir şekilde ortaya çıkıyor. Ben hareketsiz kalıyorum ve o başını sallıyor. Bu onun kanı değil.

Anahtarı kilide sokarken eli titriyor. Kafesin kapıları açılıyor.

Linaros ileri atılır ve kocaman eliyle Maeva'nın yüzünü kavrar. "Sen cesursun," der. "Teşekkür ederim, Tharwyn'in kızı."

Maeva şaşkın görünüyor ve Linaros ona gülümsüyor. "Tanrımız, kendisine tapan herkesi sahiplenir."

Maeva, maginari'nin tanrısına mı tapıyor?

Linaros'a titrek bir gülümseme atar. Gözlerimiz buluştuğunda, sanki seçimini savunma ihtiyacı hissetmiş gibi çenesini öne çıkarır. Gözlerimi devirince, gülümsemesi genişleyerek sırtmaya dönüşür. "Bir çıkış yolu biliyorum."

"Söyle bana."

"Birkaç hafta önce, üst kattaki arenadan dışarı çıkan bir kapının menteşelerini zayıflattım." Maeva Linaros'a gülümser. "Senin birkaç vuruşun yeterli olacaktır."

Tabii ki öyle yaptı. "Aklına gelmeyen bir şey var mı?"

"Yakalandığımda ve sorguya çekildiğimde imparatorun muhafızlarına nasıl yalan söyleyeceğimi."

Midem bulanıyor. "Geri dönmem gerek."

Gözleri büyüdü. "Arvelle."

"Gitmem gerektiğini biliyorsun." Kaos hüküm sürüyor. İmparatoru öldürmek için en iyi şansım bu. Kardeşlerim ludus'ta, yani onları alıp kuzeye gidebilirim.

Maginari kafesten dışarı akın ediyor. Gorgon bana başını eğiyor, ben de onun gözlerine bakmamaya dikkat ederek ona karşılık veriyorum.

"Git," diyorum Maeva'ya. İkimizi de şaşırtarak, onu hızlıca kucaklamak için kendime doğru çekiyorum. "Dikkatli ol."

"Sen de."

Linaros bir kez daha kafesin kapısından içeri giriyor, bu sefer kollarında baygın bir harpiye ile. Bana kararlı bir bakışla bakıyor. "Sözünü tuttun. Bunu unutmayacağım."

İlk önce KOKU burnuma çarptı.

Duman. Kan. Ter. Korku.

Keskin, kimyasal bir eter kokusu hala havada asılı duruyor, ölümün mide bulandırıcı tatlı kokusuyla karışıyor.

Aether bombalarının etkisiyle, arenanın zemini devasa kraterlerle kaplı, kenarları pürüzlü ve kararmış. Kum, kan ve yanmış toprakla koyu bir renk almış, botlarımı içine çeken bir çamur oluşturmuş.

Kırık tahta parçaları, taş ve mermer parçaları ve Umbros heykellerinin bükülmüş kalıntıları kumun üzerine dağılmış durumda.

Ve her yerde, baktığım her yerde cesetler görüyorum.

Muhafızlar, vampir isyancılar, çapraz ateşte kalan masumlar. Çoğu hareketsiz yatıyor, çoktan ölmüşler. Diğerleri acı içinde kıvranıyor, yaralarına sarılıyor. Daha da fazlası ise korkunç şekilde yanmış, etleri eter patlamalarıyla kavrulmuş. Yanmış et kokusu, yanmış saç ve kumaş kokusuyla mide bulandırıcı bir şekilde karışıyor.

Pulvinar alevler içinde, duman yoğun ve zehirli. Vampirler ve muhafızlar hala kumda ve taş bankların kalıntıları üzerinde savaşmaya devam ediyor.

Solumdaki birkaç sıra patlıyor ve panik içindeki çığlıklar havayı yırtıyor. İnsanlar hala kapana kısılmış, hala kaçmaya çalışıyor, hala henüz tıkanmamış çıkışlar arıyor.

Vampir isyancılardan biri, elinde hala bir tatar yayıyla, arena kapısının yanında uzanmış yatıyor. Kafası neredeyse tamamen kopmuş, sadece bir parça et kalmış.

Arbaletini çekip çıkardım ve yakından inceledim. Daha önce kullandıklarımdan daha büyük ve sağlamdı, metal bantlarla güçlendirilmiş ve gücü yansıtan karmaşık oymalarla süslenmişti.

Standart civatalar yerine, tatar yayı, çekme ipinin ucunda yumuşak malzeme ile kaplı bir beşik ile donatılmıştır. Çömelirim ve vampirin uzattığı elinin yanında bir kanvas çuval fark ederim. Onu kendime doğru çekip içine bakarım.

Eter bombaları.

Elma veya küçük greyfurt büyüklüğünde olan bu bombaların çoğu küre şeklindedir, ancak bazıları biraz daha uzundur. Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor, nefesimi tutarken ciğerlerim ağrıyor ve bir tanesini nazikçe çıkarıyorum.

Dış kabuğunda, parmak uçlarımı uyuşturan runik yazılar kazınmış. Eter bombasını yuvaya yerleştirip, kolu çekerek ipi geri çekerim ve yuvayı yerine oturturum. Tatmin edici bir klik sesi duyulur.

Arenada hareketlilik var. Kalbim güm güm atarken, geriye doğru çekilip gölgelerin içine saklanıyorum.

On beş ya da yirmi Praesidium muhafızı kapıdan yavaşça uzaklaşıyor. Arkalarında, Vallius Corvus'un öfkeli yüzünü bir anlık görüyorum.

Vampirler bir şekilde onun kaçış planını bozmuşlar. Şimdi imparator, başka bir kapiya ulaşmak için açık arenadan geçmek zorunda kalacak.

Karanlık bir tatmin duygusu vücudumu kaplar. Bir kez olsun kan kırmızısı kumların üzerinde, savunmasız ve dehşete kapılmış olarak duracak.

Altı muhafız öne çıkıp ellerini aynı anda kaldırdı. Bir koruma kalkanı oluşmaya başladı. Mühürleri parıldıyordu...

Muhafızlardan biri aniden tiz bir çığlık atar. Bir diğeri elini alnına vurur ve kusmak için eğilir, yanındaki muhafız ise çığlık atarak dizlerinin üzerine çöker.

Ne... neden...

Dönerek arenayı taradım ve bakışlarım, devrilmiş bir bankın arkasında saklanan, yüzü kanla kaplı Calena'yı buldu. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, gümüş mührü parlak bir şekilde parlıyordu. Kulaklarım çınlamaya başladı, ellerim tatar yayını daha sıkı kavradı.

Onların kalkanlarını kullanmalarını engelliyor. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Aniden her şeyi anlıyorum. Amblemi olan bir asi, içeriden çalışarak vampirlerin imparatoru öldürmesine yardım ediyor. Calena, imparatorun yerine başka bir vampirin geçeceğini biliyor olmalı, ama...

Düşmanımın düşmanı...

Bran ona ulaştı. Baloda, Calena'yı o düşünceli bakışla izlediğini gördüğümde içgüdülerim beni uyarmıştı. Tanrıların Salonunda ona fısıldadığı gün onu uyarmıştım. Ama Vallius Corvus'u hedef alma fırsatını kaçırmadığı için onu gerçekten suçlayabilir miyim?

Hayır. İmparatorun yüzünde ilk kez gerçek korkuyu gördüğümde bunu yapamam. Lezzetli bir korku. Memnuniyet damarlarıma doluyor. İsyancılardan ne bekliyorduyorsa, muhafızlarının güçlerini kullanmasını engelleyebileceklerini hiç düşünmemişti.

İşte bu. Bu benim şansım.

Devasa bir mermer parçası, tribünlere tırmanabileceğim kadar yakın, sadece birkaç metre ötede duruyor. Arbaleti omzuma atıp kendimi yukarı çekiyorum. Tribünlerin ilk sırası başımın birkaç metre üzerinde.

Mermer bankın kalan kısmında olabildiğince geriye çekiliyorum. Derin bir nefes alıp tribünlere doğru koşuyorum ve kendimi havaya fırlatıyorum. Elim soğuk çeliği kavıyor ve kendimi yukarı çekmek için tüm gücümü kullanıyorum.

O lanet iplere daha fazla zaman ayırmam gerektiğini biliyordum. "Kalk, kalk, kalk," diye mırıldanarak en yakın mermer koltuğa tırmanıyorum. koltuğa tırmanırken "Çekil, çekil, çekil" diye bağıriyorum. İmparator arenadan çekilirse, başka bir şansım olmayacak.

Bir sonraki bankın çatlak kalıntılarının üzerinden atlıyorum, omzumdan tatar yayını alıyorum. Daha yükseğe. Biraz daha yükseğe çıkmam lazım.

Muhafızların yapabileceği en akıllıca şey takviye kuvvetleri beklemek olurdu. Ancak bu, bir dizi saldırının ilk dalgası olabilir. Daha fazla beklerlerse, sıkışıp kalabilirler. Mümkün olduğunca yükseğe çıkmalıyım, böylece en üst kattaki çıkışlardan birinden kaçabilirim. İmparatoru öldürdükten sonra arenanın başka bir yerinde yakalanırsam, ölürüm.

Arenanın dışından bir patlama sesi gelir ve tribünler sallanarak dengemi bozar. Takılıp düşerim, bir elimle kendimi tutarım. Elim düşüşün yükünü üstlendiği için bileğimde keskin bir acı hissederim.

Arbaletin ucu taş zemine çarpar. Korku içimi kaplar ve nefesimi tutarak kendimi hazırlarım. Ama ya eter bombaları göründüklerinden daha dayanıklıdır ya da hala nefes alabilmem tamamen şans eseri.

Bütün vücudum titriyor ve korkuyla mücadele ediyorum.

Hareket et. Bu fırsatı kaçırmaya cesaret edemezsin.

Tribünler önümde uzanıyor ve ben gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum, enkazların üstünden ve altından, cesetlerin ve ceset parçalarının etrafından geçmek zorunda kalıyorum.

Neredeyse zirveye ulaşmıştım ki, kocaman bir beton bloktan dışarı çıkan minik bir el gördüm. Gözlerim yanıyor, bu adaletsizlik beni boğuyor ve daha hızlı hareket ediyorum, ileriye doğru ilerliyorum, her hamlede yeni bir öfke beni güçlendiriyor.

En üst kata ulaştığımda, yorgunluktan başım dönüyor, nefes nefeseyim, bükülüyorum, tatar yayını kaldırıp imparatorun etrafında dolaşan muhafızlara nişan alıyorum. İkisi zar zor ayakta duruyor. Calena onları meşgul ediyor.

Bunu atlatırsam, belki bir gün ona teşekkür ederim.

"Hadi..."

Öndeki gardiyanın harekete geçmeye karar verdiği anı görüyorum.

Parmağım tetiği okşuyor ve nefesimi tutarak bekliyorum.

İlk muhafızlar yarı yola kadar gelir. İki kişi daha ona katılır, kılıçlarını çekmiş, gözleri çılgındır.

İmparator arenaya daha da yaklaşır ve bana net bir atış imkanı verir.

Parmağım tetiği sıkıca kavrar. Saf, katıksız bir zafer duygusu damarlarımı doldurur.

Neris, elinde kılıcıyla imparatorun yanına ulaşır. Siyah bukleleri örgüsünden kaçmış, imparatorun yanında yürürken yüzünün etrafında patlamış gibidir, gözleri kısılmış, kararlıdır.

Maeva'yı utandıran Neris. Gözlerini parlatıyor. Leon'u kurtarmak için benimle birlikte gelen Neris. Lucius öldüğünde yanımda sessizce ağlayan, ama yine de *beni* teselli etmek için zaman ayıran Neris.

Ateş etme dürtüsü her şeyi kaplar.

Ama bu ihtiyacı biliyorum. Bu dürtüyü. Bran ile ilk anlaşmamı yaptığımdan beri bununla mücadele ediyorum.

Elim titriyor, parmağım seğiriyor. Nefes nefeseyim, terliyorum, titriyorum... ve yavaşça tatar yayını yere bırakıyorum.

Hayır. Hayır, Neris'i asla öldürmem. Vallius Corvus'u öldürmek anlamına gelse bile. Burası beni o kadar da değiştirmedir. Henüz değil.

İmparator dumanın içinde kaybolur ve onu öldürme şansımı kaçıyorum.

"Nasıl olur da hala *bana karşı gelirsin*?"

Bran'ın sesi kulaklarımı kesiyor, beynime işliyor. Boynum ateş gibi yanıyor, elimi boynuma bastırıyorum ve boğuk bir iniltiyle dizlerimin üzerine çöküyorum.

Tabii ki bunun arkasında o var. Saldırganların vampir isyancılar olduğunu anladığım anda onu aramalıydım.

Acıyla mücadele ederek başımı kaldırmayı başarırım. Bran yavaşça bana doğru yaklaşır, gözleri kısılmıştır. Acıyı daha da şiddetlendiren bir şey yapar ve ben nefes nefese kalarak sırt üstü düşerim. "Ne yapıyorsun Bran? İnsanlara güneşi vermek istediğini söylemiştin.

İnsanlara güneşi vermek istediğini söylemiştin. Bu kadar çok insanı öldürdükten sonra kimsenin isyancılara sempati duyacağını mı sanıyorsun? Neden bu riski alıyorsun?"

Yüzünde kurnaz bir ifade belirir. "Çünkü imparator ölür ölmez, oğlu tahta geçecek."

Kıvranıyorum, derim altımdaki taşla sürtünüyor. Tanrılar, çok acıyor. "Bu nasıl yardımcı olacak?" Nefes nefese soruyorum. "Rorrik dengesiz."

Kendinden emin bir gülümseme. "O oğul değil." "Tiernon hüküm sürmek istemiyor."

"O da değil." Sözleri memnuniyetle doludur.

En şiddetli ağrı azalıyor, ama zihnim yavaş, halsiz, sanki bir sis çökmüş, düşüncelerim oluşmadan onları boğuyor.

"S-sen mi?"

Bran başını kaldırır, göğsünü şişirir. "Vallius'un hiç tanımadığı gayri meşru oğlu, hak ettiğim şeyi almak yerine, çaresiz planlarla benim yerime geçmeye zorlanan. Halkı için savaşmak için *her şeyi* feda eden bir varis."

Yüzüne bakıyorum, ama ne yaparsam yapayım, Tiernon ve Rorrik'e benzeyen hiçbir iz göremiyorum.

"Hangi dünyada imparator olan kişi *sen* olabilirsin ki?"

Aylar önce tanıştığım Bran bana tepeden bakıp, sözleriyle beni yerden yere vururdu. *Bu* Bran ise homurdanarak arkasındaki taş duvara tekme atıyor. Darbeyle taş çatlıyor.

Ellerim titremeye başlar. Kontrolünü kaybediyor. Yavaşça ayağa kalkarım, başım dönüyor ve dünya sallanıyor.

Parçalar zihnimde yerine oturmaya başlıyor. "Bu yüzden imparatoru hedef almam için Sundering Ball'a kadar beklememi istedin. Sundering'in kendisi için değil, imparatorun Rorrik'i atadığı halefi olarak görevden aldığı gün olduğu için."

Bran sırtıyor. Titreyerek bir adım geri çekilip, tatar yayına doğru ilerliyorum. Boynumdaki işaret, Bran'a zarar verme düşüncesine bile isyan edercesine parlıyor. Onunla hala bağılyken onu öldüremem.

Tamamen yalnızım. İmparatorun arenasına saldırmak için isyancılarla işbirliği yapacak kadar deli bir vampirle kapana kısılmış durumdayım. Planlar içinde planlar yapabilecek kadar *aklı başında* bir vampirle... Ve tüm bu planlar beni bu noktaya getirdi.

Tek şansım zaman kazanmak. "*Tiernon!*" diye bağıriyorum, tüm gücümü sessiz çığığıma aktarıyorum. "*Tiernon! Sana ihtiyacım var!*"

Bana zamanında ulaşabilir mi? Arena enkazdan farksız, altımızdaki koltuklara tırmanmak neredeyse imkansız.

"Anlamıyorum," diyorum Bran'a.

Konuşmaya devam et. Konuşmaya devam et. Konuşmaya devam et.

"*Kimse yok mu!*" diye bağıriyorum, ifademi boş tutmaya çalışarak.

Bran arkasındaki duvara yaslanır. "Vallius oğullarına çok kızgın. Birisi onun ölmesini istiyor ki onun yerini alabilsin, diğeri ise onun ölmesini istiyor ki istediği gibi özgürce yaşayabilsin. İkisi de ona hak ettiğini düşündüğü minnettarlığı ve saygıyı göstermiyor."

"Ve yeni yasa, *senin* tahta çıkmanı mümkün kılacak. Ama imparatorun neden veraset kurallarını değiştireceğini hala anlamıyorum."

Arkamda, arenada bir şey patlar. Ben irkilirim, ama Bran tepki göstermez, bakışları hala üzerimdedir. "Metresiyle çocuk yapmayı düşünüyor. Güç için kendisiyle rekabet eden bir oğlu ve imparatorluk muhafızları ile Praesidium Muhafızları arasında çok popüler olan bir oğlu olduğu için yaptığı hataları anlıyor. Oğulları bir gün işbirliği yaparsa, bu imparatorluk onların olur. Neyse ki, babalarından daha çok birbirlerinden nefret ediyorlar. Bu yüzden taht benim olacak."

"Tahtı elinde tutabileceğine seni inandıran nedir?"

Bran yaklaşır ve ben hızla uzaklaşıyorum. Yerdeki tatar yayımı alır ve alaycı bir şekilde sallayarak gösterir. "Çünkü babamın aksine, ben vampirleri güneşe maruz bırakacağım. Ve minnettarlıklarından dolayı, bana bir imparatorluk verecekler."

Deliliğe sürüklenmeseydi, Bran'ın bunu gerçekten başarabileceğine inanabilirdim. Şimdi ona bakınca... tahtı asla ele geçiremeyecek ve koruyamayacak. Derisi artık vampirlerin tipik kusursuzluğuna sahip değil. Soluk derisinin altında damarları görünür durumda, hastalıklı, mavi-gri bir renk tonuyla atıyor, yanakları çökmüş, elmacık kemikleri yüzüne sert gölgeler düşürüyor. Bir zamanlar bana baktığında, o soğuk, yırtıcı bakışları beni titretirdi. Şimdi ise kan çanağına dönmüş, etrafı morluklarla çevrili.

Bran sessizliğime hırıldıyor. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Acı vücudumu yakıp kavuruyor, amansızca, ciğerlerimdeki nefesi, kaslarımdaki gücü çalıyor. Bulanık bir şekilde, yere düştüğümü, kafamın taşla çarptığını, sönük bir ses çıkardığını fark ediyorum.

Yere düştüğümü, kafamın taşa çarptığını ve sönük bir *ses çıkardığını fark ediyorum*.

Bana doğru yaklaşıyor ve dünya kenarlarından kararmaya başlıyor, ta ki tek görebildiğim onun yüzü olana kadar. Panik ve acı birleşiyor, içimi burkuyor. Hayatımın kalan dakikalarının geri sayıldığını hissedebiliyorum. Ama Bran her zaman kendi sesini sevmiştir.

Onu konuşmaya devam ettir.

"Neden ben?" Sesim inilti gibiydi, sinirlerim yanıyordu. "Neden babanı öldürmek için beni seçtin?"

"Tiernon'un senden uzak duramayacağını biliyordum. Yıllarca Thorn'a gizlice girip seninle birlikte olduktan sonra olmazdı."

En kötü acı geçiyor ve burnumun altındaki ıslaklığı siliyorum. Kan. Bran bağımızla ne yapıyorsa... beni yavaş yavaş öldürüyor.

Dur.

Thorn'a gizlice giriyor.

Bran'ın sözleri zihnimdeki sisin içinden geçiyor. Tanıştığımız gün, beni dövüşürken izlediğini söylemişti. O aylar önce bana söylediği ilk şeylerden biriydi, ama ben onun teklifini reddetmeye o kadar odaklanmıştım ki dikkatimi vermemiştim.

Sundering'den önce son dövüşüm Sands sırasında olmuştu. Bran dövüşümü izlemişti. Kassia'nın ölümünü izlemişti.

"Ben arenaya adımımı atmadan önce beni takip ediyordun."

"Kimse bana ilgi göstermedi," diye tersler Bran. "Ama imparatorun oğulları? Onun *tanıdığı* oğulları? Sanki ben hiç yokmuşum gibi beni görmezden geldiler. Ben de Tiernon'u Thorn'a kadar takip ettim. Yıllarca izledim ve bekledim. Sonra, doğru zaman geldiğinde, imparatorun oğlunun nereye kaybolduğunu öğrenmesini sağladım. Ve Tiernon'un, şehrin gecekondu mahallesinde yaşayan, mühürlenmiş bir fahişeyle vakit geçirdiğini."

Kaburgalarımın altında boş bir acı yayılıyor. Bütün o acı. Yalnız geçirdiğim yıllar. Tiernon'un işkenceleri. Hepsi Bran yüzünden.

"Neden imparatora kim olduğumu söylemedin?"

Uzakta bir patlama daha duyulur. Bran bunu görmezden gelir. "İlk başta, Tiernon'un acı çekmesinden zevk almak istediğim içindi. İmparatorun kendi oğlunu işkence ettireceğini beklemiyordum, bu hoş bir sürprizdi. Ama asıl zevk, Tiernon'un senin için yanıp tutuşmasını izlemekten geliyordu. Sonunda seni imparatora teslim etmeyi planlamıştım, böylece onun tamamen yıkılmasını izleyebilecektim.

Tamamen yıkıldığını izlemek için. Sonra seni çok daha önemli bir şey için kullanabileceğimi fark ettim."

Keskin, inkar edilemez bir netlik aniden beni sardı. "Sen anlaşmanın kendi tarafına asla uymazdın. Yakalanmamı sağlardın. Bağlantıyı nasıl aşmayı planlıyordun?"

Kötü niyetli bir sırıtış. "İçimizden biri öldüğü anda bağın bir önemi kalmaz."

"Ve imparatoru öldürdüğüm anda yakalanmamı sağlayacak mıydın? Benimle birlikte batacaktın, Bran."

Bir kaşını kaldırdı. "Eğer hemen idam edilseydin, hayır. O zaman herkes, bu saldırıyı organize etmek için o küçük sürtük Calena ile nasıl işbirliği yaptığını öğrenirdi. Üçüncü mücadelen sırasında onun hayatını kurtardığın için, buna inanmak çok kolay olurdu. Bu gerçekten beklenmedik hediye için teşekkür ederim."

Uyuşmuş bir farkındalık beni kaplar. Bran delilikle boğuşuyor olabilir, ama beni bu köşeye sıkıştırdı.

Öleceğim.

Bran gülümser. "Bunun nasıl işleyeceğini anladığını görüyorum. Ve herkes Tiernon'un senin sevgilin olduğunu öğrenir öğrenmez? *Rorrik'in* sana imparatorlukta bir yer verdiğini öğrendiklerinde? Kardeşlerin, onu öldürebilmen için seni imparatora yaklaştırmak için birlikte çalışmış olmaları gerçekten rahatsız edici. Tanıklarım tek tek, kardeşlerin Thorn'dan gelen acemiye olan garip takıntısından ve üçünüzün imparatoru tahtından indirmek için nasıl işbirliği yaptığını anlatacak."

Ve imparatorun iki oğlu da onun cinayetiyle suçlandığında, Bran bu kargaşada iktidarı ele geçirecek.

"Tiernon ve Rorrik bunun olmasına asla izin vermezler."

"Sen öldüğün anda birbirlerine düşman olacaklar. Rorrik hala kardeşinden tüm kalbiyle nefret ediyor. Ne de olsa, yıllar önce Thorn'da seni ilk gören Rorrik'ti."

Ağzım kurur. Ne?

Nasıl...

Gülümsemesi genişliyor. "Vampirler sahiplenici yaratıklardır. Bazen oyuncaklarımızı kırarız ki kimse onlara sahip olamasın."

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?"

"Ne yazık ki, benim zekamı takdir edebilecek başka kimse yok. Ve senin ölümünü kabullenmeni izlemek sonsuz bir tatmin duygusu veriyor. Sen bana her küçümseyerek baktığında, her isteğime karşı geldiğinde bu anı düşündüm. Kardeşlerini bir şekilde geri aldığını anladığım anda, isyancıların saldırmasına izin vermeyi kabul ettim. Şu anda Vallius Corvus ya öldü ya da ölmek üzere. Kaçışın sırasında, onun ölümünü ayarladıktan hemen sonra seni öldürebildiğim için ne kadar şanslıyım."

Bran, titrek, spazmlı ellerinde tatar yayını sıkıca tutar. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Patlamayı hissedecek miyim? Yoksa ölümüm çok mu hızlı olacak?

Gözleri büyür ve bakışlarını omzumun üzerinden bana doğru çevirir, *beni geçerek ateş* eder.

benim.

Dönüyorum. Nabzım hızlanıyor, sonra da hızla atıyor, içgüdülerim bana donup kalmamı haykırıyor.

Bir wyvern arkamda uçuyor, devasa gövdesi yıldızlarla bezeli gökyüzünü kaplıyor. Wyvern hareket ediyor ve Bran'ın arbaletinden fırlatılan eter bombası onun altından geçip arkamızdaki arenaya çarpıyor. Obsidiyen pulları tüm ışığı emiyor, zar gibi kanatları tembelce çırpınıyor, toz ve kum havada uçuşup dumanla karışıyor. Wyvern ağzını açıyor, tırtıklı dişlerini gösteriyor ve ben ölümümü bekliyorum.

Acımasız, sarı-altın rengi gözleri öfkeyle parıldarken, bir kükreme çıkar. Tüm arena titrer ve wyvern köşeli kafasını çevirir. Rorrik, yaratığın sırtında zarifçe uzanırken gözleri benimkilerle buluşur.

Yana kayarak, wyvern'in Bran'a açık bir atış yapmasını sağlarım. Ama o bunu yapmaz. Bunun yerine, Rorrik sırtından atlar ve bana duyamayacağım kadar alçak bir sesle bir şeyler mırıldanır.

Wyvern ortadan kaybolur ve ben irkilirim. Bir şekilde kendini tamamen gizleyerek görünmez hale gelmiştir.

Rorrik bize doğru yaklaşır. Yoğunluğu başımı döndüren bir rahatlama hissi beni sarar. O Tiernon değil, ama...

"Hayal kırıklığına uğradın mı, sevgilim?" diye mırıldanır Rorrik.

Rahatlamaktan dizlerim titreyerek yutkunuyorum. "Senin yanında olduğumda hissettiğim en baskın duygu *budur*."

Ama bu sefer değil.

Vahşı bir sırıtıyla dişlerini bana doğru gösterir. Sonra Bran'a doğru yürür, gözlerinde kararlı bir bakış vardır.

Onu hemen öldürebilirdi. Bir şey istiyor.

Bran tatar yayını kaldırır. Rorrik, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket eder ve tatar yayı aniden eline geçer. "Bir hediye," der, sahte bir şaşkınlıkla ona bakarak. "Teşekkürler kardeşim. Hep böyle bir tane istemişimdir."

"*Sen*," diye tısladı Bran. "Elva'yı sen öldürdün. Küçük rehinelerimin serbest bırakılmasının sebebi sensin."

Ağzım açık kalır ve Rorrik bana göz kırpar. *Rorrik*, Tiernon'un kardeşlerimi kurtarmasını sağlayan dikkat dağıtıcı mıydı? Ve Elva'yı o mu öldürdü?

Göğsümde bir şey sıkışıyor ve birdenbire, Evren ve Gerith'i tehlikeye atmadan Bran'ın bağını koparamayacağımı söylediğimde gözlerinde gördüğüm o karanlık düşünceyi görüyorum.

Rorrik tatar yayını düşürdü ve ben irkildim. Ama eter bombaları ortadan kaybolmuştu, bir şekilde gözden uzak bir yere saklanmışlardı.

Rorrik, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi Bran'a doğru yürüdü. Duman gittikçe yoğunlaşıyordu ve ben boğuk bir öksürük çıkardım. Rorrik bana bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Bran'a çevirdi ve bir elini uzattı. "Kitabı ver, seni öldürmeyeceğim."

Bran'ın gülümsemesi iğrenç bir alaydır ve ceketini açarak, kardeşlerimle birlikte beni taciz ettiği gün gördüğüm kırmızı kitabı gösterir. "Bunu mu kastediyorsun?"

Rorrik *hareket eder*.

O kadar hızlıdır ki, geriye doğru sendelerim ve neredeyse üst kattan düşerim. Bran dönerek dişlerini gösterir ve Rorrik'in ulaşamayacağı bir mesafede kalır.

Dizlerimin üzerine çökerek mermer bankın üzerinden kayarak alt kata düşerim. Bir vampirin kazara vurduğu bir darbe bile beni kolayca öldürebilir.

Bran tıslar ve sıkıldan görünür bir şekilde Rorrik'i atlatmaya çalışarak yana doğru atılır.

O kadar hızlı hareket ediyorlar ki, sadece durdukları zaman, üst kattaki yeni yerlerinde görebiliyorum.

Bran çok daha yaşlı. Ama Rorrik'in gücü muazzam.

Başka bir bomba altındaki tribünlere isabet eder ve mermer çarpmanın etkisiyle çatlarken ben de bankı sıkıca tutunurum. Vampirler, sadece birkaç metre ötede dururlar. Onların dikkati dağılmışken buradan çıkmam lazım.

Yavaşça geri çekiliyorum.

"Uh-uh," diyor Rorrik, gözleri Bran'ın üzerinde. "Olduğun yerde kal, küçük tavşan."

Dişlerimi sıkıyorum ama olduğum yerde kalıyorum. Rorrik'in bu ruh halinde ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorum.

"T-tamam." Bran elini titreyerek kitabı uzatır. "Al şunu."

Rorrik onu kapar ve... Onun yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirir. Sanki uzun zamandır arzuladığı ama asla elde edebileceğini ummadığı bir şeyi aniden elde etmiş gibi hayranlık dolu bir ifadedir.

Bakışları Bran'a yönelir ve Bran'ın yüzü bembeyaz olur.

"Arvelle," diye tıslar Bran, Rorrik'in omzunun üzerinden gözlerime bakar. "Onun beni öldürmesine izin verirsen, isyancılarım ölene kadar seni avlayacaklar."

Rorrik'in gözleri sessiz bir soru ile benimkilerle buluşur. Boynumda bana çok acı veren yeri parmağımla okşarım ve Bran'a acı bir gülümseme atarım. "İçimizden biri öldüğü anda bağın bir önemi kalmaz."

Güm.

Ses mide bulandırıcı bir şekilde tanıdık geliyor ve ben irkiliyorum.

Bran'ın bedeni yere düşer ve Rorrik, Bran'ın kalbini onun yanına bırakır, elini siyah tüneline dikkatsizce siler.

Ağrılar boynumu yakıyor, gözlerimi yaşartıyor. Ama bu arındırıcı bir acı ve Bran yere düştüğü anda düşüncelerim keskinleşiyor. Dürtülerim kendime ait hale geliyor. Hâlâ imparatorun ölmesini istiyorum, ama onu öldürme ihtiyacı artık her şeyi tüketmiyor.

"Bran sana kitabı verirse onu öldürmeyeceğini söylemiştin."

Rorrik, sanki ben zararsız, masum gözlü bir aptalmışım gibi, küçümseyici bir bakışla beni süzer. "Yalan söyledim. Bana yaklaş."

O yine bir kalbi daha parçaladı, ama ben itaat ediyorum. Rorrik bana onaylayan bir bakış atıyor ve bu beni dişlerimi gıcırdatmaya zorluyor. Ama o çoktan dikkatini uzaktaki bulanık bir silüete çevirmiş, bize doğru ilerliyor. Duman dağılınca, bir vampir yaklaşıyor, az önce durduğum yere yakın bir noktaya.

Rorrik'in Lucius'u öldürdüğü gün kaçan aynı vampir. Arenanın tepesinde fark ettiğim vampir.

İnce dudakları sıkı bir gülümsemeye yayılmış, dişlerini açıkça tehditkar bir şekilde gösteriyor. "Sonunda öleceksin, hain."

Vampir, elinde bir eter bombasıyla Rorrik'e doğru koşar. Görüşüm daralır, tek görebildiğim Rorrik olur.

"Gidip başkalarını korkutman gerekmez mi?" Tiernon homurdanır.

Rorrik'in gözleri benimkilerle buluştu. "Öyle olduğumu sanıyordum." Onun alaycı ses tonu karnımda bir sıcaklık yaydı, korkuma rağmen dudaklarım neredeyse kıvrıldı.

Vampir üzerime atladığında kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Rorrik, binlerce seyirciyi görmezden gelerek bana bakarken buz gibi bakışlarını üzerime diker. "Şu anda kendini güçlü hissediyor musun, küçük tavşan?"

Zaman yavaşlar.

Rorrik yaklaşır, gözleri kararlıdır. "İnsanların tek bir şey olduğuna gerçekten inanıyor musun? Tamamen iyi ya da tamamen kötü? Senin için gerçekten bu kadar basit mi?"

Rorrik'ten nefret ediyorum. Ama onun ölmesini istemiyorum. Bu gerçek beni derinden sarsıyor.

Gümüş hançerim aniden elimde belirir ve kendimi Rorrik'in önüne atarım. Şaşkınlıkla öne doğru sallanır, elleri omuzlarıma çarpar.

Hançerim, isyancı vampirin kalbine sıcak bir bıçakla tereyağını keser gibi girer. Bana şaşkın şaşkın bakar ve gözlerinden hayatın kayb olduğunu izlerken boğazım düğümlenir.

"Hayır!" Rorrik, benim düşüncemi yansıtarak bağırır. Bir eliyle eter bombasını yakalar, diğer eliyle beni iter. Uzun bir süre, vampiri aşağıdan yukarıya doğru bakar.

O bana doğru dönerek dişlerini gösterir ve ben geri çekilirim, bıçağımdan kan damlamaktadır.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"İşte orada!"

Bir grup asi vampir, bizim bölümdeki kırık mermer levhalara tırmanarak bize doğru geliyor. Göz kamaştırıcı bir hızla, öfkeyle çarpılmış yüzlerle bize doğru koşuyorlar.

Rorrik eter bombasını atar.

Patlama dişlerimi titretir ve toz ve duman havayı doldururken öksürürüm. Bir kez daha aşağıya baktığımda, vampirler mermerin üzerinde dağılmış vücut parçalarından ibarettir.

Rorrik'in gözleri vahşi, elleri titriyor ve pelerininin altından kırmızı kitabı çıkarıyor. Vampir cesedinin yanına çömeliyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda donup kalıyorum, içgüdülerim bana bağılıyor.

"Onu neden öldürdün?"

"Ben..." Boğazım kurumuş gibi, yutkunuyorum. "O... yapacaktı." Yanaklarım kızarıyor. "Rica ederim."

Gözlerinde şok belirir. "Hayatımı kurtardığını mı sandın?"

"İnan bana, pişman olduğum bir dürtüydü."

O tıslar. "Durumunu iyileştirmiyorsun." Arkasını dönüp, odada volta atmaya başlar. "Tavşan, kurdu *kurtardığını* sanıyordu," diye mırıldanır.

Ne düşünüyordum ki? "Bran doğru mu söylüyordu? Beni önce sen mi gördün? Gençken seni tanıyor muydum?"

Rorrik bana dönüyor, gözleri donuk. "Alakasız." Yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor ve avuçlarım terliyor. "O vampirin bana gelmesini sağlamak için kaç plan yaptığımı biliyor musun?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Umbros onu kutsadı ve ona tanrıların dilini konuşma ve okuma yeteneği verdi."

Aniden her şeyi anladım. "Ve sen de o gücü istiyorsun. Onu yakalayıp senin için tercümanlık yapmasını mı planlıyordun?"

Tembel bir omuz silkme. "Bu fikri bana veren sensin, güç hırsızlığıyla." Gözleri kısılır. "Onu yakalayabileceğim kadar yakına gelmesi için aylarca bekledim. Gitti."

Gözlerimi Rorrik'in elindeki kitaba indirdim. Kırmızı kapağı solmuş, sayfaları sararmış, sırtı çatlamış. Düşündüğümünden daha da eski.

Zihnimde, yakın zamanda bir darbe almış çatlak taş duvarın yanında başka bir kitap yığını görüyorum.

Gerçeklik bir anda kafama dank etti. Rorrik, o kitapları okuyabilen vampire yaklaşmak için planlar yapıp komplo kurmuştu. Ve elindeki kitap.

Benim zaten yapabildiğim bir şey.

Rorrik kitabı sıkıca tutarken yüzünde yırtıcı bir ifade belirir. Bana bakışları midemi bulandırır.

"Merak ediyorum," diye mırıldanır, yarı kendine, parmakları kitabın sırtını okşayarak. "Sonuçta, sen çok ilginç birisin."

Kitabı açar ve bana uzatır, tuhaf, kıvrımlı yazısını görebileceğim kadar yakına. Kendimi durduramadan bakışlarım kitaba kayar ve harfler parıldayarak tanıdık şekillere dönüşür, anlamlarını zihnime kazır.

"Bu metni okuyabiliyor musun? Bana yalan söylersen," diye yumuşak bir sesle uyarıyor, "bunu anlarım."

"Hayır."

Gülüyor, ve bu, onun çıkarabileceğini hiç hayal edemeyeceğim kadar parlak, sevinçli bir ses. "Tekrar dene," diyor.

Tıpkı geçen seferki gibi, gözlerim doldu ve yanağımdan akan gözyaşının çoğunlukla kan olduğunu biliyorum.

Ve geçen seferki gibi, kelimeler gözlerimin önünde dizilmeye başlar ve kafama acı parçaları gönderir. Rahatlamak için boşuna bir girişimde bulunarak elimi şakağıma vururum.

"Hayır."

"Senin yalanlarını izleme konusunda bolca tecrübem var, Arvelle Dacien. Boynundaki nabzın nasıl attığını, gözlerinin nasıl hafifçe büyüdüğünü çok iyi biliyorum. Sanki sözlerini geri tutmak istermişçesine dişlerinin alt dudağına değmesini de biliyorum." Sesi soğuklaşır. "Şimdi oku."

Sesim titriyor. "Başlangıçta, tanrılar..."

"Sen," diye hayretle söylüyor Rorrik. "Bu vampiri köşeye sıkıştırmak ve hapsetmek için çok zaman harcadım. Ama sen, ihtiyacım olan gücü elinden aldın." Kitabı kapatıp pelerinin altına sokuyor. "Tebrikler, benim için değerlerin büyük ölçüde arttı."

Gözlerimi silerek yüzümü buruşturuyorum. İçimden bir ses, Rorrik için değerli olmanın iyi bir şey olmadığını söylüyor. Ayaklarımızın dibinde uzanan iki ölü vampir, Rorrik'in değer *vermediği* insanlara ne olduğunu bana açıkça gösteriyor.

Rorrik hâlâ soğukkanlı bir öfke içinde, ama aynı zamanda beni dikkatle izliyor. "Benim için çalışacaksın."

Kahkaham tiz, neredeyse histerik. "Kesinlikle hayır." "Bu bir soru değildi."

Kalbim çarpıyor. Az önce onun hayatını kurtarmaya çalıştım, ama o sessizce benimkini tehdit ediyor. İhanet dilimde acı bir tat bırakıyor. Benimle işbirliği yapacağımı düşünüyorsa, hayal görüyor demektir.

Rorrik, bu ana kadar o korkunç, acı verici dili okuyabildiğimi bilmiyor. Ve bunun asla öğrenmemesini sağlayacağım.

"Bunu yapma." Yalvarmaktan gurur duymuyorum. "Sadece kardeşlerimi alıp gitmek istiyorum."

"Kardeşlerin bu işin bir parçası değil. Bran'ın aksine, ben tam bir canavar değilim..."

Sesi aniden kesilir ve bana bakar. "Ne yapıyorsun?" diye

Rorrik'e sessizce sorarım.

Bana şaşırtıcı derecede sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bekliyorum."

Bir vücut bana çarpar ve ben bıçağımı sallarım, ama o çoktan kaçmış, beni arkasına itmiştir.

Tiernon.

Dizlerim titriyor ve ellerimi gömleğinin arkasına gömüyorum. Kanlar içinde, öfkeden titriyor. Ama burada. Burada ve

ve rahatlama hissi vücudumun her yerini ısıtıyor.

"Kardeşim," diyor Rorrik. "Buraya gelmen çok uzun sürdü. Biz de tam pazarlık yapıyorduk."

"*Hiçbir şey* müzakere etmiyorsunuz."

Rorrik onu görmezden gelir, bakışları benimkilerle buluşur. "Aradığım şeyi bulmama yardım edeceksin, karşılığında da sana çaldığın gücü kullanmayı öğreteceğim."

O güç için öldürdüğüm insanları her hatırlattığında olduğu gibi, ben de irkildim.

Rorrik, her zamanki gibi küçük iğnelememe tepki verdiğimde gülümser.

"Onu ben eğiteceğim," diyor Tiernon, arkasına uzanıp elimi tutuyor.

Rorrik ona küçümseyici bir gülümseme atar. "Kısa görüşlüsün. Babamız bu küçük saldırıdan sonra daha da paranoyak ve değişken hale gelecek. İkimiz onu tek başına koruyabileceğinden daha iyi koruyabiliriz." Alnında kısa bir süreliğine mührü parlar, gücü sızar ve ben Tiernon'un gömleğini sıkıca tutarak, tüm o soğuk gücün baş döndürücü akışına karşı direnirim. "Unutuyorsun kardeşim, ikimizden *benim* damarlarımda birden fazla güç akıyor."

Tiernon hareketsiz kalır ve ben onun arkasından çıkıp hemen yüzünü incelemeye başlarım.

"Ciddi olamazsın," diye tıslarım ve o bana özür diler gibi bakar. Gözlerimi kısarım. "Burada kalmayacağım. Bran öldü, bu da benim gidebileceğim anlamına geliyor."

"Peki, sana ait olmayan güçleri kazara kullanmadan önce ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun? Grifon kalkanı gibi güçleri?" Rorrik'in sesi okşayıcıdır. Ama beni endişelendiren Tiernon'un ifadesidir. O bunu gerçekten düşünmektedir.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Birdenbire birlikte çalışmaya mı karar verdiniz?"

Tiernon'un bakışları benden başka bir yere kayıyor. Kardeşler sessizce birbirlerine bakıyorlar, *benim* hakkımda zihin yoluyla özel bir konuşma yapıyorlar. Çenem sıkılıyor.

Rorrik'in gözleri benimkilerle buluşur. "Bana yardım etmek isteyeceksin. Bu sadece senin de korunacağını garanti eder."

Ona dudaklarımı kıvırıyorum. "Neden sana yardım etmek isteyeyim ki?"

Yine arkasında duran duvara yaslanır, hareketleri zariftir. "Çünkü Bran, Tiberius Cotta'nın Thorn'daki küçük faaliyetlerini bana haber veren kişiydi. Mortuus'un yükselişini engellemek için gerekirse Cotta'nın ölmesini sağlayacağımı biliyordu. Ama arkadaşının muhafızı, ludus içinde yıkım tanrısına kurban sunmakla meşguldü. Ve imparatorluğun başka yerlerinde de başkaları ona kurban sunuyordu."

Nefesim kesildi ve Rorrik bana ciddi bir şekilde başını salladı. "Mortuus kafesinden kaçıyor. Bu sefer temelli olarak. Bunu engellemenin bir yolunu bulamazsak, bu dünyayı köleleştirecek."

Aklımda, bedenlerine hapsolmuş yedi ruh beliriyor.

O bizim geri dönmemizi istiyor.

Rorrik elindeki kitabı kaldırıyor. "Bu metni okumak, böyle bir şeyin olmasını önlemenin ilk adımıdır."

"Başkalarının köleleştirilmesini umursuyormuş gibi davranma," diye hırlar Tiernon. "Senin tek ilgilendiğin şey, o kitapta olabilecek diğer bilgiler."

Rorrik ona gülmeden gülümser, ama gözlerinde bir şey parlar. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Bana döner. "Her ne olursa olsun, kardeşlerinin bu dünyada ceset olarak dolaşmasını istemeyeceğinden eminim."

İstemedi, Mortuus'un sesinin anısı kafamda yankılanır ve midem bulanır. Eğer gidersem ve o kafesinden kurtulursa, kendimi asla affedemem.

"Kendine engel olamadın, değil mi?" Tiernon sessizce sorar, hala Rorrik'i izliyor.

Rorrik kardeşine gülümser. "Hayatının bu hale gelmesinden dolayı *üzülmemi* mi bekliyorsun?" Serbest eliyle beni işaret eder. "Yıllar önce onlarla birlikte kaçmalıydın."

Tiernon'a dönüp bakıyorum. "Neden bahsediyor?"

Çenesindeki bir kas seğiriyor, ama cevap vermiyor.

Beklendiği gibi, Rorrik bıçağı daha da çevirir. "Senin kaynaklarınla, kardeşim, küçük ailen asla bulunamayabilirdi. Onları alıp ortadan kaybolmalıydın." Rorrik etrafımda dolaşır, sıcak nefesi kulak kepçemi okşar. "Ben öyle yapardım."

Rorrik'in gözlerine bakıyorum. O bir canavar, ama yalan söylemiyor. Babasının, kendisine ait olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi tehdit etmesine asla izin vermezdi.

İçimde eski yaralar açılıyor ve gözlerim doluyor — terk edilmenin acısı, Tiernon'un gittiği günkü kadar taze bir anda geri geliyor.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim kalınlaşıyor.

Rorrik gülümser, bana o kadar yaklaşır ki dudakları neredeyse benimkine değecek. Arkamızda Tiernon sert bir homurtu çıkarır. Ama kıpırdamaz. "Çok basit," diye fısıldar Rorrik. "Şu anda birbirinizi görmüyorsunuz. O hala seni kurtarmaya çalışıyor, sen de hala onun kaçış yolu olmaya çalışıyorsun."

Dikkatini sarsılmış görünen Tiernon'a çevirir. Gözlerimiz karşılaşır ve kalbim ortasından ikiye bölünür.

Hayır. Hayır, Rorrik'in bizimle oyun oynamasına izin vermeyeceğim. *Kimsenin* Tiernon'un gözlerine o çaresiz bakışı koymasına izin vermeyeceğim.

Tiernon'un yanına gidip elini tutup sıkarken, Rorrik karanlık gözleriyle bizi izliyor.

"Ben sana kitap konusunda yardım ederim, sen de bana güçlerim konusunda yardım edersin, hep birlikte Mortuus'un kafeste kalmasını sağlarız ve sonra Tiernon, kardeşlerim ve ben bu imparatorluğu terk ederiz. Sen de bizi rahat bırakırsın."

Rorrik bana kötü niyetli bir gülümseme atar. "Anlaştık."

Teşekkür

Lisede en sevdiğim derslerden biri, Antik Yunan ve Roma'ya derinlemesine dalan Klasikler dersi idi. Gladyatörler, mimari ve bize çok benzeyen, ama aynı zamanda çok farklı olan insanlar beni büyülemişti.

Yıllar sonra, yetişkin olarak Roma'yı ziyaret ettim. Kolezyum'a girmek, bedenimden çıkmış, "ben rüya görüyor olmalıyım, beni çimdikleyin" dediğim anlardan biriydi. Bu mekanın ihtişamını, bir zamanlar barındırdığı vahşetle bağdaştırmakta zorlandım. Ve o kumların üzerine adım atmanın, muhtemelen acı verici bir ölüm anlamına geleceğini bilerek, ne kadar cesaret gerektirdiğini hayal bile edemedim.

Geriye dönüp baktığımda, bu kitaba giden kaç yol olduğunu görebiliyorum. Ve inanılmaz derecede minnettarım — sadece bu seriyi yazabildiğim için değil, bunu geçim kaynağım olarak yapabildiğim için de.

Aileme, sevgi ve destekleri için teşekkür ederim — Yeni Zelanda'ya kadar uçup, tüm zamanımı çalışarak geçirdiğim zamanlarda bile. Beni bu kadar küçük yaşta okumaya teşvik ettiği ve kütüphaneye sürekli götürdüğü için anneme teşekkür ederim. Kütüphane kartlarımızın kotasını sonuna kadar doldururduk.

Kardeşim Adam'a, sektör, kariyerim ve kitaplarım hakkında bitmek bilmeyen monologlarımı dinlediği için teşekkür ederim. Sakin ve mantıklı bakış açın, kariyerimin ve hayatımın en stresli anlarında paha biçilmez bir değerdi.

David'e sürekli desteğin ve pozitifliğin için teşekkür ederim.

Menajerim Kim Whalen'a: Her zaman gerçeği söylediğin, bu sektörün inceliklerini sabırla açıkladığın ve endişem beni ele geçirdiğinde beni sakinleştirdiğin için teşekkür ederim.

. Kitaplarım için daha iyi bir destekçi isteyemezdim.

Alessandra Roche, DJ DeSmyter, May Chen, Tessa Woodward ve Avon'daki tüm ekibe, bu kitap için yaptığınız her şey ve birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım için çok teşekkür ederim. Ve editörüm Laurie McGee'ye, keskin gözleri ve detaylara gösterdiği özen için teşekkür ederim.

İnanılmaz editörüm Laura Schreiber'e olan minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem. Seninle çalışmak gerçekten harikaydı ve bu kitaba en başından beri inandığın

ve kitabın olması gerektiği gibi şekillenmesine yardımcı olduğun için çok minnettarım.

Penguin Random House'dan Rebecca Hilsdon ve Jorgie Bain'e, kitaplarımın Birleşik Krallık ve İngiliz Milletler Topluluğu'ndaki okuyuculara ulaşması için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Kapak tasarımı için Kerry Rubenstein'a teşekkürler!

Cristina Roman'a: En yakın arkadaşım ile çalışmayı seçmek kariyerimdeki en iyi karardı ve yıllar önce Guatemala'da bizi aynı anda aynı yerde buluşturan evrene çok minnettarım. Zor işleri, karmaşık işleri ve zaman alan işleri hallederek benim yazmaya odaklanmamı sağladığın için teşekkür ederim. İnanılmaz fikirlerin, bulaşıcı coşkunuz ve *iyiye* odaklanma kararlılığın için teşekkür ederim.

Savannah Schmitt'e, yaptığın her şey için teşekkür ederim — çoğu sahne arkasında olsa da, her zaman fark edildi ve takdir edildi.

Laura Weatherly, Nora Phoenix, Elana Johnson, Lucy Lennox, May Archer ve Ana Ashley'e... Bu sektörde bu kadar zeki, yaratıcı ve cesur kadınlarla arkadaş olabildiğim için çok şanslıyım. Desteğiniz, dostluğunuz ve mizahınız için teşekkür ederim.

Alexis Calder'a, soğukkanlılığın ve desteğin için teşekkür ederim. Geleneksel yayıncılık hayatında birlikte yol alabildiğimiz için çok mutluyum. Penn Cole'a, cömert tavsiyelerin ve yükselen dalganın tüm tekneleri kaldırdığına olan sarsılmaz inancın için teşekkür ederim.

Emma Noyes ve Brynne Weaver'a, ikinizle tanıştığım için çok minnettarım ve sizinle kokteyl içip **entelektüel** sohbetler yapacağımız daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Becca Mysoor'a, bu kitabın sürekli değişen versiyonlarını, her zaman olması gerektiği gibi olana kadar konuşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Dışarıdan gelen yardımlar kazanır!

En önemlisi, kitaplarımdan birine şans veren her okuyucuya: Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Her gün bunu yapabildiğim için kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum. Yazdığım her kelime sizin için.

Son olarak, Adrian Goldsworthy'nin *The Complete Roman Army* (Roma Ordusunun Tamamı), Guy de la Bédoyère'nin *Praetorian: The Rise and Fall of Rome's Imperial Bodyguard* (*Praetorian: Roma İmparatorluk Muhafızlarının Yükseliři ve Düşüşü*), Mary Beard'ın *SPQR: A History of Ancient Rome* (*SPQR: Antik Roma Tarihi*), Nigel Rodgers ve Hazel Dodge'ın *Ancient Rome: An Illustrated History* (*Antik Roma: Resimli Tarih*), Guy de la Bédoyère'nin *Populus: Living and Dying in Ancient Rome* (*Populus: Antik Roma'da Yaşamak ve Ölmek*) Susan Wise Bauer'ın *The History of the Ancient World: From the Earliest Accounts to the Fall of Rome* (*Antik Dünyanın Tarihi: İlk Kayıtlardan Roma'nın Düşüşüne*), Konstantin Nossov'un *Gladiator: The Complete Guide to Ancient Rome's Bloody Fighters* (*Gladyatör: Antik Roma'nın Kanlı Savaşılarına Tam Kılavuz*) ve Sandra Bingham'ın *The Praetorian Guard: A History of Rome's Elite Special Forces* (*Praetorian Muhafızları: Roma'nın Seçkin Özel Kuvvetlerinin Tarihi*) kitapları.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi olarak bulun ve sohbete katılın

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

INSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

Penguin Haber Bültenine kaydolun

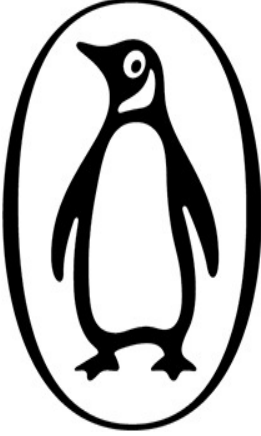
Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve
Penguin.co.uk'da bir sonraki okumanızı
keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda | Avustralya
Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika

Penguin Books, adresleri global.penguinrandomhouse.com adresinde bulunan Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

Penguin
Random House
UK

Amerika Birleşik Devletleri'nde ilk olarak HarperCollins 2025 tarafından yayınlanmıştır. Büyük Britanya'da ilk olarak Penguin Michael Joseph 2025 tarafından yayınlanmıştır.

Telif hakkı © Bingeable Books LLC, 2026

Yazarın manevi hakkı saklıdır Kapak tasarımı © Mike
Heath

Tasarım: Diahann Sturge-Campbell

Defne çelengi illüstrasyonu © [FourLeafLover/Stock.Adobe.com](https://www.adobe.com/stock/405974363/FourLeafLover) ISBN:

978-1-405-97436-3

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için fikri mülkiyet haklarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

DSM Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, Penguin Random House bu eseri metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

EEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street,
Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Tüm yazışmalar için adres:

Penguin Books

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İçindekiler

<u>YAZAR HAKKINDA BAŞLIK</u>	
<u>SAYFASI</u>	
<u>ADANMA</u>	
<u>BÖLÜM BİR</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM ÜÇÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>YEDİNCİ BÖLÜM SEKİZİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZUNCU</u>	
<u>BÖLÜM ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ONBİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ONİKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>ON BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM ON</u>	
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM</u>	
<u>YİRMİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM YİRMİ İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM YİRMİ ALTINCI</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM YİRMİ</u>	
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM YİRMİ</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM</u>	
<u>OTUZUNCU BÖLÜM</u>	

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM OTUZ
İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM OTUZ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM OTUZ
BEŞİNCİ BÖLÜM OTUZ ALTI
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM OTUZ
SEKİZİNCİ BÖLÜM OTUZ
DOKUZUNCU BÖLÜM
TEŞEKKÜRLER TELİF HAKKI

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM